

☪ CĂRȚI ROMANTICE

*Sărutul
unui înger*

SUSAN

ELIZABETH

PHILLIPS

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Sărutul unui înger

Traducere din limba engleză

Alina Rogoian/Graal Soft

Kiss an Angel
Susan Elizabeth Phillips
Copyright © 1996 Susan Elizabeth Phillips

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

Aceștia sunt îngerii mei speciali, femeile care s-au implicat îndeaproape în munca mea în diverse momente ale carierei mele. Unele sunt scriitoare, altele sunt editori. Călăuzirea și susținerea de care m-am bucurat din partea fiecăreia dintre ele a însemnat enorm pentru mine. Iată-i în ordinea apariției în viața mea:

Claire Kiehl Lefkowitz

Rosanne Kohake
Maggie Lichota
Unda Barlow
Claire Zion
Jayne Ann Krentz
Meryl Sawyer
Carrie Feron

Dedic această carte vouă tuturor, femei remarcabile, cu toată iubirea și
recunoștința mea.
(Și noilor îngeri care de-abia acum încep să fâlfâie din aripi în viața mea...
bine ați venit!)

capitolul 1

Daisy Devereaux uitase numele mirelui ei.

— Eu, Theodosia, te iau pe tine...

Își prinse buza de jos între dinți. Tatăl ei le făcuse cunoștință în urmă cu vreo câteva zile, în acea dimineață teribilă când se duseseră toți trei să obțină licența de căsătorie, și auzise numele abia atunci. Imediat după aceea bărbatul dispăruse, iar ea nu îl mai văzuse deloc până acum câteva minute, când coborâse scările duplexului din Central Park West al tatălui ei pentru a ajunge în sufragerie, unde avea loc acea ceremonie de nuntă improvizată, undeva la mijlocul dimineții.

Tatăl ei stătea în spatele ei, iar Daisy aproape îl putea simți vibrând de dezaprobare, dar dezaprobarea lui nu era deloc o noutate pentru ea. Fusese dezamăgit de ea chiar înainte de nașterea ei și, oricât s-ar fi străduit, nu avea să reușească vreodată să îl facă să se răzgândească.

Îndrăzni să îi arunce o privire piezișă mirelui pe care i-l cumpăraseră banii tatălui ei. Un armăsar chipeș. Un armăsar chipeș foarte înspăimântător cu

înălțimea lui impresionantă, constituția zveltă și musculoasă și ochii aceia siniștri de culoarea chihlimbarului. Mama ei l-ar fi adorat.

Când Lani Devereaux murise într-un incendiu pe un iaht, anul trecut, se aflase în brațele unei vedete rock de douăzeci și patru de ani. Daisy ajunsese în sfârșit în punctul în care putea să se gândească la mama ei fără durere și își zâmbi în sinea ei când își dădu seama că bărbatul care se afla în acel moment lângă ea ar fi fost prea bătrân pentru mama ei. Părea să aibă puțin peste treizeci de ani, iar Lani de regulă nu mersese mai sus de douăzeci și nouă.

Părul îi era atât de închis încât era aproape negru, iar trăsăturile fin sculptate i-ar fi făcut fața prea frumoasă dacă nu ar fi avut acea bărbie puternică, fără a mai vorbi de încruntarea intimidantă de pe chipul lui. Bărbații atât de brutal de atrăgători fuseseră pe gustul lui Lani, dar Daisy prefera genul mai în vârstă și mai conservator. Nu pentru prima dată de când începuse ceremonia, își dori ca tatăl ei să fi ales pe cineva mai puțin intimidant.

Încercă să își calmeze emoțiile amintindu-și că nu avea să fie nevoită să petreacă mai mult de câteva ore în compania noului ei soț. Imediat ce avea ocazia să îi împărtășească planul ei, toate acestea aveau să se sfârșească. Din nefericire, planul ei presupunea și să încalce jurămintele sacre de căsătorie pe care tocmai se pregătea să le facă, și cum nu era genul de persoană care să facă un jurământ cu inima ușoară – în special unul de căsătorie – bănuia că remușcărilor stârnite de conștiința ei provocaseră acest blocaj de memorie.

Începu din nou, sperând că numele avea să străpungă cumva bariera din mintea ei.

— Eu, Theodosia, te iau pe tine...

Vocea i se stinse din nou.

Mirele nici măcar nu catadicsi să îi arunce o privire, cu atât mai puțin să încerce să o ajute. Rămase cu privirea ațintită în forță, iar liniile necruțătoare ale profilului lui aspru îi stârniră furnicături pe piele. El tocmai își rostise propriile jurămintele, deci probabil că își pomenise numele, dar lipsa oricăror inflexiuni din vocea lui îi accentuase furtuna emoțională și nu fusese atentă la nume.

— Alexander, scuipe tatăl ei din spate, iar Daisy își dădu seama din tonul vocii că scrâșnea din nou din dinți.

Pentru un bărbat care fusese unul dintre cei mai de seamă diplomați ai Statelor Unite, în mod cert nu avea prea multă răbdare cu ea.

Își înfipse unghiile în palme și își spuse că nu avea încotro.

— Eu, Theodosia... Înghiți lacom aer... te iau pe tine, Alexander... Trase din nou aer în piept... de soț în orice împrejurare, oricât de nefericită...

De-abia când o auzi pe mama ei vitregă, Amelia, icnind, își dădu seama ce spusese.

Armăsarul chipeș întoarse capul și o privi de sus.

Arcui o sprânceană brunetă într-o expresie vag întrebătoare, ca și cum nu ar fi fost sigur că o auzise bine. „Orice împrejurare oricât de nefericită”. Umorul ei își spuse cuvântul și își simți colțurile gurii tremurându-i.

Sprâncenele lui se strânseseră brusc într-o cută de încruntare, iar ochii lui adânciți în orbite o priviră fără urmă de amuzament. În mod evident armăsarul nu avea aceeași problemă ca ea în a-și controla râsul atât de nepotrivit la momentul acela.

Înăbușindu-și micul torent de isterie ce începuse să-i dea târcoale, merse mai departe fără a se corecta. Cel puțin acea parte din jurământul ei avea să fie sincer, căci în mod cert împrejurarea era una nefericită pentru ea. În momentul acela blocajul din mintea ei se risipi în sfârșit și numele lui îi răsări brusc în minte. Markov. Alexander Markov. Era un alt tuș din gașca tatălui ei.

În calitate de fost ambasador în Uniunea Sovietică, tatăl ei. Max Petroff, avea legături strânse în comunitatea de ruși, atât aici cât și în străinătate. Pasiunea lui față de pământul natal al strămoșilor săi se reflecta chiar și în decorul încăperii în care se aflau, cu pereți zugrăviți într-un albastru îndrăzneț, atât de comun în arhitectura rezidențială a Rusiei, în soba cu dale de teracotă galbene și în covorul persan multicolor. În stânga ei, un dulap din lemn de nuc găzduia vase de porțelan rusesc albastru cobalt, precum și piese de cristal și porțelan provenind din Fabrica Imperială din Sankt-Petersburg. Mobilierul era o combinație de art déco și secolul optsprezece care reușea cumva să se potrivească.

Mâna masivă a mirelui ei o ridică pe cea mult mai mică a ei, iar Daisy îi simți forța când acesta împinse o verighetă simplă de aur pe degetul ei.

— Theodosia, primește acest inel ca semn al iubirii și fidelității mele, spuse el pe un ton sever, ce nu lăsa loc de compromisuri.

Daisy coborî ochii spre verigheta simplă, cuprinsă pe moment de confuzie. De când se știa, visase la ceea ce mama ei, Lani, descriesese drept „o fantezie burgheză despre iubire și căsătorie”, și nu și-o imaginase niciodată ca semănând cât de puțin cu ceea ce se întâmpla acum.

— ... prin autoritatea ce mi-a fost încredințată de către statul New York, vă declar acum soț și soție.

Daisy se încordă, așteptând ca judecătorul Rhinsetler să îl invite pe mire să își sărute mireasa. Când acesta nu o făcu, își dădu seama că tatăl ei îi ceruse să se abțină, scutind-o de rușinea de a fi nevoită să sărute acea gură aspră, ce refuza să

zâmbească. Era cât se poate de tipic pentru tatăl ei să își amintească un detaliu la care nu se gândise nimeni altcineva. Deși nu ar fi recunoscut nici picată cu ceară, și-ar fi dorit să semene mai mult cu el, dar ea nu reușea nici măcar să gestioneze evenimentele majore din viața ei, cu atât mai puțin să se ocupe de detalii.

Nu îi stătea în fire să se cufunde în autocompătimire, așa că se scutură de senzație când tatăl ei veni să își atingă obrazul rece de al ei, într-o manieră solemnă. Se trezi sperând să audă un cuvânt de afecțiune, dar nu fu surprinsă când acesta nu i-l oferă. Ba chiar reuși să pară neafectată când tatăl ei se îndepărta.

Acesta îl trase pe misteriosul ei mire spre ferestrele ce dădeau spre Central Park, unde li se alătură și judecătorul Rhinsetler. Restul martorilor la ceremonie fuseseră șoferul, care avu tactul de a dispărea pentru a se ocupa de îndatoririle lui, și soția tatălui ei, Amelia, cu părul ei blond argintiu și vorbirea târăgănată, printre dinți.

— Felicitări, dragă. Ce pereche frumoasă formați tu și Alexander. Nu-i așa că arată minunat împreună. Max?

Fără a aștepta un răspuns, Amelia o prinse pe Daisy în brațe, învăluind-o și pe ea într-un nor de parfum cu note de mosc.

Amelia se purta ca și cum ar fi nutrit o afecțiune reală față de fiica bastardă a soțului ei și deși Daisy îi cunoștea adevăratele sentimente, o aprecia pe Amelia pentru că se străduia. Nu putea fi ușor să înfrunți dovada vie a singurului lucru iresponsabil pe care îl făcuse vreodată soțul ei, chiar dacă o făcuse în urmă cu aproximativ douăzeci și șase de ani.

— Nu știu de ce ai insistat să porți rochia aceea, dragă. Poate că e potrivită pentru a cutreiera cluburile, dar nicidecum pentru o nuntă.

Privirea critică a Ameliei judecă aspru ținuta scumpă a lui Daisy, constând dintr-o rochie strâmtă, din dantelă cu aspect metalic, care se sfârșea într-un tiv festonat la vreo douăzeci de centimetri deasupra genunchilor ei.

— E aproape albă.

— Auriul nu e alb, dragă. Și e mult prea scurtă.

— Sacoul e cuminte, remarcă Daisy, netezind cu mâinile lateralul sacoului pătrășos din satin auriu care îi ajungea până în partea de sus a coapselor.

— Dar nu compensează nicidecum pentru restul. De ce nu ai putut să respecti tradiția și să porți alb? Sau cel puțin să fi ales ceva mai puțin țipător.

Pentru că această căsătorie nu avea să fie una reală, își spuse Daisy, și cu cât se supunea mai mult tradiției, cu atât își amintea mai acut că viola ceva ce ar fi trebuit să fie sacru. Ba chiar își dăduse jos și gardenia pe care Amelia i-o prinsese în păr, doar pentru a se trezi cu mama ei vitregă trântindu-i-o la loc chiar

înainte de ceremonie.

Știa că Ameliei nu îi plăceau nici pantofii ei aurii, care arătau ca o pereche de sandale de gladiator roman cu tocuri de zece centimetri. Erau brutal de inconfortabile, dar cel puțin nu puteau fi confundate cu tradiționalii pantofi albi de satin.

— Mirele tău nu pare fericit, șopti Amelia. Nu că m-ar surprinde. Încearcă să nu îi spui nicio tâmpenie măcar în prima oră sau pe-acolo, bine? Trebuie neapărat să iei măsuri în privința enervantului tău obicei de a vorbi înainte de a gândi.

Daisy își înăbuși cu greu un oftat. Amelia nu spunea niciodată ceea ce gândea cu adevărat, în timp ce Daisy o făcea aproape întotdeauna, iar sinceritatea ei o scotea din sărite în ultimul hal pe mama ei vitregă. Dar Daisy nu se pricepea să disimuleze. Poate pentru că văzuse acest lucru atât de frecvent la ambii ei părinți.

Îi aruncă o privire furișă noului ei soț și se întrebă cât îl plătitise tatăl ei pentru a se căsători cu ea. Iar o parte obraznică din ea ar fi vrut să știe cum se desfășurase efectiv tranzacția. Cu bani gheață? Cec? „Scuză-mă, Alexander Markov, accepți American Express?” Își privi mirele refuzând un cocktail Mimosa de pe tava purtată de Min Soon și încercă să își imagineze la ce se gândea.

Cât avea să mai dureze până să poată lua mica obraznicătură pe sus și să o scoată de acolo? Alex Markov aruncă o privire la ceasul de mână. Încă cinci minute ar fi trebuit să fie de-ajuns, decise el. Îl privi pe servitorul care plimba o tavă cu băuturi oprindu-se să o admire adorator. „Savurează momentul, domniță. O să treacă multă vreme până să se întâmple din nou”.

În timp ce Max îi arăta judecătorului un samovar antic, Alex studie picioarele noii sale soții, dezvăluite oricui ar fi vrut să le vadă de sub rochia aceea cu pretenții ridicole de rochie de mireasă. Erau subțiri și frumos conturate, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă și restul corpului ei, parțial ascuns de sacou, avea să fie la fel de tentant. Dar nici măcar un trup de sirenă nu avea să compenseze pentru faptul că fusese forțat să accepte această căsătorie.

Își aminti ultima lui conversație între patru ochi cu tatăl lui Daisy.

— E prost educată, nestatornică și iresponsabilă, îl informase Max Petroff. Mama ei a fost o influență teribilă. Nu cred că Daisy știe să facă nimic util. Recunosc, nu e în întregime vina ei. Lani nu a scăpat-o niciodată de sub fustele ei și a ținut-o pe Daisy lângă ea până la moartea ei. E un miracol că Daisy nu se afla la bordul vasului în noaptea când a luat foc. Fiica mea va avea nevoie de o mână forte, Alex, altfel o să te scoată din minți.

Nimic din ceea ce văzuse Alex la Daisy Devreaux până în acel moment nu îl făcea să se îndoiască de cuvintele lui Max. Mama ei fusese Lani Devreaux, manechinul britanic care se bucurase de o enormă celebritate cu treizeci de ani în urmă. În ceea ce nu putuse fi decât o atracție între două contrarii, Lani și Max Petroff avuseseră o aventură amoroasă când el de-abia începea să se impună ca expert de seamă în politica externă, iar Daisy fusese rezultatul acelei aventuri.

Max îi spuse clar lui Alex, în stilul lui scortșos, că se oferise să o ia de soție pe Lani când aceasta rămăsese pe neașteptate gravidă, însă Lani refuzase să se căsătorească. Chiar și așa, insistă Max, el își făcuse întotdeauna datoria față de fiica jenant de ilegală.

Însă toate dovezile păreau să indice exact contrariul. Când cariera lui Lani începuse să apună, se reconvertise profesional în genul de femeie nelipsită de la petreceri și sindrofii. Și oriunde mergea Lani, Daisy o însoțea. Cel puțin Lani avusese cândva o carieră, își spuse Alex, însă Daisy nu părea să fi făcut vreodată nimic util cu viața ei.

Privindu-și mai îndeaproape noua soție, văzu o oarecare asemănare cu mama ei. Aveau același păr negru ca cerneala și doar femeile care nu aveau deloc activități în afara casei puteau avea o piele atât de palidă. Ochii ei erau de un albastru neobișnuit, atât de plini de culoare încât erau violeți ca toporașii de pe marginea drumului. Dar era mult mai mică decât mama ei – avea un aer prea fragil pentru gusturile lui –, iar trăsăturile ei nu erau nici pe departe la fel de îndrăznețe. Din câte își amintea el din fotografiile vechi, profilul lui Lani fusese aproape masculin, în timp ce al lui Daisy avea un aspect vag care ieșea în evidență în special prin nasul neinteresant și gura caraghioasă și moale.

După spusele lui Max, Lani stătuse excelent la capitolul frumusețe, dar deloc grozav la capitolul minte, o altă trăsătură pe care micuța căscată din celălalt capăt al încăperii părea să o fi moștenit. Nu era tocmai o găsculiță – era totuși prea bine educată pentru așa ceva –, dar nu îi venea deloc greu să și-o imagineze drept jucăria sexuală foarte costisitoare a unui bărbat bogat.

Avusese dintotdeauna standarde înalte în materie de companie feminină și oricât de ispititor ar fi fost trupul ei micuț, el prefera un alt gen de femeie, una care să aibă și alte calități în afară de o pereche superbă de picioare. Îi plăcea ca partenerii lui de pat să fie înzestrate cu inteligență, precum și ambiție, independență și capacitatea de a oferi la fel de mult cum primeau. Putea respecta o femeie care îl înjura, dar nu îl interesau mutrele bosumflate și dispozițiile posomorâte. Micul ghemotoc de blană deja îl făcea să scrâșnească din dinți.

Cel puțin nu avea să întâmpine probleme în a o ține din scurt. Îi aruncă o

privire și un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet sardonice. „Viața ajunge să le facă să plătească pe fetițele bogate și răzgâiate. Și, scumpo, să vezi cum o să te facă pe tine să plătești”.

La celălalt capăt al încăperii Daisy se opri în fața unei oglinzi de epocă pentru a se studia. O făcu din obișnuință, nu din vanitate. Pentru mama ei felul în care arătai era totul. Lani considera că o dâră de rimel curs era o catastrofă mai gravă decât un holocaust nuclear.

Noua tunsoare a lui Daisy era până la bărbie în față și puțin mai lungă în spate, cu părul strângându-se în bucle moi, aerisite și tinerești, din loc în loc. Îi plăcuse la nebunie încă de la început, dar apoi îi plăcuse și mai mult în dimineața aceea când Amelia plescăise nemulțumită, criticând-o ca fiind un stil mult prea dezordonat pentru o nuntă.

Chiar în spatele reflexiei ei, Daisy își văzu mirele apropiindu-se. Își întipări pe buze un zâmbet politicos și își spuse că totul avea să se rezolve cu bine. Nu se putea altfel.

— Strânge-ți lucrurile, păpușică. Plecăm.

Nu îi plăcu tonul lui cătuși de puțin, dar își dezvoltase un talent în a le face față oamenilor dificili și îl ignoră.

— Maria pregătește rețeta ei de sufleu Grand Marnier pentru prânzul nostru festiv, dar nu e gata încă, deci va trebui să așteptăm.

— Mă tem că nu. Avem de prins avionul. Bagajele tale sunt deja în mașină.

Avea nevoie de mai mult timp. Nu era încă pregătită să rămână singură cu el.

— Am putea opta pentru un zbor de mai târziu, Alexander? Urăsc să o dezamăgesc pe Maria. Amelia o apreciază foarte mult și pregătește un prânz minunat.

Deși gura lui se curbă într-un zâmbet, ochii lui o străpunseră nemiloși. Erau de o culoare neobișnuită, un chihlimburiu palid care îi aminteau de ceva vag sinistru. Deși nu reușea să își amintească exact de ce anume, știa că îi stârnea neliniștea.

— Numele meu e Alex și ai la dispoziție un minut să îți scoți pe ușă fundulețul ăla apetisant.

Pulsul ei tresări de spaimă, dar înainte să apuce să reacționeze, el îi întoarse spatele și se adresă celorlalți trei ocupanți ai încăperii, pe un ton calm, dar poruncitor.

— Sper că ne veți scuza cu toții. Avem de prins un avion.

Amelia veni în față și îi oferi lui Daisy un zâmbet viclean.

— Ei, ei. Dar știi că cineva e teribil de nerăbdător să consume noaptea nunții. Daisy a noastră e o bucătică delicioasă, nu-i așa?

Daisy își pierdu brusc apetitul pentru sufleul Mariei.

— Mă duc să-mi schimb hainele, spuse ea.

— Nu avem timp pentru asta. Ești bine așa cum ești.

— Dar...

O mână fermă se fixă pe șalele ei, împingând-o hotărât spre holul de la intrare.

— Pun pariu că asta e poșeta ta.

Când ea dădu din cap, el luă micuța poșetă Chanel de pe consola aurită și i-o dădu. Chiar în clipa aceea apărură și tatăl ei și Amelia pentru a-i conduce la plecare.

Deși nu intenționa să ajungă mai departe de aeroport, îi veni să se smucească de sub atingerea lui Alex când acesta o împinse spre ușă. Se întoarse spre tatăl ei și se urî pentru nota vagă de panică din vocea ei.

— Poate reușești să îl convingi pe Alex să mai stăm puțin, tată. Nu prea am apucat să ne bucurăm de vizită.

— Fă cum spune el, Theodosia. Și ține minte – asta e ultima ta șansă. Dacă o dai în bară cu asta, eu mă spăl pe mâini de tine. Măcar o dată în viață să vedem dacă îți iese ceva bine.

Ar fi trebuit să fie deja obișnuită ca tatăl ei să o umilească în public, dar a fi umilită în fața noului ei soț era atât de jenant încât cu greu reuși să își îndrepte umerii în fața lui. Ridicând bărbia, trecu în fața lui Alex și ieși pe ușă.

Refuză să îi susțină privirea cât așteptară în tăcere sosirea ascensorului care avea să îi ducă în lobby. Intrară. Ușile se închiseră, doar pentru a se deschide din nou la etajul următor, lăsând să intre o femeie în vârstă ce ținea în lesă un pechinez cafeniu.

Daisy se lipi imediat de lambriurile luxoase de tec ale ascensorului, însă câinele o observă. Își dădu urechile pe spate, schelălăi furios și țâșni spre ea. Daisy țipă când animalul îi sări pe picioare și îi sfâșie ciorapii.

— Pleacă!

Câinele continuă să se agațe cu ghearele de ea. Daisy urlă și înșfăcă balustrada de alamă. Alex o privi întrebător, apoi împinse animalul deoparte cu pantoful.

— Ești rău, Mitzi! Femeia își luă câinele în brațe și îi aruncă lui Daisy o privire dojenitoare. Nu-mi pot imagina ce-i în neregulă. Mitzi iubește pe toată lumea.

Daisy începuse să transpire. Continuă să strângă balustrada de alamă cu o încleștare feroce, rămânând cu privirea ațintită asupra micii bestii fioroase, care schelălăi și clănțani spre ea până când ușile ascensorului se deschiseră în lobby.

— Voi doi păreți să vă cunoașteți, comentă Alex când coborâtă.
— Nu... nu am mai văzut câinele ăla în viața mea.
— Nu te cred. Câinele ăla te ura.
— Nu sunt... înghiți un nod. Am o chestie cu animalele.
— Ai o chestie cu animalele? Spune-mi că asta nu înseamnă că ți-e frică de ele.

Ea dădu din cap și încercă să-și forțeze inima să revină la ritmul normal.

— Fantastic, bombăni el, începând să traverseze holul. Asta e de-a dreptul fantastic.

Dimineața de sfârșit de aprilie era umedă și învăluită în burniță. Limuzina care îi aștepta lângă bordură nu avea nici stegulețe din hârtie creponată, nici conserve metalice și plăcuțe cu PROASPĂT CĂSĂTORIȚI, nimic din minunatele fleacuri caraghioase rezervate oamenilor obișnuiți care se iubeau. Își spuse să înceteze să mai gândească precum o neghioabă sentimentală. Lani o tachinase ani la rând pentru stilul ei incorigibil de modă veche, însă tot ce își dorise Daisy vreodată fusese să ducă o viață convențională. Ceea ce nu era tocmai surprinzător, își spuse ea, pentru cineva care fusese crescut atât de neconvențional.

Când urcă în mașină văzu că geamul de sticlă fumurie care separa șoferul de pasageri era închis. Cel puțin avea să i se ofere intimitatea necesară pentru a-i împărtăși lui Alex Markov intențiile ei înainte de a ajunge la aeroport.

„Ai făcut niște jurăminte, Daisy. Niște jurăminte sacre”. Se scutură de vocea deranjantă a conștiinței ei spunându-și că nu avea încotro.

El urcă lângă ea, iar interiorul spațios i se păru brusc prea strâmt. Dacă nu ar fi fost atât de fizic dominator, nu credea că ar fi privit cu atâta teamă situația. Deși nu plesnea de mușchi precum acei culturști cu aspect nefiresc, avea fizicul solid și vânos al cuiva aflat în plină formă. Umerii îi erau lați, iar șoldurile înguste. Mâinile care se sprijineau pe pantalonii largi ai costumului negru cărbune erau puternice și profund bronzate, cu degete lungi ce se îngustau la vârfuri. Simți o ușoară tresărire de conștiință care o tulbură.

Mașina de-abia se pusese în mișcare că Alex începu să tragă de cravată. Și-o smulse, o îndesă în buzunarul sacoului de la costum și își descheie nasturele de la guler cu o scurtă răsucire eficientă din încheietură. Daisy încremeni, sperând că nu avea să își mai dea jos și altceva. Într-una dintre fanteziile ei erotice favorite, ea și un bărbat fără chip făceau dragoste cu pasiune pe bancheta din spate a unei limuzine albe prinse într-un blocaj de trafic în Manhattan, în timp ce pe fundal răsuna piesa lui Michael Bolton „When a Man Loves a Woman”; însă era o mare

diferență între fantezie și realitate.

Limuzina începu să avanseze. Daisy trase adânc aer în piept, încercând să își facă puțin curaj, și mirosi parfumul greu al gardeniei din părul ei. Fu ușurată să constate că Alex se opri din dezbrăcat, dar când acesta își întinse picioarele și începu să o studieze, se foi stingherită. Indiferent cât s-ar fi străduit, nu avea să fie niciodată la fel de frumoasă ca mama ei, iar când oamenii o priveau insistent prea mult timp, se simțea ca o rățușcă urâtă. Gaura din dresurile aurii lucioase, provocată de întâlnirea cu pechinezul, nu o ajuta să se simtă cu nimic mai încrezătoare în ea însăși.

Deschise poșeta pentru a căuta o țigară, de care avea mare nevoie. Era un obicei oribil și nu era mândră că îi cedase. Deși Lani fumase întotdeauna, Daisy nu își permisesse niciodată mai mult decât o țigară ocazională fumată seara la un pahar de vin. Dar în primele câteva luni după moartea mamei ei descoperise că țigările o relaxau și devenise cu adevărat dependentă. După ce trase prelung din țigară, decise că era suficient de calmă cât să îi împărtășească domnului Markov planul ei.

— Stinge-o, păpușică.

Ea îl privi cu o expresie de scuză.

— Știi că e un obicei teribil și promit că nu am să suflu fumul spre tine, dar am mare nevoie de asta în momentul de față.

El se întinse peste ea să deschidă geamul din dreptul ei. Fără avertizare, țigara ei luă foc.

Daisy țipă și îi dădu drumul. Scânteii zburară în toate părțile. El își scoase o batistă din buzunarul de la piept și reuși cumva să stingă toți tăciunii.

Respirând cu greu, Daisy coborî privirea în poală și văzu câteva arsuri minuscule în rochia de dantelă aurie și pe sacoul de satin.

— Cum s-a întâmplat asta? icni ea.

— Presupun că a fost defectă.

— O țigară defectă? Nu am mai auzit niciodată de așa ceva.

— Mai bine îmi dai pachetul să îl arunc în caz că și celelalte sunt la fel.

— Da. Desigur.

Se grăbi să îi întindă pachetul, iar Alex îl îndesă în buzunarul pantalonilor. Deși ea era zguduită, el părea perfect relaxat. Lăsându-se pe spate în colțul banchetei, își încrucișă brațele pe piept și închise ochii.

Trebuiau să discute – trebuia să îi explice planul ei pentru a pune capăt acelei căsătorii jenante –, dar el nu părea să aibă chef de conversație și îi era teamă că avea să o dea în bară dacă nu era atentă. Ultimul an fusese atât de dezastruos încât

se obișnuise să își țină singură scurte discursuri de încurajare pentru a nu cădea în capcana de a se considera complet fără speranță.

Își aminti singură că deși educația ei fusese neconvențională, fusese în mod cert cuprinzătoare. Și în ciuda a ceea ce credea tatăl ei, moștenise mintea lui, nu pe cea a mamei ei. Avea totodată un simț al umorului bine dezvoltat și o perspectivă asupra vieții care era de la natură optimistă, pe care nici măcar evenimentele din ultimul an nu o distruseseră complet. Vorbea patru limbi străine, putea identifica aproape orice articol haute-couture după designer și era expertă în a calma femeii isterice. Din păcate, nu știa să fie câtuși de puțin rezonabilă.

De ce nu ascultase când avocatul parizian al mamei ei îi explicase că nu avea să mai rămână nimic odată ce se plăteau datoriile lui Lani? Bănuia acum că vinovăția fusese cea care o împinsese într-un iureș de cheltuieli care se întinsese pe câteva luni după perioada aceea de amortire care se instalase imediat după slujba de înmormântare. Ani la rând își dorise să scape de sub șantajul emoțional care o ținuse lipită de Lani cât timp aceasta se dedase unor runde nesfârșite de aventuri senzuale. Dar nu își dorise ca Lani să moară, a ceva nu.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Își iubise mama cu disperare și în ciuda egoismului lui Lani, a solicitărilor ei nesfârșite și a nevoii ei constante de a i se confirma că nu își pierduse frumusețea, știa că și Lani o iubea.

Cu cât Daisy se simțise mai vinovată din cauza libertății neașteptate pe care i-o oferise moartea lui Lani, cu atât cheltuiuse mai mulți bani, nu doar pe ea însăși ci și pe oricare dintre vechii prieteni ai lui Lani aflați în dificultate. Când amenințările creditorilor ei deveniseră apăsătoare, le scrisese din nou cecuri pentru a-i mai amâna, fără a ști sau fără a-i păsa că nu avea bani suficienți pentru a le acoperi.

Max aflase despre cheltuielile ei extravagante exact în ziua când se emisese un mandat de arestare pe numele ei. Realitatea o izbise în față și își dăduse seama de enormitatea a ceea ce făcuse. Îl implorase pe tatăl ei să îi împrumute banii necesari pentru a-și mai amâna creditorii, promițându-i să îi ramburseze imediat ce se puneau din nou pe picioare.

Acela fusese momentul în care tatăl ei recursese la șantaj. Era timpul să se maturizeze, îi spusese el, iar dacă voia să stea departe de închisoare, avea să pună capăt extravaganțelor ei și să facă exact ceea ce îi cerea el.

Pe tonuri tăioase, neîndurătoare, îi dictase termenii lui. Avea să se mărite cu bărbatul pe care i-l alegea el imediat ce reușea să rezolve acest aspect. Mai mult, urma să îi promită că avea să rămână căsătorită cu el timp de șase luni, timp în care avea să i se dovedească o soție supusă și îndatoritoare. Doar la capătul celor

șase luni avea să aibă libertatea de a divorța și de a beneficia de un fond fiduciar creat pentru ea, unul pe care el avea să îl controleze. Dacă își chibzuia bine banii, avea să poată trăi într-un relativ confort exclusiv din dobânda fondului pentru tot restul vieții ei.

— Doar nu vorbești serios! exclamase ea când își recăpătase într-un final glasul. Nu se mai practică de mult căsătoriile aranjate.

— Nu am fost niciodată mai serios. Dacă nu accepți această căsătorie, ai să ajungi la închisoare. Iar dacă nu reușești să rămâi căsătorită timp de șase luni, nu ai să mai vezi un sfaț de la mine.

Trei zile mai târziu îi făcuse cunoștință cu viitorul ei mire, fără a-i pomeni un cuvânt despre cine era acesta sau cu ce se ocupa, mulțumindu-se să o mustre.

— El o să te învețe câte ceva despre viață. Deocamdată e tot ce trebuie să știi.

Traversară Triborough Bridge, iar Daisy își dădu seama că avea să ajungă în curând în La Guardia, ceea ce însemna că nu își putea permite să mai amâne deschiderea subiectului pe care trebuiau să îl discute. Din obișnuință își scoase din poșetă o oglindă aurie compactă, pentru a se asigura că totul era cum trebuia să fie. Liniștită în această privință, o închise cu un țacănit și o puse deoparte.

— Scuză-mă, domnule Markov.

Acesta nu răspunse.

Ea își drese vocea.

— Domnule Markov? Alex? Cred că trebuie să discutăm.

Pleoapele ce acopereau ochii chihlimbarii se ridicară lent.

— Despre ce?

În ciuda tensiunii, ea zâmbi.

— Suntem doi străini care tocmai s-au căsătorit. Cred că avem câteva lucruri de discutat.

— Dacă vrei să alegi numele pentru copiii noștri, păpușică, cred că am să mă lipsesc.

Deci avea totuși simțul umorului, chiar dacă doar unul cinic.

— Mă refer că ar trebui să discutăm despre cum vom trece peste următoarele șase luni până să putem înainta divorțul.

— Mă gândesc că ne vom dumiri pe parcurs, de la o zi la alta. Făcu o pauză. De la o noapte la alta.

Daisy simți furnicături pe piele și își spuse să nu fie neghioabă. Alex făcuse un comentariu perfect inocent, iar ea doar își imaginase tonul subtil și senzual de aluzie sexuală. Își întipări pe față un zâmbet radios.

— Am un plan, unul chiar simplu.

— Oh?

— Dacă ești dispus să îmi oferi un cec cu jumătate din suma pe care ți-o dă tatăl meu pentru a te căsători cu mine – și cred că vei fi de acord cu mine că așa e corect – putem să ne vedem fiecare de viața lui și să punem capăt acestei situații stânjenitoare.

O expresie de amuzament trecu fulgerător peste trăsăturile de granit ale chipului lui.

— La ce situație stânjenitoare te referi?

Ar fi trebuit să știe din experiențele cu amanții mamei ei că un bărbat care arăta atât de bine nu avea să fie înzestrat și cu inteligență.

— Situația stânjenitoare de a fi fiecare căsătorit cu un străin.

— Vom ajunge să ne cunoaștem destul de bine, îmi închipui. Folosise din nou acel ton subtil și senzual. Și nu cred că a ne vedea fiecare de viața sa e ceea ce urmărea Max să obțină. Din câte țin eu minte, intenționa să locuim împreună și să ne jucăm de-a soțul și soția.

— Asta e tipic pentru tatăl meu. E puțin tiranic când e vorba de a controla viețile altora. Frumusețea planului meu e că nu va afla niciodată că nu am locuit împreună. Câtă vreme nu ne stabilim domiciliul în Manhattan, unde ar putea să dea oricând peste noi, habar nu va avea ce facem.

— În mod cert nu ne stabilim domiciliul în Manhattan.

Alex nu se dovedea chiar atât de cooperant pe cât sperase ea, dar era suficient de optimistă cât să creadă că avea nevoie pur și simplu să se lase rugat ceva mai mult.

— Știu că planul meu va funcționa.

— Să văd dacă am priceput. Te aștepti să-ți dau ție jumătate din cât îmi dă Max ca să mă însor cu tine?

— Și despre ce sumă e vorba, apropo?

— Nici pe departe una suficient de mare, bombăni el.

Daisy nu fusese niciodată nevoită să se târguiască și nu îi plăcea să o facă nici acum, dar nu avea de ales.

— Dacă te gândești bine, sunt sigură că ai să-ți dai seama că așa e echitabil. În fond, dacă nu aș fi fost eu nu ai fi primit bani deloc.

— Asta înseamnă fără îndoială că intenționezi și să îmi dai jumătate din banii din fondul acela pe care a promis să îl creeze pentru tine.

— O, nu, în niciun caz nu intenționez să fac așa ceva.

El lăsă să-i scape un râs scurt.

— Nu știu de ce, nici nu mă așteptam.

— M-ai înțeles greșit. Am să ți-i dau înapoi imediat ce primesc acces la fondul meu fiduciar. Nu fac decât să-ți cer un împrumut.

— Iar eu ți-l refuz.

Daisy înțelese atunci că o dăduse în bară. Avea prostul obicei de a crede că ceilalți oameni ar fi făcut ceea ce ar fi făcut ea însăși dacă s-ar fi aflat în locul lor. Spre exemplu, dacă ar fi fost Alex Markov, în mod cert și-ar fi oferit împrumut jumătate din bani doar pentru a se descotorosi de ea.

Simțea nevoia să fumeze. Foarte tare.

— Ai putea să-mi dai țigările înapoi? Sunt sigură că doar una dintre ele a fost defectă.

El scoase pachetul boțit din buzunarul pantalonilor largi și i-l întinse. Ea se grăbi să își aprindă o țigară, închise ochii și trase fumul adânc în plămâni.

Auzi sfârâitul, iar pe când deschise larg ochii, țigara era deja în flăcări. Cu un icnet de consternare, o lăsă să cadă. Din nou, Alex strânse mucul și scrumul cu o batistă.

— Eventual ai putea să-i dai în judecată, spuse el blând.

Ea își apăsă o mână pe gât, prea năucită pentru a putea vorbi.

El întinse o mână și o atinse pe sân. Daisy simți trecerea scurtă a degetului lui peste curba interioară a sânelui și se trase smucit în spate, chiar în timp ce pielea sensibilă se întări într-o mărgea sub satin. Privirea îi zbură în sus spre ochii lui aurii de nepătruns.

— O scânteie, spuse el.

Daisy își acoperi sânul cu mâna și simți sub palmă tremuratul inimii ei. Cât timp trecuse de când nu o mai atinsese acolo o altă mână decât a ei? Se întâmplase cu doi ani în urmă, își aminti ea, când fusese la ultimul ei consult medical.

Văzu că ajunseseră la aeroport și se înarmă cu tot curajul ei.

— Doamnă Markov, trebuie să înțelegi că nu putem trăi împreună ca soț și soție. Suntem străini. Întreaga idee e ridicolă și voi fi nevoită să insist să fii mai cooperant în această privință.

— Să insiști? spuse el blând. Nu cred că ai dreptul să insiști cu nimic.

Ea își îndreptă spatele.

— Nu am de gând să mă las intimidată, doamnă Markov.

El oftă și clătină din cap, privindu-i fața cu o expresie de regret pe care ea nu o crezu nici pentru o clipă sinceră.

— Speram să nu fii nevoită să fac asta, păpușică, dar presupun că ar fi trebuit

să mă prind că nu va fi chiar atât de ușor cu tine. Poate că ar fi mai bine să îți explic de pe acum regulile jocului, ca să știi la ce să te aștepti. Că îți convine sau nu, noi doi vom fi căsătoriți timp de șase luni începând de azi. Poți să pleci de lângă mine oricând dorești, dar va trebui s-o faci pe cont propriu. Iar în cazul în care nu te-ai prins încă, asta nu o să fie o căsnicie din aia modernă în care totul se poate rezolva prin comunicare și despre care tot citești tu în revistele pentru femei. Asta va fi o relație de modă veche. Sun prințător, vocea lui deveni și mai caldă, și mai blândă. Asta înseamnă, păpușică, că eu sunt șeful, iar tu ai să faci ce spun eu. Dacă nu, vei suferi niște consecințe destul de neplăcute. Vestea bună în toate astea e că după ce expiră timpul, poți să faci orice dorești. O să mă doară în cot.

Daisy fu cuprinsă de un val de panică și se luptă să nu se lase copleșită.

— Nu-mi place să fiu amenințată. Poate ar trebui să pui cărțile pe masă și să îmi spui care ar fi acele consecințe cu care mă șantajezi.

El se lăsă pe spate pe banchetă, iar ușoara înclinare în sus a gurii lui aspre îi stârni lui Daisy un fior de teamă pe șira spinării.

— O, păpușică, nu va fi cazul. Până diseară o să te prinzi și singură.

capitolul 2

Daisy aștepta nehotărâtă în colțul îndepărtat al salonului de fumători al companiei US Air, trăgând atât de rapid din țigară încât începu să amețească. Avionul, descoperise ea, avea destinația Charleston, Carolina de Sud, unul dintre orașele ei favorite, și încercă să ia acest lucru drept un semn pozitiv în lanțul de evenimente care deveniseră tot mai dezastruoase cu fiecare clipă.

Mai întâi domnul Prăjină-la-Nas Markov refuzase să accepte condițiile din planul ei. Apoi îi sabotase bagajele. Când șoferul scosese din portbagaj un singur bagaj de mână, umplut până la refuz, în loc de întreaga gamă de valize pe care și le făcuse ea, crezuse că se făcuse o greșală, însă Alex o lămurise în scurt timp.

— Călătorim cu un minimum de bagaje. Am pus-o pe menajeră să îți refacă bagajele în timpul ceremoniei de nuntă.

— Nu aveai niciun drept să faci asta!

— O să le ducem cu noi în loc să le facem îmbarcare separată.

Își luase propria geantă mult mai mică și, sub privirile ei uluite, pornise la drum, așteptându-se ca ea să îl urmeze. Cu greu reușise să își ridice de la podea valiza greoaie, iar gleznelor îi tremuraseră pe tocurele prea înalte în timp ce o târâse după el. Nenorocită și simțindu-se ridicol, se chinuise să ajungă la poarta de îmbarcare, convinsă că toți cei pe lângă care trecea îi observau dresurile

găurite, rochia de dantelă aurie pârlolită și gardenia strivită.

Când el dispăruse la toaletă, Daisy se grăbise să își cumpere un nou pachet de țigări, doar pentru a descoperi că nu avea în poșetă decât o bancnotă de zece dolari. Cu un sentiment de șoc își dăduse seama că erau toți banii care îi mai rămăseseră. Conturile ei bancare fuseseră închise, cardurile de credit anulate. Băgase bancnota înapoi în portofel și alesese să cerșească o țigară de la un om de afaceri atrăgător.

Tocmai când îi strivea mukul, Alex ieși din baie, iar când văzu cum era îmbrăcat, Daisy simți un gol în stomac. Costumul de culoare închisă bine croit fusese înlocuit de o cămașă din denim care părea să se fi înmuiat de la prea multe spălări și o pereche de blugi atât de decolorați încât erau aproape albi. Manșetele zdrențuite ale pantalonilor cădeau peste niște cizme de cowboy din piele maro ponosită. Mânele cămășii fuseseră suflecate și dezgoleau antebrațe puternice și bronzate, presărate fin cu păr brunet și un ceas de aur pe o curea de piele. Daisy își înfipse dinții în buza de jos. Dintre toate lucrurile pe care i le făcuse vreodată tatăl ei, nu își închipuise vreodată că avea să o dea de soție unui bărbat care era întruchiparea cowboy-ului modern.

Alex se apropie de ea, ținându-și lejer bagajul de mână. Felul în care i se mulau blugii pe corp îi dezvăluia șoldurile înguste și picioarele ce păreau să se întindă la nesfârșit. Lani ar fi fost în extaz.

— A fost ultimul anunț de îmbarcare. Să mergem.

— Domnule Markov – te rog –, chiar nu e cazul să mergem până la capăt cu treaba asta. Dacă ai fi dispus să îmi împrumuți doar a treia parte din banii care mi se cuvin de drept, putem lăsa asta în urma noastră.

— I-am promis ceva tatălui tău, iar eu nu îmi încalc niciodată cuvântul dat. Poate sunt eu de modă veche, dar pentru mine e o problemă de onoare.

— Onoare! I te-ai vândut! L-ai lăsat pe tatăl meu să te cumpere. Ce fel de onoare e asta?

— Eu și Max am încheiat o înțelegere și nu am de gând să îl trădez. Desigur, dacă tu insiști să mă părăsești, nu am să te împiedic.

— Știi că nu pot să fac asta! Nu am deloc bani.

— Atunci hai să-i dăm bătaie.

Scoase tichetele de îmbarcare din buzunarul cămășii și îi întoarse spatele.

Daisy nu avea niciun cont curent, niciun card de cumpărături, iar tatăl ei îi poruncise să nu îl contacteze. Cu inima cât un purice, își dădu seama că rămăsese fără opțiuni și își luă bagajul.

În fața ei Alex ajunse la ultimul șir de scaune, unde se afla un adolescent care

fuma. Când proaspătul ei soț trecu pe lângă el, țigara băiatului luă foc.

Aproape două ore mai târziu, Daisy păși în soarele orbitor al după-amiezii în parcare aeroportului din Charleston și își aținti privirea asupra camionetei negre a lui Alex, studiind stratul gros de praf de pe capotă și numărul de înmatriculare din statul Florida aproape ascuns de noroiul uscat.

— Aruncă-l undeva în spate.

Alex își azvârli valiza peste parapetul lateral al camionetei, dar nu se oferă să facă același lucru și pentru ea, la fel cum nu se oferise nici să i-o care de la avion.

Daisy scrâșni din dinți. Dacă își închipuia că avea să îi implore ajutorul, se înșela. Brațele ei țipară a protest când se chină să ridice bagajul greoi peste parapetul lateral. Îi simți ochii ațintiți asupra ei, și deși bănuia că la un moment dat avea să îi fie recunoscătoare menajerei tatălui ei că reușise să îndese atât de multe într-o singură valiză de mână, în momentul acela ar fi dat orice pentru cea mai mică geantă de la Louis Vuitton.

Prinse mânerul într-o mână și cârligul de la fund în cealaltă. Cu un efort uriaș, ridică bagajul.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el cu falsă inocență.

— Nu... mulțumesc.

Cuvintele îi ieșiră mai mult ca niște mormăituri decât ca un limbaj civilizată.

— Ești sigură?

Reușise să îl ridice până la nivelul umărului și nu mai avea suficient suflu să răspundă. Doar alți câțiva centimetri. Se clătină pe tocurele înalte. Alți câțiva...

Cu un țipăt de consternare, atât ea cât și geanta căzură pe spate. Țipă când se lovi de asfalt, apoi scoase un zgomot de furie pură. Ridicând privirea direct spre soare, își dădu seama că geanta îi amortizase căderea, acesta fiind singurul motiv pentru care nu se lovise. Și își dădu seama și că se lățise într-o poziție dizgrațioasă, cu fusta scurtă întinsă mult peste partea de sus a coapselor, cu genunchii strânși laolaltă și labele picioarelor răsfire.

O pereche de cizme de cowboy maro ponosite apăru în câmpul ei vizual periferic. Când privirea ei alunecă în sus pe coapsele îmbrăcate în denim și peste un piept lat, ajungând în cele din urmă la o pereche de ochi sclipind de amuzament, își strânse toată demnitatea de care era în stare. Împreunându-și gleznele, se sprijini în coate.

— Intenționat am făcut asta.

Chicotul lui răsună învechit și ruginit, ca și cum nu ar mai fi fost folosit de multă vreme.

— Chiar așa.

— Da, chiar așa. Cu cât mai multă demnitate posibilă, se împinse în mâini și rămase așezată în fund. La asta s-a ajuns din cauza comportamentului tău copilăresc și sper că îți pare rău.

El scoase un hohot de râs ca un lătrat.

— Tu ai nevoie de un paznic, păpușico, nu de un soț.

— Încetează să îmi mai spui astfel!

— Fii recunoscătoare că doar așa îți spun.

Înșfăcă mânerul genții ei cu trei degete de la o mână și o aruncă peste margine ca și cum ar fi cântărit nu mai mult decât orgoliul ei. Apoi o ajută să se repună pe picioare, descuie ușa cabinei și o împinse în interiorul sufocant al acesteia.

Daisy nu îndrăzni să spună nimic până nu lăsară aeroportul mult în urmă și ajunseră pe o autostradă cu două benzi care părea să se îndrepte spre interiorul regiunii, și nu spre Hilton Head, cum sperase ea.

Întinderi seci de palmieri mici și tufișuri pitice se lăfăiau de o parte și de cealaltă a drumului, iar valul de aer cald ce intra prin geamurile deschise ale camionetei îi biciuia obrajii cu șuvițe diafane de păr. Impunându-și cu fermitate un ton agreabil, sparse în cele din urmă tăcerea.

— Vrei, te rog, să pornești aerul condiționat? Mă face bucăți vântul ăsta.

— Nu a mai funcționat de câțiva ani.

Poate că începea să amortească, pentru că vestea nu o surprinse. Kilometri se scurseră unul după altul, iar semnele de civilizație deveniră din ce în ce mai rare. Daisy îi puse din nou întrebarea la care Alex refuzase să răspundă când coborâseră din avion.

— Îmi spui, te rog, unde mergem?

— Va fi probabil mai puțin brutal pentru sistemul tău nervos dacă aștepti să vezi cu ochii tăi.

— Nu iau asta ca pe un semn încurajator.

— Hai să punem altfel problema. Casa respectivă nu are salon de cocktail.

Blugii, cizmele, camioneta cu număr de Florida. Poate că era fermier! Știa că existau tot felul de crescători de vite înstăriți prin Florida. Poate că mergeau spre sud pe o rută ocolitoare. „Te rog. Doamne, fă să fie fermier. Și fă să fie ca un sezon din Dallas. O casă superbă, haine țipătoare. Sue Ellen și J.R. Hârjonindu-se în jurul piscinei.

— Ești fermier?

— Arăt ca un fermier?

— În momentul de față ai vorbit ca un psihiatru. Ai răspuns la o întrebare cu o

altă întrebare.

— Habar nu am cu ce se mănâncă. Nu am fost niciodată la unul.

— Firește că nu. Ești în mod evident mult prea bine adaptat.

Comentariul ei se dorise a fi unul sarcastic, dar nu se descurca prea bine la capitolul sarcasm, iar el păru să nu îl observe câtuși de puțin.

Se uită pe geam la întinderea hipnotizant de monotonă de șosea. În dreapta ei văzu o casă dărăpănată, cu un copac crescut la întâmplare în curtea din față, încărcat cu o colecție de alimentatoare pentru păsări confecționate din dovleci. Aerul fierbinte se revărsă peste ea.

Daisy închise ochii și încercă să pretindă că inspira. Până azi nu își dăduse seama cât era de dependentă de nicotină. Imediat ce situația se calma puțin, avea să fie nevoită să se lase. Avea să se afle într-un cadru nou și avea să își impună anumite reguli. Spre exemplu, nu avea să fumeze niciodată în casa de la fermă. Dacă voia o țigară, avea să se strecoare pe verandă sau să se întindă pe un șezlong lângă piscină.

Alunecând în somn, se trezi din nou rugându-se. „Te rog. Doamne, fă să existe o verandă. Fă să existe o piscină...”

Ceva mai târziu, zgâlțâitura camionetei o trezi. Se ridică brusc în capul oaselor, deschise ochii și lăsă să-i scape un icnet găuit.

— E ceva în neregulă?

— Spune-mi că nu e ceea ce cred eu că e.

Degetul ei tremură când arată spre obiectul mișcător aflat de cealaltă parte a parbrizului prăfuit.

— E destul de greu să confunzi un elefant cu orice altceva.

Chiar era un elefant. Un elefant adevărat, viu. Animalul prinse cu trompa un mănunchi de paie și le aruncă peste spate. Când Daisy își aținti privirea în lumina orbitoare a soarelui de sfârșit de după-amiază, se rugă să fie încă adormită și totul să se dovedească a fi fost un vis urât.

— Ne oprim aici pentru că vrei să mă duci la circ, așa-i?

— Nu tocmai.

— Vrei să mergi tu la circ?

— Nu.

Gura i se uscaseră atât de tare încât îi era greu să articuleze cuvintele.

— Știi că nu mă placi, domnule Markov, dar te rog spune-mi că nu lucrezi aici.

— Eu sunt managerul.

— Ești managerul unui circ, repetă ea sfârșită.

— Corect.

Năucită, se lasă vlăguită pe banchetă, dar nici măcar spiritul ei de la natură optimist nu reuși să vadă partea bună în această situație sumbră.

Parcarea goală pârjolită de soare găzduia un pavilion mare în dungi roșu și albastru, mai multe corturi mici și diverse camionete și rulote. Cea mai mare dintre acestea era pictată cu stele roșii și albastre, precum și legenda în roșu aprins, CIRCUL FRAȚILOR QUEST, OWEN QUEST, PROPRIETAR. În afară de mai mulți elefanți legați în lanțuri, Daisy văzu o lamă, o cămilă, câteva cuști mari de animale și tot felul de oameni dubioși, inclusiv câțiva bărbați cu aspect murdar care păreau majoritatea să nu mai aibă dinții din față.

Tatăl ei fusese dintotdeauna un snob. Adora genealogiile cu rădăcini în vechime și titlurile regale. Se lăuda că el însuși se trăgea dintr-una dintre marile familii aristocrate ale Rusiei țariste. Faptul că își oferise unica fiică drept soție unui bărbat care lucra la un circ era cel mai clar mesaj pe care ar fi putut să i-l transmită privind sentimentele lui față de ea.

— Nu-i tocmai Ringling Brothers.

— Văd și eu, spuse ea pe un ton fără viață.

— Quest Brothers e ceea ce se numește un circ „de buzunar”.

— De ce anume?

Răspunsul lui păru vag diabolic.

— Vei afla în curând.

Parcă mașina în rând cu alte câteva, opri motorul și coborî. În timp ce coborî și ea, Alex luase ambele bagaje din spate și se îndepărtase cu ele.

Ea porni stângace în urma lui, pășind cu greu pe terenul neuniform, tocurile ei înalte scufundându-se în nisip. Toată lumea se întrerupse din ceea ce făcea și se holbă la ea. Genunchiul îi ieșea prin gaura tot mai largă din dresurile făcute ferfeniță, sacoul de satin aurit pârjolit îi cădea de pe un umăr, iar pantoful i se scufundă în ceva neplăcut de moale. Cu inima cât un purice, coborî privirea și constată că își băgase piciorul exact în ceea ce se temuse.

— Domnule Markov!

Țipătul ei avusese o notă de isterie, dar el nu păru să o audă. În schimb, își continuă drumul spre un șir de rulote și autorulote. Daisy își șterse talpa pantofului în solul nisipos, reușind să și-l umple de mizerie. Cu o exclamație gătuită, porni din nou la drum.

Alex se apropie de două vehicule aflate unul lângă altul. Cel mai apropiat era o autorulotă argintie modernă și elegantă, având o antenă de satelit deasupra. Lângă aceasta se găsea o rulotă ponosită și cu dungi de rugină care părea să fi fost

verde într-o altă viață.

„Te rog fă să meargă la autorulotă și nu la rulota aia oribilă. Te rog fă să meargă...”

El se opri la hidoasa rulotă verde, deschise ușa și dispăru înăuntru. Daisy gemu, apoi își dădu seama că devenise atât de imună la șocuri încât nici măcar nu era surprinsă.

Alex reapăru în prag o clipă mai târziu și o privi apropiindu-se șovăitor. Când ajunsese în fața treptei de metal îndoite, îi oferii un zâmbet cinic.

— Casă dulce casă, păpușică. Vrei să te trec în brațe pește prag?

În ciuda sarcasmului lui, Daisy tocmai atunci își aduse aminte că nu fusese niciodată purtată în brațe peste un prag și, în pofida circumstanțelor, era totuși ziua nunții ei.

Poate că o ușoară concesie făcută sentimentalismelor avea să îi ajute pe amândoi să salveze ceva pozitiv din acea experiență oribilă.

— Da, te rog.

— Glumești.

— Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei.

— Nu vreau.

Ea încercă să își înăbușe dezamăgirea.

— În regulă, atunci.

— E o nenorocită de rulotă!

— Văd și eu.

— Cred că rulotele nici măcar nu au prag.

— Dacă o chestie are ușă, are și prag. Chiar și un iglu are prag.

Cu coada ochiului observă că începuseră să atragă o mulțime de gură-cască. Alex îi observă și el.

— Hai odată înăuntru, bine?

— Tu ești cel care s-a oferit.

— Eram sarcastic.

— Am observat tendința asta la tine frecvent. În caz că nu ți-a spus nimeni niciodată, e un obicei enervant.

— Treci înăuntru, Daisy.

Cumva se crease o linie invizibilă între ei, iar ceea ce începuse dintr-un impuls se transformase într-o înfruntare între voința lui și a ei. Daisy se înfipse în fața treptei, cu genunchii tremurându-i de spaimă, dar străduindu-se în continuare să rămână fermă pe poziții.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai onora măcar tradiția asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Sări jos, o luă pe sus și o duse înăuntru, închizând ușa cu piciorul în urma lui. Când aceasta se trânti, o puse înapoi în picioare.

Înainte ca ea să apuce să se decidă dacă pierduse sau câștigase acea mică luptă, observă unde se afla și uită de orice altceva.

— Vai de mine!

— O să mă faci să mă simt jignit dacă îmi spui că nu-ți place.

— E oribil.

Interiorul era chiar mai îngrozitor decât exteriorul, înghesuit și plin de gunoaie, mirosea a mucegai, a bătrânețe și a mâncare stătută. Chiar în fața ei se afla o bucătărie în miniatură, cu blatul de plastic ieftin decolorat și ciobit. Chiuveta minusculă conținea o grămadă de vase murdare, iar pe un aragaz se lăfăia o tigaie cu mizerie întărită, chiar deasupra unei uși de cuptor ținută închisă cu o bucată de sfoară. Covorul subțiat de vreme fusese la un moment dat auriu, dar acum avea atât de multe pete învechite încât culoarea acestuia nu mai putea fi descrisă decât în termeni de funcții fiziologice. În dreapta bucătăriei tapițeria în carouri spălăcite a unei canapele mici abia dacă se vedea de sub teancurile de cărți, ziare și rămășițe de haine bărbățești. Văzu un frigider ciobit, dulapuri de pe care începuse să se cojească stratul de melamină, și un pat nefăcut. Se răsuci pe călcâie, căutând un altul.

— Unde sunt restul paturilor?

El o privi calm, apoi ocoli bagajele pe care le trântise în mijlocul podelei.

— Asta e o rulotă, păpușică, nu un apartament la Ritz. Primești doar ceea ce se vede.

— Dar...

Își puse brusc mâna peste gură. Își simțea gâtul uscat, iar stomacul îi făcea tumbe.

Patul ocupa cea mai mare parte dintr-unul din capetele rulotei, separat de restul spațiului doar de o bucată de sârmă care atârna moale și de care fusese suspendată o draperie maro care acum era trasă lângă perete. Printre așternuturi se încurcau câteva articole de îmbrăcăminte, un prosop de baie și ceva ce de la distanță părea a fi o curea neagră masivă.

— Salteaua e plăcută și confortabilă, spuse el.

— Sunt sigură că o să îmi fie suficientă canapeaua.

— Cum dorești.

Auzi o serie de clinchete metalice și, întorcându-se, îl văzu golindu-și buzunarele pe blatul de bucătărie deja plin cu de toate. Monede, cheile de la

camionetă, portofelul.

— Am locuit într-o altă rulotă până acum o săptămână, dar era prea mică pentru doi oameni, așa că mi-am rezervat-o pe asta. Din păcate nu am avut timp să îmi sun designerul de interior. Smuci din cap. Buda e acolo. E singura chestie pe care am apucat să o curăț. Poți să încerci să-ți îndeși lucrurile în dulapul din spatele tău. Gala începe într-o oră, stai departe de elefanți.

„Budă? Gală?”

— Chiar nu cred că pot trăi astfel, spuse ea. E murdar aici.

— Ai dreptate în privința asta. Presupun că e nevoie de mâna unei femei. Găsești niște chestii pentru curățenie sub chiuvetă.

Trecu pe lângă ea pentru a ajunge la ușă, apoi se opri. Până ca ea să se dezmeticească, Alex se întoarse la bucătărie și își luă înapoi portofelul.

Daisy se simți profund jignită.

— Nu sunt o hoată.

— Firește că nu. Și hai să avem grijă ca asta să nu se schimbe. Pieptul lui se frecă ușor de brațul ei când se întoarse într-o parte pentru a trece pe lângă ea spre ușă. Azi avem spectacole la cinci și la opt. Să fii prezentă la amândouă.

— Încetează în momentul ăsta! Nu pot să trăiesc în locul ăsta oribil și refuz să îți curăț mizeria!

El coborî o privire distrată spre vârful cizmei, apoi ridică din nou ochii spre ea. Daisy se pierdu în ochii lui aurii și simți un fior de spaimă, însoțit de o senzație de prezență fizică acută pe care se temea să o examineze prea îndeaproape.

Alex ridică încet mâna, iar ea tresări când îi cuprinse blând gâtul. Simți vaga asprime a degetului lui mare când începu să mângâie scobitura de sub urechea ei, într-un gest ce aducea mult a dezmierdare.

— Ascultă-mă, păpușică, spuse el încet. Putem face să-ți fie ușor sau putem face să-ți fie nasol. Oricum ar fi, tot eu voi ieși victorios. Tu decizi ce vrei.

Privirile li se întâlniră. Într-un moment care dură o veșnicie, el îi impuse fără un cuvânt să i se supună. Privirea lui păru să o sfredelească precum o flacăra, dizolvându-i hainele, pielea, până se simți goală și complet expusă, cu toate slăbiciunile la vedere. Ar fi vrut să fugă și să se ascundă, dar forța voinței lui o imobiliza.

Mâna lui se mișcă pe gâtul ei, apoi îi împinse în jos pe brațe sacoul pătrățos de satin. Acesta căzu pe podea cu o șoaptă discretă. Atinse breteaua de dantelă aurie a rochiei de dedesubt și i-o trecu peste umăr. Daisy nu purta sutien – rochia nu o permitea – și inima începu să îi bată cu putere.

Cu vârful degetului el îi trase dantela în jos peste un sân până i se agăță în sfârc. Apoi își plecă fruntea și prinse între dinți carnea moale pe care o dezgolise.

Răsuflarea i se poticni în gât când simți mușcătura mărunță. Ar fi trebuit să fie dureroasă, dar terminațiile ei nervoase percepură ușoara strânsoare a dinților lui ca pe ceva plăcut. Simți arsura mâinii lui în părul ei, apoi el îi întoarse spatele, acum că își lăsase amprenta asupra ei, exact ca un animal sălbatic. Și acela fu momentul în care își dădu seama de ce îi aminteau ochii lui. O creatură de pradă.

Ușa rulotei se legănă în balamale. Alex ieși și întoarse privirea spre ea, lăsând să cadă gardenia albă pe care i-o furase din păr.

Aceasta fu imediat mistuită de flăcări.

capitolul 3

Daisy trânti ușa pentru a nu vedea floarea arzând și își apăsă degetele pe sân. Cel fel de om avea în stăpânire puterea focului?

Cu inima bubuindu-i sub palmă, își aminti singură că se afla la un circ, un loc al iluziilor. Alex probabil deprinsese câteva trucuri de magie de-a lungul anilor și nu avea de gând să își lase imaginația să o ia razna.

Atinse mica urmă roșie de pe curba sânelui ei, iar sfârcul ei se întări drept răspuns. Studiind patul nefăcut, se așeză pe unul dintre scaunele de lângă masa de bucătărie încorporată în blatul acesteia și încercă să cuprindă cu mintea ironia a ceea ce tocmai se petrecuse.

„Fiica mea se păstrează pentru căsătorie”. Lani obișnuise să arunce acea declarație ca subiect de conversație la cină, pentru a-și amuza prietenii, în timp ce Daisy își înăbușea jena și se prefăcea a râde și ea alături de restul. Lani încetase în cele din urmă să mai facă acest anunț public când Daisy împlinise douăzeci și trei de ani și apăruse teama că prietenii ei aveau să creadă că fiica pe care o crescuse era o ciudată.

Acum că ajunsese la vârsta de douăzeci și șase de ani Daisy știa că înclinațiile ei erau demne de epoca victoriană, și înțelegea și suficient din psihologia umană cât să conștientizeze că refuzul ei de a face sex înainte de căsătorie era la origine tot o formă de rezistență. De când fusese mică privise șirul nesfârșit de bărbați care intraseră și ieșiseră din dormitorul mamei ei și știuse că ea nu ar fi putut niciodată să fie astfel... Ea tânjea după respectabilitate. La un moment dat chiar crezuse că o găsisse.

Numele lui era Noel Black, avea patruzeci de ani și era director executiv la o editură britanică; îl cunoscuse în Scoția, la o petrecere privată. Noel era o întruchipare a tot ceea ce admira ea la un bărbat. Stabil, inteligent, bine educat.

Nu îi luase multă vreme să se îndrăgostească de el.

Fusese dintotdeauna genul de femeie care tânjea să fie atinsă, iar săruturile lui Noel și mângâierile experte o încinseseră atât de tare încât aproape își pierduse mințile. Chiar și așa, nu reușise să lase deoparte principiile ei adânc înrădăcinate și să împartă patul cu el. Refuzul ei îl iritase inițial, dar treptat ajunsese să înțeleagă cât de important era pentru ea acest aspect și o ceruse în căsătorie. Ea acceptase entuziastă și plutise de fericire zi după zi, așteptând clipa când avea să aibă loc ceremonia.

Lani se prefăcuse copleșită de bucurie, dar Daisy ar fi trebuit să știe că mama ei era înspăimântată de gândul de a rămâne singură, ceea ce o împinsese în pragul disperării. Nu durase mult până când Lani pusese în aplicare un plan atent calculat de a-l seduce pe Noel Black.

Spre meritul lui Noel, acesta reușise să îi reziste timp de aproape o lună, însă Lani punea întotdeauna mâna pe bărbatul pe care și-l dorea, iar în final pusese mâna și pe el.

— Am făcut-o de dragul tău, Daisy, îi spusese ea odată terminată treaba, când Daisy, cu inima frântă, descoperise adevărul. Trebuia să te fac să vezi cât e de ipocrit. Dumnezeuule, ai fi fost teribil de nefericită dacă te-ai fi căsătorit cu el.

Se certaseră oribil, iar Daisy își strânsese lucrurile pentru a pleca. Tentativa de suicid a lui Lani pusese capăt inițiativei ei.

Acum își trase înapoi pe umăr breteaua dantelată a rochiei ei de mireasă și oftă. Fu un sunet grav și plin de durere, genul de oftat smuls din străfundul sufletului ei, căci nu mai avea cuvinte pentru a-și exprima sentimentele.

Pentru alte femei sexul părea a fi ceva atât de facil. De ce nu și pentru ea? Își promisese că nu avea să facă niciodată sex în afara căsătoriei, iar acum era căsătorită. Însă, printr-o ironie, soțul ei îi era mai străin decât toți bărbații pe care îi refuzase. Faptul că era brutal de atrăgător nu schimba nimic. Nu se putea imagina oferindu-se fără iubire.

Privirea îi alunecă spre pat. Se ridică și se duse la el. Ceva ce semăna cu o bucată de frânghie neagră se ițea de sub perechea de blugi negri aruncați la întâmplare peste așternuturile albastre boțite. Întinse o mână și atinse denimul moale și uzat, apoi își trecu un deget peste dinții deschiși ai fermoarului. Cum ar fi fost să fie iubită de un bărbat? Să se trezească în fiecare dimineață și să vadă același chip privind-o de la celălalt capăt al pernei? Să aibă o casă și copii? Un loc de muncă? Cum ar fi fost să fie normală?

Puse blugii deoparte și se dădu brusc în spate când văzu ce se afla sub aceștia. Nu era nicidecum o bucată de frânghie, ci un bici.

Inima începu să îi bubuie.

„Putem face să-ți fie ușor sau putem face să-ți fie nasol. Oricum ar fi, tot eu voi ieși victorios”.

Soțul ei îi spusese că avea să sufere consecințele dacă refuza să i se supună. Când îl întrebase care erau consecințele, răspunsul lui fusese că avea să le descopere singură până la sfârșitul zilei. Doar nu încercase să îi spună că intenționa să o bată?

Încercă să își forțeze răsuflarea să revină la un ritm regulat. Poate că în secolul optsprezece bărbații rămâneau nepedepsiți dacă își băteau soțiile, dar timpurile se schimbaseră. Iar ea avea să sune la poliție dacă ridica vreodată mâna la ea. Nu avea să devină victima violenței nici unui bărbat, indiferent cât de disperată ar fi fost situația ei.

În mod cert exista o explicație simplă pentru toate acestea, focul, biciul, chiar și acea amenințare de rău augur. Era extenuată și dată peste cap de evenimentele dramatice din viața ei și îi era greu să gândească limpede.

Înainte să poată face orice, trebuia să scape de ținuta de nuntă. Odată ce se aranja cât de cât, avea să se simtă mai bine. Își târî valiza pe canapea și o deschise, descoperind că hainele ei elegante fuseseră scoase din bagaj, deși nici ceea ce rămăsese nu părea să se potrivească mult mai bine în locul acela mizerabil. Se opri la o pereche de pantaloni largi kaki, un tricou din jersey reiat galben pepene și o pereche de sandale. Baia minusculă se dovedi a fi mult mai curată decât restul locuinței, iar după ce își aranjă părul și își refăcu machiajul, se simți suficient de stăpână pe ea însăși cât să iasă să exploreze.

Mirosul de animale, fân și praf o izbi în nări imediat ce puse piciorul pe pământul nisipos. Briza caldă a sfârșitului de aprilie bătea în toată parcare, făcând să se legene ușor marginile cortului de spectacol și biciuind stegulețele multicolore care decorau culoarul central. Auzi sunetul unui radio răzbătând printr-o fereastră deschisă a uneia dintre rulote și vacarmul unei emisiuni de televiziune venind dintr-o alta. Cineva gătea pe un grătar cu cărbuni, iar stomacul îi chiorăi. În același timp, i se păru că simte o adiere de fum de țigară. O urmă până pe cealaltă parte a rulotei ei și văzu o fetișcană ca un spiriduș din povești stând sprijinită de marginea de metal și fumând pe ascuns.

Era o creatură delicată, amintind de un cerb tânăr, cu păr lins, castaniu auriu, ochi de căprioară și o gură ca un boboc moale. Părând să aibă între cincisprezece și nouăsprezece ani, avea sâni mici care înțepau un tricou spălăcit, cu o ruptură la gât. Purta pantaloni scurți de blugi și o imitație de saboți Birkenstock care arătau uriași pe picioarele ei minuscule. Daisy o salută prietenoasă, însă ochii de

căprioară ai fetei rămaseră posomorâți și ostili.

— Eu sunt Daisy.

— Țsta e numele tău adevărat.

— Numele meu adevărat e Theodosia – mama mea avea o înclinație spre dramatism –, dar toată lumea îmi spune Daisy. Pe tine cum te cheamă?

Urmă o tăcere prelungă.

— Heather.

— Ce drăguț. Faci parte din echipa circului? Firește că da, altfel nu ai fi aici, așa-i?

— Sunt unul dintre Acrobații lui Brady Pepper.

— Ești artistă de circ! Ce grozav. Nu am mai cunoscut niciodată un artist de circ.

Heather o privi cu expresia de dispreț absolut pe care doar adolescenții par capabili să o stăpânească la perfecție.

— Ai crescut aici la circ? În timp ce îi puse întrebarea, Daisy dezbătu în gând cât ar fi fost de moral să încerce să cerșească o țigară de la o copilă ca ea. Câți ani ai, de fapt?

— Tocmai am împlinit șaisprezece. Sunt de ceva vreme aici.

Își îndesă țigara în colțul gurii, ceea ce îi dădu un aer vag obscen. Mijind ochii în fața fumului, începu să arunce în aer inelele pe care le avea în mână, până le puse în mișcare pe toate cinci. Fruntea ei netedă se încreți într-o expresie de concentrare, lăsându-i lui Daisy impresia că jonglatul nu era ușor pentru ea, mai ales când ochii începură să i se umple de lacrimi de la fum.

— Cine e Brady Pepper?

— Rahat. Heather scăpă un inel, apoi le prinse pe celelalte patru. E tatăl meu.

— Doar voi doi faceți numărul?

Heather o privi ca și cum ar fi fost nebună.

— Da, vezi să nu. De parcă ne-am descurca doar eu și Brady când eu nu pot nici măcar să țin cinci inele în aer.

Daisy se întrebă dacă Heather vorbea la fel de urât cu toată lumea.

— Brady face numărul cu frații mei, Matt și Rob. Eu doar stau prin preajmă pentru efect.

— Pentru efect?

— Mă maimuțăresc în diverse poziții pentru spectatori. Tu nu știi nimic?

— Nu despre circ.

— Probabil nu știi nimic nici despre bărbați. Te-am văzut intrând în rulota lui Alex mai devreme. Știi ce spune Sheba despre femeile care ajung în viața lui

Alex?

Daisy era destul de sigură că nu voia să afle.

— Cine e Sheba?

— Sheba Quest. Ea e proprietara cercului de când a murit soțul ei. Și susține că orice femeie care încearcă să se apropie prea mult de Alex e mână de o dorință de autodistrugere.

— A, da?

— Se urăsc reciproc. Trase cu sete din țigară și tuși. După ce își reveni, miji ochii spre Daisy cu o expresie care ar fi trebuit să o nimicească, dar care arăta pur și simplu ridicol la un spiriduș ca ea. Pun pariu că o să se descotorosească de tine după ce ți-o trage de câteva ori.

Încă din copilărie Daisy auzise cele mai spurcate obscenități, dar tot se simți deconcertată auzind o astfel de exprimare din gura unei adolescente. Ea personal nu folosea obscenități. O altă ciudățenie ce ținea tot de răzvrătirea față de stilul în care fusese crescută.

— Ești atât de frumoasă. E păcat să strici asta cu un asemenea limbaj.

Heather îi aruncă o privire de dispreț exersat.

— Scutește-mă.

Smulgându-și țigara din gură, o aruncă pe pământ și o zdrobi sub călcâiul sabotului.

Daisy privi cu jale mucul de țigară. Mai rămăseseră cel puțin trei fumuri zdravene în el.

— Alex poate avea orice femeie își dorește, îi aruncă Heather peste umăr în timp ce începu să se îndepărteze. Poate că tu ești prietena lui acum, dar nu o să te țină prea mult.

Înainte ca Daisy să apuce să îi spună că era soția lui Alex, nu prietena lui, adolescenta dispăruse. Oricât s-ar fi străduit să înfrumusețeze lucrurile, nu putea nicidecum să spună că prima ei întâlnire cu unul dintre angajații cercului decursese prea bine.

Își petrecu următoarea jumătate de oră rătăcind prin parcare, privind plimbările elefanților de la o distanță sigură și încercând să nu încurce pe nimeni. Își dădu seama că exista o ordine subtilă în felul în care fusese așezat cercul.

Culoarul central din față găzduia tarabele cu mâncare și suveniruri, precum și un cort decorat cu bannere verticale pictate în culori vii, ilustrând animale sălbatice devorându-și sângeros prada. O firmă amplasată deasupra intrării anunța menajeria fraților Quest. Peste drum de acesta se afla o rulotă cu un ghișeu de bilete la un capăt. La marginea parcării, departe de mulțime, erau parcate mai

multe camioane grele, în timp ce rulotele, autorulotele și casele pe roți ocupau partea din spate.

Când mulțimea începu să se strângă în fața cortului mare, Daisy trecu pe lângă tarabele unde se vindea mâncare, suvenire și vată de zahăr pentru a ajunge mai aproape. Aroma de vafe belgiene și popcorn se împletea cu mirosurile animalelor și o adiere vagă de mușchi de la nailonul cortului de spectacole. Un bărbat având puțin peste treizeci de ani și cu păr blond nisipos ce începea să se rărească, înzestrat cu o voce puternică, încerca să atragă privitorii să viziteze menajeria.

— Pentru doar un dolar veți vedea cel mai feroce tigru siberian în captivitate, precum și o cămilă exotică, o lamă pe care copiii o vor adora, o gorilă sălbatică...

În timp ce acesta își continuă discursul pompos, Daisy trecu în lateral, lăsând în urma ei un cort de bucătărie în care o parte dintre angajați tocmai mâncau. Încă din momentul sosirii observase cât era de gălăgios totul, iar acum găsi și sursa aceluiași hure neîntrerupt, un camion care cuprindea două generatoare galbene mari. Din acesta se întindeau cabluri groase, unele dintre ele șerpuiind spre cortul de spectacole, altele spre tarabele concesionate și casele pe roți.

O femeie purtând o capă albastră ca ouăle de măcăleandru, tivită cu pene de marabu, ieși dintr-una dintre rulote și se opri să schimbe câteva cuvinte cu un clown cu perucă portocalie aprinsă. Alți artiști începură să se strângă sub un baldachin care, decise ea, era cel mai probabil intrarea artiștilor în cortul de spectacole, având în vedere că se afla la capătul opus intrării pe care o folosea mulțimea. Daisy nu văzuse nici urmă de Alex și se întrebă unde era.

Apărură și elefanții, magnifici în păturile lor roșu aprins cu auriu și decorațiunile cu pene pe care le purtau pe cap. În timp ce aceștia se îndreptară greoi spre locul care le era rezervat, ea se retrase spre una dintre casele pe roți. Era terorizată și de câinii mici și era destul de sigură că ar fi leșinat dacă s-ar fi apropiat vreun elefant de ea.

Mai mulți cai superbi, echipați cu harnașamente cu pietre prețioase, trecură la pas vioi pe lângă ea. Daisy scotoci agitată prin buzunar după pachetul de țigări aproape gol pe care reușise să îl obțină mișcându-se de la unul dintre camionagii și scoase una.

— Aliniați-vă pentru gală, toată lumea! Să-i dăm bătaie!

Bărbatul, care mai devreme chemase mulțimea să viziteze menajeria, făcu anunțul în timp ce îmbracă un sacou roșu aprins de maestru de ceremonii. Tot atunci apăru și Alex, călare pe un cal negru elegant, iar Daisy își dădu seama că nu era doar managerul circuitului ci și artist.

Îmbrăcat într-o versiune teatrală de costum de cazac, purta o cămașă albă mătăsoasă, cu mâneci largi, și pantaloni negri fâlfâitori băgați într-o pereche de cizme din piele neagră care i se mulau pe gambe. Un brâu ținut cu pietre prețioase îi înconjura talia, capetele cu franjuri ale acestuia alunecând peste coastele calului.

Nu îi era greu să și-l imagineze străbătând călare stepele Rusiei, pus pe jefuit și siluit femei. Observă un bici încolăcit atârnat pe șa și, cu un sentiment de ușurare, își dădu seama că își lăsase imaginația să i-o ia razna.

Biciul aflat pe pat nu fusese nimic altceva decât un obiect de recuzită pentru circ.

Când îl privi aplecându-se de pe cal pentru a vorbi cu maestrul de ceremonii, își aminti că făcuse niște jurăminte sacre care o legau de bărbatul acesta și înțelese că nu putea în continuare să se eschiveze din fața conștiinței ei. Cu o sinceritate neclintită văzu că faptul că acceptase această căsătorie fusese cel mai laș lucru pe care îl făcuse vreodată. Fusese prea lipsită de caracter, prea nesigură de capacitatea ei de a avea singură grijă de ea însăși, pentru a-i întoarce spatele tatălui ei când acesta o șantajase și a se descurca pe cont propriu, chiar dacă acest lucru ar fi presupus să ajungă la închisoare.

Acesta avea să fie modelul după care avea să se desfășoare tot restul vieții ei? Evitând să-și asume vreo responsabilitate și optând de fiecare dată pentru soluția facilă? Se simți rușinată amintindu-și că rostise acele jurăminte sacre fără vreo intenție de a le respecta și știu că trebuia să își îndrepte cumva greșeala.

Conștiința ei încerca deja de câteva ore să îi șoptească soluția, însă ea refuzase să o asculte. Acum acceptă faptul că nu avea să se mai poată privi în oglindă dacă nu făcea o încercare de a respecta acele jurăminte. Doar pentru că avea să fie dificil nu însemna că era cu ceva mai puțin necesar. O izbi temerea distinctă că dacă fugea din situația aceasta, nu avea să mai existe nicio speranță pentru ea.

Chiar dacă știa ce avea de făcut, mintea ei dădu bir cu fugiții. Cum ar fi putut să onoreze jurămintele pe care i le făcuse unui străin?

„Nu i le-ai făcut unui străin”, îi aminti conștiința ei. „I le-ai făcut lui Dumnezeu”.

În momentul acela o observă Alex. Decizia ei era prea nouă pentru ea pentru a se simți confortabil să discute cu el acum, dar nu avea scăpare. Trase scurt și neliniștit din țigară și aținti o privire prudentă asupra calului lui atât de impresionant când acesta se apropie. Calul purta harnașamente și un valtrap excepțional de frumoase, inclusiv o pătură de șa din mătase stacojie bogat

decorată și un frâu decorat cu medalioane de aur filigranat și pietre roșii cu o montură complexă ce păreau a fi rubine adevărate.

Alex o privi mânios.

— Pe unde ai fost?

— Am explorat.

— Sunt mulți oameni neciopliți în preajma cercului. Până nu te înveți cum stau lucrurile, rămâi unde pot sta cu ochii pe tine.

Cum tocmai își promisesese că avea să se străduiască să își respecte jurămintele, își înăbuși resentimentele stârnite de atitudinea lui tiranică și își impuse să răspundă agreabil.

— În regulă.

Palmele începuseră să îi transpire din cauza proximității calului și se lipi mai strâns de ruloată.

— E al tău?

— Da. Perry Lipscomb are grijă de el pentru mine. El are un număr ecvestru și o transportă pe Misha în remorca lui, alături de propriii cai.

— Înțeleg.

— Du-te înăuntru și urmărește reprezentația.

Scutură scurt hățurile, iar ea se grăbi să facă un pas în spate, apoi scoase un șuierat de mâhnire când ceea ce mai rămăsese din țigara ei izbucni în flăcări.

— Încetează cu asta! țipă ea, scuturându-și panicată hainele și strivind sub călcâi tăciunii aprinși care căzuseră pe pământ.

El își întoarse privirea spre ea, iar un colț al gurii i se ridică.

— Chestiile alea au să te ucidă dacă nu ai grijă.

Chicotind încet, își relua locul alături de restul artiștilor.

Daisy nu știa ce găsea mai descurajant, faptul că îi distrusese una dintre țigări cu trucurile lui de bâlci sau conștiința faptului că azi părea să o fi înfrânt în absolut toate înfruntările lor.

Încă mai clocotea de nervi când se duse pe ocolite, evitând animalele, să se furișeze pe intrarea din spate. Găsi un loc pe una dintre băncile de lemn. Aceasta era tare și îngustă și nu avea loc pentru picioare decât între picioarele oamenilor din rândul următor, dar își uită rapid disconfortul, căci se bucură de entuziasmul copiilor din jurul ei.

Adora copiii. Deși nu spusese acest lucru nimănui, ambiția ei secretă fusese dintotdeauna să fie educatoare la grădiniță. Deși nu-și putea imagina că visul avea să se împlinească vreodată, îi plăcea să se gândească la el.

Luminile scăzură, iar răpăitul tobelor crescă în intensitate când lumina unui

reflector se opri asupra maestrului de ceremonii, stând în ringul central.

— Doaaamnelor și domnilor! Copii de toaaate vârstele! Bun venit în mijlocul deliciilor și distracțiilor oferite de cea de-a douăzeci și cincea ediție a Circului Fraților Quest!

Muzica umplu aerul, interpretată de o formație constând din doi muzicieni cu tobe, un sintetizator și un fel de computer. Aceștia atacă o versiune vioaie a piesei I'd Like to Teach the World to Sing, iar pe intrarea din spate își făcu apariția un cal alb călărit de o dansatoare purtând un steag american. Aceasta fu urmată de artiști ducând stegulețe colorate, zâmbind și făcând cu mâna spectatorilor.

Apărură apoi Acrobații lui Brady Pepper, trei bărbați chipeși în urma cărora veni Heather, înveșmântată în paiete aurii, colanți lucioși și complet machiată. Părul, care acum era ușor buclat, îi era decorat cu o tiară bătută cu strasuri și rubine, având în mijloc o cometă în zbor. Daisy nu întâmpină dificultăți în a-l identifica pe Brady Pepper printre fiii lui.

Un bărbat musculos de înălțime medie, acesta îi amintea de un bătaș de stradă ajuns la o vârstă mai matură. Acrobații fură urmați de un grup de artiști ecveștri, clovni, jongleri și o trupă de câini dresați.

Alex intră în arenă în șaua calului său negru impunător, iar dintre toți artiștii fu singurul care nu zâmbi și nu salută făcând cu mâna. Făcu un tur al ringului, cu un aer la fel de rezervat și de misterios precum inima lui de rus. Recunoscuse prezența mulțimii, dar reuși cumva să se detașeze și să confere un soi de demnitate bizară întregului alai țipător. Mulțimea izbucni în urale când parada fu încheiată de elefanți.

Începu spectacolul și, număr după număr, Daisy fu surprinsă de cât de talentați erau artiștii. După un trio de trapeziști români numiți Zburătorii Tolea, luminile pâliră, iar muzica scăzu. Un punct minuscul de lumină albastră se opri asupra maestrului de ceremonii, rămas singur în mijlocul arenei cufundate în întuneric.

— Urmează să vedeți un spectacol cum nu mai există nicăieri pe acest pământ în afară de Circul Fraților Quest. Dar mai întâi am să vă spun o poveste fantastică.

Vocea lui căpătă tonuri dramatic șoptite, iar pe fundal începură să răsunе notele obsedante ale unei melodii populare rusești.

— Cu aproape treizeci de ani în urmă, în sălbăticia înghețată a Siberiei, un trib de cazaci rătăcitori a dat întâmplător peste un băiat foarte mic înveșmântat doar în zdrențe și cu o iconiță neprețuită atârând de un șnur de piele la gâtul lui. Cazacii l-au primit în comunitatea lor și l-au învățat deprinderile pe care și ei le

învățaseră de la propriii tați. Însă doar iconița pe care o purta oferea un indiciu privind adevărata lui identitate.

Acordurile sinistre ale muzicii populare rusești se împletiră cu vocea șoptită a maestrului de ceremonii și, în timp ce luminile crescură tot mai mult în intensitate, spectatorii îl ascultară ca vrăjiți.

— De-a lungul timpului, în jurul acestui om s-a creat o legendă, o legendă care se vrea adevărată, după cum insistă salvatorii lui chiar și în ziua de azi.

Muzica se auzi mai tare.

— Aceștia cred că el este singurul descendent al țarului Nicolae al II-lea și al soției sale. Alexandra, care au fost amândoi uciși. Vocea îi deveni mai puternică. Doamnelor și domnilor, acest lucru ar însemna că bărbatul pe care îl veți vedea aici în seara aceasta... urmă un răpăit de tobe... este moștenitorul coroanei imperiale a Rusiei!

Daisy simți un fior de încântare, în ciuda faptului că nu credea niciun cuvânt din povestea care îi era prezentată.

Vocea maestrului de ceremonii răsună tunătoare în cortul de spectacole.

— Circul Fraților Quest are onoarea de a vi-l prezenta... pe incomparabilul Aleksî Cazacul!

Luminile se aprinseră brusc, muzica deveni fierbinte, iar Alex se năpusti dramatic în arenă, calul lui negru galopând sălbatic. Mânele cămășii lui albe fâlfăită, iar bijuteriile cu care era ținut brâul lui scânteiară arzător ca niște picături roșii ca sângele. Impunătorul cal se cabră. Sfidând gravitația, Aleksî ridică brațele mult deasupra capului, rămânând în șa exclusiv prin forța picioarelor lui puternice.

Calul reveni la sol, iar Aleksî dispăru. Daisy icni, dar îl văzu reapărând imediat, atârând grațios din șa. În timp ce calul se învârti în galop în arenă, Alex execută cu îndemănare o serie de acrobații în același timp cutezătoare și dramatice. Întorcându-se într-un sfârșit în șa, luă biciul gros care stătuse atârnat pe oblânc și plesni din el, desenând un cerc larg deasupra capului, scoțând un sunet atât de asurzitor încât oamenii din fața ei tresăriră.

Cât timp maestrul de ceremonii făcuse prezentarea, arena fusese echipată pentru acrobații cu un șir de cercuri cu stegulețe și având deasupra baloane roșu aprins. Făcând un tur al arenei, Alex sparse baloanele unul câte unul, provocând o explozie de sclipici roșu, ca niște picături de sânge, la fiecare plesnătură de bici.

Una dintre dansatoare aprinse un enorm candelabru cu șase brațe. Alex învârti biciul într-un arc hipnotizant deasupra capului său, apoi stinse flăcările una câte una.

Spectatorii aplaudară, iar cei din spate se ridicară în picioare pentru a vedea mai bine. Alex sări grațios din șa, iar calul ieși din cort la trap mărunț. Luminile scăzută până rămase singur sub razele roșii ca sângele ale unui reflector. Luă un al doilea bici și începu să le plesnească pe amândouă cu mișcări ritmate, un braț sus, un braț jos, în spatele lui, în fața lui. Iar apoi începu să danseze peste bice, executând mișcările complexe cu o grație masculină letală care îi tăie lui Daisy răsuflarea.

Ritmul dansului deveni tot mai intens și, ca prin magie, cele două bice se împletiră într-unul singur gigantic. Dintr-o răsucire plină de forță a brațului, plesni aerul deasupra capului, făcând biciul să izbucnească în flăcări.

Spectatorii icniră, luminile se stinseră, iar biciul de foc schiță în întuneric o mazurka nebunească.

Când luminile se reaprinseseră, Aleksî Cazacul dispăruse.

capitolul 4

— Ce naiba cauți aici?

Pleoapele lui Daisy se deschiseră brusc și ridică privirea spre aceiași ochi aurii care o bântuiseră și în coșmarul ei. Pentru o clipă nu reuși să își amintească unde se afla, apoi realitatea o izbi ca un torent. Alex, nunta, biciul de foc.

Îi simți mâinile pe umerii ei și înțelese că erau singurul lucru care o împiedicaseră să cadă din camioneta lui când deschisese portiera. Venise aici să se ascundă pentru că nu avea curajul să doarmă într-o rulotă cu un singur pat și un străin cu un trecut misterios și mânuiitor de bice.

Se desprinse cu grijă din mâinile lui, retrăgându-se totodată spre centrul banchetei, încercând să se îndepărteze cât mai mult de el.

— Cât e ceasul?

— E trecut de miezul nopții.

Își sprijini o mână deasupra cadrului portierei și o fixă cu ochii aceia ciudați de culoarea chihlimbarului care o bântuiseră și în vis. În locul costumului de cazac purta acum blugi învechiți și un tricou negru spălăcit, însă acest lucru nu îl făcea nicidecum să arate mai puțin amenințător.

— Păpușică, ești o bătaie de cap a naibii de nejustificată.

Daisy își făcu de lucru netezindu-și hainele pentru a mai câștiga puțin timp. După ultimul spectacol se duse la rulotă doar pentru a da ochii cu bicele pe care Alex le folosise în cadrul numărului său, lăfăindu-se pe pat aproape ca și cum le-ar fi lăsat pregătite pentru a fi folosite din nou.

Alex îi coordonase pe muncitori, dar și lucrase cot la cot cu ei, iar când îi privise mușchii brațelor încordându-se în timp ce încărcă teancuri de scaune pe motostivuator și căra armăturile cortului, Daisy își amintise amenințările lui voalate de mai devreme, avertismentele lui despre consecințe neplăcute dacă refuza să i se supună. Extenuată și chinuită de singurătate, nu mai putuse privi bicele de pe pat drept simple obiecte de recuzită. Reprezentau o amenințare pentru ea, iar în clipa aceea înțelesese că nu avea curajul să adoarmă în rulotă, nici măcar pe canapea.

— Haide, mergem la culcare.

Ultimele rămășițe de năuceală de după somn dispărură ca prin minune și intră instant în alertă. Nu se vedea nimeni altcineva prin preajmă. Majoritatea camionetelor plecaseră, iar muncitorii păreau să fi dispărut odată cu acestea.

— Am decis să dorm aici.

— Nu prea cred. În caz că nu ai observat, îți clănțănesc dinții.

Avea dreptate. Fusesse cald în camionetă când se instalase ea acolo, dar între timp temperatura scăzuse.

— Mă simt destul de confortabil, minți ea.

Alex își ridică un umăr și se șterse pe lateralul feței cu mâneca de la tricou.

— Consideră asta un avertisment prietenos. Nu am apucat să dorm prea mult în ultimele trei zile. Mai întâi am avut o furtună urâtă și a fost cât pe ce să pierdem pavilionul, apoi am fost nevoit să fac două drumuri la New York. Nu sunt o persoană foarte agreabilă nici în cele mai bune momente ale mele, dar devin cu adevărat neplăcut când sufăr de somn insuficient. Acum mișcă-ți fundulețul dulce de acolo.

— Nu.

Alex ridică brațul pe care și-l ținuse pe lângă corp, iar ea scoase un șuierat de spaimă când văzu un bici încolăcit strâns în mână. Împunse aerul cu acesta în direcția rulotei.

— Acum!

Daisy coborî în grabă din camionetă, cu inima bubuindu-i. Amenințarea biciului nu mai era ceva abstract și își dădu seama că era o mare diferență între a-și promite ei însăși, în plină lumină a zilei, că nu avea să-i dea voie să o atingă, și a proba acest lucru în toiul nopții, când erau singuri în mijlocul unui câmp cufundat în beznă, undeva în zona rurală a Carolinei de Sud.

Icni când el o prinse de braț și traversă cu ea parcare. Simțind buruienile umede plesnind-o peste picioarele încălțate în sandale își dădu seama că nu se putea abandona sorții ei fără a-i opune rezistență.

— Te avertizez de pe acum că dacă mă rănești cu ceva am să țip.

El căscă.

— Vorbesc serios, spuse ea, când el continuă să o tragă înainte. Vreau să am o părere cât mai bună despre tine, dar mi-e greu să fac asta când mă tot iei cu amenințări.

Alex deschise ușa rulotei și o plesni ușor peste fund pentru a o împinge înăuntru.

— Am putea amâna asta până dimineață?

Era doar imaginația ei sau interiorul se micșorase de când îl văzuse ea prima dată?

— Nu cred că putem. Și te rog să nu mă mai atingi în felul acesta.

— Sunt prea a dracului de obosit ca să te atac în noaptea asta, dacă asta te îngrijorează.

Cuvintele lui nu reușiră să o liniștească.

— Dacă nu intenționezi să mă ataci, de ce mă ameninți cu biciul ăla?

El coborî privirea spre colacul de piele împletită ca și cum ar fi uitat de existența lui, ceea ce Daisy nu crezu nici pentru o clipă. Cum putea să se poarte cu atâta nepăsare? Și de ce umbla cu biciul după el la acea oră târzie a nopții dacă nu într-o încercare de a o intimida? Prin minte îi trecu un alt gând, unul care îi stârni fiori în sânge. Auzise o mulțime de povești despre bărbați care foloseau bicele ca parte a jocurilor lor sexuale. Ba chiar cunoștea câteva exemple concrete. La așa ceva se gândea și el.

Alex bombăni ceva în barbă, închise ușa și se duse să se așeze pe pat. Biciul se descolăci și căzu pe podea, dar mânerul acestuia îi rămase atârnat pe genunchi.

Daisy îl studie cu o privire temătoare. Pe de o parte își promisese că avea să își onoreze jurămintele de căsătorie, iar el nu o rănise cu adevărat. Dar pe de altă parte, în mod cert o înspăimântase. Confruntările nu se numărau printre lucrurile la care se descurca bine, dar știa că trebuia să o facă. Se întări sufletește.

— Cred că trebuie să lămurim situația. Țin să-ți spun că nu voi putea să trăiesc așa, cu tine intimidându-mă.

— Intimidându-te? Inspectă mânerul biciului. Ce tot spui acolo?

Emoțiile ei se intensificară, dar se forță să continue.

— Presupun că nu depinde de tine să nu mai fi așa cum ești. Probabil e din cauza felului în care ai fost crescut, nu că aș fi crezut pentru o clipă povestea aia despre cazaci. Ezită. Nu e adevărată, așa-i?

El ridică privirea spre ea ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

— Nu, firește că nu, se grăbi ea să spună. Când vorbesc despre intimidare mă

refer la amenințările tale și la acel – trase adânc aer în piept – la acel bici.

— Ce-i cu el?

— Știi câte ceva despre devierile comportamentale. Dacă ai tendințe sadice, mi-ar plăcea să îmi spui de la bun început, în loc să faci doar aluzii.

— Ce tot spui acolo?

— Suntem amândoi adulți și nu ai motive să te prefaci că nu ai înțelege.

— Mă tem că va trebui să îmi spui concret.

Lui Daisy nu îi veni să creadă cât era de obtuz.

— Mă refer la sugestiile tale de... de... perversiuni sexuale.

— Perversiuni sexuale?

Când continuă să o privească neînțelegător, ea strigă frustrată:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îți închipui că mă poți bate și apoi să faci sex cu mine, spune-mi-o pe șleau. Spune-mi „Daisy, mie așa îmi place, să biciuiesc femeile cu care fac sex, iar tu ești următoarea pe lista mea”. Cel puțin aș ști ce îți trece prin minte.

El ridică din sprâncene.

— Asta te-ar face să te simți mai bine?

Ea dădu din cap.

— Ești sigură?

— Trebuie să începem să comunicăm.

— Ei bine, în regulă atunci. Ochii îi sclipiră. Mie așa îmi place, să biciuiesc femeile cu care fac sex, iar tu ești următoarea pe lista mea. Acum mă duc să fac un duș.

Dispăru în baie și închise ușa.

Daisy își prinse buza de jos între dinți. Din motive de neînțeleles, discuția nu decursese cum plănuise ea.

Alex chicoti sub jetul de apă. Micuța și frumoasa căscată îi oferise mai multă distracție adevărată într-o singură zi decât avusese parte în tot anul ce trecuse. Poate chiar mai mult decât atât. Din experiența lui, viața era o treabă serioasă. Râsul era un lux pe care nu putuse să și-l permită în copilărie, prin urmare nu își formase niciodată acest obicei.

Își aminti comentariul ei despre perversiunile sexuale. Deși nu era genul lui, nu putea nega că nutrise gânduri sexuale față de ea. Dar nu le considera tocmai perverse. Oricărui bărbat i-ar fi fost greu să nu se gândească la sex la vederea acelor ochi de culoarea toporașilor zdrobiți și a acelei guri moi care părea să fi fost creată pentru săruturi adânci.

Ar fi stricat toată distracția dacă i-ar fi spus că întotdeauna purta un bici la el când știa că muncitorii trăsese la măsă. Circurile ambulante semănau cu Vestul Sălbatic când era vorba de calmarea spiritelor agitate – se ocupau singure de problemele proprii – și simpla vedere a aceluși bici era un instrument potent în a descuraja izbucnirile de mânie și tentativele de răzbunare pentru fapte de demult.

Daisy nu știa acest lucru, desigur, iar el nu se grăbea să i-o spună. Atât pentru binele lui cât și al ei, avea de gând să o țină sub papuc pe Micuța Domnișoară Răzgâiată.

Oricât de multă plăcere i-ar fi oferit ultima lor întâlnire, avea senzația că amuzamentul lui nu avea să dureze prea mult. Ce fusese în mintea lui Max Petroff când își dăduse fiica pe mâna lui? Chiar atât de mult o ura încât să îi impună cu bună știință o viață care se deosebea atât de dramatic de ceea ce trăise ea până acum? Când Max insistase asupra acestei căsătorii îi spusese că Daisy avea nevoie de un duș rece care să o trezească rapid la realitate, dar lui Alex îi venea greu să creadă că urmărise și altceva în afară de a o pedepsi.

Naivitatea lui Daisy, adăugându-se sistemului ei de valori distorsionat de viața de fată bogată, crea o combinație periculoasă. Ar fi fost surprins dacă ar fi rezistat mai mult de câteva zile cu el, dar promisese să se străduiască din răzputeri cu ea și avea să se țină de cuvânt. Când Daisy avea să decidă să plece, avea să fie pentru că renunțase ea, nu pentru că o alunga el sau o plătea ca să se descotorosească de ea. Chiar dacă nu îi plăcea Max ca persoană, îi era dator.

Acesta era anul în care își plătea datoriile majore, mai întâi prin promisiunea pe care i-o făcuse lui Owen Quest pe patul de moarte, de a oferi ciroului un ultim sezon sub numele de Quest, apoi acceptând să o ia de soție pe fiica lui Max. În toți acești ani Max nu îi ceruse niciodată nimic lui Alex drept răsplată pentru că îi salvase viața, dar când ajunsese în cele din urmă să o facă, o făcuse cu vârf și îndesat.

Alex încercase să îl convingă pe Max că și-ar fi îndeplinit la fel de bine scopul și lăsând-o pur și simplu pe Daisy să locuiască alături de el, dar Max era prea pătruns de ale lui. Inițial Max insistase ca acea căsnicie să dureze un an, însă așa ceva ar fi fost mai mult decât putea tolera Alex, cu toată recunoștința ce o simțea. Făcuseră un compromis la șase luni, o perioadă care avea să se încheie în același timp cu ultimul lui turneu cu Circul Fraților Quest.

În timp ce se săpuni pe piept, Alex se gândi la cei doi bărbați care avuseseră o influență atât de covârșitoare în viața lui, Owen Quest și Max Petroff. Max îl salvase de la o existență de abuz fizic și emoțional, în timp ce Owen îi fusese călăuză până devenise adult.

În ziua în care îl cunoscuse pe Max, Alex avea doisprezece ani și îl însoțea pe unchiul Serghei în cadrul unui circ ponosit care își petrecea vara oferind reprezentații în toate stațiunile de pe coasta Atlanticului, de la Daytona Beach la Cape Cod. Nu avea să uite niciodată acea după-amiază toridă de august când Max apăruse ca un înger răzbunător și smulsese biciul din pumnul lui Serghei, salvându-l astfel pe Alex de la o nouă bătaie sălbatică.

Acum înțelegea ce anume se aflase în spatele actelor de sadism ale lui Serghei, dar la vremea respectivă nu fusese conștient de atracția pe care bărbații cu mintea bolnavă o simțeau față de băieței și cât de departe ar fi fost dispuși să meargă pentru a nega acea atracție, într-un gest impulsiv de generozitate, M îl plătise pe Serghei și îl luase pe Alex de lângă el. Îl trimisese la academia militară și asigurase resursele financiare, chiar dacă nu și pe cele emoționale, care îi permisese lui Alex să supraviețuiască până devenise capabil să se descurce singur.

Însă Owen Quest fusese cel care îi oferise lui Alex lecții de bărbăție în timpul vacanțelor școlare ale lui Alex, când călătorise cu circul pentru a face bani, apoi și când Alex ajunsese deja de ceva timp la vârsta adultă, căci o dată la câțiva ani lăsa în urmă tot restul vieții lui și se abandona dorinței de a petrece luni la rând pe drumuri. Acea parte din caracterul lui Alex care nu fusese modelată de biciul unchiului său se formase sub lecțiile extinse pe care i le ținuse Owen și prin observațiile acestuia în general pătrunzătoare despre cât de sucită era lumea și cât de dur trebuia să fie un bărbat pentru a supraviețui. Viața era o treabă periculoasă, din perspectiva lui Owen, și nu prea vedea rostul râsului și al frivolităților. Bărbatul trebuia să muncească din greu, să fie mereu cu garda sus și să țină cu dinții de mândria sa.

Alex opri apa la duș și se întinse după un prosop. Ambii bărbați avuseseră motive egoiste pentru a ajuta un puști cu probleme. Max se considera un binefăcător și îi plăcea să se laude cu diversele lui proiecte caritabile – printre care se număra și Alex Markov – în fața prietenilor să-i din înalta societate. Owen, pe de altă parte, avusese un orgoliu monstruos și se bucurase să aibă un spectator ușor de impresionat, care să soarbă cu nesăț ideile lui sumbre despre viață. Dar indiferent care ar fi fost motivațiile lor, aceștia fuseseră singurii oameni din scurta lui viață cărora le păsase cât de puțin de el și niciunul din ei nu ceruse niciodată nimic drept răsplată, nu până anul trecut.

Acum Alex avea în mâini un circ vai de capul lui, precum și o soție sexy, aiurită și prostituată, care avea să se străduiască din răspuțeri să îl scoată din minți. El nu avea să permită să se ajungă la așa ceva, desigur. Circumstanțele îl făcuseră

cine era acum – dur și încăpățânat, un bărbat care trăia după propriul cod și nu mai avea iluzii despre el însuși. Daisy Devreaux nu avea nicio șansă.

Își înfășură prosopul în jurul taliei, luă încă unul pentru a se usca pe păr și deschise ușa de la baie.

Daisy înghiți un nod când ușa se deschise larg și apăru Alex. O, Doamne, era superb. Cum avea capul îngropat într-un prosop cât timp se ștergea pe păr, ea putu să îl privească după pofta inimii și văzu că trupul lui era exact cum își imagina ea perfecțiunea, cu mușchi bine definiți fără a fi însă excesiv de umflați. Mai avea și ceva ce nu văzuse niciodată la niciunul dintre amanții lui Lani – un bronz de bărbat care chiar muncea. Pieptul lui lat era presărat fin cu păr brunet, iar în mijlocul lui se odihnea un fel de medalie de aur, dar era prea fascinată de imaginea de ansamblu pentru a observa prea multe detalii.

Șoldurile îi erau considerabil mai înguste decât umerii, iar abdomenul îi era plat. Daisy urmări cu privirea săgeata dreaptă de păr care începea imediat deasupra ombilicului și cobora spre nodul legat jos al prosopului galben de baie. Un val de fierbințeală se răsfire în ea când se întrebă cum ar fi arătat fără.

El termină să-și usuce părul și îi aruncă o privire.

— Poți să dormi cu mine sau poți să dormi pe canapea. În momentul de față sunt prea obosit să-mi pese ce alegi.

— Am să dorm pe canapea!

Din voce îi răzbătu un scheunat minuscul, dar nu știu prea bine dacă fusese provocat de cuvintele lui sau de priveliștea din fața ochilor ei.

El strică priveliștea părții lui din față ducându-se la pat, unde îi întoarse spatele pentru a face bicele ghem și a le pune într-o cutie de lemn pe care o scoase de sub pat. Odată bicele dispărute de sub ochii ei, Daisy constată că se putea bucura mult mai mult de priveliștea părții lui din spate.

Alex se întoarse din nou spre ea.

— În exact cinci secunde am să las să cadă prosopul.

Așteptă și când se scurseră mai mult de cinci secunde, Daisy înțelese la ce se referise.

— Ah. Vrei să mă uit în altă parte.

El râse.

— Lasă-mă să îmi fac o dată somnul, păpușică, apoi îți promit că poți să te uiți cât poțești.

Acum o făcuse lată. Îi lăsase impresia complet greșită și trebuia să o corecteze.

— Mă tem că ai interpretat greșit.

— Ba sper că nu.

— Și totuși da. Eram doar curioasă... nu curioasă, nu tocmai, ci – ei bine, da, bănuiesc că totuși curioasă... Asta e firesc. Dar nu ar trebui să presupui...

— Daisy?

— Da?

— Dacă mai scoți un singur cuvânt, am să scot unul dintre bicele alea care te sperie atât de tare și am să văd dacă îmi iese figura cu perversiunile alea.

Daisy înșfăcă o pereche de chiloți curați și un tricou spălăcit cu University of North Carolina, pe care îl scosese din sertarul lui cât timp era la duș, apoi țâșni la baie. Trânti ușa cu satisfacție.

Douăzeci de minute mai târziu apăru proaspăt spălată și purtând tricoul lui. Hotărâse că acesta era de preferat în locul singurei cămăși de noapte pe care o găsisese în valiza ei, o bucățică de mătase și dantelă roz pe care și-o cumpăraseră în perioada de dinainte ca Noel și mama ei să o trădeze.

Alex dormea adânc, întins pe spate și cu cearșaful răsucit în jurul șoldurilor lui goale. Era ceva nepoliticos în a te holba la cineva care dormea, dar Daisy nu reuși să îi întoarcă spatele. În schimb se strecură la capătul patului și coborî privirea spre el.

Adormit nu părea nici pe jumătate la fel de periculos ca atunci când era treaz și-o mâncau palmele să atingă acel abdomen plat și tare. Își lăsă privirea să alunece în sus, de la talie la piept, și tocmai admira simetria perfectă a acestuia când observă medalia de aur atârnată de un lăntișor în jurul gâtului lui. Iar când văzu ce era, încremeni.

Purta o iconiță rusească superb emailată.

...înveșmântat doar în zdrențe și cu o iconiță neprețuită atârând de un șnur de piele la gâtul lui.

Pielea îi fu cuprinsă de furnicături. Studie chipul Fecioarei Maria lipindu-și obrazul de cel al copilului ei, și deși nu știa prea multe despre iconițe, își dădu seama că această Fecioară nu era pictată în stilul tradiției italiene. Ornamentația aurie a robelor ei negre era pur bizantină la fel și costumul complex purtat de pruncul Iisus.

Își aminti singură că doar pentru că Alex purta ceea ce era în mod evident o iconiță valoroasă, acest lucru nu însemna că povestea caraghioasă despre cazaci era adevărată. Era probabil o bijuterie de familie pe care o moștenise. Dar tot se simți neliniștită și se îndreptă spre capătul opus al rulotei.

Canapeaua era încărcată cu haine din valiza ei, pe care nu și le pusese la locul lor, precum și o grămadă dezordonată de ziare și reviste, din care unele erau

vechi de câțiva ani. Împinse totul deoparte și făcu patul așternând câteva cearșafuri curate din debara. Însă în condițiile în care trăsesse un pui de somn și chinuită fiind de gânduri tulburi, nu reuși să adoarmă, așa că citi un număr vechi din Newsweek. Pe când termină era aproape trei. Avu impresia că abia apucase să închidă ochii înainte de a fi smulsă din somn cu un zgâlțâit brutal.

— Trezirea și la muncă, păpușică. Ne așteaptă o zi lungă.

Daisy se întoarse pe burtă. El trase de cearșaf și simți atingerea ușoară a aerului rece pe spatele coapselor ei goale. Refuză să se miște. Câtă vreme nu se mișca, nu avea să fie nevoită să înfrunte o nouă zi.

— Haide, Daisy.

Ea își îngropă mai adânc fața în pernă.

O mână mare și caldă se așeză pe mătasea fragilă a slipului ei, iar ea deschise brusc ochii. Icnind, se rostogoli pe spate, grăbindu-se să se acopere cu cearșaful.

El îi rânji.

— Mă gândeam eu că asta o să te pună în mișcare.

Era diavolul în persoană. Doar că diavolul nu ar fi fost complet îmbrăcat și ras la această oră nemiloasă. Își dezgoli dinții spre el.

— Nu-mi place să mă trezesc devreme. Pleacă și nu mă mai atinge vreodată.

Privirea lui o măsură leneș din cap până în picioare, făcând-o să conștientizeze că pe sub cearșaf nu purta decât tricoul lui vechi și uzat și o pereche de chiloți foarte mici.

— Ne așteaptă un drum de aproape trei ore și pornim în zece minute. Pune ceva haine pe tine și fă ceva util.

Se îndepărtă de ea pentru a merge la chiuvetă. Ea miși ochii spre lumina cenușie ce se strecura prin ferestrele mici și murdare.

— E toiul nopții.

— E aproape ora șase.

Turnă o cană de cafea, iar Daisy așteptă să i-o aducă, în schimb el o ridică spre propriile buze.

Se întinse înapoi pe canapea.

— Nu m-am dus la culcare decât la trei. Rămân aici cât timp conduci.

— E interzis prin lege, își puse jos cafeaua, apoi se aplecă să culeagă o parte dintre hainele ei de pe podea. Le studie cu un ochi critic. Tu nu ai deloc blugi!

— Firește că am blugi.

— Atunci îmbracă-i.

Ea îl privi satisfăcută.

— Sunt acasă, în camera de oaspeți a tatălui meu.

— Firește că da. Împinse spre ea hainele pe care le luase de pe jos. Îmbrăcă-te.

Daisy ar fi vrut să îi spună ceva impardonabil de urât, dar era destul de sigură că Alex i-ar fi răspuns cu grosolănie, prin urmare porni stângace și cu inima strânsă spre baie. Zece minute mai târziu ieși îmbrăcată caraghios în pantaloni de seară din mătase turcoaz și o bluză de bumbac scurtă în talie, bleumarin cu imprimeu cu cireșe roșu aprins. Când deschise gura să protesteze împotriva alegerilor lui vestimentare, observă că stătea în fața unui dulap de bucătărie deschis, arătând în același timp și furios și foarte periculos.

Privirea îi coborî spre biciul negru încolăcit care îi atârna din mână strânsă în pumn, iar inima începu să îi bubuie. Nu știa ce făcuse, dar știa că dăduse de naiba. Acum era acum. Confruntarea finală între ea și Cazac.

— Mi-ai mâncat prăjiturelele Twinkie?

Ea înghiți un nod. Fără a-și lua ochii de la bici, spuse.

— La care prăjiturele Twinkie te referi, mai exact?

— Acele prăjiturele Twinkie care se aflau în dulapul de deasupra chiuvetei. Singurele prăjiturele Twinkie din rulotă.

Degetele lui se strânseseră spasmodic în jurul spiralelor de piele.

„O, Doamne”, își spuse ea. „Biciuită până la moarte pentru o prăjiturică Twinkie”.

— Ei bine?

— S-a ăăă... Nu o să se mai întâmple, îți promit. Dar nu erau marcate cu nimic anume, deci nu aș fi avut de unde să știu că erau ale tale. Ochii îi rămaseră ațintiți asupra biciului. Și în mod normal nu le-aș fi mâncat – nu mănânc niciodată mâncare nesănătoasă –, dar mi-a fost foame azi-noapte și, ei bine, dacă stai să te gândești, trebuie să recunoști că ți-am făcut o favoare, pentru că acum mie îmi înfundă arterele, nu ție.

El îi răspunse pe un ton calm. Prea calm. În mintea ei, Daisy auzi urletul unui cazac sălbatic lătrând la o lună rusească.

— Nu te atinge de prăjiturile mele Twinkie. Niciodată. Dacă vrei prăjiturele Twinkie, cumpără-ți.

Ea își mușcă buza de jos.

— Prăjiturelele Twinkie nu prea sunt un mic dejun foarte hrănitor.

— Încetează!

Ea făcu rapid un pas în spate, ridicând brusc privirea pentru a o întâlni pe a lui.

— Ce anume să încetez?

El ridică biciul, aruncându-l spre ea.

— Încetează să te mai uiți la ăsta ca și cum m-aș pregăti să îți jupoi pielea de pe spate, pentru numele lui Dumnezeu! A trebuit să îl ung cu cremă de întreținere a pielii și tocmai îl puneam înapoi.

Daisy expiră prelung.

— Nici nu știi ce mult mă bucur să aud asta.

— Dacă voi decide să te biciuiesc, nu va fi din cauza unei prăjiturele Twinkie.

Iar i-o făcea.

— Încetează să mă mai ameninți în clipa asta, altfel ai să regreti.

— Ce ai să-mi faci, păpușică? Ai să mă înjunghii cu creionul tău de sprâncene?

O privi cu un oarecare amuzament, apoi se duse la pat, scoțând caseta de lemn de dedesubt și punând biciul înăuntru.

Daisy se ridică semeț la toți cei un metru șaizeci ai ei și îl privi mânioasă direct în ochi.

— Țin să te informez că Chuck Norris însuși mi-a dat lecții de karate.

Din păcate se întâmplase cu mai bine de zece ani în urmă și nu mai ținea minte absolut nimic, dar acest lucru nu era relevant.

— Nu mai spune.

— Mai mult, Arnold Schwarzenegger în persoană m-a consiliat în materie de program de fitness.

Păcat că nu urmașe nici măcar una dintre sugestiile lui.

— Am priceput, Daisy. Ești periculoasă până în măduva oaselor. Acum, mișcă-te!

Nu își vorbiră aproape deloc în prima oră petrecută pe drum. Cum Alex nu îi lăsase nici pe departe suficient timp pentru a se pregăti, Daisy fu nevoită să se machieze în camionetă și să își aranjeze părul fără uscător, ceea ce presupunea să și-l strângă spre spate cu o pereche de piepteni artnouveau care arătau bine, dar nu funcționau grozav. În loc să înțeleagă dificultatea sarcinii și să se arate cât de puțin cooperant, el ignoră rugămintea ei de a încetini puțin cât timp își aplică tușul de ochi, apoi avu tupeul de a se plânge pentru că o picătură minusculă din sprayul ei de păr ajunsese întâmplător pe fața lui.

El îi făcu cinste cu micul dejun într-un Orangeburg, Carolina de Sud, o parcare de camioane decorată cu felinare din ceainice de cupru și aranjamente murale de franzele lăcuite. După ce mănăcă, Daisy se strecură în baie și fumă una dintre cele trei țigări rămase. Când ieși, observă două lucruri. O chelneriță atrăgătoare flirta

cu el. Iar el nu făcea nimic pentru a o descuraja.

Îl privi înclinându-și capul într-o parte, apoi zâmbind la ceva ce spuse chelneriță. Simți un junghi de gelozie văzând cât de mult părea să îi facă plăcere compania chelneriței comparativ cu a ei, dar ar fi fost oricum dispusă să ignore ceea ce se petrecea până își aminti promisiunea pe care o făcuse de a-și onora jurămintele. Cu un sentiment de resemnare, își îndreptă umerii și se îndreptă spre masă, unde îi oferi chelneriței cel mai radios zâmbet al ei.

— Mulțumesc mult că i-ai ținut companie soțului meu cât am lipsit.

Chelneriță, pe al cărei ecuson în formă de față zâmbitoare scria Kimberly, păru ușor surprinsă de atitudinea prietenoasă a lui Daisy.

— Eu doar... e în regulă.

Daisy coborî vocea până deveni o șoaptă răsunătoare:

— Nu toată lumea s-a purtat atât de frumos cu el de când a ieșit din închisoare.

Alex se înecă instant cu guta de cafea pe care fusese pe punctul de a o înghiți.

Daisy se aplecă să îl bată pe spate în timp ce zâmbi larg spre fața șocată a lui Kimberly.

— Nu mă interesează câte probe a prezentat statul. Eu nu am crezut nici măcar pentru o clipă că el a ucis-o pe chelnerița aia.

Cuvintele ei îl făcură din nou pe Alex să se înece. Kimberly se grăbi să dea înapoi.

— Eu... mă scuzați. Trebuie să mă ocup de următoarea comandă.

— Du-te liniștită, spuse Daisy veselă. Și mergi cu Domnul!

Alex reuși în sfârșit să își controleze accesul de tuse. Se ridică din spatele băncii, cu o expresie chiar mai amenințătoare decât de obicei. Înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, ea ridică o mână și își apăsă blând un deget pe buzele lui.

— Te rog să nu-mi strici momentul, Alex. E prima dată de la ceremonia de nuntă și până acum când am reușit să ies victorioasă în fața ta și vreau să savurez fiecare secundă prețioasă.

El păru gata să o stranguleze. În schimb aruncă pe masă mai multe bancnote și o trase afară din restaurant.

— Ai să stai ursuz din cauza asta, nu-i așa? Sandalele ei alunecară în pietriș când el o trase spre camioneta de care era remorcată hidoasa rulotă verde. Am știut eu. Ești cel mai ursuz om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu se face așa ceva, Alex, chiar nu se face. Indiferent dacă accepți sau nu, ești un bărbat căsătorit și chiar nu ar trebui...

— Urcă înainte să te bat la fund în public!

Și iată că iar recurgea la una dintre amenințările ce o scoteau din minți. Să fi însemnat acest lucru că nu avea să o bată la fund dacă îl asculta sau că pur și simplu intenționa să o facă în privat? Încă mai reflecta la întreaga idee dezagreabilă când el porni camioneta. Câteva clipe mai târziu se aflau din nou pe autostradă.

Spre ușurarea ei, subiectul bătăii la fund nu mai fu adus în discuție, deși, într-un fel pervers, aproape că regreta. Dacă ar fi amenințat-o fizic, ar fi eliberat-o de sub povara jurămintelor ei sacre și i-ar fi permis să își împace conștiința.

Dimineața era însorită, iar aerul cald ce intra pe geamul pe jumătate deschis nu era încă prea chinător. Daisy nu vedea niciun motiv pentru a irosi o dimineață cât se poate de frumoasă stând posomorâtă, prin urmare rupse în cele din urmă tăcerea.

— Unde mergem?

— Avem o rezervare undeva lângă Greenwood.

— Presupun că ar fi prea mult din partea mea să sper că te referi la genul de rezervare care se lasă cu cină și dans.

— Mă tem că nu e.

— Cât timp vom sta acolo?

— O singură noapte.

— Sper că nu va trebui să ne trezim la fel de devreme și mâine-dimineață.

— Mai devreme. Avem un drum mai lung de făcut.

— Nu-mi spune.

— Așa funcționează circurile de genul ăsta.

— Vrei să spui că vom face asta în fiecare dimineață?

— Sunt unele locuri în care vom rămâne câte două zile, dar nu multe.

— Cât durează toată treaba asta?

— Circul are spectacole programate până în octombrie.

— Asta înseamnă șase luni începând de acum!

Își imaginează un viitor nesfârșit în care conturul de ochi avea să fie tot mânjit de pe drum. Șase luni. Exact durata căsniciei lor.

— Ce anume te îngrijorează? răspunse el. Doar nu crezi la modul serios că o să rezști atâta timp, nu?

— Crezi că nu pot?

— Vor fi șase luni lungi, spuse el cu prea multă plăcere. Vom străbate distanțe mari. Avem spectacole programate și foarte în nord, în zona Jersey, și foarte în vest, până în Indiana.

„Într-o camionetă fără aer condiționat.

— E ultimul sezon pentru Circul Fraților Quest, spuse el, deci suntem foarte căutați.

— Cum adică ultimul sezon.

— Proprietarul a murit în ianuarie.

— Owen Quest? Numele de pe lateralul camioanelor?

— Da. Soția lui, Bathsheba, a moștenit circul, iar ea l-a scos la vânzare.

I se păruse doar, sau chiar îi văzuse gura încordându-se aproape imperceptibil?

— Ești de mult timp la circ? întrebă ea, hotărâtă să afle mai multe despre el.

— Când și când.

— Părinții tăi au fost și ei circari?

— Care dintre ei? Părinții mei cazaci sau cei care m-au abandonat în Siberia?

Își înclină capul într-o parte, iar ea văzu o sclipire în ochii lui.

— N-ai fost crescut de cazaci!

— Probabil nu ai ascultat cu atenție noaptea trecută.

— Aia nu a fost decât o gogoasă demnă de farsele lui P.T. Barnum. Știu că, inevitabil, cineva te-a învățat să călărești și să folosești biciul, dar nu cred nicidecum că au fost cazaci. Ezită. Sau da?

El chicoti.

— Ești de toată groaza, păpușică.

Daisy nu avea de gând să îi permită să o abată de la subiect.

— De cât timp faci parte din trupa circului?

— Am însoțit Circul Fraților Quest de la sfârșitul adolescenței și până puțin după douăzeci și ceva de ani. De atunci am mai lipsit când și când, pe perioade de câteva săptămâni.

— Și ce-ai făcut în restul timpului?

— Știi răspunsul la această întrebare. Am fost la închisoare pentru uciderea acelei chelnerițe.

Ea îl privi cu ochii îngustați, arătându-i că știa ce încerca să facă.

— Vrei să spui că nu ești manager de circ cu normă întreagă?

— Nu.

Poate că dacă dădea puțin înapoi avea să obțină mai multe informații personale.

— Și totuși cine au fost Frații Quest?

— Nu a existat decât unul, Owen Quest. Dar dată fiind tradiția începută de Circul Ringling, circarii consideră că dă mai bine să susții că spectacolul aparține unei perechi de frați, chiar dacă nu e așa. Owen a fost proprietarul

acestui circ timp de douăzeci și cinci de ani și chiar înainte să moară m-a rugat să organizez un ultim sezon sub numele lui.

— Asta probabil e un sacrificiu pentru tine. Îl privi întrebătoare, iar când el nu răspunde, mai scotoci puțin. Să îți lași în urmă viața obișnuită... locul de muncă normal...

— Aham. Ignorând încercările ei de a-l descoase, arată spre un stâlp de curent de pe marginea autostrăzii. Cască ochii când mai vezi săgeți din alea, bine?

Daisy observă trei săgeți din carton roșu, fiecare dintre ele imprimare cu litera e în albastru, prinse pe stâlp și arătând spre stânga.

— La ce folosesc?

— Ne conduc la următoarea parcare în care ne vom instala. Încetini când se apropie de intersecție și viră la stânga. Dobs Murray – el e cercetașul nostru – pornește cu o noapte înainte și le montează. Asta se numește „marcarea traseului”.

Ea căscă.

— De-abia aștept să ajungem. Imediat ce ne oprim, mă pun să trag un pui de somn zdravăn.

— Mă tem că va trebui să te mulțumești să dormi noaptea. Circul nu cară bagaje în exces și toată lumea muncește, chiar și copiii. Ai și tu sarcini de îndeplinit.

— Te aștepti să lucrez?

— Ți-e teamă că ai să-ți rupi o unghie?

— Nu sunt nici pe departe atât de răzgâiată cum îți închipui tu.

El îi aruncă o privire care îi spuse că nu o credea, dar cum se străduia să evite o nouă ceartă, Daisy ignoră tentativa lui de a o ațâța.

— Voiam pur și simplu să spun că nu știu nimic despre circ.

— Ai să înveți. Bob Thorpe, tipul care de regulă se află la ghișeul de bilete, lipsește pentru câteva zile. Poți să dai tu o mână de ajutor până se întoarce, presupunând că știi să socotești suficient de bine cât să poți da rest.

— În toate monedele importante, replică ea pe un ton ușor sfidător.

— Apoi mai ai și niște sarcini casnice de îndeplinit. Poți să începi prin a rezolva dezordinea teribilă din rulotă. Și nu m-ar deranja o masă caldă diseară.

— Nici pe mine. Trebuie să căutăm un restaurant bun.

— Nu la asta mă gândeam. Dacă nu știi deja să gătești, te ajut eu să începi.

Ea își înăbuși iritarea și adoptă un ton rezonabil.

— Nu cred că a arunca pe umerii mei toate sarcinile casnice e cel mai bun mod de a începe căsnicia asta. Ar trebui să împărțim în mod egal munca.

— De acord. Și e timpul să începi să-ți faci și tu jumătatea din acea împărțire

în mod egal. Vor mai fi și alte treburi. Odată ce îți facem rost de costum, te bag în gală.

— Gală?

— E un alt nume pentru paradă. E defilarea cu care începe circul și e obligatorie.

— Ai de gând să mă bagi în spectacol?

— Toată lumea e inclusă în gală, în afară de muncitori și cârnățari.

— Ce sunt cârnățarii?

— Circul are un limbaj al lui, o să îl prinzi după o vreme. Cei care vând diverse chestii la tarabe sunt numiți cârnățari pentru că, în secolul nouăsprezece, cei care lucrau ca măcelari își păraseau posturile pentru a-și instala tarabe în cadrul vechiului John Robinson Show. Vata de zahăr se numește vată pe băț; tarabele concesionate sunt dughene. Pavilionul de spectacole se numește întotdeauna pavilion, niciodată cort; singurele corturi ale unui circ sunt cortul bucătarului și menajeria. Terenul pe care ne instalăm e împărțit în curtea din spate, unde locuim și ținem rulotele, și curtea din față sau zona destinată publicului. Și pentru numere există un limbaj separat. O să ajungi să îl deprinzi. Făcu o pauză. Dacă rămâi pe aici suficient timp.

Ea ignoră momeala.

— Ce-i aia o budă? Țin minte că ai folosit ieri cuvântul ăsta.

— Toaleta, păpușică.

— Oh. Se scurseră alți câțiva kilometri, timp în care ea reflectă la ceea ce îi spusese. Însă cel mai mult o îngrijora ceea ce nu îi spusese. Nu crezi că ar trebui să-mi oferi mai multe informații despre tine? Informații reale.

— Nu văd absolut niciun motiv pentru a o face.

— Pentru că suntem căsătoriți. Am să-ți spun orice vrei să știi despre mine.

— Nu mă interesează.

Replica lui o răni, dar alese din nou să nu-i reproșeze nimic.

— Indiferent că ne place sau nu, ieri am făcut niște jurăminte. Cred că întrebarea pe care trebuie să ne-o punem amândoi este dacă suntem dispuși să facem eforturi pentru a construi ceva în căsnicia asta?

Alex întoarse brusc capul, iar Daisy își spuse că nu văzuse în viața ei un bărbat mai îngrozit.

— Asta nu e o căsnicie, Daisy.

— Pofim?

— Nu e o căsnicie, așa că scoate-ți ideea asta din cap de pe acum.

— Ce tot spui acolo? Firește că e o căsnicie.

— Ba nu e. E o... circumstanță.

— O circumstanță?

— Exact.

— Înțeleg.

— Bun.

Încăpățânarea lui o înfurie.

— Ei bine, având în vedere că e singura circumstanță în care sunt implicată în momentul de față, am de gând să muncesc la ea, indiferent dacă o faci sau nu și tu.

— Eu nu.

— Alex, am făcut niște jurăminte. Jurăminte sacre.

— Au fost complet lipsite de semnificație și o știi și tu. Ți-am spus de la bun început cum o să decurgă lucrurile. Nu te respect – nici măcar nu îmi placi prea tare – și sunt al naibii de sigur că nu am nicio intenție de a face pe mirele.

— Foarte bine. Nici eu nu te plac!

— Înseamnă că ne înțelegem.

— Cum aș putea să plac pe cineva care s-a lăsat cumpărat? Dar asta nu înseamnă că intenționez să fug de responsabilitățile mele.

— Mă bucur să aud asta. Privirea lui, lentă și atentă, o măsură din cap până în picioare. Voi avea grijă ca nu toate responsabilitățile tale să fie neplăcute.

Daisy simți că roșise, iar reacția ei imatură o enervă suficient pentru a o face să-l provoace.

— Dacă te referi la sex, de ce nu mi-o spui pur și simplu în față?

— În mod cert mă refer la sex.

— Cu sau fără biciul tău?

Se crispă imediat ce auzi cuvintele zburându-i de pe buze.

— După cum dorește doamna.

Amuzamentul lui deveni brusc intolerabil. Întoarse capul și se uită afară pe geam.

— Daisy?

Poate că doar își făcea ea iluzii, însă vocea lui păruse mai blândă acum. Șopti.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Despre sex?

Ea dădu din cap.

— Trebuie să fim realiști, spuse el. Suntem amândoi oameni sănătoși și, în ciuda diverselor tale tulburări de personalitate, nu ești tocmai o priveliște neatrăgătoare.

Ea se răsuci pe banchetă pentru a-l țintui cu cea mai usturătoare privire a ei,

însă îi văzu colțul gurii ridicându-se în ceva ce la un alt bărbat ar fi fost aproape sigur un zâmbet.

— Nici tu nu ești tocmai o priveliște neatrăgătoare, spuse ea posacă, dar ai mult mai multe tulburări de personalitate decât mine.

— Ba nu am.

— În mod cert ai.

— Cum ar fi?

— Ei bine, pentru început... ești sigur că vrei să auzi asta?

— Nu aș rata-o pentru nimic în lume.

— Ei bine, ești dur, încăpățânat și tiranic.

— Credeam că ai să spui ceva de rău.

— Astea nu erau complimente. Iar în materie de bărbați simțul umorului mi s-a părut întotdeauna mai atrăgător decât o grămadă de sexualitate brută și fățișă.

— Vei avea grijă să-mi spui când treci la chestiile nasoale, nu-i așa?

Ea îl privi mânioasă și decise să nu pomenească de bicele pe care le ținea sub pat.

— Nu se poate avea o conversație cu tine.

El aranjă parasolarul.

— Ce încercam să îți spun înainte să mă întrerupi cu inventarul pe care l-ai făcut personalității mele e că niciunul din noi nu va reuși să se abțină de la sex în următoarele șase luni.

Daisy coborî privirea. Dacă ar fi știut că ea se abținuse toată viața...

— Vom locui împreună, continuă el. În fața legii suntem căsătoriți și e perfect firesc ca la un moment dat să ajungem să ne-o punem.

Să ne-o punem? Brutalitatea exprimării lui îi aminti că nimic din toate acestea nu avea o semnificație emoțională pentru el și, contrar oricărei logici, ea și-ar fi dorit să audă ceva romantic. Ușor țâfnoasă, spuse:

— Cu alte cuvinte, te aștepti să-ți ții casa, să lucrez pentru circ și să „mi-o pun” cu tine.

El reflectă puțin.

— Da, cam asta ar fi.

Ea întoarse capul și se uită posomorâtă pe geam. A face un succes din această „circumstanță” avea să se dovedească și mai dificil decât se așteptase.

capitolul 5

Când Daisy ieși din rulotă în după-amiaza aceea se întâlni cu o blondă înaltă care avea un cimpanzeu cocoțat pe umeri. O recunoscuse din spectacolul din seara

precedentă ca fiind Jill, care făcea un număr simpatic de dresaj cu cimpanzeu și câine numit Jill și Prietenii. Avea o față rotundă, un ten superb și păr puțin prea artificial, un aspect în privința căruia Daisy era sigură că ar fi putut să o ajute dacă i se oferea ocazia.

— Bun venit la Circul Fraților Quest, spuse femeia. Eu sunt Jill.

Daisy îi răspunse cu un zâmbet la fel de prietenos.

— Eu sunt Daisy.

— Știu. Mi-a spus Heather. El e Frankie.

— Bună, Frankie.

Daisy dădu politicos din cap spre cimpanzeul cocoțat pe umerii lui Jill, apoi sări în spate când acesta își dezgoli dinții de sub buze și țipă la ea. Era deja agitată din cauza lipsei nicotinei, iar reacția cimpanzeului o zdruncină și mai tare.

— Taci, Frankie. Jill îl bătu ușor peste piciorul blănos. Nu știu ce-i cu el. De regulă, îi plac femeile.

— Animalele nu prea mă îndrăgesc.

— Probabil ți-e teamă de ele. Își dau seama întotdeauna.

— Presupun că ai dreptate. Am fost mușcată ușor de un ciobănesc german în copilărie și asta m-a făcut să mă feresc de orice animal.

Ciobănescul german nu fusese singur. Ținea minte și o excursie cu școala făcută la o grădină zoologică din Londra care permitea mângâierea animalelor, făcută la șase ani.

Făcuse o criză de isterie când o capră începuse să îi mestece uniforma.

O femeie în pantaloni scurți negri și lălâi și un tricou prea mare se apropie de ele și se prezintă drept Madeline. Daisy o recunoscuse în ea pe una dintre dansatoarele care intraseră în arenă călare pe un elefant. Hainele ei confortabile o făcură pe Daisy să se simtă ușor prea împopoțonată. Își dorise să arate bine pentru prima ei zi la ghișeu de bilete, prin urmare își alesese o bluză de mătase sidefie, în combinație cu o pereche de pantaloni largi Donna Karan, într-o nuanță de gri perlă, în locul blugilor și a tricourilor luate de la un magazin ieftin pe care Alex insistase să i le cumpere înainte de a ajunge la destinația de azi.

— Daisy e noua iubită a lui Alex, spuse Jill.

— Am auzit, replică Madeline. Norocoaso. Alex e o bucătică excelentă.

Daisy deschise gura pentru a le spune femeilor că era soția lui Alex, nu iubita lui, însă se dădu în spate când Frankie începu să urle la ea.

— Gura, Frankie. Jill îi întinse cimpanzeului un măr mic, apoi o privi pe Daisy cu plăcerea fățișă a cuiva care adora să audă o bârfă bună. Chestia asta dintre tine și Alex trebuie să fie serioasă. Nu am mai auzit vreodată să aibă pe

cineva cu care să și locuiască.

— Sheba o să facă o criză de nervi când se întoarce.

Madeline păru încântată de idee.

Frankie se holbă la Daisy, stârnindu-i atât de tare neliniștea încât nu reușea decât cu greu să fie atentă la femeii. Spre spaima ei, Jill puse cimpanzeul pe jos, iar acesta se încleștă de piciorul ei.

Daisy se grăbi să mai facă un pas în spate.

— Nu se întâmplă cumva să ai lesă pentru el?

Atât Jill, cât și Madeline izbucniră în râs.

— E dresat, spuse Jill. Nu are nevoie de lesă.

— Ești sigură?

— Absolut convinsă. Deci cum v-ați cunoscut tu și Alex? Jack Daily – el este maestrul de ceremonii – zicea că Alex nu a pomenit nimic cum că ar avea o prietenă nouă.

— Sunt ceva mai mult decât o prie... ești sigură în privința lesei?

— Nu-ți face griji. Frankie nu ar face rău nici unei muște.

Cimpanzeul păru să își piardă interesul față de ea, iar Daisy începu să se relaxeze.

— Nu sunt prietena lui Alex.

— Credeam că voi doi locuiți împreună, spuse Madeline.

— Așa e. Sunt soția lui.

— Soția lui! Jill lăsă să-i scape un țipăt de încântare care o încălzi pe Daisy până în vârful degetelor de la picioare. Tu și Alex sunteți căsătoriți! E minunat.

Madeline o privi pe Daisy cu o expresie agreabilă.

— Am să mă prefac că mă bucur pentru tine, deși de vreo lună încoace tânjesc și eu după el.

— Tu și jumătate de lume, râse Jill.

— Daisy!

Se întoarce și o văzu pe Heather strigând-o din capătul îndepărtat al curții.

— Hei, Daisy! țipă adolescenta. Alex spune că ai întârziat. E foarte furios pe tine.

Daisy se simți rușinată. Nu voia ca noile ei prietene să afle că mariajul ei cu Alex nu era unul din iubire.

— Începe să-și piardă răbdarea; cred că ar fi bine să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândouă.

Cu un zâmbet, le întoarce spatele, dar înainte să apuce să facă mai mult de câțiva pași, ceva o lovi între omoplați.

— Au!

Se răsuci pe călcâie și văzu mărul pe jumătate mâncat zăcând pe pământ lângă ea. În depărtare Frankie țipa încântat, iar Jill părea stingherită.

— Scuze, îi strigă ea. Nu știu de ce se poartă așa. Ar trebui să-ți fie rușine, Frankie. Daisy e prietena noastră.

Cuvintele lui Jill potoliră dorința lui Daisy de a strangula mica bestie. În schimb le făcu scurt cu mâna ambelor femei și porni spre rulota care servea drept birou. Se corectă singură în gând, amintindu-și că ar fi trebuit să se refere la această rulotă drept „vagonul roșu”. Mai devreme Alex îi spusese că așa se numeau întotdeauna birourile de circ, indiferent de culoarea lor.

Heather își potrivi pasul cu al ei.

— Voiam să-ți spun că nu ar fi trebuit să fiu atât de nasoală ieri. Eram cam prost dispusă.

Daisy avu în sfârșit impresia că începea să întrezărească adevărata persoană din spatele fațadei ce nu se potrivea deloc.

— E în regulă.

— Alex e a dracului de furios. Daisy fu surprinsă să audă o notă de simpatie reală în vocea lui Heather. Sheba spune că e genul de bărbat care nu stă niciodată prea mult cu aceeași femeie, așa că să nu te simți prost când va... știi tu.

— Ce anume?

— Știi tu. Când o să-ți dea papucii. Lăsa să-i scape un oftat melancolic. Trebuie să fie grozav să fii iubita lui, chiar și pentru scurtă vreme.

Daisy zâmbi.

— Nu sunt iubita lui. Sunt soția lui.

Heather se opri brusc, iar fața îi deveni pământie.

— Ba nu ești!

Daisy se opri și ea și, văzând reacția fetei, o atinse preocupată pe braț.

— Eu și Alex ne-am căsătorit ieri-dimineată. Heather.

Ea se smuci.

— Nu te cred. Minți! Spui asta doar pentru că nu mă placi.

— Nu mint.

— Alex nu s-a căsătorit cu tine. Nu ar face asta! Sheba mi-a spus că nu se va căsători niciodată cu nimeni!

— Unele lucruri se schimbă.

Spre uluirea lui Daisy, ochii lui Heather se umplură de lacrimi.

— Nenorocite! Te urăsc! De ce nu mi-ai spus? Te urăsc că ți-ai bătut așa joc de mine!

Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre rulote.

Daisy se uită în urma ei, încercând să înțeleagă motivul ostilității lui Heather. În minte nu îi veni decât o singură explicație. Fata probabil că făcuse o pasiune infantilă pentru Alex. Daisy simți o tresărire neașteptată de milă. Ținea minte cum fusese și pentru ea în adolescență când nu avusese niciun control asupra acțiunilor adulților din jurul ei. Oftând, porni spre vagonul roșu.

În ciuda numelui, biroul administrativ era alb, presărat cu stele colorate și legenda Fraților Quest. În contrast cu exteriorul vesel, interiorul era mohorât și aglomerat. O masă de oțel mâncată de vreme se afla față în față cu o canapea mică acoperită cu teancuri de hârtii. Încăperea mai găzduia și câteva scaune nepereche, un fișet vechi și o lampă verde cu gâtul flexibil și abajurul îndoit. Alex era așezat în spatele mesei de scris, ținând într-o mână un telefon mobil și în cealaltă o mapă. O singură privire spre chipul lui furtunos îi arătă lui Daisy că Heather avusese dreptate cel puțin într-o privință. Alex era a dracului de furios.

Încheie brusc conversația și se ridică, adresându-i-se pe acel ton periculos de calm de care Daisy începea să se teamă.

— Când îți cer să fii într-un loc anume la o oră anume, vreau să fii acolo.

— Dar de-abia dacă am întârziat o jumătate de oră.

El coborî și mai mult vocea.

— Habar nu ai cum e în viața reală, nu-i așa, Daisy? Asta e un loc de muncă, nu o programare la coafor, iar de acum încolo pentru fiecare minut de întârziere am să-ți tai câte cinci dolari din salariu.

Ea se luminează la față.

— Voi fi plătită?

El oftă.

— Firește că vei fi plătită. Asta, desigur, odată ce începi efectiv să lucrezi. Și să nu te aștepți să-ți cumperi diamante din banii câștigați. Salariile la circ sunt cele mai mici posibile.

Nu îi păsa. Ideea de a avea efectiv ceva bani o încânta.

— Tu doar arată-mi ce să fac. Și, promit, nu am să mai întârzi.

Alex o duse la ghișeul de bilete amenajat în lateralul rulotei și îi explică procedura pe un ton tăios. Era simplu, iar ea învăță imediat.

— Am să verific chitanțele până la ultimul sfanț, spuse el, așa că să nu te gândești să împrumuți bani de țigări.

— Nu aș face așa ceva.

El nu păru convins.

— Ai grijă să nu lași casa de marcat nesupravegheată nici măcar pentru o

clipă. Circul funcționează cu un buget la limită și nu ne putem permite să pierdem nimic.

— Firește că nu voi face asta. Nu sunt proastă.

O lovi impresia neplăcută că Alex se pregătea să o contrazică în această privință, dar el se mulțumi să îi deschidă fereastra cu balama. Rămase cu ea cât timp se ocupă de primii câțiva clienți, pentru a se asigura că pricepuse, iar când văzu că nu întâmpina probleme îi spuse că el avea să plece.

— Nu te întorci la rulotă, așa-i? îl întrebă ea.

— Nu până nu trebuie să mă costumez. De ce?

— Mai am câteva chestii de făcut acolo.

Trebuia să ajungă înapoi la rulotă înainte ca el să vadă ce dezastru lăsase în urma ei. Când se apucase de curățenie, ar fi trebuit să lase la sfârșit dulapurile de vase și debaraua, dar intenționase să facă o treabă bună și scosese totul pentru a face lună rafturile și a începe de la zero. Acum dulapurile de vase erau curate, dar nu apucase să pună nimic înapoi, și nu era în toată rulota niciun petic neacoperit de haine, așternuturi de pat, scule și o colecție alarmant de mare de bice.

— Sunt sigură că pot să termin treaba după ce mă eliberez de aici, se grăbi ea să spună, așa că nu-ți face griji dacă găsești niște chestii împrăștiate ici-colo.

El dădu din cap și o lăsă singură.

Următoarele câteva ore se scurseră fără incidente. Lui Daisy îi făcu plăcere să stea la povești cu oamenii veniți să cumpere bilete, și în mai multe situații în care familiile erau evident nevoiașe inventă motive minunate pentru a le putea spune că tocmai câștigaseră intrări gratuite.

Se răspândise vestea că era soția lui Alex și mai mulți angajați ai circului își găsiră pretexte pentru a trece pe la birou și a-și satisface astfel curiozitatea. Atitudinea lor prietenoasă față de ea ca străină îi încălzi sufletul. Îi cunosc pe bărbații care se ocupau de „dughene”, cum erau numite tarabele concesionate, precum și câțiva dintre clovni și mai mulți membri ai familiei Lipscomb, care aveau un număr ecvestru. Își dădu seama că o parte dintre dansatoare erau nevoite să facă eforturi pentru a-și ascunde gelozia stârnită de faptul că reușise să îl prindă în laț pe Alex Markov și aprecie generozitatea lor. Pentru prima dată de când sosise, simți un mugur de speranță. Poate că avea să reușească, până la urmă.

Probabil cea mai interesantă persoană care își făcu apariția fu Brady Pepper, tatăl lui Heather. Acesta intră gata costumat, într-un costum elastic ce îl îmbrăca din cap până în picioare, încins la mijloc cu o curea aurie lată. Cercuri de aur aveau gulerul rotund și scobit și îi încercuiau gleznele.

O dansatoare pe nume Charlene îi spusese deja că Brady era cel mai atrăgător bărbat de la circ după Alex, iar Daisy constată că avusese dreptate. Brady Pepper îi amintea de o versiune mai neșlefuită a lui Sylvester Stallone, cu tot cu mușchi, un pas arogant și accent de stradă din New York. Aspectul lui de băiat dur era tentant, însă felul în care o măsură din priviri îi spuse că era un afemeiat cu vechime. Se așeză pe un colț al mesei de birou, cu picioarele crăcănate, ca un bărbat care se simțea foarte în largul lui în propriul corp.

— Deci provii din lumea circului?

Puse întrebarea pe tonul agresiv, aproape acuzator, pe care numeroși newyorkezi nativi păreau să îl adopte chiar și pentru cele mai banale discuții, iar ei îi luă o clipă să înțeleagă la ce se referea.

— Eu? O, nu. Familia mea nu a avut nicio legătură cu circul.

— Asta o să facă să-ți fie greu pe aici. La Circul Fraților Quest nu prea contezi cu adevărat decât dacă îți cunoști toți strămoșii cu cel puțin trei generații în urmă. Întreab-o doar pe Sheba.

— Sheba?

— Ea e proprietara circului. Bathsheba Cardoza Quest. A fost cândva una dintre cele mai faimoase zburătoare din lume. Trapezistă, spuse el, văzându-i expresia derutată. Acum îi pregătește pe frații Tolea, care zboară pentru noi. Ei sunt români. Tot ea coregrafiază o parte dintre celelalte numere, alege costumele, genul ăsta de chestii.

— Având în vedere că e circul ei, de ce nu îl administrează ea în loc de Alex?

— E o treabă de bărbat. Managerul se lovește de bețivi, bătaii la cuțite, echipamente grele. Lui Sheba nu îi place să facă așa ceva.

— Nu am cunoscut-o încă.

— Asta pentru că a plecat pe câteva zile. Face asta uneori când sortimentul de aici nu e satisfăcător.

Probabil era evident că nu înțelesese la ce se referea, căci se grăbi să explice.

— Lui Sheba îi plac bărbații. Însă nu rămâne niciodată prea mult cu niciunul dintre ei. E ceea ce se poate numi o snoabă. Niciun bărbat nu contează în ochii ei dacă nu provine dintr-o veche familie de circari.

Impresia pe care o avusese cum că proprietara circului era o văduvă în vârstă începu să pălească, iar felul în care se strânse gura lui o făcu pe Daisy să se întrebe dacă nu cumva Sheba Quest era mai mult decât o șefă pentru el.

— Cât despre mine, bătrânul meu a fost un măcelar din Brooklyn. M-am băgat într-un circ ambulant în ziua când am terminat liceul și nu am mai privit niciodată în urmă. O fixă cu o expresie aproape furioasă, ca și cum s-ar fi așteptat să se

certe cu el. Însă copiii mei au sânge de circar în vene, prin soția mea.

— Nu cred că am cunoscut-o.

— Cassie a murit acum doi ani, dar eram divorțați de doisprezece ani, ceea ce înseamnă că nu o jelesc prea tare. Ea ura circul, deși crescuse în el, așa că s-a mutat în Wichita și s-a făcut agent imobiliar, dar mie îmi plăcea să ies în arenă, așa că am rămas.

Deci atât ea cât și Heather își pierduseră mama. Constată că își dorea să afle mai multe.

— Înțeleg că ai mai mulți copii.

— Heather a fost crescută în Wichita cu mama ei, însă Cassie a avut dificultăți în a-i stăpâni pe băieți, așa că au început să mă însoțească în turneele circuitului încă de când erau mici. Am creat un număr cu ei și tot asta facem de atunci. Matt și Rob au douăzeci, respectiv douăzeci și unu de ani. Și sunt niște diavoli, dar la ce te-ai fi așteptat cu un tată ca mine?

Daisy nu era interesată de diavolii lui de băieți și ignoră nota inconfundabilă de mândrie din tonul lui.

— Înseamnă că Heather nu a venit decât recent să stea cu voi?

— Luna trecută, dar de obicei stătea la mine câteva săptămâni în fiecare sezon. Chiar și așa, nu e același lucru ca a o avea aici în permanență.

Încruntarea lui posacă îi spuse că situația nu se desfășura cum plănuise el, iar Daisy avea suficiente dificultăți cu propriul ei tată pentru a simți o nouă tresărire de milă față de Heather. Nici nu era de mirare că fuma pe furiș și făcea pasiuni secrete pentru bărbați mai în vârstă. Chiar dacă Brady Pepper era, fără urmă de îndoială, un om atrăgător, nu îi lăsa impresia de tată deosebit de răbdător.

— Am cunoscut-o pe Heather. Pare destul de sensibilă.

— Prea sensibilă. Asta este o viață grea, iar ea e prea moale. Se ridică brusc. Ar fi bine s-o șterg înainte să înceapă să plece mulțimea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Daisy.

— Și mie.

Când ajunse la ușă îi aruncă din nou o privire apreciativă de bărbat care se bucura de femei.

— Alex e un tip norocos.

Ea îi zâmbi politicos și își dori ca Alex chiar să creadă acest lucru.

De-abia când cea de-a doua reprezentație începuse deja de ceva vreme reuși să închidă ghișeul de bilete și să urmărească numărul lui Alex. Spera că, văzându-l din nou, avea să mai atenueze din impactul nopții trecute, însă îndemânarea lui i se păru acum chiar mai impresionantă. De unde învățase să facă astfel de lucruri?

Doar când se termină spectacolul, își aminti de dezastrul pe care îl lăsase în rulotă. Se grăbi să se întoarcă și tocmai deschisese ușa când Jill se apropie de ea cu un zâmbet conspirativ pe față. Frankie era din nou cocoțat pe umerii ei, iar la vederea lui Daisy începu imediat să țipe și să își acopere ochii.

— Taci, împuțitule! Haide, Daisy, am ceva să îți arăt.

Daisy închise în grabă ușa rulotei, înainte ca noua ei cunoștință să apuce să vadă dezordinea dinăuntru și să descopere ce gospodină îngrozitoare era. Jill, o luă de braț și o conduse de-a lungul șirului de rulote. În stânga ei Daisy îl văzu pe Jack Daily, maestrul de ceremonii, discutând cu Alex în timp ce muncitorii începură să strângă băncile.

— Au! Daisy scoase un țipăt scurt când ceva o trase tare de o șuviță de păr.

Frankie se înecă de răs.

— Răule, îi gănguri Jill, în timp ce Daisy sări deoparte pentru a nu mai putea fi ajunsă de laba cimpanzeului. Ignoră-l. Odată ce descoperă că nu te poate afecta, o să te lase în pace.

Daisy decise să nu dea glas îndoielilor ei privind probabilitatea de a se întâmpla așa ceva.

Ocoliră ultima rulotă, iar Daisy icni surprinsă când îi văzu pe artiști, încă îmbrăcați în costume, strânși în jurul unei mese de cărți pe care se afla un tort dreptunghiular cu un singur strat, având în mijloc un mire și o mireasă. Madeline, dansatoarea pe care o cunoscuse mai devreme, stătea cel mai aproape de tort, alături de Brady Pepper și fiii acestuia, cel mai mic dintre băieții familiei Lipscomb, mai mulți clovni și mulți alții pe care îi cunoscuse mai devreme. Doar Heather se ținea deoparte.

Zâmbind larg. Jack Daily îl trase pe Alex în față, în timp ce Madeline ridică mâinile ca un dirijor de cor.

— În regulă, lume. Mulți ani fericiți! Mulți ani fericiți!

În timp ce grupul cântă, ochii lui Daisy se umplură de lacrimi. Oamenii aceștia nu o cunoșteau aproape deloc și totuși se ofereau să îi fie prieteni. După răceala ceremoniei de nuntă, intimitatea acestui moment o înduioșă. În mijlocul acestei mulțimi de prieteni de-ai lui Alex se simți ca și cum ar fi participat la o ceremonie reală, o recunoaștere a faptului că se petrecuse ceva profund personal, ceva ce nu era o pedeapsă dictată de tatăl ei, ci un motiv de fericire.

— Mulțumesc, șopti ea când grupul termină de cântat. Se chinui să își înăbușe lacrimile. Vă mulțumesc mult, tuturor.

Se întoarse spre Alex, iar fericirea ei se evaporă când îi văzu chipul, împietrit de dezgust.

Mulțimea se cufundă treptat în tăcere. Îi studiază reacția și își dădură seama că ceva era în neregulă. „Te rog, nu face asta”, își spuse ea. „Mi-i doresc pe oamenii ăștia ca prieteni. Te rog prefă-te că ești fericit”.

Câteva dintre femei schimbă priviri furioase. Ideea că Alex era un proaspăt soț fericit păli rapid, iar Daisy văzu mai multe perechi de ochi oprindu-se asupra taliei ei pentru a vedea dacă era însărcinată.

Se forță să vorbească.

— Nu știi să fi avut parte vreodată de o surpriză mai frumoasă. Tu, Alex?

Se scurseră câteva clipe prelungi de tăcere înainte ca acesta să clatine scurt din cap.

Ea ridică bărbia și își întipări un zâmbet pe chip.

— Tortul arată delicios. Pun pariu că toată lumea va dori câte o bucățică. Se uită direct în ochii lui Alex, implorându-l. Hai să îl tăiem împreună.

Tăcerea păru să se prelungească la nesfârșit.

— Măinile mele sunt murdare. Fă-o tu.

Cu obrazii arzând de rușine, se duse în spatele mesei de cărți, luă cuțitul și începu să taie tortul în pătrate. În timp ce tăcerea deveni tot mai apăsătoare, încercă să se poarte ca și cum nu ar fi fost nimic în neregulă.

— Nu-mi vine să cred că ați pregătit totul atât de rapid. Cum naiba ați reușit?

Madeline se foi stingherită.

— A... ăăă... n-a fost greu.

— Ei bine, sunt impresionată.

Cu obrazii deja obosiți de efortul de a zâmbi, Daisy scoase prima bucată, o puse pe o farfurie de carton și i-o întinse lui Alex.

El o luă fără un cuvânt.

Tăcerea deveni și mai asurzitoare. În cele din urmă, interveni Jill, cu privirea plimbându-i-se neliniștită între mire și mireasă.

— Îmi pare rău că e de ciocolată. Am făcut asta fără a avea mult timp la dispoziție, iar la cofetărie nu mai aveau tort alb.

Daisy o privi cu recunoștință pentru că încerca să mai risipească din stinghereală.

— Cel de ciocolată e favoritul meu.

Alex puse jos farfuria de carton cu atâta bruschețe încât bucata de tort neatinsă sări de pe ea și ateriză cu partea glazurată în jos.

— Scuzați-mă. Trebuie să mă întorc la muncă. Vă mulțumesc tuturor.

Mâna lui Daisy tremură pe farfuria pe care i-o întinse lui Madeline. Cineva pufni în râs. Daisy înălță capul și văzu că era Heather.

Adolescenta îi aruncă un rânjel victorios și fugi după Alex.

— Ai nevoie de ajutor?

— Sigur, scumpo. Vocea lui, caldă și plină de afecțiune, pluti în aerul nopții. Avem ceva probleme la manivela camionului cu tambur. Poți să mă ajuți să o verific.

Daisy clipi cu forță. Era genul care izburcea ușor în plâns, dar dacă plângea acum, nu avea să îi mai poată privi niciodată în față pe oamenii aceia.

— Dă-mi voie să-ți ofer puțin tort.

Împinse o bucată spre un bărbat cu păr blond și lăptos și față de surfer californian ce începea să îmbătrânească, își aminti că se prezentase ca fiind Neeco Martin, dresorul de elefanți, când trecuse pe la vagonul roșu.

Acesta luă farfuria fără un cuvânt și îi întoarse spatele pentru a-i spune ceva unuia dintre clovni. Madeline veni să o ajute pe Daisy, hotărând aparent că era mai bine să termine cât mai repede cu întreaga poveste. Artiștii își luă fiecare bucata de tort și, unul câte unul, se risipiră.

În scurt timp nu mai rămase decât Jill.

— Îmi pare rău, Daisy. Am crezut că va fi o idee bună, dar ar fi trebuit să știu că lui Alex nu o să-i placă. E foarte secretos în privința vieții lui private.

Atât de secretos încât nu se obosise să îi pomenească nici unuia dintre oamenii aceia că se căsătorise.

Daisy se forță să afișeze din nou un zâmbet încordat.

— Căsătoria necesită o oarecare ajustare pentru toată lumea.

Jill luă ce mai rămăsese din tort pe tava de carton și o împinse în mâinile lui Daisy.

— Poftim. Ce-ar fi să iei tu asta?

Daisy simți fierea urcându-i în gât, dar acceptă tortul, deși nu voia să îl mai vadă vreodată.

— Vai, se face târziu, iar eu mai am un milion de lucruri de rezolvat înainte de culcare.

Fugi.

În următoarele câteva ore, cât timp pânza pavilionului fu strânsă pentru a fi mutată în următorul oraș, Daisy se chinui, cu mișcări greoaie și automate, să pună totul înapoi în dulapurile de bucătărie și în debara. Era copleșită de un sentiment de disperare și atât de sleită de oboseală încât abia mai putea ține capul sus, dar continuă să muncească.

Dâre de mizerie îi mânjiseră pantalonii scumpi, iar bluza i se lipise de piele,

dar nu îi păsa. Își dorise ca oamenii aceia să îi fie prieteni, dar acest lucru nu avea să se mai întâmple acum că știau cât de puțin conta în ochii lui Alex. Și cât de puțin conta căsnicia lor în ochii lui. Ceremonia cu tortul fusese un mic sacrament, iar el îl tratase cu dispreț.

Alex intră în rulotă puțin după miezul nopții. Locul în continuare arăta la fel de rău ca atunci când sosise ea pentru prima dată. Deși reușise într-un sfârșit să pună totul înapoi, nu avusese nici timpul, nici energia necesare pentru a spăla altceva în afară de dulapurile de vase. Chiuveta era plină de vase murdare, iar pe aragaz se lăfăia aceeași tigaie cu resturi de mâncare întărite.

Alex își puse mâinile în șolduri și studie dezordinea de pe blaturile de bucătărie, praful de pe masă și resturile fărâmițate ale tortului lor de nuntă.

— Credeam că o să te ocupi să faci curat aici. E încă jegos.

Ea își încleștă fălcile.

— Dulapurile de bucătărie sunt curate.

— Cui îi pasă de dulapuri? Nu poți să faci nimic bine?

Daisy nu stătu să se gândească. Muncise ore întregi, căsnicia ei era o bătaie de joc și fusese umilită public de un bărbat care jurase în fața lui Dumnezeu să o prețuiască. Cu o mișcare amplă a brațului, luă tortul de nuntă distrus și îl aruncă spre el.

— Ticălosule!

Mâinile lui se ridicară automat pentru a para lovitura, dar nu se mișcă suficient de repede. Tortul îl izbi în umăr și se făcu zob. Daisy privi dezastrul cu o detașare bizară. Fragmente de tort și glazură zburaseră în toate direcțiile. Crema albă i se întinsese prin păr și pe sprâncene, chiar și pe gene. Cocoloașe de ciocolată i se lipiseră pe obraz, de unde căzură pe umărul tricoului lui. Detașarea ei se risipi brusc când îl privi făcându-se roșu la față.

Avea să o ucidă.

Alex ridică mâinile pentru a se șterge la ochi chiar în timp ce porni spre ea. Daisy păși în lateral și, profitând de orbirea lui de moment, ieși în fugă pe ușă.

Se uită frenetic în jurul ei, căutând un loc în care să se ascundă. Pânza pavilionului fusese strânsă, corturile mai mici dispăruseră, majoritatea camioanelor pleaseră. Traversă alergând un petic de buruieni uscate și țâșni într-un spațiu îngust între două dintre furgonete. Inima i se zbătea în piept îngrozită. Ce făcuse?

Tresări când auzi o voce de bărbat și se strecură mai adânc în umbră, lovindu-se însă de ceva solid. Fără a se uita să vadă ce era, se sprijini de obiect și încercă să-și tragă sufletul. Cât timp avea să dureze până o găsea? Și ce avea să facă

atunci?

De undeva din imediata apropiere a urechii ei răsună un mârâit puternic.

Părul de pe ceafă i se ridică, și un fir înghețat de sudoare i se prelinse pe spate. Se răsuci pe călcâie. Și se trezi privind o pereche de ochi de un auriu-deschis.

Corpul ei paraliză. Știa ce fel de bestie era. Înțelegea că avea în fața ei un tigru.

Dar nu putea cuprinde cu mintea realitatea acelui moment.

Animalul era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea pe față. Își dezgoli colții, tăioși ca niște tocuri cui și perfect letali. Îi simți mirosul, îi auzi mârâitul amenințător și grav devenind tot mai puternic, crescând până se transformă într-un urlet sacadat și feroce.

Paralizia ei se risipi când animalul se năpusti spre barele de fier ce îi separau, iar ea țâșni în spate.

Spatele ei se izbi de ceva foarte solid și foarte uman, dar nu reuși să-și smulgă ochii de la tigru. Un țiuit oribil îi răsuna în cap. În clipa aceea bestia părea a fi întruchiparea a tot ceea ce putea fi mai malefic, iar ea simțea întreaga răutate, până la ultima picătură, îndreptată spre ea. Cumva, în această noapte sălbatică din Carolina de Sud, își întâlnise destinul.

Se răsuci pe călcâie, neputând să mai îndure forța acelor ochi aurii. Când se întoarse spre căldura solidă din spatele ei, știu că găsisese adăpost.

Apoi simți crema de tort întinzându-se sub obrazul ei. Teama, extenuarea, evenimentele dramatice din ultimele două zile o copleșiră toate și scânci.

Mâna lui, surprinzător de blândă, îi ridică bărbia. Ridică privirea spre o altă pereche de ochi palizi, aurii, semănând atât de mult cu cei ai tigrlui încât avu impresia că trecuse de la o bestie la alta.

— Sinjun nu poate să te rănească, Daisy. E într-o cușcă.

— Nu contează!

Era în pragul isteriei. Nu își dădea seama că o cușcă nu putea să o apere de ceea ce văzuse în ochii tigrlui?

Dar el nu înțelegea, iar ea nu ar fi putut să îi explice niciodată senzația ei de moment că stătuse față în față cu propria ei soartă. Se îndepărtă de el.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Mă port prosteste.

— Nu e prima dată, spuse el sumbru.

Ea ridică privirea spre el. Chiar și mânjit de tort și glazură, era de o splendoare fierbinte și era absolut înspăimântător. Exact ca tigrlul. Constată că trezise în ea un nou tip de teamă, unul pe care nu îl înțelegea pe deplin în afară de

faptul că acum avea o dimensiune care trecea dincolo de amenințarea primejdiei fizice. Era ceva mai eluziv de atât. Cumva se temea că avea să îi rănească sufletul.

Ajunsese la limitele capacității ei de a suporta. Avusese parte de prea multe schimbări, prea multe conflicte, și nu mai avea forță să lupte. Oboseala o ajunse tocmai până în măduva oaselor și de-abia mai găsi energie pentru a vorbi.

— Presupun că ai să mă ameninți cu ceva teribil acum.

— Nu crezi că meriți? Copiii aruncă diverse lucruri, nu adulții.

— Ai dreptate, desigur. Își trecu prin păr o mână tremurătoare. Ce o să fie, Alex? Umilință? Deja am primit o porție consistentă în noaptea asta. Ce-ai zice de dispreț? Și din ăla am primit destul. Antipatie? Nu, asta nu va merge, am devenit imună la antipatie. Făcu o pauză, vocea devenindu-i șovăitoare. Mă tem că va trebui să găsești ceva complet diferit.

Când Alex coborî privirea spre ea, arăta atât de nefericită încât ceva se topi în el. Știa că îi era teamă de el – avusese el grijă de acest lucru –, și totuși nu-i venea să creadă că avusese tupeul de a arunca în el cu acel tort. Biata și micuța neghioabă. Încă nu se dumirise că a-i arunca pumnale din ochii dulci ca de bebeluș și a sări pe el cu ghearele ei de pisicuță nu avea să o ajute câtuși de puțin.

O simți înfiorându-se sub mâinile lui. Ghearele ei erau retrase acum, iar ochii nu îi reflectau decât disperare. Știa că își trăda absolut toate sentimentele pe chip?

Se întrebă câți bărbați avusese. Probabil nu știa nici ea. În ciuda inocenței din ochii ei largi, era de la natură înclinată să caute plăcere. Și era în același timp cam găsculiță, așa că și-o putea imagina cu ușurință ajungând în paturile a diverși afemeiați fără a-i fi prea clar cum sfârșise acolo.

Cel puțin măcar la atât avea să fie bună. Privind-o, fu nevoit să își stăpânească impulsul brusc de a o lua pe sus și de a o duce înapoi la rulotă, unde ar fi întins-o pe pat și și-ar fi satisfăcut până la ultima toate curiozitățile care începuseră să îl sâcâie. Cum s-ar fi răsfirat acele bucle rebele ca niște panglici negre pe perna lui? Voia să o privească goală în așternuturile boțite, să îi vadă paloarea cărnii contrastând cu pielea lui mai întunecată, să testeze greutatea sânilor ei în mâinile lui. Își dorea să o miroasă și să o pipăie, și să o atingă.

Cu doar o zi în urmă, la ceremonia de nuntă, își spusese că nu era genul de femeie pe care și-ar fi ales-o ca parteneră sexuală. Însă acest lucru se petrecuse înainte să îi întrezărească fundul rotund ițindu-se de sub marginea tricoului lui când o trezise. Se petrecuse înainte de a o privi în camioneta lui, încrucișându-și și descrușișându-și picioarele frumoase, scuturându-și mica sandală caraghioasă din vârful degetului. Avea picioare drăgălașe, mici și bine conturate, cu o arcadă

înalță și delicată și unghii lăcuite în același roșu ce se întâlnea și la rochiile Madonnelor lui Signorelli.

Nu îi plăcea faptul că alți bărbați știau mai multe decât el despre preferințele ei sexuale. Dar știa și că era prea devreme. Nu putea să o atingă până nu era sigur că Daisy înțelegea cum aveau să decurgă lucrurile între ei. Iar până când avea să se ajungă la așa ceva, era foarte probabil ca ea să fi apucat deja să-și facă bagajele și să plece.

O luă de braț și o trase spre rulotă. Pentru o clipă, ea i se împotrivi, apoi cedă.

— Încep efectiv să te urăsc, spuse ea pe un ton fără viață. Știi asta, nu?

Alex fu surprins să constate că vorbele ei îl răniseră, cu atât mai mult cu cât era exact ceea ce își dorea. Daisy nu era făcută pentru o viață atât de grea și nu avea niciun chef să o tortureze prelungind situația la nesfârșit. Era mai bine ca ea să priceapă încă de acum că nu avea cum să reziste acolo.

— Probabil că așa e cel mai bine.

— Până în momentul de față nu am mai urât niciodată nicio altă ființă umană. Nici măcar pe Amelia sau pe tatăl meu, și mi-au dat amândoi motive destule. Dar ție nu-ți pasă ce simt față de tine, așa-i?

— Nu.

— Nu cred că am mai cunoscut vreodată pe cineva atât de rece.

— Sunt sigur că nu.

„Rece, Alex. Ești atât de rece”. O auzise și de la alte femei. Femei bune, cu inimi generoase. Femei competente și inteligente care meritaseră ceva mai mult decât un bărbat a cărui alcătuire emoțională fusese deformată cu mult înainte să îl cunoască ele.

Când fusese mai tânăr crezuse că o familie a lui ar fi putut vindeca acel hău de singurătate și suferință din sufletul lui. Dar tot ceea ce făcuse în încercarea sa de a realiza o legătură umană durabilă fusese să le rănească pe acele femei generoase și să își demonstreze lui însuși că pentru unii oameni capacitatea de a iubi le fusese răpită chiar înainte de a apuca să se dezvolte.

Ajunseseră la rulotă. Întinse brațul pe după ea pentru a deschide ușa, apoi intră în urma ei.

— Mă duc să fac un duș. Te ajut să faci curat după ce ies.

Ea îl opri înainte de a ajunge la ușa de la baie.

— Nu ai fi putut să te prefaci măcar puțin că ești fericit în noaptea asta?

— Sunt ceea ce sunt, Daisy. Eu nu mă joc cu nimeni. Niciodată.

— Încercau să facă un gest drăguț. Ți-ar fi fost chiar atât de greu să le faci pe

plac?

Cum ar fi putut să îi explice pentru a o face să înțeleagă?

— Tu ai crescut în puf, Daisy, dar eu am avut o copilărie dură. Mai dură decât ți-ai putea imagina. Când crești așa ca mine, descoperi că trebuie să găsești ceva de care să te poți agăța și care va fi mereu acolo, negreșit, ceva care să te împiedice să devii un animal. Pentru mine, acel ceva a fost mândria mea. La ea nu renunț. Niciodată.

— Nu poți să-ți construiești viața în jurul a așa ceva. Mândria nu e la fel de importantă ca o mulțime de alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi... Ezită, ca și cum ar fi știut că nu avea să-i placă ce intenționa să spună. Cum ar fi afecțiunea și compasiunea. Cum ar fi iubirea.

Alex se simți bătrân și obosit.

— Iubirea nu există pentru mine.

— Există pentru toată lumea.

— Nu și pentru mine. Nu încerca să mă vrăjești, Daisy. Ar fi o pierdere de vreme. Am învățat să trăiesc după propriul meu cod. Mă străduiesc să fiu sincer și mă străduiesc să fiu corect. Asta e singurul motiv pentru care intenționez să trec cu vederea figura pe care tocmai mi-ai făcut-o cu tortul. Știu că pentru tine e greu să te adaptezi și presupun că faci tot ce ține de tine. Dar nu confunda corectitudinea cu o slăbiciune sentimentală. Eu nu sunt sentimental. Toate acele emoții calde poate că funcționează pentru alți oameni, dar la mine nu țin.

— Nu-mi place asta, șopti ea. Nu-mi place nimic din toate astea.

Când vorbi, își dădu seama că nu ținea minte să își mai fi auzit vreodată propria voce atât de tristă.

— Te-ai înhăitac cu diavolul, scumpo. Cu cât accepti mai repede acest lucru, cu atât mai bine.

Se duse la baie, trase ușa după el și închise ochii, încercând să alunge amintirea succesiunii de emoții pe care tocmai o văzuse pe chipul ei. Le văzuse pe toate. Prudență, o inocență aproape ca de copil și un fel înspăimântător de speranță că poate nu era chiar atât de rău pe cât părea.

Biata micuță neghioabă!

capitolul 6

— Du-te de aici.

— E ultimul avertisment, păpușică. Pornim la drum în trei minute.

Daisy întredeschise ochii doar atât cât să arunce o privire spre ceasul de lângă

canapea și să constate că era cinci dimineața. Ea nu mergea nicăieri la cinci dimineața, așa că se cuibări mai adânc în pernă și, câteva clipe mai târziu, alunecă din nou în somn. Când se dezmetici, tocmai era luată pe sus.

— Încetează! croncăni ea. Ce faci?

Fără un cuvânt, el o duse afară în aerul rece al dimineții, o aruncă în cabina camionetei și trânti portiera. Răceala tapițeriei de vinil sub picioarele ei goale o trezi instant și îi aminti că nu purta decât tricoul lui gri și o pereche de chiloți tanga albăstrui ca gheața. El urcă în stânga ei și, câteva clipe mai târziu, părăsiră terenul abandonat.

— Cum ai putut să faci asta? Nu e decât cinci dimineața! Nimeni nu se trezește atât de devreme!

— Noi da. Azi ne mutăm în Carolina de Nord.

Alex arăta dezgustător de treaz. Era proaspăt ras, îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă de tricot roșu ca vinul. Privirea lui alunecă în jos spre picioarele ei.

— Data viitoare poate ai să te scoli când îți spun eu.

— Nu sunt îmbrăcată! Trebuie să mă lași să-mi iau hainele. Și am nevoie de machiaj. Părul meu – trebuie să mă spăl pe dinți!

El băgă mâna în buzunar și scoase un pachet turtit de Dentyne.

Daisy i-l înșfăcă din mână și, în timp ce scoase o pastilă și o băgă în gură, revăzu în minte evenimentele din noaptea precedentă. Îi scrută chipul căutând vreo urmă de remușcare, dar nu găsi nimic. Era prea obosită și deprimată pentru a se lua din nou la harță cu el, dar dacă nu spunea nimic, totul avea să se desfășoare în continuare în condițiile impuse de el.

— Va fi greu pentru mine să îmi găsesc locul aici după ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ție îți va fi greu să-ți găsești locul indiferent ce s-ar întâmpla.

— Sunt soția ta, spuse ea încet, iar tu nu ești singurul care are mândrie. Noaptea trecută m-ai făcut de rușine în mod public și nu meritam asta.

El nu spuse nimic, iar dacă nu i-ar fi observat ușoara încordare din colțurile gurii, Daisy ar fi putut crede că nu o auzise.

Își scoase guma din gură și o împătură în ambalaj.

— Te rog să tragi pe dreapta să îmi pot lua lucrurile din rulotă.

— Ai avut o șansă și ai ratat-o.

— Nu eram trează.

— Te-am avertizat.

— Ești ca un robot. Nu ai deloc sentimente umane, nu-i așa?

Trase de marginea tricoului, care îi tot aluneca în sus pe picioare.

Privirea lui se aținti în poala ei.

— O, ba am sentimente umane. Dar poate nu dintre cele despre care ai vrea să auzi în momentul de față.

Daisy își făcu de lucru încercând să aranjeze tricoul.

— Îmi vreau hainele.

— Te-am trezit cu suficient timp înainte ca să apuci să te îmbraci.

— Vorbesc serios, Alex. Nu e amuzant. Sunt practic goală.

— Nu e nevoie să-mi spui asta.

Poate că dacă ar fi dormit mai mult nu s-ar fi simțit acum atât de țâfnoasă.

— Te excit?

— Da.

Nu se așteptase la acest răspuns. Crezuse că avea să-i dea din nou peste nas. Revenindu-și din surprindere, îl privi mânioasă.

— Ei bine, cu atât mai rău, pentru că eu nu sunt interesată. În caz că nu ai aflat încă, creierul e cel mai important organ sexual, iar creierul meu nu e interesat în a avea nimic de-a face cu tine.

— Creierul tău?

— Chiar am unul.

— Nu am spus niciodată că nu ai avea.

— Tonul tău asta a sugerat. Nu sunt proastă, Alex. Poate că educația mea a fost neconvențională, dar a fost uluitor de cuprinzătoare.

— Tatăl tău nu pare să fie de acord.

— Știu. Îi place să le spună oamenilor că sunt prost educată din cauză că mama mea mă retrăgea de la școală atât de frecvent. Dar dacă mergea într-o călătorie interesantă, considera că aș fi avut de câștigat dacă aș fi însoțit-o. Uneori se scurgeau câteva luni până să își amintească să mă trimită înapoi. Chiar și atunci, nu mă ducea întotdeauna la aceeași școală de la care mă luase, dar tot avea grijă să învăț.

— Cum făcea asta?

— Îi ruga pe toți cei pe care îi vizita sau întreținea să petreacă timp cu mine și să mă învețe câte puțin din ceea ce știau.

— Credeam că mama ta a avut de-a face cu vedete rock.

— E adevărat că am învățat multe despre halucinogene.

— Sunt convins.

— Dar și-a petrecut timp și cu o mulțime de alți oameni. Prințesa Margaret m-a învățat aproape tot ce știu despre istoria familiei regale britanice.

El se holbă la ea.

— Vorbești serios?

— Cât se poate de serios. Și nu a fost singura. Am fost crescută în preajma câtorva dintre cei mai celebri oameni din lume. Doar faptul că nu voia ca el să creadă că se lăuda o împiedică să îi pomenească despre punctajele de-a dreptul spectaculoase pe care le obținuse la examenele finale. Așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă ai înceta să mai faci micile tale aluzii răutăcioase la adresa inteligenței mele. Dacă te apucă vreodată cheful să discuți despre Platon, mă bag.

— Am citit și eu Platon, spuse el pe un ton defensiv care p încântă.

— În greacă?

După aceea își continuară drumul în tăcere până când, în cele din urmă, Daisy ațipi. În somn, căută o pernă confortabilă și o găsi pe umărul lui Alex.

O șuviță rebelă din părul ei fâlfâi sub adierea brizei și se lipi de buzele lui. El o lăsă să se joace acolo o vreme, mângâindu-i gura și obrazul. Daisy mirosea a ceva dulce și scump, ca niște flori sălbatice crescând în mijlocul unui butic de bijuterii.

Avea dreptate în privința nopții trecute. Se purtase ca un ticălos. Dar întreaga poveste îl luase prin surprindere și nu își dorea niciun fel de celebrare în public a ceva ce el se străduia din răspuțeri să facă să pară lipsit de semnificație. Dacă nu avea grijă, Daisy avea să își pună în minte să ia în serios căsnicia aceea.

Nu credea să fi cunoscut vreodată o femeie care să fie în asemenea măsură opusul lui. Ea îi spusese că era ca un robot, lipsit cu totul de sentimente umane, dar se înșela. Avea sentimente, din plin. Doar că nu cele pe care le considera ea importante, cele pe care știa din experiență că era incapabil să le trăiască.

Deși își spusese să stea cu ochii pe drum, nu se putu abține să nu coboare privirea spre trupul mic și subțire ghemuit atât de călduros la pieptul lui. Își băgase un picior pe sub celălalt, expunând rotunjimea fină a interiorului coapsei ei, iar vechiul lui tricou pierduse bătălia de a încerca să o acopere. Ochii i se opriră asupra fâșiei minuscule de dantelă de un albăstrui ca gheața care se întindea între picioarele ei. Năpădit de fierbințeală între propriile lui picioare, își abătu privirea, furios că se chinuia singur. Doamne, cât era de frumoasă!

Era totodată prostuță și răsfățată și incredibil de vanitoasă. Nu văzuse niciodată o femeie capabilă să petreacă atât de mult timp uitându-se în oglindă. Însă în ciuda cusurilor ei, era nevoit să admită că nu era nici fata de viață egoistă și egocentrică pe care și-o imaginase el inițial. Exista la ea ceva dulce, ceea ce era atât surprinzător cât și tulburător, pentru că o făcea cu mult mai vulnerabilă decât ar fi vrut el să fie.

Când ieși din toaleta parcării de camioane, unde reușise să cerșească o țigară de la un șofer femeie, Daisy văzu că Alex flirta cu o altă chelneriță. Deși el îi spusese foarte clar că nu intenționa câtuși de puțin să se dedice mariajului lui, tabloul o deprimă. Privindu-l dând din cap la ceva spus de chelneriță, își dădu seama că avea o scuză perfect valabilă pentru a întoarce spatele jurămintelor pe care le făcuse. Dată fiind oribila scenă cu tortul de nuntă și ceea ce îi spusese după aceea, Alex își exprimase limpede atitudinea. Nu avea nicio intenție de a-și respecta jurămintele, așa că de ce ar fi trebuit ea să o facă?

Pentru că nu avea încotro. Conștiința ei nu i-ar fi dat voie să scape.

Își luă inima în dinți și, întipăririndu-și un zâmbet pe față, se îndreptă spre bancheta de vinil portocaliu. Nici chelnerița, nici Alex nu o băgară deloc în seamă când se strecură la locul ei. Un ecuson în formă de ceainic îi arată că această femeie se numea Tracy. Era machiată excesiv, dar chiar și așa nu putea nega că era atrăgătoare. Iar Alex era Domnul Șarm, cu tot cu rânjetul lent și privirea apreciativă pe care o lăsă să rătăcească.

În cele din urmă, se prefăcu a-i observa prezența.

— Deja te-ai întors, surioară.

Surioară!

El îi zâmbi cu o sclipire de sfidare în ochi.

— Eu și Tracy am început să ne cunoaștem mai bine.

— Încerc să îl conving pe fratele tău să mai stea puțin pe-aici, spuse Tracy.

Peste o oră îmi termin tura.

Daisy știu că dacă nu pune capăt imediat aceluia gen de comportament, Alex avea să-și închipuie că putea s-o țină tot așa în următoarele șase luni. Se întinse și bătu ușor mâna chelneriței, sprijinită pe marginea mesei.

— Ce dulceată de fată. Bietul de el a fost atât de sfios în preajma femeilor de când i-a fost diagnosticată problema medicală. Dar eu îi tot spun – cu minunile antibioticelor actuale, afurisitele alea de boli cu transmitere sexuală nu mai sunt nicidecum o problemă pentru nimeni.

Zâmbetul lui Tracy păli. Se holbă la Daisy, apoi la Alex, iar pielea ei bronzată păru să capete o nuanță vag cenușie.

— Șeful meu se enervează dacă stau prea mult la povești cu clienții. Ne vedem.

Se îndepărtă în grabă de masă.

Ceașca de cafea a lui Alex se trânti zgomotos pe farfurioară.

Daisy îi susținu curajoasă privirea.

— Nu îmi face figuri, Alex. Am făcut niște jurăminte.

— Nu-mi vine dracului să cred!

— Ești un bărbat cu o anumită situație. Iar astfel de bărbați nu flirtează cu ospătărițe. Te rog încearcă să îți minte asta.

Alex țipă neîncetat la ea până ajunseră înapoi la camionetă, aruncându-i acuzații precum „imatură”, „hrăpăreață” și „duplicitară”. De-abia după ce porniră la drum o lăsă într-un sfârșit în pace.

Străbătuseră în tăcere nici doi kilometri când Daisy auzi ceva ce aducea foarte mult a chicotit, însă când îi aruncă o privire văzu aceeași față severă și gură posacă pe care le văzuse de la început. Cum știa că sufletul întunecat de rus al lui Alex Markov nu era înzestrat cu mai mult de câteva firimituri de simț al umorului, decise că se înșelase.

Spre sfârșitul după-amiezii era deja ruptă de oboseală. Doar trăgând de ea însăși până la limită reușise să termine curățenia în rulotă, să facă un duș, să își pregătească de mâncare și să mai și ajungă la vagonul roșu la timp pentru a-și ocupa locul la ghișeu de bilete. Treaba i-ar fi luat chiar mai mult dacă resturile de tort de nuntă nu le-ar fi curățat Alex cu o noapte în urmă. Cum ea fusese cea care aruncase cu prăjitura, ajutorul lui fusese neașteptat.

Era sâmbătă și înțelese din cele câteva scurte fragmente de conversație pe care le auzi întâmplător că muncitorii așteptau cu nerăbdare să își primească plicurile de salarii în seara aceea. Alex îi spusese că o parte dintre muncitorii care montau cortul și mânuiau echipamentele erau alcoolici și dependenți de droguri, căci salariile mici și condițiile rele de muncă de la circ nu atrăgeau chiar cei mai stabili angajați. Câțiva dintre ei lucrau la acest circ de ani buni deja din simplul motiv că nu aveau unde altundeva să meargă. Alții erau aventurieri atrași de ideea romantică a vieții la circ, dar de regulă aceștia nu rezistau prea mult.

Când Daisy intră în rulotă, Alex ridică privirea de la biroul măcinat de vreme, iar gura i se strânse în ceea ce începea să creadă că era o expresie permanentă de încruntare.

— Există o diferență în bonurile de ieri.

Daisy fusese excepțional de atentă când calculase restul și era sigură că nu făcuse nicio greșală. Venind în spatele lui, studie cifrele frumos înșiruite.

— Arată-mi.

El arată spre hârtia aflată pe birou.

— Am comparat numărul de bilete cu bonurile de casă și îți lipsesc niște bani.

Îi luă doar o clipă să descopere ce era în neregulă.

— Diferența a apărut din cauza biletelor gratuite pe care le-am oferit. Nu au

fost decât doisprezece sau treisprezece.

— Bilete gratuite?

— Familiile erau atât de sărace, Alex.

— Și tu ai decis de capul tău să le oferi gratuități?

— Nu puteam nicidecum să le iau banii.

— Ba puteai, Daisy. Iar de acum încolo o vei face. În majoritatea orașelor circuitul e sponsorizat de câte o organizație locală. Ei se ocupă de gratuități, în afară de cazul în care apare o situație specială, iar atunci mă ocup eu. Dar nu tu. Ai înțeles?

— Dar...

— Ai înțeles?

Ea dădu din cap posacă.

— Bun. Dacă tu consideri că cineva are nevoie de gratuități, vii și îmi spui și rezolv eu.

— În regulă.

Alex se ridică și se încruntă.

— Azi se întoarce Sheba și va avea grijă să primești un costum pentru gală. Când e gata să te ia la probe, am să trimit pe cineva să te înlocuiască la ghișeul de bilete.

— Dar eu nu sunt artistă.

— Aici ești la circ, păpușică. Toată lumea e artist.

Daisy devenise tot mai curioasă în privința lui Sheba, femeia al cărei nume îl făcea pe soțul ei să se întunece la față.

— Brady zicea că a fost o trapezistă faimoasă.

— Sheba a fost ultima reprezentantă a familiei Cardoza. În lumea circuitului, familia ei a fost pentru trapez echivalentul clanului Wallenda pentru mersul pe sârmă.

— Dar acum nu mai apare în spectacole?

— Ar putea să o facă. Nu are decât treizeci și nouă de ani și se menține într-o formă excelentă. Dar nu mai e cea mai bună, așa că s-a retras.

— E evident că ia asta în serios.

— Prea în serios. Încearcă pe cât posibil să nu te împiedici în ea. Se duse la ușă. Ține minte ce ți-am spus despre registrul de casă. Stai cu ochii pe el.

— Țin minte.

Dând scurt din cap, dispăru.

Daisy se ocupă fără probleme de vânzarea билетelor pentru prima reprezentație. Lucrurile se calmară după ce începu spectacolul, iar ea se așeză pe

treapta rulotei pentru a se bucura de briza serii.

Privirea îi căzu asupra cortului menajeriei și își aminti că înăuntru se afla și Sinjun, tigrul. Astăzi, în timp ce se chinuise să curețe cele mai urâte pete de pe covor, se gândise la el, poate pentru că a se gândi la el era mai simplu decât a încerca să își lămurească sentimentele complicate pe care i le stârnea Alex. Simți un impuls tulburător de a-i arunca din nou o privire bestiei feroce, însă doar de la o distanță sigură.

Un model recent de Cadillac opri în parcare, însoțit de o dâră groasă de praf. O femeie cu aspect exotic și o coamă de păr roșu aprins coborî de la volan. Purta o bluză mulată pe corp, verde Chartreuse, băgată într-o fustă sarong cu imprimeu, de sub care ieșeau niște picioare lungi și o pereche de sandale cu pietre prețioase. Prin părul ciufulit îi scânteiau doi cercei mari de aur, iar încheieturile subțiri îi erau decorate cu un set de brățări asortate.

Când femeia se îndreptă spre intrarea în pavilion, Daisy îi văzu pentru o clipă fața. Ten palid, trăsături pronunțate, buze pline scoase în evidență cu ruj stacojiu. Avea un aer de stăpân care o deosebea de un vizitator oarecare, iar Daisy decise că nu putea fi decât Bathsheba Quest.

Un client se apropie să cumpere bilete la cea de-a doua reprezentație. Daisy sporovăi cu el câteva minute și, în timp ce acesta plecă, Sheba dispăruse. Când nu avu pe nimeni la geam, începu să citească din conținutul unui dosar acordeon, plin ochi cu tăieturi din ziare vechi, luate din diverse publicații locale.

Numerele cu bice ale lui Alex erau menționate în mai multe articole datate cu doi ani în urmă, dar apoi nu se mai scrisese nimic până luna trecută. Daisy știa că circurile schimbau numerele între spectacole și se întrebă unde se desfășurase Alex când nu însoțise în turneu Circul Fraților Quest.

Când se încheie prima reprezentație, apăru unul dintre ușieri, un bătrân cu aspect obosit și cu o aluniță mare pe obraz.

— Eu sunt Pete. Alex mi-a spus să te înlocuiesc eu o vreme. Tu trebuie să te întorci la rulota ta pentru o probă de costum.

Daisy îi mulțumi și porni spre rulotă. Când intră, fu surprinsă să o vadă pe Sheba Quest stând lângă chiuveta ei și spălând vasele de la gustările rapide pe care Alex și Daisy le serviseră în după-amiaza aceea.

— Nu e nevoie să faceți asta.

Sheba se întoarse și ridică din umeri.

— Nu-mi place să stau degeaba și să aștept.

Daisy se simți de două ori muștrată. O dată pentru că lăsase bucătăria în dezordine și a doua oară pentru că întârziase. Nu avea să adauge acestor păcate și

cel al lipsei de ospitalitate.

— Doriți o ceașcă de ceai? Sau poate un suc carbogazos.

— Nu. Femeia luă un prosop de vase și se uscă pe mâini. Eu sunt Sheba Quest, dar presupun că știai deja asta.

Când o inspectă mai îndeaproape, Daisy văzu că proprietara circului purta un machiaj în nuanțe mai intense decât ar fi ales Daisy pentru ea însăși. Nu că ar fi arătat țipător. Dimpotrivă, vestimentația colorată și oarecum provocatoare, combinată cu accesoriile ei destul de stridente, scoteau pur și simplu în evidență faptul că standardele ei de frumusețe fuseseră influențate de o viață întreagă petrecută în arenă.

— Eu sunt Daisy Devreaux. Sau mai exact Daisy Markov. Nu m-am obișnuit cu schimbarea.

O emoție profundă trecu pentru o clipă pe chipul lui Sheba, o repulsie intensă combinată cu o ostilitate care era aproape palpabilă. Daisy își dădu seama instant că nu găsisese o prietenă în persoana lui Sheba Quest.

Se forță să rămână nemișcată sub privirea rece și scrutătoare a lui Sheba.

— Lui Alex îi place să mănânce. Tu nu ai aproape nimic în frigider.

— Știu. Nu sunt prea bine organizată.

Nu avu curajul să îi atragă atenția lui Sheba că nu ar fi trebuit să-și bage nasul în bucătăria ei.

— Se dă în vânt după spaghete și lasagna și adoră mâncarea mexicană. Dar nu-ți pierde timpul pregătindu-i deserturi complicate. Nu prea îi plac dulciurile, decât la micul dejun.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

Daisy simți o ușoară greață.

Sheba își trecu scurt mâna peste blatul de bucătărie ciobit.

— Locul ăsta e oribil. Alex a avut la început o rulotă nouă, dar săptămâna trecută s-a descotorosit de ea și a ales-o pe asta, deși eu m-am oferit să-i fac rost de ceva mai bun.

Daisy nu reuși cu totul să își ascundă consternarea. De ce insista Alex să trăiască în astfel de condiții dacă nu erau nevoiți?

— Intenționez să o pun la punct, spuse ea, deși până în acel moment nu îi trecuse prin minte să o facă.

— Majoritatea bărbaților vor să își aducă proaspăta soție într-o locuință frumoasă. Sunt surprinsă că Alex nu a profitat de oferta mea.

— Sunt sigură că a avut motivele lui.

Sheba studie silueta mărunță a lui Daisy.

— Habar nu ai în ce te-ai băgat cu el, așa-i?

Sheba părea dornică să o ațâțe la o ceartă meschină, dar cum Daisy era destul de sigură că ar fi ieșit șifonată, își înclină capul spre cele două costume drapate peste spătarul unui scaun.

— Ar trebui să le încerc?

Sheba dădu din cap.

Daisy o luă pe cea de deasupra și constată că în mâna ei nu era mai mult decât o baltă de paiete albastru-închis.

— Mi se pare teribil de sumară.

— Cam asta e și ideea. Ești la circ. Spectatorii se așteaptă să vadă multă piele.

— Trebuie neapărat să fie a mea?

— Nu ești grasă. Nu văd care e problema.

— Nu am tocmai un corp frumos sculptat. Nu am reușit niciodată prea bine să urmez un program de sport mai mult de câteva minute.

— Trebuie doar să deprinzi puțină autodisciplină.

— Da, ei bine, nici la asta nu am fost niciodată prea bună.

Sheba o privi cu o expresie critică, în mod evident așteptându-se ca femeia care îi devenise soție lui Alex Markov să aibă ceva mai multă tărie de caracter. Dar după experiența de a fi trăit cu mama ei, Daisy știa că nu era cazul să intre în jocul unei maestre. Sinceritatea era singura apărare în fața experților în manipulare.

Intră în baie și se dezbracă de toate hainele până la chiloți, dar când se îmbracă în costumul sumar își dădu seama că răscoiala cracului era atât de înaltă încât aceștia ieșeau pe dinafară. Se dezbracă și de ei și o luă de la capăt.

Odată costumată, se uită în oglindă și se simți ca o târfă. Două scoici din paiete albastre îi acopereau sânii, în timp ce o scoică mai mare o acoperea în partea de jos. Restul costumului era alcătuit dintr-un simplu voal subțire de plasă argintie de prost gust. Sheba nu inclusese nici măcar o pereche de colanți.

— Nu cred că pot purta asta, strigă ea prin ușă.

— Să vedem.

Daisy ieși din baie.

— E puțin cam...

Cuvintele i se pierdură când îl văzu pe Alex stând lângă chiuvetă în costumul lui de cazac. Îi veni să fugă înapoi în baie, iar dacă nu ar fi fost Sheba de față, ar fi făcut-o. De ce trebuise să apară tocmai acum când ea arăta așa?

— Vino încoace să te vedem, spuse el.

Daisy veni în față cu inima strânsă. Sheba se duse lângă el, reușind fără un cuvânt să creeze o alianță între ei doi, făcând o pe Daisy să se simtă exclusă.

Alex nu spuse nimic, însă felul în care o studie o făcu pe Daisy să se simtă la fel de expusă ca și cum ar fi fost complet goală.

— Întoarce-te, îi porunci Sheba.

Daisy se simți ca o prostituată scoasă la paradă de către matroană în fața unui client favorit. Deși oglinda din baie era prea mică pentru a-i fi permis să se privească și din spate, bănuia destul de clar ce vedeau ei. Două fese rotunde și goale, cu o mică scoică ascunzând locul în care se întâlneau. Fața îi fu inundată de sânge când se întoarse din nou spre ei.

— Spectacolele noastre sunt pentru familii, spuse Alex. Nu-mi place.

Sheba se apropie de ea și începu să-și facă de lucru cu partea de sus a costumului.

— Presupun că ai dreptate. Chiar nu e suficient de voluminoasă pentru a-l umple cum ar trebui. Stă crăcănat. Daisy simți mâinile femeii pe gâtul ei. Să vedem dacă nu cumva celălalt merge mai bine.

Fără avertizare, Sheba descheie costumul și îl trase în jos, lăsând-o pe Daisy goală de la brâu în sus. Cu o exclamație surprinsă, Daisy înșfăcă bucata minusculă de paiete și plase care i se încurcase jos pe abdomen, însă degetele îi erau stângace și era ca și cum ar fi încercat să descâlcească firicele de aburi. Privirea îi zbură spre Alex.

Acesta stătea cu șoldurile sprijinite de chiuvetă și gleznele încrucișate, cu podurile palmelor lipite de blatul de bucătărie din spatele lui. Daisy îl imploră mut să își abată privirea, însă el continuă să o țină înțuiască.

— Dumnezeule, Daisy, roșești ca o fecioară. Buzele lui Sheba se întinseră într-un zâmbet subțire. Sunt surprinsă că există cineva capabil să petreacă timp în pat cu Alex și încă să mai țină minte cum se roșește.

Pietrele prețioase de pe centura lui scânteiară când veni în față.

— Ajunge, Sheba. Încetează să o mai ațâți.

Sheba se întoarse pentru a lua celălalt costum. Alex se puse între cele două femei, aproape ca și cum ar fi vrut să o protejeze pe Daisy, în goliciunea ei, în fața lui Sheba, ceea ce era ridicol având în vedere că el era cel de care ar fi vrut să se ascundă.

— Dă-mi-l mie. Mânele ample ale cămășii lui albe fâlfăită când luă costumul cu paiete roșii din mâinile lui Sheba, îi aruncă o privire, apoi i-l întinse lui Daisy. Țasta arată mai bine. Vezi dacă îți vine.

Ea înșfăcă brusc costumul din mâinile lui și țâșni în baie. După ce închise ușa,

se sprijini de ea și încercă să își calmeze respirația, însă inima îi bătea nebunește, iar pielea îi sfârâia. Fusese crescută de o mamă care făcea plajă în pielea goală și își spusese să nu facă atât de mare caz din ceea ce se întâmplase. Dar tot o deranja.

Reuși în cele din urmă să își ia costumul pe ea și, spre ușurarea ei, acesta o acoperea ceva mai mult decât precedentul. Paiete roșii ca focul desenau flăcări care urcau de la zona inghinală spre corsaj, unde i se mulau pe sâni în puncte neregulate, neuniforme. Răscroiala crăcilor se ridica aproape până la talie, ceea ce făcu materialul să i se înfigă neplăcut între fese când deschise ușor ușa și ieși ezitantă din baie. Cel puțin mijlocul trunchiului îi era acoperit.

Alex stătea singur, sprijinindu-și șoldul pe marginea mesei. Daisy înghiți un nod uriaș.

— Unde e Sheba?

— Avea de vorbit cu Jack. Întoarce-te.

Ea își mușcă buza de jos și rămase nemișcată.

— Voi doi ați fost amanți, nu-i așa?

— Nu suntem acum, deci nu are nicio legătură cu tine.

— Și totuși pare să țină la tine.

— Mă urăște de moarte.

În ciuda a ceea ce-i spusese despre mândrie, Alex nu părea să aibă prea multă onoare, altfel nu i-ar fi permis niciodată tatălui ei să îl cumpere cu bani, și mai era ceva ce trebuia să știe.

— Era căsătorită cu Owen Quest când voi doi ați avut o aventură?

— Nu. Acum încetează să mă mai tragi de limbă și întoarce-te să te văd din spate.

— Nu cred că se numește tras de limbă dacă vreau să știu mai multe despre tine. De exemplu, am răsfoit dosarul cu tăieturi din ziare și am observat că anul trecut nu ai însoțit Circul Fraților Quest. Unde ai fost?

— Ce contează?

— Pur și simplu mi-ar plăcea niște informații.

— Curiozitatea ta nu e problema mea.

Alex era cel mai secretos om din câți cunoscuse vreodată și nu avea să mai afle nimic de la el.

— Nu-mi place costumul ăsta. Nu-mi place niciunul din ele. Mă fac să arăt de doi bani.

— Vei arăta ca o dansatoare. Cum ea nu se întorsese așa cum îi ceruse el, Alex se duse în spatele ei. Daisy detesta să fie expusă astfel și dădu să se îndepărteze, dar îl simți atingând-o pe umăr. Stai cuminte. Cealaltă mână a lui o

atinse ușor pe talie. Țasta îți vine mai bine și nu o să ne atragă sancțiuni în statele mai religioase.

— E prea indecent.

— Nici vorbă. Celelalte femei poartă costume la fel de sumare, iar ele nu arată nici pe departe la fel de bine ca tine în momentul ăsta.

Alex stătea atât de aproape încât sânii ei se atinseră de țesătura moale a cămășii lui când se întoarse spre el. O senzație ciudată îi strânse stomacul.

— Crezi că arăt bine?

— Încerci să îmi smulgi un compliment?

Ea dădu din cap, simțindu-și genunchii moi.

Alex coborî mâna care stătuse încleștată pe talia ei o lăsă să alunece peste marginea de jos a costumului ei, și își închise palma peste fesele ei.

— Consideră că ai primit un compliment.

Vocea lui trădă un gâfâit senzual.

Daisy fu străbătută de flăcări fierbinți. Se dădu puțin înapoi, nu fiindcă ar fi vrut să scape, ci fiindcă își dorea cu atâta ardoare să rămână exact unde se afla.

— Chiar nu ne cunoaștem prea bine.

Fără a-și muta mâna, el își înclină capul și o dezmierdă pe gât. Pielea ei fu cuprinsă de furnicături sub șoapta răsuflării lui la urechea ei.

— Suntem căsătoriți. E în regulă.

— Suntem căsătoriți de circumstanță.

Alex se dădu în spate suficient cât să o lase să vadă sclipirile de chihlimbariu ce jucau în ochii lui.

— Cred că e timpul să ne oficializăm circumstanțele, nu crezi?

Pulsul ei tresări și constată că nici să fi vrut nu s-ar fi putut clinti de lângă el. Când ridică privirea spre Alex, simți că totul din jurul lor începea să pălească, până nu mai rămaseră decât ei doi.

Gura lui părea bizar de tândră pentru ceva conturat de linii atât de aspre. Buzele lui se întredeschiseră și trecură ușor peste ale ei. În același timp, o trase în brațele lui, făcând-o să simtă cât era de mare și greu. Când gura lui se opri peste a ei, cunoscă o clipă de uluire. Buzele îi erau calde și blânde, contrastând atât de puternic cu restul persoanei lui.

Își întredeschise și ea buzele pentru că i-ar fi fost la fel de imposibil să îl refuze pe cât i-ar fi fost să zboare pe lună. El o prinse ușor de buza de jos și îi atinse vârful limbii cu a lui. Senzația o îmbătă, și își încolăci brațele în jurul șoldurilor lui, simțind materialul mătăsos sub palme. Își înfipse podurile palmelor în fesele lui.

El gemul peste gura ei.

— Doamne, cât te doresc!

Apoi limba lui se năpusti în ea.

Sărutul lor se transformă într-o împerechere animală sălbatică. O ridică în brațele lui și o duse cu spatele, lipind-o de blatul de bucătărie. Ea ridică mâinile și le încleștă pe spatele lui pentru a-și ține echilibrul. Alex își făcu loc între picioarele ei, iar pietrele prețioase din centura lui se înfipseră în carnea moale a interiorului coapsei ei.

Limba ei o mângâie pe a lui. Geamătul lui ușor răsună cu ecou în grota caldă a gurii ei. Îi simți mâinile agitându-se stângace pe spatele gâtului ei. Se dădu în spate doar atât cât să îi tragă în jos costumul până la brâu.

— Ești atât de frumoasă, murmură el, coborând privirea spre ea.

Îi ridică sâni în palme și își trecu ușor degetele mari peste vârfuli, stârnindu-i valuri de plăcere ce îi străbătură tot corpul. Începu să o sărute din nou în timp ce îi tortura sfârcurile. Ea se agăță de brațele lui și le simți forța prin mânecile fâlfâitoare.

El îi abandonă sâni și o prinse de spatele coapselor, din locul unde se întâlneau cu fesele ei goale. Fu prea mult pentru ea. Apăsarea dureroasă a pietrelor prețioase pe coapsele ei... mângâierea blândă a mâinilor lui...

— Cinci minute până la gală! Un pumn izbi cu forță ușa rulotei. Cinci minute, Alex!

Daisy sări ca o adolescentă prinsă în flagrant și se îndepărtă de blatul de lucru. Întorcându-i spatele lui Alex, își făcu de lucru cu haina de pe ea. Se simțea înfierbântată și amețită, și teribil de mâhnită. Cum putea fi atât de dornică să i se ofere unui bărbat care rareori îi adresa vreun cuvânt frumos, un bărbat care nu credea în respectarea jurămintelor?

Porni în fugă spre baie, dar el o opri înainte să ajungă, cu sunetul fin și senzual al vocii lui.

— Nu te obosi să îți pregătești canapeaua la noapte, păpușică. Ai să dormi cu mine.

capitolul 7

În timp ce Sheba verifică sertarul casei de marcat, apoi luă la răsfoit un teanc de hârtii în birou, Daisy le vându bilete celor care ajunseseră mai târziu la cea de-a doua reprezentație. Făcu totul mecanic, zâmbindu-le din reflex clienților, dar atât de zdruncinată de sărutul pasional pe care i-l oferise Alex încât de-abia auzea ce îi spuneau alții. Trupul ei se încingea de câte ori își amintea, dar în același

timp se simțea rușinată. Nu ar fi trebuit nicidecum să i se ofere cu atâta abandon, când el privea căsnicia lor cu atât de puțin respect.

Muzica de paradă se încheie, iar Sheba ieși din vagonul roșu fără a spune nimic. Daisy închise ghișeul de bilete și tocmai aranja sertarul cu bani când apăru Heather. Era îmbrăcată în costumul ei cu paiete aurii, iar machiajul ei arăta brutal pe o față atât de tânără. Cinci cercuri roșii atârnavă la încheietura ei mică și subțire, ca niște brățări uriașe, iar Daisy se întrebă dacă mergea undeva fără ele.

— Ai văzut-o pe undeva pe Sheba?

— A plecat acum câteva minute.

Heather aruncă o privire în jurul ei, ca pentru a se asigura că erau singure.

— Ai o țigară?

— Am fumat-o pe ultima azi-dimineață. E un obicei dezgustător, ca să nu mai vorbim de cât e de scump, și mă străduiesc să mă las. Ai să regreți dacă ajunge să te prindă. Heather.

— Nu m-a prins. E doar ceva care îmi umple timpul.

Heather începu să se plimbe leneș prin birou, punând mâna pe masă, pe partea de sus a fișetului, răsfoind un calendar de pe perete.

— Tatăl tău știe că fumezi?

— Presupun că ai să-i spui.

— N-am zis asta.

— Ei bine, n-ai decât, replică ea țâfnoasă. Probabil că o să mă trimită înapoi la mătușa Terry oricum.

— Acolo ai fost înainte?

— Da. Ea are deja patru copii și singurul motiv pentru care e dispusă să mă primească e fiindcă tati o plătește, iar ea are nevoie de bani. Plus că se alege cu o dădacă pe gratis. Mama mea nu o putea suferi. Expresia ei deveni amară. De-abia așteaptă să se descotorosească de mine.

— Sunt sigură că asta nu e adevărat.

— Tu nu știi, așa-i? Îi place doar pe frații mei. Sheba susține că nu e vina mea, pentru că nu știe cum să se poarte cu o femeie cu care nu poate să facă sex, dar ea doar încearcă să mă facă să mă simt mai bine. Mă tot gândesc că dacă aș reuși să jonglez mai bine, poate m-ar lăsa să rămân.

Acum Daisy înțelese de ce Heather umbla mereu cu cercurile după ea. Se străduia să câștige afecțiunea tatălui ei învățând să jongleze. Daisy știa totul despre cum era să încerci să intri în grațiile unui tată dezaprobat și i se făcu milă de tânăra cu față de spiriduș și gură spurcată.

— Ai încercat să discuți cu el? Poate nu înțelege cât de tare te-ar deranja să te

întorci la mătușa ta.

Ea își întipări expresia de față dură.

— De parcă i-ar păsa. Și uite cine se trezește să dea sfaturi. Toată lumea vorbește despre tine. Despre faptul că Alex te-a luat de soție doar pentru că ești gravidă.

— Asta nu e adevărat. Telefonul mobil sună înainte ca Daisy să apuce să mai adauge ceva, iar ea se duse la birou să răspundă. Circul Fraților Quest.

— Cu Alex Markov, vă rog, răspunse o voce de la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău, dar nu e aici în momentul de față.

— Îi spuneți vă rog că l-a sunat Jacob Solomon? Are numărul meu. O, și doctorul Theobald încearcă să ia legătura cu el.

— Am să-l informez.

În timp ce închise telefonul și notă mesajul pentru Alex, se întrebă cine erau oamenii aceia. Erau atât de multe lucruri despre el pe care nu le înțelegea și pe care el nu părea dispus să i le dezvăluie.

Își dădu seama că Heather plecase la un moment dat în timp ce ea vorbea la telefon. Oftând, încuie sertarul cu bani, stinse lumina și ieși din rulotă.

Muncitorii demontaseră deja cortul menajeriei, iar Daisy se trezi din nou gândindu-se la tigrul. Se îndreptă spre locul unde se aflase cortul, aproape simțind că nu deținea deloc controlul asupra destinației ei.

Cușca stătea pe o mică platformă aflată la circa un metru deasupra solului. Un cerc de lumină provenind de la proiectoare schița umbre aspre peste animalul de dinăuntru. Inima lui Daisy începu să bubuie când se apropie, și rări pasul. Sinjun se ridică și se întoarse spre ea.

Încremeni când o izbi din plin forța acelor ochi aurii. Privirea lui era hipnotizantă, în același timp directă și neclintită. Un fior înghețat îi alunecă pe șira spinării și simți că se dizolva în ochii aurii ai tigrului.

Destin.

Cuvântul îi alunecă prin minte aproape ca și cum nu ea l-ar fi pus acolo, aproape ca și cum i-ar fi fost transmis de tigrul.

Destin.

Nu își dădu seama că se apropiase decât când simți mirosul moscat al tigrului, un miros care ar fi trebuit să fie neplăcut, dar cumva nu era. Se opri la mai puțin de un metru jumătate de barele de fier și rămase acolo nemișcată. Secundele se scurseră una după alta, devenind minute. Pierdu orice noțiune a timpului.

Destin. Cuvântul îi zbârnâi în minte.

Tigrul era un mascul uriaș, cu labe enorme și o bavețică de alb sub gât. Daisy

începu să tremure când acesta ciuli urechile, dezvăluind dungile ovale albe de pe spatele acestora, și înțelese cumva că nu era un gest de prietenie. Mustățile animalului se zburliară. Își dezgoli colții. Simți un firicel de transpirație alunecându-i între sâni când un răget oribil, șuierat, izbucni din gâtul bestiei, un sunet demonic care și-ar fi avut locul într-un film de groază.

Nu era în stare să coboare ochii, chiar dacă își dăduse seama cumva că era ceea ce își dorea tigru. Privirea neclintită a acestuia era o sfidare; ea trebuia să fie prima care să-și abată ochii. Ar fi vrut să se uite în altă parte – nu își dorea câtuși de puțin să sfideze un tigru –, dar era paralizată.

Barele dintre ei părură să se evapore, astfel că nu mai avea nimic care să o protejeze de el. Ghearele lui tăioase ar fi putut să-i sfâșie beregata cu o singură lovitură de labă. Chiar și așa, nu reuși să se cintească. Se uită la el, având impresia că i se deschisese o fereastră spre sufletul ei.

Timpul se scurse încet. Minute. Ore. Ani.

Cu ochi ce nu păreau să îi mai aparțină, își văzu toate slăbiciunile și cusururile, temerile care o țineau prizonieră. Se văzu plutind prin viața ei de lux și privilegii, purtată pe curentii unor voințe mai puternice decât ale ei, temându-se să îi înfrunte pe ceilalți, străduindu-se să facă pe plac oricui în afară de ei înseși. Ochii tigrului îi dezvăluiră tot ceea ce ar fi vrut să țină ascuns.

Apoi el clipi.

Tigru.

Nu ea.

Cu un sentiment de uluire, privi dungile albe de pe urechile lui dispărând. Animalul își întinse din nou trupul masiv pe podeaua cuștii, de unde o privi cu o gravitate mortală și îi dădu propriul lui verdict.

Ești moale și lașă.

Daisy văzu adevărul în ochii tigrului, iar momentul ei de triumf pentru că ieșise victorioasă în înfruntarea dintre privirile lor dispăru, lăsându-i picioarele moi și tremurătoare. Se așază încet între buruieni, unde își strânse genunchii la piept și rămase să îl privească în tăcere, mai puțin înspăimântată acum, pur și simplu epuizată.

Auzi muzica de încheiere a ultimului număr al reprezentației și conștientiză vag vocile muncitorilor care începuseră să se agite prin parcare, precum și zgomotele făcute la demontarea tarabelor. Dormise atât de puțin cu o noapte înainte încât o lovi somnul. Pleoapele îi coborâră grele peste ochi, dar nu se închiseră. Își sprijini obrazul pe genunchi și continuă să privească tigru printre ochii pe jumătate închiși, iar el o privi la rândul lui.

Erau singuri pe lume, două suflete pierdute. Îi simțea fiecare bătaie furtunoasă a inimii. Răsuflarea lui părea să îi umple ei plămâni și, treptat, teama ei se risipi. Locul ei fu luat de un sentiment profund de pace. Sufletul ei se contopi cu al lui – devenită unul –, iar în clipa aceea s-ar fi bucurat să-i servească drept hrană și sursă de energie, pentru că nu exista nicio barieră între ei.

Apoi – mai rapid decât și-ar fi putut imagina – pacea ei se făcu țândări și fu izbită de o asemenea explozie de durere încât gemu cu voce tare. Undeva în cel mai îndepărtat colțișor al minții ei înțelese că durerea provenea de la tigrul și nu de la ea însăși, însă acest lucru nu o făcu nicidecum mai puțin tăioasă.

„Bunule Dumnezeu!” Își încleștă mâinile pe burtă și se îndoi de la mijloc. Ce i se întâmpla? „Dumnezeule, fă să înceteze!” Era prea mult pentru a putea suporta.

Se prăbuși în față. Obrazul i se lipi de pământ. Își dădu seama că avea să moară.

La fel de brusc cum apăruse, durerea dispăru. Icnii, chinându-se să respire. Tremurând, se ridică în genunchi.

În ochii tigrului ardea o mânie mută.

„Acum știi cum se simte un captiv?”

Alex era furios. Se plimba cu pași mari prin parcare, însoțit de Sheba Quest și avea un bici încolăcit în pumn. Era sâmbătă noaptea, zi de salariu pentru muncitori, iar unii dintre ei erau deja beți, prin urmare umbla cu biciul după el pentru a-i ține în frâu. În momentul acela, însă, nu muncitorii îi făceau probleme.

— De la mine nu fură nimeni! declară Sheba. Iar Daisy n-o să scape basma curată doar pentru că este soția ta.

Tonul grav și tăios al proprietăresei cercului îi sublinie furia. Părul ei roșcat fâlfâia ca o flacăra în urma ei, iar din ochi îi țâșneau scânteii.

Promisiunea pe care Alex i-o făcuse lui Owen pe patul de moarte îl pusese în situația de a se ciocni în permanență de văduva lui, într-o înfruntare a voințelor. Sheba Quest era angajatoarea lui și era hotărâtă să îl împingă cât de departe putea, în timp ce el era la fel de hotărât să îndeplinească dorințele lui Owen. Până în momentul acela nu reușiseră decât să ajungă la o serie de compromisuri care nu îi satisfăcuseră pe niciunul din ei, iar declararea războiului pe față fusese inevitabilă.

— Nu ai nicio dovadă că Daisy a luat banii.

Chiar în timp ce vorbea, se enervă pe el însuși pentru că încerca să îi ia apărarea. Nu exista niciun alt suspect. Ar fi crezut-o în stare să ia din banii lui – părea să considere că i se cuveneau –, dar nu s-ar fi așteptat din partea ei să fure

de la circ. Ceea ce nu făcea decât să demonstreze că era în continuare capabil să își lase libidoul să îi întunece judecata.

— Vino și în fire, se răsti ea. Am verificat sertarul cu bani după ce s-a întors ea la ghișeu. Recunoaște, Alex. Soția ta e o hoată.

— Refuz să îi arunc în cârcă acuzații până nu am ocazia să discut cu ea, spuse el cu încăpățănare.

— Banii lipsesc, nu-i așa? Și Daisy era la ghișeu. Dacă nu i-a furat ea, de ce a dispărut?

— Am s-o găsesc și am s-o întreb.

— Vreau să fie arestată, Alex. A furat de la mine și, imediat ce o găsești, chem poliția.

Alex se opri brusc.

— Noi nu chemăm niciodată poliția. Știi asta la fel de bine ca oricine. Dacă e vinovată, o să mă ocup eu de ea, la fel cum m-aș ocupa de oricine altcineva de aici dacă ar încălca legea.

— Ultima persoană de care te-ai ocupat tu a fost șoferul care le vindea droguri muncitorilor. Și nu prea a mai rămas mare lucru din el atunci când ai terminat. Asta ai de gând să îi faci și lui Daisy?

— Lasă-mă în pace!

— Ești un mare rahat, știi? Nu ai să-ți protejezi găsculița aia adormită de asta. Îmi vreau banii înapoi până la ultimul sfânt, apoi vreau să fie pedepsită. Dacă nu o faci într-o manieră care să mă satisfacă, voi avea grijă să o facă brațul legii.

— Ți-am spus că o să mă ocup eu.

— Ai grijă să o faci.

Sheba era cea mai dură femeie pe care o cunoștea, iar acum o privi drept în ochi.

— Daisy nu are nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat între noi doi. Nu vreau să încerci să te folosești de ea pentru a te răzbuna pe mine.

Văzu o tresărire din vulnerabilitatea pe care Sheba nu o dezvăluia decât foarte rar, dar aceasta dispăru la fel de rapid cum apăruse.

— Detest să-ți rănesc orgoliul, dar pari să ai o impresie exagerată despre importanța ta în ochii mei.

Îi întoarse spatele, iar Alex o privi îndepărtându-se și știu că mințea.

Între ei doi existase o poveste lungă și complicată care începuse în vara când el tocmai împlinise șaisprezece ani și își petrecuse vacanța de vară însoțind în turneu Circul Fraților Quest și ascultând părerile lui Owen despre ce însemna să

fii bărbat. Numărul Zburătorilor Cardoza făcuse și el parte din repertoriul spectacolului în vara aceea, iar Alex fusese imediat fascinat de Sheba, regina arenei, care la vremea aceea avea douăzeci și unu de ani.

Noaptea adormea visând la frumusețea ei, la grația ei și la sânii ei. Fetele pe care le cunoscuse până atunci îi păreau niște copile în comparație cu senzuala și inaccessibila Shelja Cardoza. În afară de faptul că o dorea fizic, simțea că ei doi erau la fel prin prisma dorinței de perfecțiune și a eforturilor neîncetate de a fi cei mai buni. În Sheba găsea o voință pe măsura voinței lui.

Sheba avea totodată și o vână de egotism, încurajată de tatăl ei, o trăsătură pe care Alex nu o avusese niciodată. Sam Cardoza o crescuse pe Sheba cultivându-i convingerea că era mai bună decât oricine altcineva, însă avea și o latură mai blândă, mai maternă și, în ciuda vârstei fragede, făcuse pe cloșca față de ceilalți membri ai trupei, muștrându-i când o lua pe arătură, umplându-le stomacurile cu cinele cu spaghete pregătite de ea și sfătuindu-i în materie de viață amoroasă.

Chiar și la vârsta de douăzeci și unu de ani, îi plăcuse să joace rolul șefei de trib și nu trecuse mult până să îl includă și pe Alex în club, făcându-i-se milă de orfanul de șaisprezece ani care o privea cu ochi fierbinți și tineri. Avusese grijă ca Alex să mănânce bine și îl cicălise pe Owen să îl țină departe de muncitorii mai vulgari, ignorând faptul că Alex își petrecuse prea mulți ani în sânul a diverse circuri pentru a mai fi ferit acum.

Alex își dorea mai mult decât grijă maternă din partea ei, însă un trapezist mexican chipeș pe nume Carlos Mendez îi stătea în cale. Precum Sheba, Carlos era ultimul vlăstar al unei familii cu tradiție îndelungată în lumea circului și fusese angajat de tatăl lui Sheba pentru a-i servi acesteia drept nou partener de salturi.

Dar Sam Cardoza urmărise și altceva în afară de succesul numărului la trapez. Chiar dacă istoricul familiei lui Carlos Mendez în arena de circ nu era la fel de impresionant precum cel al familiei Cardoza, în ochii lui Sam era suficient de acceptabil pentru a face din el un bun părinte pentru următoarea generație de zburători Cardoza, iar Sheba îi făcu jocul tatălui ei îndrăgostim du se de Carlos.

Alex fusese măcinat de gelozie. Propriile lui rădăcini în lumea circului erau cu mult mai impresionante decât ale lui Mendez, însă Sheba îl privea doar ca pe un adolescent costeliv care avea o înclinație deosebită pentru cai și era talentat în mânăuirea biciului. Sporovăia despre planurile ei de a se căsători cu răpitorul mexican și îi mărturisise că Sam deja îl făcuse pe Carlos să accepte să ducă mai departe numele Cardoza prin viitorii lor copii.

La sfârșitul verii, când Alex se pregătea să se întoarcă la școală, familia Cardoza primise vestea că fuseseră selectați să își facă numărul de trapez în cadrul circului Ringling în sezonul următor. Carlos se plimbuse prin incinta circului țanțoș ca un păun, dar cum avea în el mai multă aroganță decât minte, în

ziua în care Alex ar fi trebuit să plece Sheba intrase pe neașteptate în rulota lui Carlos și îl surprinsese dezbrăcând-o pe una dintre dansatoare.

Alex nu avea să uite niciodată noaptea aceea. Ieșise din pavilion și o găsisse pe Sheba așteptându-l. Avea ochii uscați și era bizar de calmă.

— Vino.

Nu se gândise să i se opună. Ea îl trăsese departe de restul și îl condusese la marginea parcării, unde se strecuraseră într-un spațiu mic și neluminat dintre două rulote de vânzători ambulanti. Inima lui începuse să bubuie sub efectul purtării ei clandestine și ghicind scopul întunecat care îi era la fel de interzis precum mirosul apăsător al parfumului ei.

Ea îl privise adânc în ochi. Fără a spune niciunul nimic, ea își deschisese bluza și o lăsase să îi cadă pe brațe. Sâni ei amplii, cu vârfurile mari și întunecate, scânteiaseră într-o rază accidentală de lună care se furișase între rulote. Ea îi ridicase mâinile și i le pusese pe sâni ei.

De sute de ori își imaginase așa ceva, însă fanteziile lui nu îl pregătiseră pentru realitatea de a-i ține în palme sâni și de a-i simți sfârcurile mari sub degetele lui.

— Sărută-i, îi ceruse ea.

El gemuse și își plecaseră capul, copleșit că această femeie magnifică îi oferea așa ceva. Deși nu era virgin, experiența lui sexuală era limitată și nu mai cunoscuse niciodată o excitație atât de intensă. Ereția îi pulsase în strânsoarea pantalonilor strâmți. În același timp, fusese inundat de uluire și de o recunoștință sfâșietoare pentru darul pe care i-l oferea ea.

Degetele ei îi deschiseseră fermoarul. El respirase gâfâit pe pielea ei umedă. Ea își băgase mâna în pantalonii lui. O simțise atingându-l și își pierduse controlul. Cu un geamăt mormăit, explodase.

Se cutremurase de pasiune și umilință. Ea își apăsase buzele pe gura lui și îi oferise un sărut prelung și adânc. Apoi ridicase capul și, cu sâni goi încă umezi de la gura lui, se întorsese spre intrarea de la capătul rulotelor vânzătorilor ambulanti.

În acel moment, Alex îl văzuse pe Carlos stând acolo și privindu-i.

Scânteierea dură și triumfătoare din ochii lui Sheba îi arătase lui Alex că știuse de la bun început de prezența lui Carlos, ceea ce făcuse să fie năpădit de un sentiment de trădare atât de devastator încât îi tăiaseră răsufarea. Lui Sheba nu-i păsa deloc de el. Doar se folosiseră de el pentru a se răzbuna.

Privindu-și fostul iubit, Sheba părăsise a uita de existența lui Alex.

— Îmi angajez alt partener de salturi, spusese ea cu răceală. Tu ești concediat.

— Nu poți să mă concediezi, scuiase el furios. Sunt un Mendez.

— Ești un nimic. Chiar și băiatul ăsta e mai bărbat decât tine.

Îi întorsese spatele și, din nou, își lipise buzele peste gura fragedă a lui Alex. Dincolo de dorința fizică, dincolo de ceața trădării, el simțise o tresărire cutremurătoare de admirație care îl înspăimântase chiar mai mult decât o făcuse vreodată biciului unchiului său. Înțelesese acea demonstrație nemiloasă de orgoliu. La fel ca el, Sheba nu avea să permită ca nimeni sau nimic să amenințe cine era ea cu adevărat, indiferent cât de mare ar fi fost prețul de plătit. Chiar dacă o ura pentru că îl folosisese în jocul ei, o respecta.

Sheba își petrecuse următorii șaisprezece ani ca artist vedetă la cele mai mari circuri din lume și nu reluase turneele alături de Circul Fraților Quest decât când cariera ei începuse să pălească. La momentul respectiv tatăl ei era deja mort, iar Sheba, în continuare necăsătorită și fără copii, rămăsese ultima reprezentantă a familiei Cardoza.

Owen o primise cu brațele deschise înapoi la Circul Fraților Quest și construisese tot spectacolul în jurul ei. În rarele sale conversații telefonice cu Alex dezvăluisese doar atât cât să îi permită acestuia să înțeleagă că devenise obsedat de ea.

Alex și Sheba se reîntâlniseră cu doi ani în urmă și devenise imediat evident că raporturile de putere dintre ei doi se schimbaseră. În vârstă de treizeci și doi de ani, el se afla în floarea bărbăției și nu mai avea nimic de demonstrat, în timp ce ea deja lăsase în urmă apogeul carierei ei de trapezistă. El își cunoștea valoarea și lăsase demult deoparte îndoielile și nesiguranța adolescenței. Ea era superbă, neliniștită și, din motive pe care el nu le înțelesese imediat, în continuare necăsătorită și fără copii.

Focul ardea în continuare intens între ei, dar de data aceasta ea îl vânase pe el. Alex nu voia să îl rănească pe Owen, așadar îi ignorase la început avansurile sexuale, însă în scurt timp devenise limpede că proprietarul circului era resemnat cu aventura lor și, în felul lui bizar, se simțea ofensat de refuzul continuu al lui Alex de a-i ceda femeii pe care el o prețuia mai mult ca pe oricine.

În cele din urmă, Alex o primise în patul lui. Era ușoară și suplă, senzuală și pasională, iar el nu se bucurase niciodată de sex mai mult decât cu ea. Îi plăcea duritatea ei precum și faptul că nu mai deținea puterea de a-l răni. Însă chiar dacă ținea la ea, nu o iubea.

— De ce nu te-ai căsătorit? o întrebase el într-o noapte, așezându-se la masa din rulota ei luxoasă, unde ea tocmai se pregătea să îi dea de mâncare pentru a doua oară în ziua aceea. Purtau amândoi halate de baie, al lui simplu, al ei decorat

cu un imprimeu exotic de linii șerpuite care colora și mai intens șuvițele roșcate din părul ei. Credeam că ții cu tot dinadinsul să ai copii. Știu că tatăl tău și-o dorea.

Ea îi pusese în față o farfurie de lasagna, apoi se duse înapoi la aragaz pentru a-și lua și porția ei. Însă nu se întorsese imediat. În schimb, rămăsese acolo cu privirea ațintită asupra mâncării pe care o pregătise.

— Presupun că mi-am dorit prea multe. Știi la fel de bine ca mine că unele lucruri nu pot fi învățate. Cei mai buni trapeziști se nasc cu acest talent, așa că orice bărbat cu care m-aș putea căsători ar trebui să provină dintr-o familie bună. Nu m-aș căsători cu cineva mai prejos decât mine, dar în același timp vreau și să îl iubesc. Și iubire, și genealogie sănătoasă. E o combinație dificilă.

Își adusesse farfuria la masă.

— Tatăl meu spunea că e mai bine ca numele de Cardoza să se stingă decât să ajungă să aibă nepoți cu sânge slab. Se așezase și își luase furculița. Ei bine, am și eu o vorbă a mea. Mai bine să se stingă neamul Cardoza decât să ajung să mă căsătoresc cu vreun nemernic slab de înger pe care nu-l pot respecta.

— Mă bucur pentru tine.

Ea își luase furculița pentru a mânca, apoi o pusese din nou jos și începuse să îl studieze fățiș, cu o sclipire glumeață în ochi.

— Familia Markov are chiar mai multă vechime decât familia Cardoza. Sam mi-a spus cu mulți ani în urmă că nu ar fi trebuit să te las să pleci. Am râs de el pentru că erai doar un puști, dar acei cinci ani diferență dintre noi nu mai contează prea mult acum, nu-i așa? Suntem amândoi ultimele vlăstare ale unei dinastii de oameni ai circului.

Amuzat, Alex clătinase din cap.

— Iar eu nu am nici cea mai vagă intenție de a duce mai departe dinastia Markov. Îmi pare rău, scumpo, dar va trebui să cauți altundeva un donator de spermă demn de arena circului.

Ea râsese, luase o chiflă și încercase să i-o îndese întreagă în gură.

— Noroc că nu te vreau pe tine. Dacă te-aș vrea, nu ai avea nicio șansă.

Aventura continuase la fel de fierbinte, atât de senzuală și plăcută încât Alex nu băgase în seamă privirile tot mai posesive pe care începuse ea să i le arunce sau felul în care, încetul cu încetul, renunțase să îl mai tachineze cu reproșul că îi era inferior.

— Suntem suflete pereche, îi spusese ea într-o noapte, cu vocea îngroșată de emoție. Dacă ai fi fost femeie, ai fi fost eu.

Avusese dreptate, dar ceva din străfundul sufletului său se răzvrătise

împotriva comparației. O admira pe Sheba, dar aceasta avea o cruzime care lui îi stârnea dezgustul, poate pentru că regăsea atât de mult din ea și în el însuși. Pentru a o împiedica să mai spună și altceva, îi desfăcuse picioarele musculoase și o penetrase dintr-o singură mișcare în forță.

În ciuda schimbărilor subtile din purtarea ei, fusese luat pe nepregătite de ceea ce se întâmplase într-o după-amiază dogoritoare într-o parcare goală de la marginea orașului Waycross, Georgia. Acela fusese momentul în care Sheba îi spusese că îl iubea. Iar Alex, ascultând-o, își dăduse seama că vorbea cât se poate de serios.

— Îmi pare rău, spusese el cât de blând putea când ea terminase de vorbit, dar treaba asta nu o să meargă.

— Firește că da. E destinul nostru.

Refuzase să îl asculte când îi spusese că nu ar fi putut iubi niciodată pe nimeni – că își pierduse capacitatea de a iubi încă din copilărie, în urma bățăilor încasate în mod repetat – iar sclipirea din ochii ei îi arătase că ea vedea acel refuz ca pe un joc. Acceptase provocarea cu aceeași hotărâre pe care o folosise și pentru a-și desăvârși triplul salt mortal și nu înțelesese cu adevărat decât când îl văzuse făcându-și valiza pentru a pleca după ultima sa reprezentație. Alex chiar vorbise serios. Nu o iubea. Și nu avea de gând să o ia de soție.

Când finalitatea absolută a refuzului lui o izbise în cele din urmă, tot ceea ce crezuse Sheba vreodată despre dreptul ei de a avea tot ceea ce își dorea se prăbușise peste ea, iar ea își pierduse mințile. Acela fusese momentul în care recursese la ceva ce până atunci fusese de neconceput, gestul pentru care nu avea să îl ierte vreodată. Acela fusese momentul în care îl implorase să nu o părăsească.

Alex era, probabil, singurul om de pe pământ capabil să înțeleagă enormitatea a ceea ce tocmai distrusese când o văzu plângând și căzând în genunchi în fața lui. Își călcase în picioare mândria, exact esența a ceea ce o făcea să fie ea.

— Sheba, încetează! Trebuie să încetezi.

Încercase să o ridice în picioare, dar ea se încheștase cu forță și plânsese cu o disperare atât de devastatoare încât Alex avea să își amintească sunetul ei până dincolo de moarte. Exact în clipa aceea îi simțise iubirea transformându-se în ură.

Owen Quest, alertat de gălăgie, se năpustise în rulotă și văzuse întreaga scenă. Apoi îi aruncase o privire lui Alex și arătase din cap spre ușă.

— Tu pleacă. Mă ocup eu mai departe.

O săptămână mai târziu, Sheba se căsătorise cu Owen, un bărbat care avea aproape dublul vârstei ei și care nu îi putea oferi copii, iar Alex era singurul care

înțelegea de ce. Refuzul lui o distrusese până în adâncul ființei ei și nu se putuse regăsi cu adevărat decât unindu-și destinul de cel al unui bărbat puternic care o pune pe un pedestal. Cum tatăl ei era mort, apelase la Owen.

— Alex! Vocea înspăimântată a lui Heather îi străpunse amintirile tulburătoare. Am văzut-o pe Daisy! E acolo lângă cușca lui Sinjun.

Sheba auzi cuvintele lui Heather și plecă de lângă Jack Daily pentru a reveni lângă Alex.

— Mă ocup eu de asta.

— Ba n-ai s-o faci. E treaba mea.

Când privirile li se înlănțuiră într-o aprigă confruntare a voințelor, Alex îl blestemă în sinea lui pe Owen Quest pentru că îi pusese pe amândoi într-o astfel de situație. De-abia după moartea lui Owen își dăduse seama cum fusese manipulat de bătrânul intrigant. Acesta sperase ca Alex și Sheba să găsească o cale de a trece peste diferențele dintre ei, să se căsătorească și să păstreze intact Circul Fraților Quest. Owen nu înțelesese niciodată cu adevărat natura nici unuia din ei. Și în mod cert nu se așteptase ca planurile să îi fie dejucate de o pramatie mică și hoată pe nume Daisy Devreaux.

Heather își potrivea pasul cu al lui, chinându-se să nu rămână în urmă, iar fruntea i se încrêți într-o expresie de anxietate.

— Nu a fost o sumă prea mare. Doar două sute de dolari. Asta nu e mult.

El își petrecu brațul pe după umerii ei și o strânse scurt.

— Vreau să nu te bagi în asta. Heather. M-ai înțeles?

Ea ridică privirea spre el, cu ochii întunecați și mâhniți.

— N-ai s-o biciuiești, așa-i, Alex? Așa a zis fratele meu. A zis că o s-o biciuiești.

Daisy fu trezită de voci. Își dezlipi capul de pe genunchii îndoiți și își dădu seama că ațipise așezată pe pământ în fața cuștii lui Sinjun. Întinzându-se, își aminti durerea pe care o simțise mai devreme și bizarul sentiment că era una cu tigrlul. Ce ciudat. Fără îndoială visase, dar totul păruse atât de real.

Își îndreptă privirea spre cușcă. Sinjun avea capul ridicat și urechile răsucite astfel încât să se vadă dungile albe de pe acestea. Urmări direcția privirii acestuia și îl văzu pe Alex venind furtunos spre ea, urmat îndeaproape de Sheba și de Heather. Se ridică încet în picioare.

— Unde sunt? întrebă Sheba.

— Mă ocup eu de asta, se răsti Alex.

Daisy simți un fior de spaimă când văzu expresia rece și înverșunată de pe

chipul lui. Sinjun începu să se învârtă agitat prin cușcă.

— De ce anume să te ocupi? Ce e în neregulă?

Sheba o privi cu un dispreț cutremurător.

— Nu te obosi să faci pe nevinovata. Știm că tu ai luat banii, așa că dă-i înapoi. Sau deja i-ai ascuns undeva?

Sinjun mârâi.

— Nu am ascuns nimic. Ce tot spuneți acolo?

Alex mută biciul încolăcit dintr-o mână în cealaltă.

— Lipsesc două sute de dolari din sertarul cu bani.

Daisy.

— Asta e imposibil.

— E adevărat.

— Nu eu i-am luat.

— Asta rămâne de văzut.

Lui Daisy nu îi veni să creadă că se întâmpla așa ceva.

— Nu am fost singura care am lucrat acolo. Poate a văzut Pete ceva. El m-a înlocuit cât am probat costumele.

Sheba veni mai aproape.

— Uiți că m-am oprit să verific sertarul cu bani imediat după ce te-ai întors tu la post. Totul era în regulă. Cei două sute de dolari au dispărut după aceea.

— Asta nu e posibil. Am fost acolo tot timpul. Nu ar fi putut să dispară.

— Am s-o percheziționez, Alex. Poate că încă îi are asupra ei.

Alex nu ridică tonul, însă nota poruncitoare din vocea lui nu scăpă nimănui.

— Nu ai să te atingi de ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine? exclamă Sheba. De când ai început să-ți ții mințile în mădular?

— Să nu mai aud un cuvânt. Se întoarse spre Heather, care urmărea conversația. Tu pleacă acum, scumpo. Toată povestea va fi lămurită până dimineață.

Heather se îndepărtă ezitând, dar Daisy observă că începeau să se adune alți oameni. Neeco Martin, dresorul de elefanți, veni însoțit de Jack Daily, iar Brady se apropie cu una dintre dansatoare.

Alex observă și el că atrăgeau o mulțime de gură-cască și se întoarse din nou spre Daisy.

— Dacă dai banii înapoi acum, putem evita ca situația să devină mai neplăcută.

— Nu îi am!

— Atunci va trebui să îi căutăm și am să încep prin a te percheziționa.

— Nu!

O prinse de braț, iar Sinjun scoase un răget uriaș și tăios când Alex porni hotărât spre rulotă, târând-o după el. Sheba veni și ea, ținându-se în stânga lui Alex, arătând foarte clar că intenționa să îi însoțească.

Cu coada ochiului Daisy văzu expresiile severe și sobre ale celorlalți, aceiași oameni care se strânseseră în jurul tortului ei de nuntă cu doar o noapte în urmă. Era și Jill acolo, dar de data aceasta refuză să susțină privirea lui Daisy. Madeline îi întoarse spatele, iar Brady Pepper o privi furios.

Când degetele lui Alex i se înfipseră în carne, fu năpădită de un sentiment de trădare care îi ajunse până în străfundurile sufletului.

— Nu lăsa să se ajungă mai departe cu asta. Știi că nu aş fura niciodată.

— La drept vorbind, nu știu nimic de genul ăsta. Ajunseseră la rulotă și se întinse pe după ea pentru a deschide ușa cu aceeași mână în care ținea și biciul. Treci înăuntru.

— Cum poți să faci asta?

— E treaba mea.

Împingând-o, o forță să urce scara.

Sheba intră după ei în rulotă.

— Dacă ești nevinovată, nu ai niciun motiv de îngrijorare, așa-i?

— Chiar sunt nevinovată!

Alex aruncă biciul pe un scaun.

— Atunci nu o să ai nimic împotriva să te percheziționez.

Privirea lui Daisy zbură de la unul la celălalt, iar hotărârea rece pe care o văzu în ambele perechi de ochi îi stârni greața. În ciuda a ceea ce se întâmplase între ei în trecut, ei doi erau acum uniți împotriva ei.

Alex făcu un pas spre ea, iar ea se dădu în spate și se lovi de blatul de bucătărie, în locul în care cu doar câteva ore în urmă o sărutase cu atâta pasiune.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse ea cu disperare. Am rostit niște jurăminte, Alex. Nu le întoarce spatele.

Știa că nu reușea decât să își sporească vinovăția în ochii lui, dar căsniciile se construiau pe o fundație de încredere, iar dacă el distrugea acest lucru, nu ar mai fi avut nicio șansă.

— Hai să terminăm odată și cu asta.

Daisy se deplasă în lateral pe lângă blatul de bucătărie.

— Nu pot să te las să mă atingi. Te rog, crede-mă pe cuvânt! Nu am furat eu banii! Nu am furat niciodată nimic, în viața mea!

— Încetează, Daisy! Nu faci decât să îți înrăutățești situația.

Daisy înțelese că nu avea să se lase înduplecat. Cu o hotărâre înverșunată care o înspăimântă, o încolți cu spatele la debara. Ridică o privire năucită spre el.

— Nu face asta, șopti ea. Te rog! Te implor!

Pentru o clipă încremeni. Apoi palmele lui îi cuprinseseră lateralele trunchiului ei. Sub ochii lui Sheba, le coborî peste talia și șoldurile ei, apoi urcă pentru a o pipăi pe abdomen, pe spate, pe sânii pe care îi ținuse în mâini cu atâta blândețe cu doar câteva ore în urmă. Închise ochii scârbită când mâinile lui îi alunecară între picioare.

— Ar fi trebuit să mă crezi, șopti ea după ce termină.

El făcu un pas în spate, privind-o cu ochi tulburați.

— Dacă nu i-ai avut la tine, de ce mi-ai opus rezistență?

— Pentru că voiam să ai încredere în mine. Nu sunt o hoată.

Privirile li se întâlneau. Alex păru gata să spună ceva când Sheba veni în față.

— A avut timp destul să se descotorosească de bani. Ce-ar fi să verifici tu în rulotă, iar eu am să caut în camioneta ta?

Alex dădu din cap, iar Sheba plecă. Dinții lui Daisy începură să clănțanească, deși noaptea era caldă. Era grăitor pentru relația dintre Alex și Sheba faptul că, măcar în această privință, păreau să aibă fiecare încredere unul în celălalt. Niciunul din ei însă nu avea încredere în ea.

Daisy se prăbuși pe canapea și își strânse mâinile în jurul genunchilor pentru a se opri din tremurat. Refuză să privească în timp ce Alex scotoci prin debara și îi răscoli lucrurile. Fusese năpădită de un sentiment de inevitabilitate. Nu mai ținea minte cum era să dețină controlul asupra vieții ei. Poate nu o făcuse niciodată. Mai întâi se supusese voinței mamei ei, apoi a tatălui ei. Acum acest nou soț periculos preluase frâiele vieții ei.

Locul foșnetelor fu luat de o tăcere grea. Daisy își aținti privirea asupra desenului spălăcit de pe covor.

— Ai găsit banii, nu-i așa?

— Pe fundul valizei tale, exact unde i-ai ascuns.

Ea ridică privirea și văzu geanta zăcând deschisă la picioarele lui. În palma lui se odihnea un teanc subțire de bancnote îndoite.

— Cineva i-a pus acolo. Nu eu i-am ascuns.

Alex îndesă banii în buzunar.

— Termină odată cu jocurile. Te-am prins. Ai cel puțin curajul de a spune adevărul și de a înfrunța consecințele.

— Nu eu am furat banii. Cineva încearcă să mă prindă într-o cursă. Lui Daisy

i se părea evident că Sheba se afla în spatele întregii tărașenii. Fără îndoială înțelegea și Alex acest lucru. Nu eu am făcut asta! Trebuie să mă crezi.

Rugămintele i se stinseră pe buze când văzu împietrirea obrazilor lui și își dădu seama că nu avea ce să facă pentru a-l determina să se răzgândească. Cu un sentiment oribil de resemnare, spuse:

— Am să încetez să mă mai apăr. Ți-am spus adevărul și nu mai pot face nimic altceva.

Alex se duse la scaunul din fața ei și se așeză. Arăta obosit, dar nu la fel de obosit cum se simțea ea.

— Ai de gând să chemi poliția?

— Noi ne rezolvăm singuri problemele.

— Și tot tu ești și judecător, și juriu.

— Așa funcționează.

Un circ ar fi trebuit să fie o lume a magiei, însă ea nu descoperise decât mânie și suspiciuni. Își aținti privirea asupra lui, încercând să vadă dincolo de fațada impenetrabilă pe care i-o arăta ei.

— Și dacă te înșeli?

— Nu mă înșel. Nu-mi permit.

Daisy simți un fior de rău auzind convingerea din tonul lui. O astfel de aroganță absolută era inevitabil o invitație la dezastru. Un nod uriaș i se puse în gât. Spusese că nu avea să se mai apere, dar era sfâșiată de un tumult de emoții. Înghițind cu greu nodul, se uită la draperiile șleampete și urâte care acopereau fereastra din spatele lui.

— Nu eu am furat cei două sute de dolari, Alex.

El se ridică și se duse la ușă.

— Ne vom ocupa de consecințe mâine. Nu încerca să fugi din rulotă. Îți promit că am să te găsesc dacă o faci.

Daisy auzi răceala din tonul lui și se întrebă ce fel de pedeapsă avea să îi impună. Avea să fie una aspră, în această privință nu încăpea îndoială.

Alex deschise ușa și dispăru în întuneric. Daisy auzi răgetul unui tigru și se înfioră.

Sheba îl privi pe Alex întorcându-i spatele și plecând. Coborând ochii spre cei două sute de dolari pe care i-i dăduse acesta, își dădu seama că trebuia să dispară și, câteva clipe mai târziu, deja gonia pe autostradă în Cadillac-ul ei, fără a-i păsa unde mergea, având pur și simplu nevoie de intimitate pentru a sărbători umilirea lui Alex. Cu toată mândria și aroganța lui, Alex Markov se căsătorise cu

o hoată de rând.

Cu doar câteva ore în urmă, când Jill Dempsey îi spusese că Alex era căsătorit, Sheba simțise că ar fi vrut să moară. Fusese capabilă să tolereze amintirea oribilă a zilei în care își pierduse mândria și se înjosise în fața lui pentru că știuse că Alex nu avea să se căsătorească niciodată cu nimeni. Cum ar fi putut să găsească o femeie care să îl înțeleagă la fel de bine ca ea, geamănul lui, alter egoul lui? Dacă refuza să se însoare cu ea, nu avea să se însoare cu nimeni altcineva, iar mândria ei fusese salvată.

Însă azi toate acestea se sfârșiseră. Nu îi venea să creadă că Alex o respinsese pentru acea jucărioară inutilă, iar amintirea zilei când plânsese și se agățase de el, implorându-l să o iubească, redeveni la fel de tăioasă ca și cum de-abia s-ar fi întâmplat.

Iar acum, mai repede decât și-ar fi imaginat vreodată, Alex fusese pedepsit, iar ea își putea ține capul sus. Nu își putea imagina o lovitură mai dureroasă pentru orgoliul lui decât aceasta. Cel puțin umilința suferită de ea fusese una privată, dar a lui era expusă sub ochii întregii lumi.

Sheba apăsă butonul radioului și inundă mașina cu muzică rock brutală. Bietul Alex. Îi era milă de el, la drept vorbind. Ratase șansa de a se căsători cu regina Atenei și sfârșise alături de o hoată de rând.

În timp ce Sheba Quest gonia sub lumina lunii pe autostrada statului Carolina de Nord, Heather Pepper stătea ghemuită în spatele rulotei Airstream a tatălui ei, cu brațele subțiri încolăcite în jurul pieptului și obrajii scăldați în lacrimi.

De ce făcuse ceva atât de îngrozitor? Dacă mama ei ar fi fost în viață, ar fi putut să discute cu ea despre ceea ce se întâmplase, să îi explice că nu o făcuse intenționat, însă sertarul cu bani fusese deschis, iar ea o ura pe Daisy și întreaga poveste pur și simplu se întâmplase. Mama ei ar fi ajutat-o să rezolve totul.

Dar mama ei nu mai trăia. Iar Heather știa că dacă tatăl ei ar fi aflat vreodată ce făcuse, ar fi urât-o pentru totdeauna.

capitolul 8

— Aia-i lopata, domnișoară, spuse îngrijitorul de elefanți. Și aia-i roaba. Curăță rahatul din mașină!

Digger, cel care avea grijă de animale pentru Neeco Martin, dresorul, îi îndesă lopata în mâini și se îndepărtă șchiopătând. Bătrânul era zbârcit și chinuit de artrită, iar gura i se lăsase din cauză că nu mai avea dinți în spate. Digger era noul ei șef.

Daisy coborî o privire năucită spre lopata din mâinile ei. Aceasta era pedeapsa ei. Cumva se așteptase ca Alex să o țină închisă în rulotă, folosind-o drept temniță ambulantă, dar ar fi trebuit să știe că nu s-ar fi mulțumit cu nimic atât de simplu.

Noaptea trecută adormise plângând pe canapea. Habar nu avea când se întorsese Alex sau dacă se întorsese măcar. Din câte știa ea, poate că își petrecuse noaptea cu vreuna dintre dansatoare. O nefericire profundă începu să crească în ea. Nu îi adresase decât câteva cuvinte pe toată durata drumului din dimineața aceea, spunându-i doar că avea să lucreze pentru Digger și că nu avea voie să părăsească incinta cercului fără permisiunea lui.

Ridică ochii de la lopată și îi îndreptă spre interiorul mașinii. Elefanții fuseseră deja descărcați din remorca uriașă, prin ușile glisante late din mijloc care se deschideau spre o rampă. Stomacul ei protestă, iar un val de greață făcu să-i tâșnească fierea în gât. Erau grămezi întregi de bălegar înăuntru. Grămezi. Unele dintre ele erau aproape ordonate, cu bucăți de paie ieșind din ele pe alocuri. Altele fuseseră zdrobite sub picioare gigantice.

Și mai era și mirosul.

Întoarse capul și înghiți lacomă o gură de aer proaspăt. Soțul ei credea că era hoată și mincinoasă și, drept pedeapsă, o exilase să lucreze cu elefanții, deși ea îi spusese că îi era teamă de animale. Se uită din nou în interiorul camionetei.

Sfinte Sisoe!

Un sentiment de înfrângere o copleși și, exact în clipa aceea, înțelese că o dăduse în bară. Pur și simplu nu putea să o facă. Alți oameni păreau să aibă rezerve de forță din care se alimentau în momentele de criză, dar ea nu avea. Era moale și inutilă. Tot ceea ce spusese vreodată tatăl ei despre ea era adevărat. Și tot ceea ce spusese Alex. Nu era bună de nimic în afară de a face conversație la petreceri, ceea ce nu avea nicio valoare în lumea aceasta. Simțind în creștet razele puternice ale soarelui de dimineață târzie, își scormoni sufletul și nu găsi nici cea mai mică rămășiță de curaj. „Mă dau bătută.” Lopata îi căzu pe rampă cu un zăngănit.

— În sfârșit ți-a ajuns?

Coborî privirea spre Alex, care stătea la baza rampei, și dădu încet din cap.

El ridică ochii spre ea, sprijinindu-și mâinile pe șolduri peste blugii spălăciți.

— Muncitorii au pus pariu și dacă ai să reușești sau nu să intri în camion.

— Tu cum ai pariat?

Vocea îi ieși doar puțin mai puternică decât o șoaptă și cu o vagă notă de stinghereală.

— N-ai fost crescută să cureți rahat, păpușică. Oricine poate vedea asta. Dar dacă vrei să știi, eu nu m-am băgat la pariuri.

Nu din vreo loialitate față de ea, era sigură, ci doar pentru a-și proteja reputația de șef. Îl privi cu o curiozitate distantă.

— Ai știut de la bun început că nu voi putea să fac asta, nu-i așa?

El dădu încet din cap.

— Am știut.

— Atunci de ce m-ai forțat să încerc?

— Trebuia să înțelegi că nu ai să poți să te descurci aici. Dar te-ai prins greu, Daisy. Am încercat să-i spun lui Max că șansele tale de a supraviețui aici sunt la fel de firave ca ale unui bulgăre de zăpadă ajuns în iad, dar el a refuzat să mă asculte. Vocea îi deveni aproape blândă și, dintr-un motiv de neînțeles, acest lucru o tulbură chiar mai mult decât disprețul lui. Întoarce-te la rulotă, Daisy, și schimbă-ți hainele. Îți cumpăr un bilet de avion să poți pleca de aici.

Și unde ar fi putut să meargă? se întrebă ea. Nu mai avea unde să fugă. Auzi răgetul tăios al lui Sinjun și își îndreptă privirea spre cușca acestuia, dar cisterna de apă îi stătea în cale.

— Am să-ți dau niște bani să îți ajungă până îți găsești de lucru.

— Când ne aflam în limuzină și te-am rugat să-mi acorzi un împrumut, m-ai refuzat. De ce faci asta acum?

— I-am promis tatălui tău că îți voi da o șansă. M-am ținut de cuvânt.

Spunând acestea, îi întoarse spatele și porni spre rulotă, convins că Daisy venea în urma lui. Dar tocmai acea certitudine absolută reuși să străpungă pâcla nefericirii ei, înlocuind-o cu o doză de furie pură atât de bizară pentru firea ei veselă încât cu greu își dădu seama ce era. Era atât de convins de lipsa ei de coloană vertebrală încât nici măcar nu punea la îndoială faptul că avea să se dea bătută.

Și avea s-o facă, nu-i așa?

Coborî din nou privirea spre lopata ce zăcea pe rampă. Și lama, și mânerul acesteia erau mânjite de bălegar uscat, atrăgând un roi de muște. În timp ce studie imaginea își dădu seama că acea lopată mizerabilă era rezultatul final al tuturor alegerilor pe care le făcuse în viață.

Cu un hohot de plâns uriaș, cutremurător, înșfăcă lopata și o înfipse în interiorul împuțit al remorcii. Ținându-și respirația, împinse lama sub cea mai apropiată grămadă, se chinui să o ridice, apoi, cu brațele tremurând, o duse la roabă. Plămâni îi ardeau de la efort. Ieni, încercând să tragă aer proaspăt în piept, și aproape vomită de la miros. Fără a-și lăsa timp de reflecție, se înfipse în

următoarea grămadă, apoi în următoarea. Brațele începură să o doară, dar nu încetini.

Cizmele lui Alex tropăită pe rampă.

— Încetează, Daisy, și treci încoace.

Ea înghiți nodul uriaș ce îi stătea în gât.

— Pleacă.

— Nu ai să supraviețuiești aici. Încăpățânarea ta nu face decât să amâne inevitabilul.

— Probabil ai dreptate.

Pierdu bătălia de a-și stăpâni lacrimile. Acestea i se revărsară pe obraji. Își trase nasul, dar nu se opri din muncă.

— Singurul lucru pe care mi-l demonstrezi e cât ești de neghioabă.

— Nu încerc să-ți demonstrez nimic și chiar nu vreau să mai vorbesc.

Cu un hohot de plâns înfiorat, ridică încă o grămadă grea de balegă și cu greu găsi forța de a o căra până la roabă.

— Plângi?

— Pleacă!

Alex veni înăuntru și se opri în fața ei.

— Chiar asta faci. Plângi.

Vocea îi tremură.

— Scuză-mă, dar îmi stai în drum.

Alex se întinse să ia lopata, dar ea o smuci într-o parte înainte să o poată atinge. O explozie de adrenalină alimentată de furie îi dădu forța necesară pentru a împinge lopata sub o altă grămadă, a o ridica și a o arunca spre el.

— Pleacă! Vorbesc serios, Alex! Dacă nu mă lași în pace, ai să te trezești cu asta în cap.

— Nu ai îndrăzni.

Brațele îi tremurau, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie pe tricou, dar îi susținu privirea fără nicio ezitare.

— Nu ar trebui să sfidezi o persoană care nu mai are nimic de pierdut.

Pentru o clipă, Alex nu făcu nimic. Apoi clătină încet din cap și se retrase.

— N-ai decât, dar nu faci decât să îți îngreunezi singură situația.

Îi luă două ore să curețe remorca. Coborârea roabei grele pe rampă se dovedii a fi cea mai dificilă manevră. Când încercă prima dată, roaba se răsturnă, iar Daisy fu nevoită să curețe din nou toată mizeria. Plânse tot timpul cât o făcu, dar nu renunță. Ocazional, ridica privirea și îl vedea pe Alex trecând pe acolo, cu o expresie concentrată în ochii lui aurii, dar alese să îl ignore. Durerea ce îi chinuia

brațele și umerii deveni insuportabilă, dar strânse din dinți și reuși cumva să se forțeze să continue.

După ce termină de spălat interiorul cu furtunul, se opri în prag. Blugii și tricoul pe care Alex i le cumpărase cu două zile în urmă erau scorțoase de jeg, la fel cum era și orice altă parte din ea. Părul îi atârna în lațe în jurul feței, iar unghiile îi erau toate rupte. Studie rezultatul muncii ei și încercă să găsească o oarecare mândrie în ceea ce realizase, dar singurul lucru pe care îl simți fu extenuarea.

Se sprijini vlăguită de ușa de încărcare a camionului. De unde stătea în vârful rampei vedea elefanții adulți legați cu lanțuri lângă drum pentru a anunța prezența circuitului tuturor celor care treceau pe acolo.

— Treci încoace, domnișoară, spuse Digger. Ziua nu s-a terminat.

Coborî șchiopătând rampa, privind circumspectă puii de elefanți care se plimbau liberi la nici zece metri depărtare.

Digger arată spre ei.

— Puii trebuie adăpați. Folosește bățul ăsta pentru a-i împinge la troacă.

Îi arată un băț de mai bine de un metru lungime, având un cârlig la capăt, apoi se apropie de puii de elefant, care probabil cântăreau aproape o tonă fiecare. Apelând la o combinație de comenzi vocale și lovituri ușoare cu bățul de dresaj, îi făcu să se deplaseze spre un bazin galvanizat plin cu apă. Daisy se ținu cât de departe posibil, cu inima bubuindu-i de teamă.

Digger se uită din nou spre ea.

— N-ai să-ți poți face treaba de acolo.

Ea veni în față cu prudență, spunându-și că, în ciuda mărimii lor, erau doar niște pui. Cel puțin nu erau niște căței mici și răi.

Privi cum o parte dintre ei sorbiră direct din jgheab cu gura, în timp ce ceilalți traseră apă în trompe, apoi își duseră trompele la gură. Digger observă că în continuare se ținea deoparte.

— Doar nu ți-e frică de ei, așa-i, domnișoară?

— Spune-mi Daisy.

— Nu poți niciodată să lași animalele să vadă că ți-e frică.

— Asta îmi tot spune toată lumea.

— Trebuie să le arăți cine-i șeful. Să le arăți că tu deții controlul.

Lovi unul dintre elefanți, dându-l la o parte pentru a le face loc celorlalți. Din locul ei de sus, din tribune, Daisy găsisse puii de elefanți drăgălași cu urechile lor clăpăuge, genele lungi și curbate și expresiile lor solemne, dar acum o înspăimântau de moarte.

Îl văzu pe Neeco Martin ocupându-se de elefanții adulți. Se crispă când acesta îl izbi cu forță pe unul dintre ei cu ankus-ul¹. Chiar dacă nu iubea animalele, ceva din sufletul ei se zvârcoli dezgustat. Elefanții aceia nu aleseseră viața la circ și nu credea că meritau să fie brutalizați pentru că nu urmau regulile pe care li le impuneau oamenii, mai ales când acele reguli erau în contradicție cu instinctele speciei lor.

— Eu trebuie să-l ajut pe Neeco să pregătească parada elefanților, spuse Digger. Tu du puii la frânghia de priponit. Te ajut eu să-i legi peste câteva minute.

— O, nu! Nu, nu cred...

— Āla de-acolo e Budincă. Celălalt e Cartofior. Cel din capăt e Pietricică, iar ultimul e Bam Bam. Noi îi spunem Bam, pe scurt. Mișcă-te, Pietricică. Fii cuminte.

Îi aruncă ankus-ul lui Daisy și se îndepărtă.

Daisy își plimbă privirea consternată între ankus-ul din mâinile ei și elefanți. Bam deschise gura, fie pentru a căsca, fie pentru a o mânca, nu își dădu seama exact, și sări în spate. Doi dintre elefanți își băgară din nou trompele în adăpătoare.

Acum avea să se dea bătută, își spuse ea. Reușise să curețe gunoiul din camion, dar a se apropia mai mult de acei elefanți îi depășea abilitățile. Atinsese limita absolută a ceea ce putea face.

În depărtare îl văzu pe Alex privind-o, așteptând ca un vultur să se năpustească asupra cadavrului ei inutil, apoi să o arunce deoparte.

Se înfioră și făcu un pas ezitant spre puii de elefant.

— Āăă... să mergem, băieți.

Āndreptă nesigură ankus-ul spre frânghia de priponit.

Bam, sau poate era Pietricică, ridică brusc capul și îi rânji batjocoritor.

Daisy mai făcu un pas temător spre ei.

— Vă rog să nu-mi faceți probleme. Am avut o zi oribilă.

Cartofior își scoase trompa din adăpătoare și întoarse capul spre ea. Până să se dezmeticească, Daisy se trezi cu un jet de apă direct în față.

— Oh!

Icnind, sări în spate.

Cartofior se îndepărtă agale, îndreptându-se nu spre frânghia de priponit, ci spre rulote.

— Āntoarce-te! îi strigă ea, ștergându-și apa din ochi. Nu face asta! Te rog!

Neeco apăru în fugă, ținând o prăjină lungă de metal cu un cârlig în formă de U la un capăt. Îl împunse pe Cartofior cu prăjina, alegând un punct din spatele

urechii. Elefantul scoase un țipăt asurzitor de durere, se dădu înapoi și se întoarse imediat spre frânghia de priponit. Ceilalți pui se grăbiră să îl urmeze.

Daisy se uită la animale, apoi la Neeco.

— Ce i-ai făcut?

Acesta își mută prăjina din mâna dreaptă în stânga și își dădu la o parte de pe față părul lung, blond spălăcit.

— Țsta e un baston cu electroșocuri. Un instrument pentru bovine. Nu îl folosesc decât dacă nu am încotro, dar știu că vor fi curențați dacă nu sunt cumiți.

Daisy se holbă oripilată la bastonul cu electroșocuri.

— Îi curențezi? Nu e cam brutal?

— Nu-ți poți permite să fii sentimental în privința animalelor. Le iubesc, dar nu sunt prost când e vorba de ele. Trebuie să știe cine e șeful, altfel oamenii pot avea de suferit.

— Nu am să mă descurc la asta, Neeco. Eu le-am spus tuturor că mi-e frică de animale, dar se pare că nimeni nu mă ascultă.

— Ai să treci peste asta. Trebuie doar să petreci puțin timp cu ele. Nu le plac zgomotele bruște sau ca oamenii să apară pe neașteptate lângă ei, așa că apropie-te din față. Îi luă ankus-ul din mână și îi întinse bastonul cu electroșocuri. Dacă te văd având asta în mâini, îți vor arăta un oarecare respect. Puii sunt ușor de controlat, câteva șocuri scurte și le-ai captat atenția. Când folosești ankus-ul, împunge-i în spatele urechilor. Acolo au centri nervoși importanți.

Daisy se simți ca și cum ar fi fost forțată să ia în mână ceva obscen. Aruncă o privire spre puii de elefant și îl văzu pe Cartofior privind-o la rândul lui. Păru să studieze bastonul cu electroșocuri și, deși era probabil doar imaginația ei, i se păru că arăta dezamăgit.

Când Neeco se îndepărtă, Daisy se apropie de pui, tușind de mai multe ori pentru a nu-i lua prin surprindere. Aceștia înălțată capetele și se foiră neliniștiți când văzură ce avea în mână. Bam deschise gura și scoase un muget asurzitor, tânguitor.

Probabil erau obișnuiți să fie ținuți în frâu cu electroșocuri, iar Daisy constată că îi displăcea profund Neeco Martin. Bastonul cu electroșocuri îi stârnea greața în loc să îi dea mai multă încredere. Indiferent cât de tare ar fi înspăimântat-o animalele, nu avea să fie niciodată capabilă să le rănească, și aruncă bastonul cu electroșocuri în spatele unui balot de fân.

Se uită cu jale spre rulota în care locuia Alex. Cu doar trei zile în urmă o găsisese oribilă, dar acum i se părea cel mai primitiv loc din lume. Își aminti

singură că supraviețuise după ce i se ceruse să curețe rahatul din camion. Cu siguranță avea să supraviețuiască și acestei noi încercări.

Se apropie din nou de animale, de data aceasta fără bastonul pentru vite. Pentru o clipă, puii doar o priviră. Aparent satisfăcuți că nu mai reprezenta o amenințare, se întoarseră la scormonitul lor vesel în pământ.

Toți în afară de Cartofior. Era oare doar imaginația ei sau chiar zâmbea? Și nu cumva vedea în acel zâmbet o umbră ușor diabolică?

— Cuminte elefanțelul. Cu... cuminte puiul, gânguri ea. Și cuminte Daisy. Foarte, foarte cuminte Daisy.

Pietricică și Bam Bam ridicară amândoi capul pentru a se privi, iar Daisy ar fi putut jura că își dăduseră ochii peste cap într-o expresie de dezgust. Cartofior, între timp, ridică un mănunchi de paie și îl lăsă să-i cadă peste spate. Ceilalți pui continuată să o privească, însă Cartofior nu mai părea deranjat de prezența ei, ceea ce îl făcea cel mai abordabil dintre toți patru.

Animalul își presără din nou pe spate un mănunchi de paie. Daisy se apropie tiptil alți câțiva pași, până ajunse la nici trei metri de el. Acesta începu să scurme în pământ.

— Cuminte Cartofior. Cartofior e un puiut de elefant cuminte. Se târî spre el alți câțiva centimetri, vorbindu-i ca și cum ar fi fost un pui de om. Un băiețel frumos. Bine educat. Vocea începuse să îi tremure. Cartofior e atât de bine educat. Aproape ajunsesese suficient de aproape cât să-l bată ușor pe trompă, iar pielea îi era lipicioasă de la transpirație. Cartofior o place pe Daisy. Cartofior e prieten cu Daisy.

Întinse încet mâna, împingând-o în față centimetru cu centimetru, spunându-și că elefanții nu mâncau oameni, că totul... Pleosc!

Trompa puiului de elefant o prinse de-a curmezișul pieptului și o aruncă la pământ. Ateriză atât de brutal încât văzu stele verzi. Durerea o săgetă în toată partea stângă a trunchiului. Vederea i se limpezi exact la timp pentru a observa un elefant mic și satisfăcut ridicând trompa și scoțând un țipăt tineresc, inconfundabil triumfător.

Daisy rămase acolo, prea descurajată pentru a se ridica în picioare. Sub ochi îi apăru o pereche de sandale de culoarea lavandei ținute cu mici stele argintii, înălță capul și o văzu pe Bathsheba Quest privind-o de sus printr-o pereche de ochelari întunecați. Sheba purta o bluză albă elastică și pantaloni scurți albi cu talia joasă, încinși pe talie cu o centură de culoarea lavandei. Pe șold ținea cocoțat un sugar cu păr brunet, un copil pe care Daisy își aminti că îl văzuse cu unul dintre frații Tolea și soția acestuia. Sheba o fixă cu privirea, apoi își ridică

pe creștet ochelarii de soare, dându-și părul în spate suficient cât să dezvăluie o pereche de cercei enormi, în formă de stea, din strasuri violet.

Daisy se așteptase să vadă triumf în ochii lui Sheba, însă nu văzu decât satisfacție și își dădu seama că decăzuse atât de mult încât Sheba nici măcar nu o mai considera o amenințare.

— Unde dracu' te-a găsit Alex?

Clătinând din cap, Sheba trecu peste picioarele lui Daisy, se duse la Cartofior și îl mângâie pe trompă.

— Ești un mic împuțit, nu-i așa, băiete? Nu-i așa, Theo?

Îl trase ușor de picior pe copilaș.

Daisy fusese înfrântă pe toate fronturile și nu mai putea îndura. Din punctul ei de vedere, își terminase treaba pe ziua respectivă și supraviețuise, chiar dacă la limită. Se târî în picioare și porni spre rulotă, însă îl văzu pe Alex intrând în aceasta. Nedorindu-și să dea din nou ochii cu el, se răsuci pe călcâie și începu să rătăcească la întâmplare pe terenul ocupat de circ.

Două dintre dansatoare o observară venind și îi întoarseră spatele. Unul dintre clovni se prefăcu a nu o vedea. Daisy simți nevoia disperată de a fuma o țigară.

Tresări când aerul fu spintecat de un țipăt oribil. Capul îi țâșni brusc în sus și îl văzu pe Frankie lângă unul dintre camioane, ținând-o pe Jill de mână. Animalul arătă spre ea și urlă. Jill îl luă în brațe și, fără a-i adresa vreun cuvânt, se îndepărtă.

Daisy fu năpădită de greață. Mesajul era clar. Fusese declarată o paria.

Se plimbă fără direcție până se trezi la cortul menajeriei. Clapa laterală era ridicată și toate animalele păreau să se afle înăuntru, mai puțin Sinjun, a cărui cușcă se afla în continuare în soare. Animalul ciuli urechile când se apropie ea și o privi disprețuitor. Fusese prea întuneric noaptea trecută ca Daisy să vadă în ce stare era cușca acestuia, dar acum observă că era jechoasă. Digger, aflase ea, era cel care ar fi trebuit să se ocupe de menajerie, dar probabil se afla la coada listei sale de priorități.

Tigrul își aținti din nou privirea în ochii ei și din nou Daisy nu reuși să și-o desprindă. Noaptea trecută blana tigrului păruse să strălucească în lumina proiectoarelor, dar acum arăta mată și nesănătoasă. Rămase cu privirea ațintită în acei iriși aurii misterioși și, pe măsură ce secunde se scurseră, simți că i se făcea insuportabil de cald.

Transpirația i se lăți în pete mari sub brațe și i se strânse în scobitura gâtului. Fața îi fu inundată de sânge, iar sânii de sudoare. În viața ei nu îi fusese atât de cald. Îi venea să își sfășie hainele de pe ea și să se scufunde într-un bazin cu apă

rece ca gheața. Ardea toată și înțelese cumva că fierbințeala nu provenea din ea, ci de la tigrul.

— Aici erai.

Întoarse brusc capul și îl văzu pe Alex apropiindu-se. O studie din cap până în picioare și, sub impactul acelor ochi reci și impersonali, corpul ei îngheță.

— Ai puțin timp liber până să trebuiască să te pregătești de gală, îi spuse el. Ce-ar fi să te speli, apoi vom avea grijă să luăm cina mai devreme?

— Gală?

— Ți-am spus că face parte dintre îndatoririle tale.

— Dar nu în seara asta. În niciun caz nu pot s-o fac în seara asta. Uită-te la mine!

Privind-o, Alex aproape că se înduplecă. Fiecare grăunte de decență din el îi cerea să o lase în pace. Era palidă de extenuare și atât de murdară încât devenise aproape de nerecunoscut. Singurul produs cosmetic încă vizibil pe chipul ei era o urmă mânjită de mascara veche, întinsă sub genele de jos. Gura ei mică și moale avea colțurile lăsate și nu credea că mai văzuse vreodată pe cineva atât de evident la capătul puterilor.

În același timp simți fără voia lui o scânteie de admirație pentru simplul fapt că încă stătea în picioare. Își aminti cum îl amenințase cu lopata și înțelese ce dovadă enormă de curaj fusese acel gest pentru ea. Îl surprinsese azi. Din păcate, mica ei răzvrătire nu făcea decât să amâne inevitabilul.

De ce refuza să se dea bătută? Nu știa ce sursă ascunsă de forță găsisese în ea pentru a ajunge atât de departe, dar nu avea să dureze, iar el refuza să o tortureze. Se chinui să își înăbușe latura blândă care îl îndemna să fie îndurător, știind că ar fi fost o cruzime, și nu un act de bunătate. Cu cât o forța mai mult acum, cu atât avea să recunoască mai repede adevărul.

Își întări hotărârea amintindu-și singur că Daisy era o hoață și, indiferent de circumstanțe, furtul era ceva ce nu putea ierta.

— Prima reprezentatie e de la șase. Tu defilezi cu elefanții.

— Dar...

Alex observă o zgârietură pe dosul mâinii ei și i-o înșfăcă pentru a o examina.

— Cât a trecut de la ultimul tău vaccin antitetanos?

Ea îl privi fără a înțelege.

— Vaccin antitetanos. Pentru infecții.

Ea clipi și păru atât de stoarsă de puteri încât Alex fu nevoit să își înăbușe impulsul de a o lua pe sus și de a o duce înapoi la rulotă. Nu voia să se gândească la cum ar fi fost să țină în brațe acel trup mic și moale. Dacă nu ar fi furat banii

aceia, și-ar fi petrecut noaptea în patul lui, dar în situația curentă nu se simțise suficient de stăpân pe el cât să o poată atinge. Nu își dorise să o atingă.

— Cât a trecut de la ultimul tău antitetanos? repetă pe un ton mai tăios.

Ea coborî privirea spre zgârietura de pe mână.

— Anul trecut. M-am tăiat în timp ce navigam pe iahtul lui Biffy Brougenhaus.

„Dumnezeule! „Cum putea fi căsătorit cu o femeie care cunoștea pe cineva cu numele de Biffy Brougenhaus? Naiba s-o ia.

— Pune-ți ceva dezinfectant acolo, se răsti el. Și să fii gata la timp pentru gală, altfel ai să ajungi să cureți și remorca în care sunt ținuți caii.

Se îndepărtă cu pași mari, posomorându-se tot mai tare. Se mândrise dintotdeauna cu corectitudinea lui, dar ea îl făcea să se simtă ca un bătăuș mereu pus pe hartă. Ceea ce îl făcu să îi acorde încă o bulină neagră.

Daisy supraviețui galei în principal datorită faptului că extenuarea o amortise în halul în care nu mai era capabilă să simtă rușine la a apărea în public îmbrăcată doar în costumul roșu sumar. Deși Alex îi ceruse să meargă alături de elefanți, ea rămăsese mult în urma lor, astfel că păruse că făcea parte din trupa Zburătorilor Tolea.

Îi luase o veșnicie să se spele, iar brațele ei chinuite de febră musculară protestaseră la fiecare gest. Își spălase părul și îl uscaseră, apoi își refăcuse machiajul, urmând instrucțiunile lui Alex de a folosi cantități mai mari decât de obicei. Între reprezentații adormise în rulotă cu un sandwich cu unt de arahide în mână. Dacă nu ar fi trezit-o el cu un zgâlțâit, și-ar fi ratat intrarea.

După ultima reprezentație, Neeco o interceptă când tocmai ieșea pe ușa din spate, numele pe care artiștii îl dădeau intrării pe care o foloseau ei pentru a ajunge în pavilion.

— Ajută-l pe Digger să ducă puii înapoi în camion.

Digger nu părea să aibă nevoie de vreun ajutor, dar aparent făcea parte dintre însărcinările ei și nu voia să mai adune un eșec pe care Alex să i-l reproșeze.

— Mă îndoiesc că îl pot ajuta cu mare lucru, spuse ea.

— Trebuie doar să se obișnuiască puțin cu tine, asta-i tot.

Daisy îmbracă halatul de prosop albastru al lui Alex, pe care îl luase de pe un cârlig din baie. Deși îi suflecaseră complet mânecile, tot îi era enorm, dar măcar îi salva din pudoare.

Puii tocmai începuseră să iasă prin ușa din spate, iar Daisy se duse temătoare la Digger.

— Nu ai nevoie de ajutor, așa-i?

— Ce-ar fi să mergi pur și simplu pe lângă ei, domnișoară. Încă sunt agitați în preajma ta.

Cu inima strânsă, Daisy își potrivea pasul astfel încât să vină exact din urma lui Digger, la câțiva metri distanță de elefanți. Nu îi fu deloc greu să îl recunoască pe Cartofior, căci acesta era cel mai mic dintre cei patru și, ținând minte cum o plesnise, îl privi circumspectă, în timp ce acesta defilă la pas mărunț, ținând coada lui Budincă în trompa lui îndoită. Când ajunseră la frânghia de priponit, Digger începu să îi lege.

— Treci încoace, Bam. Tu fii atentă la mine, domnișoară, să vezi cum se face.

Daisy era atât de concentrată la ceea ce făcea Digger cu Bam încât nu îl observă pe Cartofior furișându-se în spatele ei până nu simți ceva umed gâdilându-o pe lateralul gâtului, imediat dincolo de gulerul halatului. Țipă și sări în spate din fața trompei întinse a animalului.

Puiul de elefant o privi cu o sclipire încăpățânată în ochi, făcu un pas spre ea și întinse din nou trompa. Prea încremenită de teamă pentru a se clinti, Daisy se zgâi la cele două nări mișcătoare care se apropiau tot mai tare cu fiecare secundă.

— Cu-cuminte Cartofior. Cu-cuminte elefanțelul. Scoase un chițait înspăimântat când Cartofior își îngropă trompa pe gâtul ei, desfăcându-i partea din față a halatului.

— Digger... croncăni ea.

Digger ridică privirea și văzu ce se petrecea.

— Te-ai dat cu parfum?

Ea înghiți un nod și dădu speriată din cap. Vârful trompei lui Cartofior o atinse cu delicatețe în spațiul minuscul din spatele urechii.

— Cartofior e înnebunit după parfumurile femeiești.

— Și ce anume, icni ea, ar trebui să fac acum?

Digger o privi sec.

— În privința a ce anume?

— A lui Ca-Cartofior?

— Ei bine, nu prea știu, domnișoară. Tu ce vrei, de fapt, să faci?

Daisy auzi un chicot de râs răgușit.

— Probabil vrea să leșine. Nu-i așa, Daisy?

Alex apăru din spatele ei, iar ea încercă să găsească măcar de față puțin curaj.

— Nu... nu tocmai.

— Probabil te-ai dat cu parfum.

Se întinse și îl mângâie pe Budincă, Cartofior, între timp, scoase un fornăit

fericit și își lăsa vârful trompei să se joace pe sub gulerul halatului lui Alex, ajungând la baza gâtului lui Daisy.

— Nu-nu mi-a spus nimeni să n-o fac.

Spre consternarea ei, puiul de elefant începu să își facă loc tot mai jos, îndreptându-se spre flăcările din paiete roșii care alcătuiau corsajul costumului ei. Își aminti puful de parfum pe care și-l pusese pe sâni.

— Alex... îl imploră din ochi. Vrea să mă... Se pregătește să mă atingă pe... Trompa lui Cartofior își atinse scopul. Pe sâni! țipă ea.

— Chiar cred că ai dreptate. Mângâie relaxat trompa elefantului și o împinse deoparte. Ajunge, amice. Te apropii prea mult de proprietatea mea.

Daisy fu atât de surprinsă de acea declarație încât nu observă când Cartofior începu să dea înapoi.

Digger izbucni într-un râs bârâit și arătă din cap spre elefant.

— Cartofior, se pare, s-a îndrăgostit.

— Mă tem că da, răspunse Alex.

— De mine?

Îi privi sceptică pe ambii bărbați.

— Îl vezi să se uite la altcineva? replică Alex.

Într-adevăr, elefantul o fixa cu o privire sentimentală.

— Dar mă urăște. Azi după-amiază mi-a dat una cu trompa și m-a pus la pământ.

— Azi după-amiază nu îți dăduseși cu parfum.

Digger se ridică, cu genunchii pârâindu-i, și se îndreptă spre elefant.

— Hai, băiete. Iubita ta nu e interesată.

În timp ce Digger porni cu el, Cartofior îi aruncă o privire peste umăr, arătând cât se poate de convingător ca un adolescent lovit de Cupidon. Daisy fu sfâșiată între spaimă și o scurtă tresărire de recunoștință că totuși exista cineva în acest circ oribil care o plăcea.

În noaptea aceea adormi de îndată ce puse capul pe canapea. Ca prin vis îl simți pe Alex intrând în rulotă câteva ore mai târziu și, alunecând din nou în somn, îl simți trăgându-i pătura peste umeri.

capitolul 9

La ora zece a doua zi dimineața Daisy urcă împleticim du. Se rampa camionului. Mușchii picioarelor ei țipară în semn de protest la fiecare pas, iar brațele și le simțea ca și cum ar fi fost întinse pe o masă de tortură.

— Îmi cer scuze, Digger. Am adormit în camionetă.

În pofida extenuării ei de noaptea trecută, se trezise cu puțin înainte de trei, dintr-un vis în care ea și Alex plutiseră printr-un tunel al iubirii din vremuri de altă dată, într-o barcă imitând o lebădă roz. Alex o sărutase, iar chipul îi reflectase atâta tandrețe încât Daisy avusese impresia că se topea, devenind una cu barca, cu apa, cu propriul lui trup. Senzația o trezise și rămăsese întinsă pe canapea până în zori, reflectând la contrastul dureros dintre visul ei minunat și realitatea căsniciei ei.

Când sosiseră în această nouă parcare, aparținând unui mic centru comercial din High Point, Carolina de Nord, remorca în care se aflau elefanții nu apăruse încă, prin urmare Daisy rămăsese în camionetă pentru un scurt pui de somn. Două ore mai târziu se trezise cu gâtul înțepenit și cu o durere de cap.

Când ajunse în vârful rampei văzu că Digger aproape terminase de curățat rahatul din remorcă. Sentimentul de ușurare fu știrbit de o tresărire de vinovăție. Ar fi trebuit să fie treaba ei.

— Termin eu în locul tău.

— Ce-a fost mai rău e gata deja.

Vorbi ca un om care se obișnuise de mult să aibă parte doar de ghinioane în viață.

— Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

El își trase nasul cu o expresie de vom trăi și vom vedea.

De unde stătea cocoțată în vârful rampei, Daisy putea cuprinde cu privirea noul loc în care se instalaseră, situat între un local Pizza Hut și o benzinărie. Majoritatea artiștilor, îi spusese Alex, preferau suprafața netedă și regulată a unei parcări în locul ierbii, însă atunci când se instalau pe asfalt erau nevoiți să și repare găurile lăsate de țărugi înainte de a pleca.

Pe fundalul bocănitului ritmic al ciocanului pneumatic ce înfigea țărugi în pământ, Daisy își îndreptă privirea spre curtea din spate și o văzu pe Heather așezată într-un scaun pliabil în fața rulotei, în spatele căruia se afla Sheba, realizând o împletitură franțuzească în părul adolescenței. Ieri o întrezărise pe Sheba ajutând-o pe Heather la exercițiile de gimnastică. Totodată o văzuse pe proprietăreasa circului pansându-l pe unul dintre muncitori și încercând să-l consoleze pe copilașul de șase ani al soților Lipscomb după ce acesta trăsese o trântă. Sheba Quest părea plină de contradicții. Era ca o vrăjitoare malefică față de Daisy, ca o zeiță a bunătății față de toți ceilalți.

Un trâmbițat îndrăzneț o făcu să se oprească brusc și, coborând privirea, îl văzu pe Cartofior stând la baza rampei și fixând-o cu o privire adoratoare pe sub genele ridicol de curbate.

Digger se înecă de râs.

— A venit iubitul să te viziteze.

— Va fi dezamăgit. Nu m-am dat parfum.

— Mă gândesc că va trebui să descopere singur. Du-l lângă restul, bine? Trebuie toți să fie adăpați. Smuci din cap. Ankus-ul e acolo.

Daisy studie plină de ură obiectul sprijinit de lateralul camionului. La baza rampei, Cartofior trâmbiță din nou, apoi începu să se învârtă, descriind un cerc restrâns, exact așa cum defila în arenă. Când se opri, ridică un picior, apoi pe celălalt, executând dansul lui de puiș. Daisy își spuse că, dacă nu cumva se înșela amarnic, se dădea în spectacol în fața ei.

— Ce am să mă fac cu tine, Cartofior? Ești conștient că mă înspăimânți de moarte?

Luându-i inima în dinți, începu să coboare cu grijă rampa, apoi băgă mâna în buzunarul blugilor și extrase cu delicatețe un morcov veștejit pe care îl găsisese în frigider și pe care îl adusese cu ea pentru orice eventualitate. Sperând că animalul avea să o urmeze dacă știa că avea mâncare, i-l întinse cu o mână tremurătoare.

Cartofior întinse trompa și adulmecă scurt și delicat, gâdilând-o în palmă. Daisy se dădu în spate, folosind morcovul drept momeală pentru a-l atrage spre ceilalți. Elefantul i-l înșfăcă din mână și îl duse la gură, unde dispăru.

Speriată, Daisy îi privi trompa goală întinzându-se din nou spre ea.

— Nu... nu mai am mâncare.

Însă nu mâncare își dorea, ci parfum. Își băgă trompa în decolteul tricoului ei, căutând mirosul pe care îl adora.

— S-scuze amice, am...

Pleosc! Cu un țipăt dramatic de trădare, Cartofior o plesni cu trompa și o aruncă pe asfalt. Daisy scoase un țipăt scurt. În același timp, Cartofior înălță capul și dădu de veste lumii întregi că fusese trădat. „Nu se parfumează!”

— Daisy, ești bine?

Alex apăru de nicăieri și se lăsă pe vine lângă ea.

— Sunt bine.

Se crispă simțind durerea din șold.

— La naiba! Nu poți permite unui animal să-ți tot facă asta. Sheba mi-a spus că te-a pus la pământ și ieri.

Firește că Sheba nu rezistase tentației de a-i împărtăși o astfel de bârfă, își spuse Daisy, tresărind de durere când își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Cu coada ochiului îl văzu pe Neeco venind cu pași mari spre ei.

— Mă ocup eu de asta.

Daisy inspiră șuierat când îl văzu punând mâna pe ankus.

— Nu! Nu-l lovi! A fost vina mea. Am...

Ignorând durerea, se grăbi să se ridice în picioare și sări să se bage între Neeco și Cartofior, dar ajunse prea târziu.

Îngrozită, îl privi pe Neeco izbind puiul în locul sensibil din spatele urechii. Cartofior scheună și se dădu în spate. Neeco înaintă din nou spre el, cu ankus-ul ridicat pentru o a doua lovitură.

— Ajunge, Neeco!

Daisy nu auzi avertizarea rostită încet de Alex, căci deja se aruncase pe spatele lui Neeco.

— Nu-l mai lovi!

Cu un țipăt de indignare, se întinse să îi ia ankus-ul.

Surprins, Neeco se împiedică, apoi, recăpătându-și echilibrul, înjură și se răsuci pe călcâie. Nereușind să rămână cu mâinile încleștate pe umerii lui, Daisy se trezi alunecând, însă în loc să cadă pe asfalt pentru a doua oară pe ziua respectivă, Daisy îl simți pe Alex prinzând-o pe sub brațe.

— Ușurel.

Sheba se apropie în grabă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, avem oameni de la ziar în incintă.

Când Alex o puse din nou pe picioare, Daisy se pregăti sufletește să fie aspru muștrată. Însă spre surprinderea ei, acesta se întoarse spre Neeco.

— După părerea mea, Cartofior a prins ideea de prima dată.

Neeco se crispă.

— Știi la fel de bine ca mine că nu există nimic mai periculos decât un elefant răzvrătit împotriva celor care îl manipulează.

Daisy nu se putu abține să nu intervină.

— E doar un pui! Și a fost vina mea. Nu m-am dat cu parfum, iar el s-a supărat.

— Taci, Daisy, spuse Alex încet.

— E un pui de o tonă. Buzele lui Neeco se subțiată într-o dungă. Nu voi permite nimănui care lucrează pentru mine să devină sentimental în privința animalelor. Nu ne asumăm niciodată riscuri în materie de siguranță. Sunt în joc viețile oamenilor, iar animalele trebuie să știe cine e șeful.

Întreaga ei frustrare dădu în clocot.

— Și viețile animalelor au valoare! Cartofior nu a cerut să își petreacă toată viața la circul ăsta oribil. Nu a cerut să fie cărat prin toată țara într-un camion urât

mirositor, să fie legat cu lanțuri și cătușe și scos la paradă în fața unei grămezi de oameni ignoranți. Dumnezeu nu a creat elefanții ca să stea în cap și să facă giumbușlucuri. Destinul lot e să trăiască în libertate.

Sheba își încrucișa brațele și ridică o sprânceană într-o expresie sarcastică.

— Mai știi, Alex, o să te trezești cu ea aruncând vopsea roșie peste hainele de blană. Fie îți controlezi soția, fie o iei naibii de la circul meu!

Nici cea mai vagă urmă de emoție nu se reflectă pe chipul lui când susținu privirea lui Sheba.

— Lui Daisy i s-a cerut să aibă grijă de elefanți. Din câte am văzut eu, ea doar își făcea treaba.

Inima ei se poticni pentru o clipă. Cumva Alex tocmai îi luase apărarea?

Plăcerea ei păli când el se întoarse spre ea, arătând din cap spre remorca în care erau transportați elefanții.

— E târziu și se pare că încă n-ai spălat interiorul cu furtunul. Întoarce-te la muncă.

Daisy îi întoarse spatele și, fără un cuvânt, urându-le în gând celor trei să ajungă direct în iad, se apucă de treabă. Înțelegea că dacă animalele însoțeau trupa circului, era nevoie să fie ținute sub control, dar simpla idee că erau forțate să se poarte în moduri care erau contrare pornirilor lor naturale o deranja. Poate că motivul pentru care condiția lor o supăra atât de tare era faptul că simțea că avea și ea ceva în comun cu ele. Precum animalele de la circ, și ea era ținută prizonieră împotriva voinței ei și, precum ele, cel care o ținea prizonieră deținea întreaga putere.

Sheba aproape ajunsese la vagonul roșu când apăru Brady Pepper în spatele ei. Oricât de mult ar fi iritat-o Brady pe Sheba, nu putea nega că era atrăgător grație tenului măsliniu și trăsăturilor tăioase și uniforme. Deși știa în mod cert că avea patruzeci și doi de ani, în părul lui nu existau decât ici-colo fire cenușii, iar corpul lui puternic de acrobat nu avea niciun gram de grăsime în exces.

— Ți o tragi cu Neeco? spuse el pe acel ton țâfnos care reușea de fiecare dată s-o facă să scrâșnească din dinți.

— Nu i treaba ta!

— Pun pariu că da. E exact genul care îți place cel mai mult. Arătos și prost.

— Du-te dracului!

Iritarea el fu întetită de faptul că într-adevăr și-o trăsese cu Neeco de câteva ori la începutul sezonului. Însă interesul îi dispăruse în scurt timp și nu se simțise cătuși de puțin tentată să repete experiența. Nu ar fi lăsat niciodată pe nimeni să

suspecteze că sexul începea să își piardă farmecul în ochii ei.

— Cu un tip ca Neeco, tu dictezi ce și cum, nu-i așa. Pe de altă parte, cu cineva ca mine...

— Cineva ca tine nu m-ar putea satisface niciodată. Oferindu-i un zâmbet fals, își trecu vârful unghiei peste mușchiul lui deltoid, clar scos în evidență de maioul mulat. Dansatoarele susțin că nici măcar nu ți se mai scoală. E adevărat?

Spre marea ei iritare, Brady nu mușcă momeala, mulțumindu-se să râdă.

— Ești înzestrată cu o limbă de viperă, Sheba Quest. Într-o bună zi asta o să te bage urât în bucluc.

— Îmi plac buclucurile.

— Știu că da. În special cele de genul masculin.

Ea porni spre vagonul roșu, însă Brady, în loc să priceapă aluzia, își potrivi pasul cu al ei. Lungimea pasului său, poziția umerilor, tot ceea ce ținea de el arăta că se credea darul lui Dumnezeu pentru femei. Era totodată un misogin convins, ceea ce însemna că Sheba era nevoită să îi amintească în permanență cine era șefa. Chiar și așa, oricât de mult ar fi scos-o din sărite, era genul de artist de circ care îi plăcea cel mai mult. Orgolios, muncitor și onest. În spatele exteriorului dur avea totodată o fire generoasă și, spre deosebire de Alex Markov, nu avea profunzimi ascunse.

El o cântări din priviri așa cum făcea întotdeauna. Brady nu se străduia niciodată să ascundă faptul că îi plăceau femeile și, în ciuda aventurilor lui cu mai tinerele dansatoare, avea un mod de a o privi care o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost încă în floarea vârstei. Nu că l-ar fi lăsat vreodată să descopere acest lucru. Mersul lui sexy nu putea ascunde faptul că Brady era fiul unui măcelar din Brooklyn, iar prin venele lui nu curgea nicio picătură de sânge de circar.

— Tu și Heather petreceți o grămadă de timp împreună mai nou, spuse el.

— I-am împletit părul azi, dacă la asta te referi.

El o prinse de braț, forțând-o să se oprească.

— Nu la asta mă refer și o știi prea bine. Mă refer la timpul pe care îl investești pregătind-o suplimentar.

— Ce-i cu asta?

— Nu vreau s-o încurajezi să-și facă speranțe. Știi că nu are talentul necesar pentru a fi o artistă decentă.

— Cine zice asta? Nu i-ai dat șansa să încerce.

— Glumești? Lucrez cu ea de când a ajuns aici și tot nasoală e!

— Și te miri?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că degeaba ești un artist excelent, pentru că ești jalnic ca profesor.

— Ba pe toți dracii, nu-s! Sunt un profesor grozav. Își împunse pieptul cu degetul mare. Pe fiii mei eu i-am învățat tot ce știu acum.

— Matt și Rob sunt la fel de duri ca tine. Una e să înveți doi băieți zurbagii și cu totul alta să lucrezi cu o tânără sensibilă. Cum poate învăța ceva dacă tu te răstești la ea tot timpul?

— Ce naiba știi tu despre tinerele sensibile? Din câte am auzit, tu ai avut otravă în vene încă de pe vremea când sugeai la țată.

— Foarte amuzant.

— Spune-mi că taică-tău te cocoloșea când te învăța să faci triplul salt mortal.

— Nu a fost cazul să mă cocoloșească. Știam că mă iubește.

Gura lui se subție într-o dungă bățăioasă.

— Vrei să spui că nu îmi iubesc fiica?

Ea își înfipse mâinile în șolduri.

— Ticălos idiot ce ești. Ți-a trecut vreodată prin cap că acum e mai important să îi fii lui Heather tată și nu instructor? Dacă ai înceta să o mai prezezi în halul ăsta, poate că ar reuși să se descurce mai bine.

— Brusc m-am trezit vorbind cu Ann Landers.

— Păzește-ți gura aia spurcată!

— Uite cine vorbește. Te avertizez, Sheba, nu îți face de lucru cu Heather, îi e destul de greu și așa, fără să mai vii și tu să încerci să o stârnești împotriva mea.

Se îndepărtă cu pași mari, radiind animozitate.

Sheba îl privi pentru o clipă, apoi deschise ușa vagonului roșu și intră furioasă. Ea și Brady se călcaseră reciproc pe bătăture de la bun început, dar exista totodată între ei o prezență sexuală intensă care o făcea să rămână în gardă față de el. Învățase prin experiențe brutale să fie atentă în privința bărbaților pe care și-i alegea drept amanți, iar ziua în care se căsătorise cu Owen Quest fusese și ziua în care își promisese să nu se mai culce niciodată cu un bărbat pe care nu îl putea controla. Avea o oarecare înclinație autodistructivă când era vorba de bărbați și de două ori acea tendință aproape o distrusese. Mai întâi când fusese vorba de Carlos Mendez, apoi, într-o manieră cu mult mai brutală, cu Alex Markov.

Pe Carlos Mendez îl făcuse să plătească pentru ceea ce îi făcuse, iar acum își aminti singură că și Alex fusese pedepsit la rândul lui. Se duse la fereastră și o văzu pe Daisy Markov luptându-se cu un balot de fân. Lui Sheba aproape că i se făcu milă de ea – dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, chiar i s-ar fi făcut –, dar Daisy era instrumentul de care se folosea pentru a-l pedepsi pe Alex. Cât de

umilitoare trebuie că era întreaga tărașenie pentru el.

Era aproape în mod cert gravidă; nu ar fi avut niciun alt motiv să ia de soție o femeie atât de nevolnică. Dar oricât de mult îl detesta pe Alex, cirul era totul pentru Sheba și i se părea obscen ca sângele familiei Markov – una dintre cele mai faimoase familii din istoria cirului – să fie dus mai departe prin progenitura acelei hoațe mici și răzgâiate. De fiecare dată când o privea, Sheba se întreba cum ar fi putut să își mai țină capul sus dacă nu ar fi ieșit la iveală adevărul despre Daisy.

Mai târziu, Daisy nu mai reuși să își aducă aminte cum supraviețuise următoarei săptămâni jumătate, timp în care cirul rătăcise prin Carolina de Nord, apoi trecuse în Virginia. Peste zi ea și Alex erau împreună doar în camionetă, iar când binevoia să îi vorbească, Daisy avea impresia că o înjunghia mortal cu o ploaie de țurțuri de gheață. Nici măcar la masă nu se întâlneau. De regulă, Alex deschidea o conservă cât timp ea se afla la baie pregătindu-se de gală, apoi îi lăsa afară o farfurie de mâncare până se îmbrăca și el. Nu o întreba niciodată ce ar fi vrut să mănânce, nici nu îi sugera să gătească pentru amândoi, nu că ar mai fi avut energie să se ocupe și de gătit.

Uneori credea că doar visase sărutul pasional de care se bucuraseră împreună. Acum nu se mai atingeau deloc, decât atunci când ea adormea în camionetă și se trezea cuibărită lângă el. Când se întâmpla așa ceva, se smulgea brusc de lângă el, însă simțea oricum energia sexuală pulsând între ei, la fel de palpabilă ca briza ce bătea în interiorul camionetei.

Sau poate că totul era doar în imaginația ei. Poate că nu o găsea deloc atrăgătoare. Cum ar fi putut să se simtă atras de cineva care avea mâinile pline de bășici, nasul ars de soare, coatele acoperite de cruste, și trăia în haine de lucru jgoase? La un moment dat săptămâna trecută încetase să se mai machieze până nu trebuia să se pregătească pentru gală. Peste zi își prindea părul într-o coadă de cal, șuvițele neregulate care scăpau de sub elastic alunecându-i pe gât și pe obraji. În decurs de două săptămâni renunțase la ritualurile de înfrumusețare exersate o viață întreagă.

Nici măcar nu știa cine era când se privea în oglindă.

Și era în permanentă extenuată. Adormea pe canapea înainte de miezul nopții, dar odată ce intra Alex în rulotă, îi devenea aproape imposibil să mai adoarmă. Se foia și se răsuca în pat ore întregi, căzând în cele din urmă într-o stare de semiconștiență agitată, doar pentru a-l auzi mârâind la ea să se scoale cu mult înainte ca ea să fi apucat să se odihnească. Era stoarsă de energie, confuză și se

simțea incredibil de singură.

Cum toată lumea o credea hoasă, artiștii cercului continuau să o evite și nici relația ei cu elefanții nu se îmbunătățise. Cartofior în continuare se purta ca și cum har fi trădat. De mai multe ori Daisy se gândise să se dea cu parfum, dar o speria mai mult afecțiunea lui decât antipatia lui. Când erau prin preajmă Neeco și Digger, elefantul o lăsa în pace, dar dacă ei nu se vedeau pe nicăieri, căuta oportunități de a o plesni și o aruncase la pământ de atâtea ori încât avea vânătăi peste tot.

Ceilalți pui de elefant înțeleseseră rapid că era o țintă ușoară și devenise obiectul tuturor năzdrăvăniilor lor. O stropeau cu apă, mugeau la ea și o plesneau dacă se apropia prea mult. Și mai rău era faptul că așteptau până ajungea lângă ei înainte de a se ușura. Digger îi spuse că atâta timp cât refuza să folosească ankus-ul împotriva lor, merita tratamentul de care avea parte, dar ea nu voia în ruptul capului să îi bată.

Deși se ținuse departe de Sinjun, aflase câte ceva despre el ascultând discuțiile celorlalți. Era un tigru bătrân, de circa optsprezece ani, cu reputație de animal țâfnos. Conform spuselor lui Digger, niciunul dintre dresori nu reușise să se împrietenească vreodată cu tigrul și toată lumea îl considera în același timp imprevizibil și periculos.

Exact ca soțul ei. Alex o deruta atât de tare încât nu mai știa ce să creadă. Imediat ce se hotăra că nu era decât un monstru sadic, apărea la remorca elefanților aducându-i o pereche nouă de mănuși de lucru sau o șapcă de baseball ca să nu o ardă soarele. Și, în repetate rânduri, se întâmplase să ajungă exact la timp pentru a coborî pe rampă roaba încărcată. De cele mai multe ori, însă, se mulțumea să îi facă zile fripte.

Era neobișnuit de cald pentru mijlocul lui mai. Temperaturile trecuseră bine de treizeci de grade, iar umiditatea sufocantă îngreuna respirația. Se instalaseră din nou într-o parcare, aflată într-un orașel la sud de Richmond, iar asfaltul negru intensifica și el căldura. Fusese plesnită de două ori deja de către elefanți, julindu-se urât pe coate a doua oară când căzuse. Pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, toți angajații cercului păreau să se relaxeze în afară de ea.

Brady și Perry Lipscomb stăteau la umbră sub marchiza rulotei Airstream a familiei Pepper, savurând câte o bere rece și ascultând un meci de baseball la un radio portabil. Jill se stropi cu apă și se întinse pe un șezlong cu cel mai nou număr din Cosmo. Chiar și Digger trăgea un pui de somn la umbră.

— Daisy, pune mâna și lucrează și fă ceva cu fânul ăla!

Neeco îi strigă ordinul din pragul rulotei pe care o foloseau dansatoarele, apoi

își petrecu brațul pe după umărul lui Charlene. De la confruntarea legată de folosirea ankus-ului, Neeco fusese ostil față de ea.

Îi dădea mereu cele mai neplăcute sarcini și o forța să muncească ore îndelungate și istovitoare până apărea Alex și îi spunea că muncise suficient pentru ziua respectivă.

Începând să mute fânul, Daisy își simți fiecare mușchi al corpului în flăcări. Tricoul îmbibat de sudoare i se rupsesse în dreptul cusăturii de la umăr; blugii îi erau acoperiți de jeg; bucăți de pământ, paie și balegă i se lipiseră de fiecare centimetru din pielea umedă. Părul îi era și el lipit de scalp, iar unghiile murdare îi erau la fel de distruse precum spiritul.

La celălalt capăt al parcerii, Sheba sorbea ceva rece dintr-un pahar de plastic portocaliu și își lăcuia unghiile de la picioare. Transpirația începu să se scurgă în ochii lui Daisy, stârnindu-i usturimi, dar mâinile îi erau prea murdare pentru a putea să se șteargă.

— Știi ce, Daisy? Grăbește-te, îi strigă Neeco, iar Charlene chicoti. Ne mai vine un transport.

Ceva se rupse atunci în ea. Se săturase să fie calul de bătaie al tuturor. Se săturase să fie plesnită de puii de elefant și tratată cu dispreț de oameni.

— Mută-l tu!

Aruncă furca și se îndepărtă tropăind. Îi ajunsese până peste cap. Avea de gând să-l caute pe Alex și să îi ceară acel bilet de avion. Nimic din ce ar fi putut înfrunța de capul ei nu ar fi fost la fel de rău ca situația actuală.

Un răget teribil făcu să vibreze întreaga parcare. Odată cu sunetul, pielea îi luă foc de căldură, iar gâtul ei uscat de arșiță ceru apă. Văzu un furtun întinzându-se de la cisternă spre menajerie și porni în grabă spre el, simțind o ușoară panică pentru că nu mai fusese în viața ei atât de supra-încinsă.

Auzi din nou un răget și, ridicând privirea, văzu cușca lui Sinjun sfârâind în soare. Valuri de căldură se ridicau din asfalt, făcând să danseze dungile portocaliu cu negru ale tigrlui.

Nu toate animalele se aflau în cortul menajeriei. Unele fuseseră lăsate într-o mică zonă îngrădită dintre menajerie și cortul de spectacole. Chester, o cămilă răpciugoasă, era priponită nu departe, alături de Lollipop, o lamă crem cu ochi somnoroși. O bucată mare de nailon alb mucegăit le asigura puțină umbră, dar nimic nu îl ferea pe Sinjun de soarele ce bătea pieziș printre barele de fier. La fel ca ea, Sinjun părea să fi devenit ținta abuzurilor tuturor.

Tigrlul o privi cu o resemnare tristă, fără a se mai obosi nici măcar să ciulească urechile. În spatele lui lama scoase un plescăit bizar, în timp ce cămila

o ignoră atent. Fierbințeala asfaltului se strecură prin tălpile adidașilor ei, arzându-i picioarele. Transpirația începu să îi șiroiască între sâni. Ochii lui Sinjun o mistuiră până în adâncul sufletului.

„Mi-e cald. Mi-e atât de cald”.

Detesta acest loc în care animalele erau ținute în cuști pentru a putea fi privite. Plescăitul bizar al lamei îi zgândări urechile. O durea capul, iar mirosul de mucegai de la paravanul de nailon îi întorcea stomacul pe dos. Făcu involuntar un pas în spate, dorindu-și să se îndepărteze de soare și de acele animale triste și de căldura îngrozitoare. Unul dintre adidașii ei pleoscăi într-o baltă de apă. Daisy coborî privirea și văzu că apa se scurgea din dreptul racordului furtunului care alimenta adăpătoarea animalelor.

Fără a sta să se gândească la ce făcea, alergă de-a lungul furtunului până găsi ștuțul de alamă din care se revărsa apa în jgheab. Luându-l în mână, se întoarse să închidă apa. Furtunul lăsă să cadă câteva picături reci în mâinile ei.

Miji ochii în fața luminii orbitoare ce se reflecta de pe paravanul alb murdar, apoi simți ochii lui Sinjun sfârâindu-i pe pielea ce deja începuse să se topească.

„Mi-e cald. Mi-e atât de cald”.

Coborî privirea spre ștuțul din care picura apă atât de rece în mâinile ei. Cu o răsucire violentă, ridică furtunul și proiectă jetul de apă rece direct spre cușca tigrlui.

„Da!”

Simți imediat ușurarea invadându-i tot corpul.

— Hei! Digger se apropie în fugă de ea, mișcându-se cât de repede îi permiteau genunchii artritici. Încetează, domnișoară! Încetează chiar acum, auzi?

Tigrlu își dezgoli colții spre el. Daisy se răsuci pe călcâie și îndreptă jetul de apă rece direct spre bătrân, udându-i leoarcă partea din față a cămășii jegoase de muncă.

— Stai departe!

Acesta se dădu în spate.

— Ce faci? Ai să omori tigrlu! Felinelor nu le place să se ude.

Daisy întoarse din nou furtunul spre tigrlu și simți ușurarea răcoroasă pătrunzându-i mai adânc în oase, ca și cum și-ar fi udat propriul corp.

— Acesteia îi place.

— Încetează, am zis! Nu poți face asta!

— Lui Sinjun îi place. Uită-te la el, Digger.

Într-adevăr, în loc să se retragă din fața apei, tigrlu se bucura de ea, întorcându-și corpul spre jetul rece. În timp ce continuă să îl ude, Daisy fu tentată

să îi spună lui Digger că acea manevră nu ar fi fost necesară dacă s-ar fi ocupat mai temeinic de îngrijirea animalelor, dar știa că avea în cârcă mai multe decât putea duce și își ținu limba în frâu.

— Dă-mi furtunul!

Neeco venise din spatele ei și se întinse să îi smulgă furtunul din mână. Dar Daisy se săturase până peste cap de Neeco Martin și refuză să-i dea drumul.

Apa zbură în toate direcțiile. Icnii când încasă în față întreaga forță a jetului, dar nu își relaxă strânsoarea pe furtun.

Neeco își încleștă mâna pe încheietura ei.

— Încetează, Daisy! Dă-mi-l înapoi!

Răgetul furibund al lui Sinjun vibră în aerul greu al după-amiezii, acoperind vacarmul făcut de sunetele cotidiene. Cușca se clătină când tigrul se izbi cu trupul uriaș de barele de fier, aproape ca și cum ar fi încercat să ajungă la Neeco pentru a o proteja. Surprins, dresorul îi eliberă încheietura și se întoarse spre sunetele înfiorătoare.

Sinjun își dădu urechile pe spate și îl scuipă. Daisy smuci de furtun și îl eliberă.

— Dracu' să-l ia de tigrul nebun, bombăni Neeco. Ar fi trebuit să fie adormit acum câțiva ani.

Daisy îndreptă din nou jetul de apă spre cușcă. Mai mult din fanfaronadă decât din convingere, spuse.

— Nu-i place să te vadă făcându-mi probleme.

— Ia te uită, Neeco, spuse Digger. Nenorocitului îi place apa.

— Ce se petrece aici?

Se întoarseră toți când se apropie Alex. Daisy se șterse la ochi cu o mânecă de cămașă murdară, continuând între timp să țină jetul de apă îndreptat spre tigrul.

— Daisy a decis să-i facă un duș lui Sinjun, spuse Neeco.

— Daisy a decis?

Alex o studie cu ochii lui impenetrabili de rus.

— Lui Sinjun îi era cald, îi explică ea istovită. Voia să îl răcoresc.

— El ți-a spus asta?

Era prea stoarsă de puteri pentru a mai răspunde, în plus, cum ar fi putut să explice cât mai credibil că Sinjun îi spusese? Nu înțelegea nici ea această comunicare misterioasă care părea să existe între ea și tigrul.

Îndreptă jetul de apă spre gunoiul care se acumulase în partea de jos a cuștii.

— Cuștile astea sunt jechoase. Trebuie să fie curățate mai frecvent.

Digger intră imediat în defensivă.

— Nu pot să le fac eu pe toate. Dacă ți se pare că sunt chiar așa de nasoale, poate ar trebui să le cureți tu.

— În regulă. Am s-o fac.

Ce-i venise să spună așa ceva? Cu doar un minut în urmă hotărâse să plece, iar acum se oferea voluntar să preia și mai multă muncă. Cum ar fi putut să își asume sarcini suplimentare când nu reușise să termine niciuna dintre cele care îi fuseseră deja încredințate?

Alex se încruntă.

— Faci deja destule. Oricum abia mai reușești să stai pe picioare și n-am să te las să te înhami la mai mult.

Daisy se cam săturase ca soțul ei să dicteze absolut tot ceea ce făcea.

— Am spus că o voi face și chiar o voi face. Acum, dacă nu cumva tu și Neeco vreți să ajungeți la fel de uzi ca Digger, ar fi bine să mă lăsați în pace.

O expresie de surprindere se reflectă pentru o clipă în ochii lui Alex. Neeco insistă.

— Nu-și face până la capăt nici treaba pe care i-o dau eu. Cum o să se poată ocupa și de menajerie?

— Nu o va face, spuse Alex ferm.

— Ba da.

— Daisy...

— Nu tu decizi ce fac eu în timpul meu liber.

— Tu nu ai deloc timp liber, îi aminti el.

— Atunci presupun că va trebui pur și simplu să muncesc mai rapid.

Alex o fixă cu privirea preț de o clipă prelungă. Ceva se întâmplă între ei, ceva ce Daisy nu înțelese pe deplin. O scânteie de recunoaștere? O picătură de respect?

— Chiar vrei să faci asta? o întrebă el.

— Da.

— Ești sigură că știi în ce te bagi?

Ea îi susținu privirea fără a șovăi.

— Habar nu am.

O emoție care aproape aducea a tandrețe trecu fulgerător pe chipul lui, apoi dispăru într-un gest scurt din cap, indicând acordul lui.

— În regulă, te las să încerci următoarele câteva zile. Poți să lucrezi aici câteva ore devreme dimineața, apoi să mergi să lucrezi pentru Neeco.

Digger începu să se înfurie.

— Dar am nevoie de mai mult ajutor! Nu pot să le fac eu pe toate.

— Nici Daisy nu poate, spuse Alex încet.

Surprinsă, ea se uită la el.

El arcui o sprânceană spre ea.

— Mai e ceva?

Daisy își aminti prea târziu că îi era teamă de animale, dar nu era momentul să îi spună și lui, și clătină din cap.

— Atunci menajeria rămâne pe mâinile tale.

Când Alex se îndepărtă, Daisy își dădu seama că, de fiecare dată când îl privea ca pe cel mai malefic personaj din viața ei, Alex o surprindea. Înțelese și că nu îi mai era teamă de el. Nu cu adevărat. Codul lui comportamental era unul dur și, după părerea ei, nedrept, dar tot ceea ce făcea se încadra întotdeauna în acele principii și nu și-l putea imagina făcând vreodată un compromis în materie de lucruri în care credea.

Își petrecu următoarele câteva ore spălând cu furtunul cuștile și îndepărtând jegul acumulat, încercând în tot acest timp să stea cât mai departe posibil de animale. Când termină într-un sfârșit era chiar mai murdară decât când începuse, căci peste restul mizeriilor strânse pe ea se adunase acum și noroi.

Îl forță pe unul dintre muncitori să mute cușca lui Sinjun la umbră, apoi așternu un strat curat de paie pentru Chester și Lollipop. Cămila încercă să o lovească, însă lama rămase placidă, iar când Daisy își aținti privirea în ochii somnoroși ai lui Lollipop decise că găsisese în sfârșit un animal care îi plăcea.

— Ești o doamnă foarte drăguță, Lollipop. Poate că noi două o să ne înțelegem.

Lama își trase în spate buzele și îi proiectă în față un jet de bale urât mirositoare.

Halal recunoștință!

capitolul 10

Alex decise că nu văzuse în viața lui ceva mai jalnic decât biata găsculiță de nevastă a lui. Întoarse spatele cratiței de chili pe care o pregătea pentru a o privi intrând împiedicat în rulotă, cu hainele mai murdare decât ale celor mai soioși muncitori. Ce mai rămăsese din coada de cal în care își prinsese părul era năclăit cu bucăți de paie și reziduuri de la mai multe tipuri de animale. Brațele îi erau mânjite cu noroi. Și putea.

Cum fusese și el în repetate rânduri victima unei lame iritate, recunoscu mirosul.

— Te-ai apropiat prea mult de Lollipop, nu-i așa?

Ea bombăni ceva indescifrabil și se târî spre budă.

Alex zâmbi și amestecă în chili.

— Nu am auzit prea bine. Ce-ai zis?

Ea îi răspunse pe tonul politicos, cu accent educat, al unei tinere obișnuită să trăiască în lux.

— Du-te dracului!

Închise ușa cu o bufnitură.

El chicoti.

— Să înțeleg că asta a fost prima ta întâlnire cu o lamă?

Ea nu răspunse.

Alex mai puse o lingură de boia, adăugă și puțin sos picant pentru a fi sigur că era destul, apoi gustă. Prea fad.

Din budă tot nu se auzea nimic, nici măcar sunet de apă curgând. Încruntându-se, puse jos sosul picant.

— Daisy?

Când ea nu îi răspunse, se apropie de ușă și bătut.

— Daisy? Ești bine?

Nimic.

Învârti clanta și, aruncând o privire înăuntru, o găsi încremenită în fața oglinzii, cu lacrimi mute și roindu-i pe obraji în timp ce își privea propria reflexie.

Ceva blând și nefamiliar se descătușa în el.

— Ce se întâmplă, scumpo.

Ea nu se clinti, iar lacrimile continuă să i se scurgă pe obraji.

— Nu am fost niciodată cu adevărat frumoasă, nu ca mama mea, dar acum sunt urâtă.

În loc să îl irite, vanitatea ei greu încercată i se păru oarecum înduioșătoare.

— Eu cred că ești superbă, păpușică, chiar și murdară fiind. Ai să te simți mai bine după ce te speli.

Daisy rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra reflexiei ei, în timp ce lacrimile începură să îi picure de pe bărbie.

El se lăsă pe vine lângă ea, îi ridică picioarele unul câte unul și o descălță de adidași și șosete.

— Te rog, pleacă! vorbi cu aceeași demnitate calmă pe care o observase la ea în repetate rânduri în ultimele zece zile, cât timp se chinase să ducă la bun sfârșit șirul lung de sarcini dificile. Faci asta pentru că plâng din nou, dar e doar din cauză că sunt obosită. Îmi pare rău. Să nu te superi.

— Nici măcar n-am observat că plângeai, minți el, descheindu-i pantalonii de blugi și, după o clipă de ezitare, trăgându-i i în jos peste șolduri.

Priveliștea desfătătoare a picioarelor ei zvelte îl excită instant și fu nevoit să își smulgă privirea de la ispitorul triumphi alcătuit de slipul ei verde mentă.

Cât timp avea să mai reușească să-și țină mâinile departe de ea? În ultima săptămână jumătate Daisy fusese atât de extenuată încât abia stătuse pe picioare, dar el nu se putuse gândi decât la dorința de a se îngropa în trupul ei moale și flexibil. Ajunsese în punctul în care nu mai putea nici măcar să o privească fără a se alege cu o erecție, ceea ce îl irita al naibii de tare. Îi plăcea să dețină controlul în toate aspectele vieții sale și în mod evident nu deținea controlul în această privință.

Chiar și o femeie crescută la circ ar fi avut dificultăți în a face față volumului de muncă pe care i-l aruncase în cârcă lui Daisy. Alex își tot spunea că nu avea să mai dureze decât câteva zile – poate chiar câteva ore – până când avea să se dea bătută și să plece. Ceea ce însemna că nu putea să o atingă, nu așa cum și-ar fi dorit. Sexul între ei, în situația dată, nu ar fi făcut decât să complice lucrurile și, în ciuda a ceea ce-și dorea corpul lui, trebuia să o lase în pace.

Dar ea tot nu abandonase lupta, iar el nu știa cât avea să mai reziste să stea departe de ea. Când se prăbușea în pat noaptea era atât de conștient de prezența ei, ghemuită pe canapea la doar câțiva metri de el, încât îi era greu să adoarmă. Și simplul fapt de a o vedea peste zi făcea să-i fie imposibil să se concentreze la muncă.

De ce nu plecase. Era moale. Slabă. Plângea din orice. Dar chiar în timp ce îi călca în picioare caracterul, își aminti că găsisese în ea îndrăzneala de a-l înfrunța pe Neeco Martin și de a le lua apărarea acelor creaturi jalnice și chinuite care alcătuiau menajeria. Daisy Devreaux Markov nu era chiar ființa plăpândă pe care și-o imaginase el.

Faptul că nu se dovedise a fi atât de previzibilă cum anticipase el îl irita aproape la fel de mult ca efectul dureros pe care îl avea asupra trupului lui și îi spuse pe un ton tăios:

— Ridică brațele.

Întâmplările din ziua respectivă o epuizaseră și se supuse automat. Alex îi trase tricoul peste cap, lăsând-o doar în setul de lenjerie delicată verde mentă care îi stătea lipit de piele. Era atât de stoarsă încât capul îi cădea în piept, dar nu se simți stăpân pe el să termine treaba, ceea ce îl enervă și mai tare. Întorcându-i spatele, potrivea apa la duș și o conduse înăuntru, încă purtând slipul și sutienul.

— Am să-ți dau de mâncare imediat ce termini. M-am săturat să mănânc tot

din conserve, așa că azi pregătesc chili.

— Știu și eu să gătesc, murmură ea.

— Ai destule de făcut deocamdată.

Ea se întoarce cu fața spre duș și lăsa jetul de apă să se reverse peste ea, cu tot cu lenjeria pe care încă o purta.

Când ieși în sfârșit din baie, își pieptănase părul ud pe spate, dezgolindu-și fața spălată temeinic, și se înfășurase în halatul lui de prosop albastru. Nu arăta mult mai mare decât o adolescentă când se strecură în spatele mesei de bucătărie.

El îi puse în față un bol de chili, apoi se întoarce spre aragaz pentru a-și pune și lui o porție.

— Se poate să fiu scutită de gală azi? întrebă ea.

— Ți-e rău?

— Nu.

Alex își puse și bolul lui pe masă, se așeză în fața ei și își întări inima pentru a rezista în fața demnității ei calme.

— Atunci nu se poate să fi scutită.

Ea păru să accepte cu resemnare refuzul lui, ceea ce îl supăra mai tare decât dacă s-ar fi certat cu el.

— Nu am mai fost scuipată niciodată.

— Lamele tind să facă asta. N-o lua personal.

— Și Frankie mă detestă. Azi a aruncat în mine cu o cutie de biscuiți pentru animale.

— A fost fără îndoială un accident. Frankie e cel mai blând animal posibil. El place pe toată lumea.

Daisy își înfipse cotul pe masă și își sprijini capul în mână, în timp ce amestecă neliniștită în bolul ei de chili.

— A nu face nimic altceva decât să mă plimb în arenă îmbrăcată într-o ținută sumară e cea mai josnică formă de exploatare a femeii.

— Are rezultate excelente și în cinematografie.

Regretă imediat că încercase să o ațâțe, cu atât mai mult cu cât știa că era prea obosită pentru a-l înfrunța. Adevărul era că ținuta pe care o purta probabil îl deranja mai mult pe el decât pe ea. Nu era la fel de înaltă ca restul dansatoarelor, nici nu avea sâni la fel de voluptuoși, dar frumusețea ei proaspătă și zâmbetul ei dulce o făceau să iasă în evidență și nu o dată fusese nevoit să descurajeze diverși masculi zurbagii din public de la a încerca să ajungă la ea după spectacol. Spre surprinderea lui, ea părea să nu aibă habar de reacția pe care o stârnea.

Daisy fărâmiță un biscuit subțire în bolul de chili.

— În ciuda discursurilor tale despre cât de bine sunt îngrijite animalele la circ, menajeria e în ultimul hal.

— De acord. E o problemă de care mă plâng de câțiva ani, dar Owen iubea menajeria aia și a refuzat să se descotorosească de ea.

— Dar Sheba?

— Ea e în mare măsură de aceeași părere ca mine. Eu tot sper că o s-o închidă, dar nu prea există cerere pe piață pentru animale de circ în pragul bătrâneții. Și le este mai bine cu noi decât dacă le-am vinde undeva să fie folosite ca momeală pentru turiști în vreun cătun înapoiat.

Daisy ridică spre gură o lingură de chili, apoi o lăasă înapoi în bol ca și cum efortul de a mânca ar fi fost enorm.

Alex nu mai rezistă. Nu îi păsa dacă întreaga trupă a circului avea să îl critice pentru că îi oferea soției sale tratament preferențial; nu mai putea îndura să îi vadă acele cercuri vineții sub ochi nici măcar o zi.

— Du-te la culcare, Daisy. M-am răzgândit. Poți sări peste gală în seara asta.

— Serios? Ești sigur?

Plăcerea ei îl făcu să se simtă și mai vinovat.

— Am spus că poți, nu?

— Da! Da, chiar ai spus-o. O, îți mulțumesc, Alex. Nu am să uit asta.

Daisy dormi pe durata primei reprezentării, dar, spre surprinderea lui Alex, apăru exact când începu gala pentru cea de-a doua. Puiul de somn de două ore făcuse minuni pentru ea și arăta mai odihnită decât arătase vreodată în ultimele câteva zile. În timp ce el făcu un tur al arenei călare pe Misha, o văzu chiar în fața lui, făcând cu mâna și suflând bezele spre copii, fără a avea habar de efectul pe care costumul ei din flăcări roșii îl avea asupra taților acelor copii. Alex fu nevoit să își înăbușe impulsul de a-și folosi biciul pentru a zbura câteva șepci de baseball din public.

Când spectacolul se încheie, se duse la rulotă pentru a se schimba rapid de costum în hainele de muncă. De regulă Daisy era deja schimbată până la ora aceea, dar de data aceasta nu o văzu prin preajmă.

Cu un vag sentiment de neliniște, se îmbracă în grabă, apoi porni din nou spre pavilionul de spectacole. O scânteiere de paiete roșii în apropierea marchizei din față îi atrase atenția și își văzu soția înconjurată de trei orășeni atrăgători. Se purtau toți foarte politicoși cu ea și în mod cert nu era în pericol, dar tot ar fi vrut să își îndese pumnul direct în fețele lor tinere și încredute.

Unul dintre ei spuse ceva, iar Daisy râse, sunetul plutind în aerul nopții ca un balon muzical. Alex înjură în barbă.

— Ce te-a enervat așa de tare?

Auzindu-l pe Brady apropiindu-se din spatele lui, Alex se forță să se relaxeze.

— Ce te face să crezi că m-am enervat?

Brady își băgă o scobitoare în colțul gurii.

— Felul în care îi privești pe orășenii ăia.

— Nu știu la ce te referi.

— Nu pricep ce-i cu tine, Alex. Nu credeam că îți pasă de ea.

— Lasă-mă în pace!

— La drept vorbind, tocmai hotărâsem să discut cu tine despre ea. Își mută scobitoarea dintr-un colț al gurii în celălalt. Mă gândesc că, deși e o hoată, iar tu pari să o urăști de moarte, nu ai dreptul să muncești cu atâta brutalitate o femeie însărcinată.

— Cine ți-a spus că e însărcinată?

— Așa ne-am gândit toți. În noaptea petrecerii surpriză nu ai părut un mire prea fericit.

Alex scrâșni din dinți.

— Nu e însărcinată.

Scobitoarea căzu din gura lui Brady.

— Atunci de ce naiba te-ai însurat cu ea?

— Nu-i treaba ta!

Se îndepărtă furios.

Era aproape miezul nopții când terminară munca. Ca de obicei, când intră în rulotă Daisy deja dormea, dar în loc de a fi cuibărită sub un munte de așternuturi în dezordine, ca de obicei, acum era întinsă pe canapea în costumul ei, aproape ca și cum s-ar fi așezat pentru câteva minute și ar fi ațipit fără să vrea. Alex decise că una era să o învețe să devină mai puternică și cu totul alta să o împingă până la capătul puterilor, iar în clipa aceea își dădu seama că nu putea să îi impună în continuare un program de muncă atât de brutal. Din punctul lui de vedere, Daisy își plătise datoria față de societate și era timpul să o lase mai moale.

Părul ei brunet se revărsa pe perna canapelei în șuvițe mătăsoase, iar buzele îi era ușor întredeschise. Dormea întinsă pe burtă, iar Alex își simți gura uscându-se când îi văzu fundul mic și dulce ridicat în aer, acoperit doar de plasa cu model rombic a colanților ei negri. Fâșia îngustă de paiete din mijloc făcea priveliștea cu atât mai ispășitoare. Forțându-se să își desprindă privirea, se dezbracă de hainele lui, se duse hotărât în baie și intră sub un duș rece ca gheața.

Zgomotul făcut de apa curgând probabil o trezise, căci ieșind din baie înfășurat doar într-un prosop o găsi în picioare în fața chiuvetei, cu halatul lui de

prosop albastru luat în grabă peste costum. Deși îi suflecaser mânecile, mâinile ei mici abia se vedeau de sub manșete când deschise o franzelă de pâine de secară.

— Vrei să-ți pregătesc un sandviș? Părea mai binedispusă decât o văzuse în ultimele câteva zile. Am adormit înainte să apuc să mănânc, iar acum mi-e foame.

Halatul se deschise puțin, dezvăluind rotunjimile sânilor ei sub flăcările de paiete ale costumului. Alex își smulse privirea de la ei și, în loc să îi mulțumească pentru ofertă, se răsti la ea:

— Dacă Sheba te prinde că te-ai culcat într-unul dintre costumele ei, o să te jupoaie de vie.

— Atunci va trebui pur și simplu să am grijă să nu mă prindă.

Vioiciunea reapărută în tonul ei îi înveseli și lui dispoziția.

— Presupun că nu ne putem aștepta să înveți totul deodată.

Daisy se întoarse spre el, dar orice ar fi vrut să spună păru să îi moară pe buze. Privirea ei coborî lent pe pieptul lui, oprindu-se asupra prosopului galben încolăcit peste șoldurile lui.

Alex ar fi vrut să țipe la ea, să îi spună să nu îl privească astfel dacă nu voia să se trezească răsturnată pe spate. Autocontrolul lui deja șubred mai cedă puțin.

— Vrei... ăăă... să-ți dau halatul înapoi? întrebă ea.

El dădu din cap.

Ea trase de cordon, se dezbracă de halat și i-l întinse.

El îl lăsă să cadă pe podea.

Ea se holbă la el.

— Credeam că îl vrei.

— Îl voiam jos de pe tine.

Ea se linse pe buze, iar el o privi chinându-se să găsească un răspuns. Chiar în timp ce își reproșă propria negliobie, știu că nu avea să reușească să stea departe de ea încă o noapte.

— Nu sunt prea sigură ce anume vrei să spui cu asta, zise ea ezitant.

— Vreau să spun că nu cred că voi mai reuși să îmi țin mâinile departe de tine.

— Mi-era teamă că la asta te-ai referit. Trase adânc aer în piept și ridică bărbia. Îmi pare rău, dar am decis că nu pot să fac asta cu tine. Nu ar fi corect.

— De ce anume?

— Pentru că nu ar fi ceva sacru. Pentru mine actul de a face dragoste e important. Nu aş face în mod obișnuit cu oricine.

— Mă bucur să aud asta.

Mânat de o forță căreia nu i se putea împotrivi, se duse lângă ea.

Ea se dădu în spate, lipindu-se de blatul de bucătărie, dar continuă să îi susțină privirea.

— Nu aş putea s-o fac ca pe un sport.

— Sper că asta înseamnă că nu trebuie să-mi fac griji că aş putea culege vreuna dintre acele nenorocite de boli cu transmitere sexuală de care i-ai pomenit chelneriței acum câteva săptămâni.

— Firește că nu!

— Bun. Nici tu nu ai de ce să-ți faci griji în privința mea. Sunt curat ca lacrima.

— Asta e minunat pentru tine, dar...

— Ți-a spus cineva vreodată că vorbești prea mult?

Își sprijini podul palmelor de blatul de bucătărie din spatele ei, reușind astfel să o imobilizeze.

— Trebuie să discutăm despre asta. E important. E...

— Ce trebuie să facem e să încetăm să mai vorbim, își închise mâinile peste încheieturile ei. Ne-am jucat destul de-a șoarecele și pisica, păpușică. Nu crezi că e timpul să trecem la chestii serioase?

Parfumul ei adie spre el, stârnindu-l. Coborî privirea spre trupul ei, atât de seducător dezvăluit de costumul de flăcări din paiete roșii, iar răsufierea ei ușoară îi zbârli părul de pe piept.

— Cum... cum poți chiar și să te gândești să faci așa ceva cu o persoană pe care nu o respecti?

Daisy închise lent ochii când el își înclină capul și îi dezmierdă lateralul gâtului cu buzele.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să-mi bat capul cu asta?

— Tu crezi că sunt hoată.

— Să spunem doar că m-am mai liniștit puțin.

Ea ridică fața spre a lui, iar Alex fu străbătut de un nou junghi de vinovăție când ochii ei violeți se însuflețiră de bucurie, iar gura ei moale și prostuță se curbă într-un zâmbet de plăcere.

— Mă crezi! Știi că nu eu am furat banii!

Nu spusese așa ceva. Pur și simplu, nu mai era la fel de furios. Deși nu putea accepta ceea ce făcuse ea, știa că fusese disperată și nu voia să mai fie față de ea un călău necruțător.

— Cred că ești a dracului de sexy. Își trecu ușor degetul mare peste buza ei de jos și o descoperi umedă sub atingerea lui. Te ocupi tu de contracepție sau vrei s-o fac eu?

Ea făcu ochi mari.

— Iau pilule, dar...

— Asta e bine.

Își înclină capul și îi prinse gura sub a lui. Tremura. Doamne, cât era de dulce. Probabil ronțăise una dintre prunele coapte din pungă de pe blatul de bucătărie, căci îi simți gust de fruct în răsufare.

Buzele ei se întredeschiseră ușor, dar gestul fu ezitant, ca și cum încă ar fi încercat să se hotărască. El găsi ceva infinit de excitant în primirea ei sfioasă, nesigură. În același timp, știu că nu avea să-i mai lase răgaz să reflecteze și o trase mai strâns la pieptul lui.

Dincolo de lumea minusculă a rulotei începură să cadă primii stropi de ploaie, izbind carcasa de metal cu un răpăit blând. Sunetul era liniștitor și hipnotizant. Ropotul ploii îi izola cumva, separându-i de orice altceva din univers și oferindu-le un loc doar al lor.

Daisy oftă simțind sărutul lui Alex, blând și răbdător. Iconița pe care o purta se frecă de ea, iar când vârful limbii lui trecu ușor peste interiorul sensibil al buzei ei de jos, un torent de miere caldă i se revărsă prin vene. În clipa aceea toate principiile ei se risipiră și orice intenție pe care ar fi avut-o de a-l refuza dispăru. Încă de la început și-l dorise astfel și nu se mai putea împotrivi forței care o împingea spre el.

Deschizând gura, îl lăsă să intre.

El nu se grăbi să o invadeze, iar când o făcu, sărutul deveni adânc și deplin. Ea îi răspunse cu feroare, iar el o lăsă să se joace după pofta inimii.

Ea îl dezmierdă cu limba, iar buzele ei sărutară colțurile gurii lui aspre, apoi se strecură din nou înăuntru, își încolăci brațele în jurul umerilor lui și, ridicându-se pe vârfuri, îl mușcă mărunț de lobul urechii. Lăsă câteva urme minuscule de dinți în colțul bărbiei lui înainte de a se întoarce pentru a-i invada din nou gura.

Intrând și jucându-se.

Retrăgându-se și explorând.

Intrând din nou.

Excitația ei crescuse, alimentată de sunetul găfâit al răsufării lui și de senzația mâinilor lui ținând-o atât de strâns, una închisă peste talia ei, cealaltă răsfirată pe spatele ei. Cum putuse vreodată să îi fie teamă de el? Imaginea bicelor pe care le ținea sub pat îi trecu pentru o clipă prin minte, dar o alungă. Alex nu ar fi rănit-o. Nu putea.

Desenă cu limba o dâră de dulceață de la gâtul până la pieptul lui și își vârî vârful limbii prin părul întunecat care îi acoperea fin pectoralii, până reuși să își

apese buzele pe pielea de dedesubt. Răsuflarea lui deveni mai rapidă acum, iar când vorbi, vocea îi ieși răgușită.

— Dacă așa știi să săruți, păpușă, abia aștept să văd cum...

Gemu când ea îi găsi sfârcul.

Daisy își încolăci brațele în jurul gâtului lui, iar una dintre degetele ei se prinse în lăntișorul de aur pe care se afla iconița. Acest joc de săruturi fierbinți și atingeri necunoscute era atât de delicios încât nu se mai sătura de el. Trupul lui se oferea explorării ei și tânjea să descopere fiecare centimetru din el.

— Vreau să îți dau jos prosopul, șopti ea.

Degetele lui se înfipseră în părul ei.

Ea întinse mâna spre nod, însă se trezi cu mâna lui apăsându-se peste a ei.

— Nu te grăbi, scumpo. Mai întâi trebuie să-mi arăți tu ceva.

— Ce vrei să vezi?

— Te las pe tine să alegi.

— În costumul ăsta mi-am cam dezgolit tot ce aveam de arătat.

— Poate că vreau să văd mai de aproape.

Daisy știuse că sexul putea fi palpitant, dar nu se așteptase la nota jucăușă și senzuală din tonul lui. Îi trecu prin minte că poate ar fi trebuit să îi mărturisească faptul că era virgină, dar apoi el ar fi găsit-o ciudată. Iar el nu avea cum să afle dacă nu îi spunea ea. Contrar poveștilor romantice, fragilul himen al unei fecioare nu rămânea intact după douăzeci și șase de ani de activități fizice și examene medicale.

Dându-și capul pe spate, îi privi ochii cutreierând-o din cap până în picioare așa cum stătea în fața lui în costumul ei de dansatoare, iar ideea de a juca rolul femeii fatale experimentate i se păru infinit de tentantă. Citise o mulțime de cărți, deci poate că avea chiar să-i iasă. Ce ar fi putut să facă obraznic?

Îi întoarse spatele, încercând să-și lase o clipă de răgaz să reflecteze, iar când o făcu observă și că draperiile albastre lălâi atârdate la micuța fereastră de deasupra mesei de bucătărie nu erau complet trase. Se îndoia că ar fi trecut cineva pe acolo în ploaia torențială, dar, pentru orice eventualitate, se grăbi să le închidă. Sprijinindu-și o mână pe blatul melaminat, se aplecă peste masă pentru a le trage.

Auzi un sunet înăbușit din spatele ei, aproape ca un geamăt.

— Bună alegere, scumpo.

Daisy nu avu nici cea mai vagă idee la ce se referea până nu îl simți venind în spatele ei și frecându-se de fundul ei scos în afară. Îi masă carnea prin voalul de plasă în formă de romb. Sfârcurile i se întăriră, iar pielea îi fu inundată de sânge

în fața acestei senzații nefamiliare, în același timp neliniștea ei se înteeți. Indiferent ce ar fi vrut să-l facă pe el să creadă, nu avea experiență nici măcar în jocurile erotice obișnuite, cu atât mai puțin în cele exotice.

Unul dintre degetele lui se strecură sub fâșia de paiete și coborî cu vârful în crăpătura fundului ei. Ea își mușcă buzele pentru a nu țipa de plăcere. Atingerea lui se furișă mai jos.

Incapabilă să mai suporte, se îndreptă și se răsuci în brațele lui.

— Vreau... vreau să ne sărutăm din nou.

El gemu.

— Săruturile tale sunt ceva mai mult decât pot îndura în momentul de față.

Își aranjă nodul din dreptul buricului, iar ea văzu că prosopul nu mai atârna fără vlagă pe lângă el. La drept vorbind era chiar departe de a atârna fără vlagă.

Daisy se uită fix la el, simțindu-și gura uscată.

— Eu în... încă vreau să ne sărutăm.

— Negociem. Deschide-ți închizătoarea de la spatele costumului și ne sărutăm apoi cât vrei tu.

Ea își smulse cu greu ochii de la prosop și ridică brațele pentru a desface închizătoarea. Când aceasta se deschise, corsajul costumului începu să cadă. Ea îl strânse la piept.

Alex își plecă fruntea, o atinse ușor pe buze și îi prinse fiecare din încheieturi în mâini. Când își strecură limba în gura ei, costumul îi căzu până la brâu. O lipi cu spatele de peretele din capătul îndepărtat al mesei, îi trase încheieturile în sus și i le țintui de o parte și de cealaltă a capului.

— Nu-i drept, șopti ea peste gura lui, în timp ce el o ținu lipită de perete. Ești mai puternic decât mine.

— E rândul meu să mă joc, îi șopti el.

Și într-adevăr se jucă.

Continuând să îi imobilizeze blând încheieturile, își folosi doar gura pentru a o excita. Îi ronțai lobul urechii și lateralul gâtului. O mușcă mărunț în dreptul claviculei și la baza gâtului. Dar apoi se dădu înapoi doar cât să îi poată privi întregul trup.

Poziția ei lipită de perete îi ridicase vârful sânilor. Alex se jucă întâi cu unul, apoi cu celălalt, sugând până când nodul de fierbințeală dinăuntrul ei deveni atât de mistuitor încât aproape nu mai putu suporta.

— Oprește-te, icni ea. Dă-mi drumul.

El îi eliberă imediat încheieturile.

— Te-am rănit?

— Nu, dar... te miști prea repede.

— Prea repede? O privi cu un zâmbet strâmb. Cumva îmi critici tehnica?

— O, nu. Tehnica ta e minunată.

Cuvintele îi zburară de pe buze pe nerăsuflăte, prea sincere, prea entuziaste, iar Alex zâmbi. Rușinată, ea evită să îi întâlnească privirea ațintindu-și ochii asupra gurii lui. Apoi își dădu seama că dacă avea să facă dragoste cu acest bărbat aprig și trufaș, trebuia să vină în întâmpinarea forței lui cu la fel de multă forță.

Ridicând capul, îi susținu privirea.

— Nu vreau să preiei tu controlul deocamdată. Poate mai târziu, dar nu încă.

— Așa încerci tu să-mi spui că vrei să fii tu la cârmă o vreme:

Ea dădu din cap. Deși era speriată, nu avea de gând să lase nimic să o împiedice să exploreze minunatele mistere ascunse sub acel prosop.

— Cu o condiție, păpușică. Își încolăci degetul peste marginea costumului ei, în locul unde i se strânsese la brâu. Rămâi doar în colanți. Orice altceva dispare de pe tine.

Ea înghiți un nod. Colanții nu aveau chilot integrat. Erau transparentți de la betelie până în vârf, iar romburile în care era împletită plasa erau prea mari pentru a ascunde ceva.

El ridică o sprânceană în semn de provocare, apoi îi dădu drumul și se așeză pe capătul lui de pat.

— Vreau să te privesc dezbrăcându-te.

Jocul devenea foarte îndrăzneț. Daisy își drese vocea și se strădui să spună pe un ton cât mai nepăsător:

— Adică aici” Cu luminile aprinse și tot tacâmul.

— Tragi de timp. Dă-l jos de pe tine cât mai lent.

Ea își luă inima în dinți, hotărâtă să țină pasul cu el.

— Înțelegi, nu-i așa, că după ai să-ți dai jos prosopul.

— Hai să le luăm pe rând.

Ea își coborî încet costumul peste șolduri, aplecându-se în față în timp ce îl trase în jos pentru a-și ascunde nuditatea din fața lui. Costumul îi căzu la glezne. Își curăță o scamă minusculă din vârful piciorului, inspectă uzura covorului, ascultă răpăitul ploii pe acoperișul rulotei.

— Ba n-ai să faci asta. Chicoti. Îndreaptă-te. Și lasă costumul acolo, pe podea.

Tonul subtil întunecat al vocii lui aproape o făcu să cedeze nervos. Cu mâinile tremurându-i, făcu exact ceea ce îi ceruse el.

— Ești superbă, șopti el, când ea rămase în fața lui goală pușcă în afară de delicații colanți negri de dansatoare care mai mult îi scoteau în evidență decât îi ascundeau partea de jos a corpului.

Daisy decise că sosise momentul să îl pună la încercare.

— Întinde-te pe pat, spuse ea încet.

Alex ezită doar pentru o clipă înainte de a se întinde pe o parte, sprijinindu-se într-un cot.

— Așa?

— O, nu. În niciun caz nu așa. Pe spate, te rog.

Spre încântarea ei, Alex se supuse. În același timp își sprijini capul pe două perne pentru a nu rata nimic.

Ea se linse pe buze, nefiind prea sigură că putea să ducă la bun sfârșit ce începuse, dar hotărâtă să se străduiască.

— Acum ridică mâinile până atingi peretele. Și, Alex, vreau să le ții acolo.

El îi oferă un zâmbet leneș care îi lichefie oasele.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

El se supuse, ceea ce o făcu să se simtă excepțional de mândră de ea însăși. Se apropie de el. Privirea lui se opri arzătoare pe sâni și pe abdomenul ei, cu o expresie care o făcu să se simtă mai goală în colanți decât s-ar fi simțit fără. Până să ajungă la pat fiecare părticică din corp îi vibra de emoție și de nerăbdare. Pentru o clipă gândul la bicele păstrate chiar sub acel pat îi apăru nepoftit în minte, dar îl alungă.

Coborî privirea spre bărbatul întins cu brațele deasupra capului, prefăcându-se legat. Prizonierul ei. Câtă vreme rămânea acolo, fiecare părticică din corpul lui stătea la dispoziția ei pentru a fi explorată, inclusiv impunătoarea umflătură care distrugea suprafața uniformă a prosopului. Își smulse ochii de la el și se așeză pe marginea patului.

— Ține minte ce am spus, șopti ea. Trebuie să-ți ții mâinile acolo. Nu ai voie să le miști.

— Dacă îți desfăci picioarele doar o idee mai mult, scumpo, voi fi cât se poate de cooperant.

Ceea ce îi cerea el era corect, decise ea, și își desfăcu încet coapsele. Alex își aținti privirea pe ceea ce dezvăluisese. Brațul lui drept tresări, ca și cum s-ar fi pregătit să îl miște, dar apoi se relaxă.

Ea coborî capul și începu să-l guste din nou, mușcând mărunț din apropierea curbei de jos a cutiei toracice. Carnea lui era fermă, cu pielea bine întinsă pe

mușchi, își lăsă mâinile să alunece peste pieptul lui, savurând textura părului și a pielii umezite. Nu rezistă tentației celor două sfârcuri maronii și își trecu buzele peste ele, făcându-l să se zvârcolească sub ea. Ridicând mâinile, le închise peste bicepșii lui și strânse. Degetul ei mare descoperi venele pulsânde ce i se întindeau sub piele. Coborî cu degetele pe acele vene și astfel ajunse la părul moale de la axila lui. Când zăbovi acolo, pielea lui umedă se făcu de găină și scoase un sunet nearticulat adânc și gutural. Ridicând încet capul, ea îi susținu privirea.

— Am să-ți dau jos prosopul.

— A, da?

Dorința brută din ochii lui îi aminti că se juca în acel moment cu focul. Dar nu avea câtuși de puțin de gând să dea înapoi și își mută mâinile pe prosop. Dintr-un singur gest elegant, dezlegă nodul și desfăcu prosopul.

— Oh...

Era magnific. Întinse mâna și îl atinse ezitantă cu vârful degetului. Alex aproape sări de pe pat, iar Daisy își smuci mâna în spate.

Privirea îi zbură spre chipul lui. Era contorsionat ca și cum l-ar fi durut ceva.

— Te-am rănit?

— Ai șaiszeci de secunde, spuse el pe un ton gutural, apoi îmi mișc brațele.

Un fior de plăcere o străbătu fulgerător când își dădu seama că totul făcea parte din joc.

— Nu până nu îți dau eu voie, spuse ea cu severitate.

— Cincizeci de secunde, răspunse el.

Ea se grăbi să îl atingă din nou, lăsându-și degetele curioase să alunece peste fiecare centimetru, mângâind ici-colo. Îi forță coapsele să se îndepărteze alți câțiva centimetri și găsi și alte locuri de atins.

— Douăzeci de secunde, gemu el.

— Nu mai număra atât de rapid.

El chicoti și gemu în același timp, făcând-o să zâmbească. Dar apoi zâmbetul îi pări. După toți acești ani, cum avea trupul ei micuț să poată primi în el așa ceva? Când își închise mâna în jurul lui îi trecu prin minte că era cât se poate de posibil ca propriile ei părți interne să se fi atrofiat din cauza neutilizării. Își mișcă mâna.

— Până aici!

Fără avertizare, se trezi aruncată pe spate, cu toată greutatea lui apăsându-se peste ea.

— Cred că e timpul să primești o mică doză de tratament similar, scumpo.

Treci în poziție.

— Cum adică?

— Mâinile la perete.

Daisy înghiți în sec și se gândi la bice. Poate că planul ei de a juca rolul femeii fatale funcționase chiar prea bine. Alex o credea cu mult mai experimentată decât era.

— Alex?

— Nu discutăm până nu văd cât de bine știi să urmezi ordinele.

Ea ridică încet brațele pe pernă.

— Ți-am zis să atingi peretele.

Ea făcu întocmai, și nu se simțise în viața ei mai lipsită de apărare sau mai excitată. Când încheieturile degetelor ei atinseră lambriurile subțiri din spatele ei fu copleșită de o combinație tulburătoare de neliniște și de o foame senzuală profundă. Și-ar fi dorit să îl implore să fie blând cu ea. În același timp, voia ca el să o iubească din toate puterile.

Rămase nemișcată ca o prizonieră înlănțuită sub privirea lui. Cumva faptul că nu era immobilizată cu legături concrete nu făcea cu nimic mai puțin reală poziția ei de supunere. El era cu mult mai puternic decât ea, cu mult mai solid, astfel că ar fi putut să îi facă orice ar fi dorit, indiferent dacă ea era sau nu de acord. Un freamăt de alarmă adie la marginile excitației ei, însă păli când el își trecu vârful degetului peste abdomenul ei, plimbându-l înainte și înapoi peste colantul de plasă până simți că îi venea să țipe. Apoi se mută mai jos, atingând peticul de cârlionți.

— Deschide-te, scumpo.

Ea făcu întocmai, dar aparent el nu fu satisfăcut de efortul ei, căci îi prinse coapsele și le separă și mai mult.

Colanții nu reprezentau o barieră pentru el și brusc se simți prea expusă, prea vulnerabilă. Dădu să își desprindă mâinile de la perete.

— Nici să nu te gândești, șopti el, atingerea lui alunecând peste ceea ce îi dezvăluise ea.

Daisy gemu și se lăsă din nou pe spate, simțindu-i degetele mari strecurându-se prin plasa rombică umedă pentru a-i deschide carnea. Alex își înclină capul. Ea țipă, iar pumnii ei se izbiră în perete când o atinse cu gura, dezmierdând o privi plasă. Un sunet grav și găuit ei se poticni în gâttej. Simți plasa întinzându-se puternic peste ea, împletitura acesteia apăsându-se adânc în moliciunea ei.

Umerii lui îi forțară genunchii să se separe larg și îi ținu sânii sub palmele lui în timp ce o iubi. Ploaia bătea darabana pe pântecul de metal în care erau închiși

amândoi, iar propriul ei pântec se cutremură în replică la ceea ce se întâmpla. Cu simțurile prinse într-un vârtej amețitor, simți vibrația tunetului transmițându-se prin perete în mâinile ei și coborând până la ultimul nerv al trupului ei. Spatele i se arcui și i se abandona într-un climax asurzitor.

El o ținu în brațe până se potoliră valurile orgasmului. De-abia când își reveni conștientiza senzația bizară de presiune dintre picioarele ei. Nu înțelese ce îi făcuse Alex decât când acesta se instalează deasupra ei, iar ea cunoscuse senzația îndelung așteptată de deschidere forțată exact la intrarea în trupul ei.

— Mi-ai făcut gaură în colanți, murmură ea stupid, petrecându-i brațele în jurul umerilor lui și savurând felul în care greutatea lui o făcea să se scufunde în saltea.

El își trecu ușor buzele peste tâmpilele ei.

— Am să-ți cumpăr alții, îți jur.

Se împinse blând în ea.

Și nu ajunse nicăieri.

Daisy încremeni. Cele mai negre temeri ale ei se confirmaseră. Se atrofiase de la atâția ani de nefolosire.

El se dădu puțin în spate și îi zâmbi, dar ea simți tensiunea din trupul lui și știu că era pe punctul de a-și pierde controlul.

— Credeam că ești pregătită, dar presupun că nu am fost suficient de atent.

Își mută milimetric greutatea și începu să o dezmiere.

În câteva minute Daisy avu impresia că vocea lui părea să vină de undeva de foarte departe.

— Ești atât de strâmtă, scumpo. A trecut ceva vreme, nu-i așa.

Ea își înfipse unghiile în umerii lui.

— E... da. Poate că – icni ea, înfiorată de un vârtej de senzații noi – m-am închis puțin.

El genu și își schimbă poziția.

— Atunci hai să te redeschidem.

Spunând acestea, merse direct la țintă.

Ea țipă și se arcui, fără a ști nici ea prea bine dacă pentru a fugi de el sau pentru a se apropia mai mult. O ustura tot corpul de la senzația dulce și dureroasă de întindere a cărnii. El o prinse de fund și se împinse mai adânc. În același timp, gura lui o acoperi pe a ei, devorând-o. O posedă aprig și intens, dar tensiunea îngrozitoare pe care o simți în el îi spuse că încă se stăpânea. Nu înțelese de ce decât când el murmură aproape imperceptibil:

— Dă-ți drumul, scumpo. Dă-ți drumul.

Ea știi atunci că Alex aștepta după ea, iar cuvintele lui tandre o împinseră din nou pe culmile plăcerii.

Când reveni, îi simți pielea umedă sub mâinile ei și trupul stând să explodeze de dorință. Dar era un amant puternic și generos.

— Încă o dată, scumpo. Încă o dată.

— Nu, eu...

— Ba da!

El se împinse din nou, adânc și sigur.

Afară tunetul bubui, iar înăuntru ea îi îndeplini porunca. De data aceasta, însă, o însoți și el.

Timpul se scurse leneș peste ei așa cum stăteau nemișcați, cu trupurile împletite, al lui rămânând într-al ei.

Nu avea să uite niciodată ceea ce se întâmplase. În pofida lucrurilor oribile care duseseră la acest moment, nu ar fi putut avea parte de o introducere mai minunată în ceea ce însemna să faci dragoste și avea să-i fie pururi recunoscătoare lui Alex pentru acest lucru.

Își apăsă buzele pe pieptul lui și îl dezmierdă cu palmele. După atâta timp, în sfârșit se întâmplase.

— Nu mai sunt virgină.

Îi simți trupul încremenind sub mâinile ei. De-abia atunci își dădu seama că își rostise secretul cu voce tare.

capitolul 11

— Ce-ai spus?

Alex se ridică deasupra ei.

Daisy ar fi vrut să își muște limba. Cum fusese în stare să rostească acele cuvinte cu voce tare? Fusese atât de somnoroasă și satisfăcută încât căzuse în capcana prostiei.

— Ni-nimic, se bâlbâi ea. Nu am spus nimic.

— Te-am auzit.

— Atunci de ce mă întrebi?

— Ai spus că nu mai ești virgină.

— Asta am spus?

— Daisy... Din tonul lui răzbătu o notă întunecată de avertizare. Să înțeleg că ai spus asta la propriu?

Ea încercă să adopte un ton de superioritate morală.

— Chiar nu te privește cu nimic.

— Ba bine că nu. Sări din pat, își luă blugii și îi îmbrăcă rapid, ca și cum ar fi fost absolut necesar să creeze un fel de barieră între ei doi. Se răsuci pe călcâie pentru a o înfrunta. Ce fel de joc încerci cu mine, mai exact?

Daisy nu se putu abține să nu observe că nu își închisese fermoarul și fu nevoită să își smulgă privirea de la ispititorul V care îi dezvăluia abdomenul plat și tare.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Chiar te aștepti la modul serios să cred că ai fost virgină?

— Firește că nu. Am douăzeci și șase de ani.

El își trecu o mână prin păr și începu să se plimbe agitat prin micul spațiu de la picioarele patului, vorbind ca și cum nu ar fi auzit-o.

— Ai fost atât de strâmtă. M-am gândit că probabil a trecut ceva vreme, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap... cum ai fi putut să trăiești în societate atâția ani și să nu ți-o fi tras niciodată?

Daisy țâșni în capul oaselor de pe perne.

— Nu se justifică să folosești un astfel de limbaj și vreau să-mi ceri scuze în clipa asta!

El o privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Ea îi susținu privirea. Dacă își închipuia că avea să dea înapoi în această privință, se înșela. Auzise suficient limbaj vulgar în cei douăzeci și șase de ani petrecuți cu Lani cât să îi ajungă pentru o viață întregă și nu avea să mai îndure și în continuare.

— Aștept.

— Răspunde-mi la întrebare.

— După ce îți ceri scuze.

— Îmi pare rău! țipă el, pierzându-și faimosul autocontrol. Acum spune-mi adevărul în clipa asta, altfel am să te strangulez cu ciorapii ăștia, am să-ți arunc trupul într-un șanț de pe marginea drumului și am să dansez peste el!

Ca scuză nu valora nu știu cât, dar Daisy decise că nici nu avea să primească nimic mai bun.

— Nu sunt virgină, spuse ea cu prudentă.

Pentru o clipă el păru ușurat, apoi o privi bănuitor.

— Nu ești virgină în momentul de față, dar cum erai când ai intrat în rulota asta?

— Se poate ca atunci să fi fost, murmură ea.

— Se poate să fi fost?

— În regulă. Eram.

— Nu-mi vine să cred! Nimeni care arată ca tine nu poate să ajungă la

douăzeci și șase de ani fără să...

Ea îi aruncă o privire furioasă de avertizare.

— ... fără să o facă, pentru numele lui Dumnezeu! De ce?

Ea își făcu de lucru cu marginea cearșafului.

— De când mă știu, mama mea a avut o lungă serie de amanți care au venit și au plecat.

— Și ce legătură a avut asta cu tine?

— Nu-i tocmai plăcut să crești înconjurată de promiscuitate fățișă, așa că m-am răzvrătit.

— Te-ai răzvrătit?

— Am decis să fiu opusul mamei mele.

El se așeză la picioarele patului.

— Daisy, dacă ți-ai fi luat un amant din când în când asta nu te-ar fi făcut promiscuă. Ești o femeie pasională. Meritai să ai o viață sexuală.

— Nu eram căsătorită.

— Și ce dacă?

— Alex, eu nu cred în sex în afara căsătoriei.

El o privi mut.

— Nu cred în sex în afara căsătoriei, repetă ea. Nu pentru femei. Și nici pentru bărbați.

— Glumești.

— Nu judec pe nimeni în privința asta, dar eu așa simt. Dacă vrei să râzi, n-ai decât.

— Cum e posibil ca o persoană care trăiește în vremurile noastre să gândească astfel?

— Sunt un copil ilegal, Alex, iar asta cam tinde să îți schimbe perspectiva. Probabil mă crezi mironosiță, dar nu am ce-i face.

— După ceea ce s-a întâmplat între noi în noaptea asta, nu te-aș considera nicidecum mironosiță. Pentru prima dată, zâmbi. De unde ai învățat toate trucurile alea?

— Trucuri?

— Cum ar fi „mâinile la perete”, pentru început.

— O, asta. Își dădu seama că roșise. Am citit câteva cărți erotice.

— Bravo!

Ea se încruntă, brusc nesigură.

— Nu ți-a plăcut? Sunt capabilă să accept critici constructive. Vreau să învăț și poți să-mi spui adevărul.

— Mi-a plăcut mult.

— Dar poate nu a fost suficient de inventiv pentru tine. Se gândi la bice. Sinceră să fiu, nu cred că sunt capabilă de nimic mult mai pervers. Și probabil ar trebui să-ți spun de pe acum că nu mă interesează durerea fizică.

Pentru o clipă, el păru confuz, apoi zâmbi.

— Chiar ți s-a pus pata pe bicele alea, nu-i așa?

— E cam greu să nu te gândești la ele când le ai prin preajmă tot timpul.

— Presupun că îmi vine greu să cred că cineva care e interesat de jocuri erotice murdare are o perspectivă atât de îngustă asupra moralității sexuale.

— Nu am spus că sunt interesată; voiam doar să mă asigur că ne înțelegem. Cât despre perspectivele mele înguste... chiar înainte să moară, mama mea a avut amanți care erau mai tineri decât mine. Am urât asta din tot sufletul.

El se ridică de la piciorul patului.

— De ce nu mi-ai spus de la bun început că ești virgină?

— Ar fi schimbat ceva?

— Nu știu. Poate. În mod cert nu aș fi fost atât de brutal.

Ea făcu ochi mari.

— Ai fost brutal?

Liniile aspre din jurul gurii lui se înmuiară puțin. Se așeză lângă ea și își trecu degetul mare peste buzele ei.

— Ce-am să mă fac cu tine?

— Eu am o idee, dar s-ar putea să nu-ți placă.

— Spune-mi.

— Am putea... nu știu exact cât o să-ți ia să te refaci, dar, după ce îți revii...

— Încerci să-mi spui că vrei s-o facem din nou?

— Da, te rog.

El îi zâmbi, dar în același timp păru tulburat.

— În regulă, scumpo, presupun că oricine care a așteptat atâta timp merită să recupereze timpul pierdut.

Ea își întredeschise buzele, nerăbdătoare să îl sărute, însă el dădu la o parte plapuma și o făcu să se simtă stingherită spunându-i că refuza să meargă mai departe până nu se asigură că era în regulă. Ignorând protestele ei, o dezbracă de ceea ce mai rămăsese din colanții ei și o verifică. Când fu într-un sfârșit convins că nu o rănisese, începu să o iubească din nou. Ploaia continuă să bată în ferestre, iar când terminară, Daisy se cufundă în primul somn odihnitor de care avusese parte în ultimele câteva luni.

De-abia porniseră la drum în dimineața următoare când el începu să o sfășie din cuvinte. Și totul din cauză că îi permisesse să îi distragă atenția înainte să apuce să îi explice un mic detaliu.

— Am presupus greșit. Am presupus! Doamne, ce măgar sunt. Merit să fiu căsătorit cu tine. Ce m-a făcut să presupun că la capitolul ăsta te descurci, când nu te-ai descurcat la nimic altceva?

După magia tandră din noaptea trecută, atacul lui o durea de două ori mai mult. Când se întâlniseră prima dată, furia lui fusese rece și calculată, dar acum avea impresia că undeva cedase o valvă de presiune.

— Nu ai putut să-ți termini explicația? tună el. Nu, firește că nu. Ar fi fost prea logic.

Ea clipi des și se detestă din tot sufletul pentru că nu era genul de persoană capabilă să strige și ea la el.

— Când mi-ai zis că iei pilule contraceptive, ar fi trebuit să termini ce aveai de spus, Daisy. Ar fi trebuit să îmi spui că de-abia ai început să le iei, că încă nu s-a împlinit o lună de când le iei, că încă mai există riscul să te las naibii gravidă! Nu ai putut să termini ce aveai de spus, Daisy?

Ea își înfipse unghiile în palme pentru a-și ține în frâu lacrimile. În același timp se blestemă singură pentru că îl lăsa să o afecteze astfel.

— Răspunde-mi în clipa asta!

Nodul din gâtul ei deveni atât de mare încât nu reuși să rostească decât bâlbâit:

— Am... am fost co-copleșită de pa-pasiune.

O parte din tensiune păru să se risipească din trupul lui. Luă piciorul de pe pedala de accelerație, o privi și se posomorî.

— Plângi?

Ea ridică bărbia și clătină din cap, chiar în timp ce pe obraz îi alunecă o lacrimă. Nu putea suporta ideea de a plânge din nou în fața lui. Urâse dintotdeauna cât de ușor izbucnea în lacrimi.

Alex încetini, iar vocea îi deveni mai blândă.

— Daisy, îmi pare rău.

Aruncă o privire în retrovizoare și se pregăti să tragă pe marginea drumului.

— Să nu îndrăznești să oprești camioneta! spuse ea pe un ton aprig.

Cauciucurile proiectară pietriș în toate direcțiile când Alex opri mașina, ignorându-i dorințele ca de obicei. Se întinse să o ia în brațe, dar ea se dădu înapoi.

— Nu sunt o plângăcioasă!

il îmbrânci și își șterse furioasă lacrimile cu degetele.

— Nu am spus că ai fi.

— Dar o gândești! Pur și simplu plâng ușor. Dar nu înseamnă nimic și nu plâng pentru a te manipula cu lacrimi. Vreau să-ți ceri scuze pentru că te porți ca un ticălos, nu pentru că plâng și asta te face să te simți vinovat.

— În mod cert mă port ca un ticălos.

— Fiindcă nu mă pot abține să nu plâng. Dintotdeauna am fost emotivă. Vederea unui nou-născut, o reclamă la servicii de telefonie la distanță, o piesă country-western bună. Cum văd sau aud ceva, cum mă trezesc...

— Daisy, încerc să-mi cer scuze. N-ai decât să plângi dacă vrei, dar nu spune nimic, bine?

Ea își trase nasul și băgă mâna în poșetă după un șervețel.

— Bine.

— Nu aveam niciun drept să urlu așa la tine. Eram furios pe mine însumi și m-am descărcat pe tine. Eu am fost cel care te-am întrerupt azi-noapte înainte să apuci să îmi explici. E vina mea. Nu am mai fost niciodată atât de iresponsabil și nu îmi pot explica. Presupun că pur și simplu...

Ezită.

Ea se șterse la nas.

— Ai fost copleșit de pasiune?

El zâmbi.

— Presupun că e și ăsta un motiv la fel de bun ca oricare altul. Dar, Daisy, dacă ai rămas însărcinată din cauza prostiei mele...

Teama pe care o auzi în tonul lui o făcu să-i vină să plângă din nou. În schimb, își suflă nasul cu un aer solemn.

— Sunt sigură că nu am rămas. Nu e momentul potrivit. Trebuie să-mi vină ciclul în câteva zile.

Aproape că îi putu vedea ușurarea, ceea ce o răni și mai tare. Nu că și-ar fi dorit să rămână însărcinată, fiindcă nu își dorea. Dar nici nu îi plăcea că și simpla idee îl oripila.

Alex își trecu degetele prin păr.

— Reaționez cam urât când e vorba de subiectul ăsta, dar nu am ce să fac. Nu vreau să am copii, Daisy.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Amelia m-a trimis la propriul ei doctor acum câteva săptămâni.

— Asta e bine. Nici nu aș ști cum să-ți explic cât de importantă este treaba asta pentru mine. Când spun că nu vreau copii, mă refer că nu voi dori niciodată

să îi am. Aș fi un tată oribil și niciun copil nu merită asta. Promite-mi că vei fi atentă să nu îți uiți pilulele.

— Nu aș face asta. Și, sincer, Alex, cam încep să mă satur să fiu tratată ca și cum aș fi incompetentă.

El aruncă o privire în retrovizoare și ieși din nou pe drum.

— Voi folosi prezervative până luna viitoare, când vei fi asigurată.

Lui Daisy nu îi plăcu certitudinea lui că aveau să continue să se culce împreună.

— Nu sunt sigură că va mai fi nevoie.

El îi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui?

— Te porți ca și cum ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută se va întâmpla din nou.

— Crede-mă. Chiar se va întâmpla din nou.

Aroanța lui o jigni.

— Eu nu aș fi chiar așa sigură de asta.

— Nu încerca să pretinzi că nu te-ai simțit bine. Am fost și eu acolo, ai uitat?

— Nu pretind nimic. A fost minunat. Unul dintre cele mai minunate lucruri care mi s-a întâmplat vreodată. Îți spun doar că atitudinea ta față de experiența de a face dragoste lasă mult de dorit.

— Ce e în neregulă cu atitudinea mea?

— E lipsită de respect. Uită-te de exemplu la vocabularul tău. Cuvintele pe care le folosești. Sunt în mod cert nerespectuoase.

— Nu-mi vine să cred.

— Actul iubirii fizice trebuie să fie sacru.

— Trebuie să fie murdar, distractiv și scăldat în sudoare.

— Și asta e adevărat, cred. Dar e sfânt.

— Sfânt? O privi ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor. Cum poate cineva care a crescut înconjurată de paraziți sociali și vedete rock drogate să fie atât de mironosiță?

— Știam eu! Știam că mă consideri o mironosiță, dar noaptea trecută nu ai fost suficient de sincer să recunoști.

— Acum am priceput. Încerci intenționat să mă scoți din minți. Indiferent ce aș spune, ai să te superi pe mine, nu-i așa?

Îi aruncă o privire piezișă care nu făcu decât să o irite și mai tare.

— Încetează să mai faci pe simpaticul. Ești prea rău pentru a fi simpatic.

El își înclină capul și, spre surprinderea lui, păru sincer rănit.

— Chiar mă consideri rău?

— Nu tot timpul, recunosc ea. Dar de cele mai multe ori. În mod cert ești rău de cele mai multe ori.

— Oricine de la circula asta o să-ți spună că sunt cel mai corect manager din câți au avut vreodată ca șef.

— Pari într-adevăr un om corect. Făcu o pauză. Cu toată lumea în afară de mine.

— Am fost corect și cu tine. Ezită. Poate că nu am fost corect în noaptea când ni s-a organizat petrecerea aia cu tort, dar am fost surprins și... asta nu e o scuză, așa-i? Îmi pare rău, Daisy. Nu ar fi trebuit să te pun într-o situație atât de jenantă.

Ea îl studie, apoi dădu ușor din cap.

— Scuzele ți-au fost acceptate.

— Iar noaptea trecută nu am fost rău.

— Aș prefera să nu vorbesc despre noaptea trecută. Și vreau să îmi promiți că nu vei încerca să mă seduci din nou la noapte. E ceva la ce trebuie să reflectez mai întâi și am de gând s-o fac pe canapea.

— Nu știu la ce ai avea de reflectat. Nu crezi în sex în afara căsătoriei. Ești căsătorită. Care e problema?

— Sunt măritată de circumstanță, remarcă ea blând. Există o diferență subtilă.

El mormăi o obscenitate deosebit de urâtă. Înainte ca Daisy să apuce să îl mustre, smuci de volan în dreapta și intră în parcare de camioane Cozy Corner.

De data aceasta chelnerița lor era o femeie posacă și bine trecută de vârsta mijlocie, prin urmare Daisy consideră că nu risca nimic lăsându-l singur la masă pentru a merge la toaletă. Ar fi trebuit însă să știe că nu era cazul, căci în timp ce ieșea descoperi că legase o conversație cu o blondă stridentă așezată la masa de vizavi.

Daisy știu că Alex o văzuse, chiar în timp ce o privi pe femeie luându-și ceașca de cafea și mutându-se la masa lui. Ba i se păru chiar că știa și de ce se comporta astfel. Voia să se asigure că nu dădea nicio importanță emoțională experienței pe care o trăiseră împreună.

Scrâșni din dinți. Indiferent dacă Alex Markov era sau nu dispus să recunoască, era un bărbat căsătorit, și oricât ar fi încercat să flirteze, realitatea rămânea valabilă.

Porni cu pași mari spre un telefon public montat pe perete, nu departe de masa la care blonda îi admira mușchii. Imediat ce reuși să își stăpânească nervii, ridică receptorul și îl ținu lipit de ureche până numără până la douăzeci și cinci. Într-un sfârșit se întoarse spre soțul ei și îi strigă.

— Alex, iubitele! Ia ghicește?

El ridică privirea și o studie circumspect.

— Vești bune! ciripi ea. Doctorul spune că de data asta sunt tripleți!

Alex se îmbună suficient cât să-i vorbească din nou abia când ajunseră la noul amplasament. Când coborî din camionetă și începu să desfacă remorca rulotei, îi spuse că nu avea să mai lucreze cu animalele de acum încolo. În schimb aveau să îi fie încredințate sarcini mai ușoare, întreținerea costumelor și, desigur, trebuia să apară la gale în fiecare seară.

Ea se încruntă spre el.

— Credeam că te vei bucura să nu mai fi nevoită să muncești din greu, spuse el. Cu ce am mai greșit acum?

— De ce ai așteptat până în dimineața asta să îmi ușurezi munca?

— Nu am avut un motiv anume.

— Ești sigur?

— Nu te mai tot ascunde după degete și spune-mi ce te preocupă.

— Mă simt cam ca o târfă care tocmai a fost plătită pentru serviciile prestate.

— Asta e ridicol. Mă hotărâsem în privința asta chiar înainte să ne culcăm împreună. În plus, cine spune că tu ești cea care ar trebui plătită? Consider că și eu am prestat al naibii de bine.

Ea ignoră încercarea lui de a o ațâța.

— Am spus că mă voi ocupa eu de menajerie și am vorbit serios.

— Îți spun că nu trebuie s-o faci...

— Iar eu îți spun că vreau să o fac.

Era adevărat. Din experiența ei cu elefanții, știa că munca avea să fie grea, dar nu putea fi mai rău decât experiențele cărora le supraviețuise deja. Și chiar le supraviețuise. Curățase bălegar până când mâinile i se umpluseră de bășici, cărase roabe grele, fusese plesnită de puii de elefanți arțăgoși. Își înfruntase frica și era încă pe picioare – șifonată, poate, și în mod cert plină de vânătăi, dar încă stătea în picioare.

El o privi cu un amestec de neîncredere și ceva ce aproape aducea a admirație, deși Daisy știa că nu avea cum să fie așa ceva.

— Chiar ai de gând să duci asta la bun sfârșit, nu-i așa?

Nu ai de gând să fugi.

— Nu promit nimic pe termen lung. În momentul de față pot doar să iau lucrurile așa cum vin.

Ea își prinse buza de jos între dinți și se încruntă.

- Știu doar că trebuie să fac asta.
- Daisy, e prea mult de lucru.
- Știu. Zâmbi. Tocmai de asta trebuie s-o fac.

El o privi preț de o clipă prelungă apoi, spre uluirea ei, își înclină capul și o sărută. Chiar acolo, în mijlocul curții din spate, printre muncitorii care forfoteau în jurul lor, în timp ce Brady și fiii lui își exersau acrobațiile, iar Heather jongla, îi oferi un sărut lung și adânc.

Când se separară într-un final, Daisy se simți încălzită și cu răsuflarea tăiată. Alex înălță capul și aruncă o privire în jurul lui. Ea se așteptă să-l vadă stânjenit de acea manifestare publică, dar nu se întâmplă acest lucru. Poate că încerca să se revanșeze pentru incidentul cu tortul de nuntă sau poate că motivațiile lui erau mai complexe de atât, dar, indiferent de motiv, tocmai le arătase tuturor celor de la circ că într-adevăr însemna ceva pentru el.

Nu avu deloc timp să reflecteze la incident, căci se apucă de treabă la menajerie. Un muncitor tânăr pe nume Trey Skinner apăru și îi spuse că Alex îi ceruse să o ajute la muncile mai grele. Daisy îl puse să mute cușca lui Sinjun la umbră și să îi care niște fân, apoi îl lăsă să plece.

Spre ușurarea ei. Lollipop nu mai încercă să o scuipe, dar tot se ținu departe de lamă. În afară de Lollipop, Sinjun și Chester, menajeria mai conținea și un leopard pe nume Fred, un vultur căruia îi fuseseră tăiate aripile și o gorilă. Există și un șarpe boa, însă, spre ușurarea lui Daisy, acesta devenise animalul de companie al lui Jill, iar ea îl ținea în rulota ei când nu era expus pentru public.

Urmând instrucțiunile sumare ale lui Digger, Daisy hrăni animalele, apoi începu să le curețe cuștile, începând cu cea a lui Sinjun. Tigrul o privi condescendent și arogant cât timp îi făcu duș, purtându-se ca și cum i-ar fi acordat un privilegiu prin faptul că îi permitea să îl servească.

- Nu-mi place de tine, bombăni ea, îndreptând jetul de apă spre el.

„Mincinoaso!”

Daisy aproape scăpă furtunul.

- Încetează, șuierea ei. Nu-mi mai băga gânduri în minte.

Tigru lăsa și intra sub jetul de apă, făcând-o să se simtă incredibil de caraghioasă.

Când termină cu dușul lui Sinjun se întoarse în cort și se uită la gorila de câmpie pe nume Glenna care era ținută într-o cușcă în colț. Ochiul ei precum ciocolata neagră erau triști și resemnați când îi aținti asupra ei printre barele de fier ale cuștii vechi și ponosite care părea mult prea mică pentru ea. Ceva din resemnarea calmă a animalului o fascină pe Daisy și se trezi mergând spre cușcă.

Glenna rămase nemișcată, studiind această nouă ființă umană din ceea ce probabil i se părea un șir nesfârșit de oameni care treceau pe la cușca ei zi după zi. Daisy se opri și așteptă, având oarecum impresia că avea nevoie de permisiunea lui Glenna înainte de a se apropia mai mult, ca și cum în acest gest mărunț gorila ar fi trebuit să aibă de ales.

Glenna veni în partea din față a cuștii și o privi. Încet, ridică brațul și își împinse mâna printre bare. Daisy o privi și își dădu seama că gorila încerca să ajungă la ea.

Glenna așteptă răbdătoare, cu mâna întinsă. Inima lui Daisy bubui. De-abia își făcea curaj să mângâie o pisicuță, cu atât mai puțin să atingă un animal sălbatic, și îi veni să îi întoarcă spatele, dar gorila părea atât de umană încât a ignora gestul ar fi fost o impardonabilă încălcare a bunelor maniere, așa că merse ezitantă mai departe.

Mâna lui Glenna stătea întinsă cu palma în sus. Mai mult decât șovăitoare, Daisy întinse și ea mâna și, folosindu-și doar vârful arătătorului, atinse cu delicatețe vârful degetului lui Glenna. Era moale și fin. Simțindu-se puțin mai curajoasă, îl mângâie pe toată lungimea lui suplă. Glenna închise ochii și scoase un oftat blând de gorilă.

Daisy rămase cu ea o vreme, mângâind-o pe mână și simțind că viața ei își găsisse cumva o oarecare direcție.

Pe măsură ce orele dimineții se scurseră pe nesimțite, întrebările ei despre corecta îngrijire a animalelor se înmulțiră. De mai multe ori fugi să îi ceară sfaturi lui Digger în privința hranei și a rutinei zilnice a acestora, iar de fiecare dată când se apropia, Cartofior mugea spre ea precum un bătaș de la locul de joacă.

Digger îi răspunse la întrebări fără tragere de inimă, iar ea își dădu seama că era încă iritat de ceea ce se întâmplase între ei cu o zi în urmă. Când se întoarse să plece după cea de-a doua serie de nelămuriri, el scuipă, flegma aterizând nu departe de adidașii ei.

— N-am timp să-ți tot răspund la întrebări, domnișoară. N-aș vrea să creadă cineva că-s leneș.

— Digger, eu n-am spus că ai fi leneș. Eram doar îngrijorată în privința condițiilor din menajerie.

Se întrebă în secret cât de multe știa Digger cu adevărat despre îngrijirea corectă a animalelor din Menajerie. Iubea elefanții, dar nu prea îi păsa de restul. În mod cert nu știuse că tigrii adorau apa. Se hotărî să se documenteze singură în timpul ei liber.

Ochii lui înroșiți de vârstă o priviră posaci.

— Trăiesc în mijlocul animalelor de cincizeci de ani. Tu de cât timp ești aici?

— Doar de două săptămâni. De asta am nevoie de sfaturile tale.

— N-am timp de povești. Am o grămadă de lucru.

Își îndreptă privirea dincolo de ea, iar buzele i se despicară într-un rânjecare dezvăluind dinți îngălbeniți și crăcănați în mai multe găuri largi. Prea târziu, Daisy văzu sursa amuzamentului acestuia. Cartofior se furișase în spatele ei.

Pleosc.

Avu impresia că fusese izbită în piept cu un covor rulat într-un sul strâns. Neavând timp să se pregătească, zbură câțiva metri înainte de a se ciocni de un balot de fân. Șoldul ei se lovi de pământ, provocându-i străfulgerări de durere care îi străbătură tot corpul. Înălță capul exact la timp pentru a vedea în ochii lui Cartofior o expresie care aducea foarte mult a rânjecare satisfăcut.

O explozie de artificii se declanșă în mintea ei. Până aici!

Ignorând durerea din picior și șold, sări în picioare și se năpusti asupra puiului de elefant, scuturând pumnul.

— Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva! Niciodată! M-ai auzit?

Elefantul făcu un pas împleticit în spate când ea continuă să avanseze spre el.

— Ești obraznic, nesuferit și răutăcios. Iar data viitoare când mă plesnești, ai să regreti! Refuz să mă las abuzată! Ai priceput?

Cartofior scoase un behăit jalnic și stins de elefant și își înclină capul, dar Daisy era o femeie care fusese împinsă prea departe. Uitând că detesta să atingă animalele, îl împunse cu arătătorul în trompă.

— Dacă vrei să te bucuri de atenția mea, o câștigi purtându-te frumos! Nu o obții plesnindu-mă de fiecare dată când mă apropii!

Elefantul își lăsă trompa să cadă, iar una dintre urechile lui se întoarse pe dos când alunecă în față. Daisy își îndreptă spatele, înălțându-se cât de semeț putea.

— Ne-am înțeles sau nu?

Elefantul înălță capul doar atât cât să îl frece blând de umărul ei. Ea își încrucișă brațele, refuzând propunerea lui de pace.

— Nu pot să mă prefac pur și simplu că nu s-a întâmplat nimic.

El o atinse din nou, cu o expresie de mâhnire în ochii maronii. Daisy se întări sufletește pentru a rezista farmecului acelor gene imposibil de curbate.

— Îmi pare rău, dar o să dureze. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să te revanșezi. Acum te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă întorc la menajerie.

Dădu să plece.

Cartofior behăi. Jalnic. Îndurerat. Sunetul oricărui băiețandru din lume care

tocmai pierduse totul pentru iubire.

Daisy încetini pașii, iar inima i se înmuie când văzu nefericitul pui de elefant cu urechile pleoștite și ochii maronii plini de tristețe. Trompa lui mică și înfrântă se târa pe sol, cu vârful curbându-se în praf.

— Cu mâna ta ți-ai făcut-o, remarcă ea.

Puiul scoase un muget minuscul și plângăcios.

— Eu am încercat să fiu drăguță.

Un alt muget jalnic. Apoi, spre uluirea ei, văzu lacrimi începând să se scurgă din ochii lui. Digger îi spusese că elefanții se numărau printre cele mai emotive animale din lume și că se știa că erau capabili de lacrimi, dar ea nu îl crezuse. Acum, privind lacrimile ce șiroiau peste pielea ridată a lui Cartofior, resentimentele ei se spulberară.

Pentru a doua oară în ziua respectivă uită de teama ei de a atinge animalele. Întinse mâna și mângâie trompa lui Cartofior.

— Nu-i corect. Ești la fel de plângăcios ca mine.

Animalul ridică vioi capul și porni sfios spre ea. Când ajunse aproape, se opri, ca pentru a-i cere voie înainte de a-și freca din nou capul de umărul ei.

Și de data aceasta aproape o puse la pământ, doar că acum gestul fu unul de afecțiune. Daisy îl mângâie pe frunte.

— Să nu crezi că, doar pentru că te iert, am să mă las manipulată de tine. Trebuie să fii cuminte, altfel se termină totul între noi.

Elefantul se cuibări lângă ea blând ca o pisicuță.

— Gata cu plesniturile. Gata cu trucurile copilărești.

El lăsa să-i scape un pufăit ușor, iar Daisy se dădu bătută.

— Copilaș prostuț.

În timp ce Daisy își pierdu inima, Alex stătu lângă intrarea din spate a pavilionului de spectacole și urmări întreaga scenă. Văzu elefantul încolăcindu-și trompa în jurul brațului ei și zâmbi doar pentru sine. Indiferent dacă știa sau nu, Daisy tocmai își făcuse un prieten pe viață. Chicoti și porni spre vagonul roșu.

Heather nu fusese în viața ei mai nefericită. Era așezată la masa de bucătărie din rulota lor luxoasă și se holba la temeile din ziua aceea, dar nu reușea să vadă clar textul de pe pagină. Precum ceilalți copii de la circ, și ea făcea școală prin corespondență, prin intermediul Calvert School din Baltimore, o instituție specializată în educarea copiilor care nu puteau urma cursurile unei școli obișnuite. O dată la câteva săptămâni primea un plic mare plin de cărți, hârtii și teste.

Sheba își făcuse un obicei din a supraveghea temeale lui Heather, dar nici ea nu avusese o educație formală prea grozavă și nu se descurca la mai nimic în afară de a monitoriza testele. Heather avea dificultăți la geometrie și primise un 4 pe ultima ei compunere la engleză.

Acum împinse cartea deoparte și își aținti privirea asupra bucății de hârtie din caiet din fața ei pe care până atunci mâzgălise. Doamna Alex Markov. Heather Markov. Heather Pepper Markov.

Rahat. De ce o lăsase să îi facă așa ceva? De ce o lăsase Alex pe Daisy să îl sărute așa chiar acolo, în fața tuturor? Heather simțise că îi venea să moară când văzuse acel sărut. O ura de moarte pe Daisy, iar cel mai bun lucru din ultimele câteva săptămâni fusese faptul că o văzuse jagoasă din cap până în picioare de la rahatul pe care îl tot cărase. Merita să care rahat.

Din nou și din nou Heather încercase să se scuture de remușcările legate de ceea ce îi făcuse lui Daisy, spunându-și că aceasta merita ceea ce i se întâmplase. Nu avea ce căuta acolo. Nu se potrivea acolo. Și nu ar fi trebuit niciodată să se mărite cu Alex. Alex fusese al lui Heather.

Se îndrăgostise de el cu șase săptămâni în urmă, când îl văzuse pentru prima dată. Spre deosebire de tatăl ei, el avea întotdeauna timp să discute cu ea. Nu îl deranja când ea îl urmărea peste tot și, înainte să apară Daisy, chiar o luase cu el uneori când avusese de îndeplinit diverse comisioane. O dată, când se aflaseră în Jacksonville, intraseră împreună la o galerie de artă, iar el îi explicase tot felul de chestii despre tablouri. Și o încurajase și să vorbească despre mama ei și îi spusese câte ceva despre motivele care îl făceau pe tatăl ei să fie atât de încăpățânat.

Dar oricât de mult l-ar fi iubit ea, știa că el în continuare o privea ca pe o puștoaică. În ultima vreme își tot spusese că poate dacă și-ar fi dat seama că era femeie în toată firea, ar fi privit-o cu alți ochi și nu s-ar mai fi căsătorit cu Daisy.

Simți din nou un junghi de vinovăție. Nu intenționase să ia acei bani și să îi ascundă în valiza lui Daisy, dar intrase în vagonul roșu, iar Daisy se dusese să răspundă la telefon, iar sertarul cu bani fusese deschis și se întâmplase pur și simplu.

Făcuse un lucru rău, dar își tot spunea că nu fusese ceva prea rău. Alex nu o voia pe Daisy – și Sheba îi spusese același lucru. Daisy avea să îl facă nefericit și, din cauza a ceea ce făcuse Heather, Alex putea să afle de pe acum adevărul, în loc să îl descopere mai târziu.

Însă sărutul la care fusese martoră în dimineața aceea îi arătase că Daisy nu avea să renunțe prea ușor la el. Lui Heather încă nu-i venea să creadă cum se

aruncase asupra lui. Alex nu avea nevoie de ea! Nu avea nevoie de Daisy când ar fi putut să o aibă pe Heather.

Dar de unde să știe el ce simțea ea față de el dacă nu îi spusese niciodată? Își împinse deoparte cărțile și sări în picioare. Nu mai putea îndura. Trebuia să-l facă să înțeleagă că nu mai era doar o copilă. Trebuia să îi arate că nu avea nevoie de Daisy.

Fără a-și lăsa timp să se răzgândească, ieși în fugă din rulotă și porni spre vagonul roșu.

Alex ridică privirea de la birou când intră Heather. Aceasta își băgase degetele mari în buzunarele pantalonilor scurți în carouri, care erau aproape în întregime acoperiți de un tricou alb prea mare. Arăta palidă și nefericită, ca un spiriduș cu aripile retezate. I se făcu milă de ea. Avea o viață grea, dar nu renunța la luptă și îi plăcea acest lucru la ea.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Ea nu răspunse imediat. În schimb începu să se plimbe la întâmplare prin rulotă, atingând când brațul canapelei, când mânerul unui fișet. Alex observă o vagă dără portocalie pe obrazul ei, în locul unde încercase să ascundă un coș, și simți un val de tandrețe. În curând Heather avea să devină o frumusețe răpitoare.

— Probleme?

Ea ridică brusc capul.

— Nu eu.

— Asta e bine.

Ea înghiți vizibil în sec.

— Mă gândeam doar că ar fi bine să știi...

Își plecă fruntea și începu să împingă cuticula din jurul unei unghii roase.

— Ce anume să știi?

— Am văzut ce ți-a făcut Daisy azi, spuse ea pe nerăsuflăte, și voiam doar să știi că eu știi că nu ai avut ce să-i faci și așa mai departe.

— Ce anume mi-a făcut Daisy?

— Felul în care... știi tu.

— Mă tem că nu știi.

— Știi tu. Își aținti privirea asupra unei pete de pe covor. Te-a sărutat în public, unde vă putea vedea toată lumea, și așa mai departe. Te-a făcut de râs.

Din câte ținea el minte, el fusese cel care inițiasă sărutul. Nu îi plăcuse să știe că toată lumea de la circ stătea cu ochii pe talia ei și număra lunile pe degete. Și nu îi plăcea nici felul în care oamenii își băteau joc de ea pe la spatele ei, cu atât

mai mult cu cât știa că era parțial vina lui.

— Nu înțeleg ce legătură are asta cu tine. Heather.

Ea își încleștă mâinile pe lângă corp și dezlănțui torentul.

— Toată lumea știe ce simți față de ea și așa mai departe. Că nu îți place de ea. Iar când tatăl meu mi-a zis că nu e gravidă sau ceva de genul, nu reușeam să-mi dau seama de ce te-ai căsătorit cu ea. Apoi mi-am amintit că bărbații cam își pierd mințile cumva dacă o fată e foarte drăguță și poate vor să... știi tu... să aibă relații cu ea, dar poate că ea îi refuză dacă nu se căsătoresc mai întâi. Și așa că m-am gândit că de aia te-ai însurat cu ea. Dar ce vreau să-ți spun e că... adică dacă vrei s-o faci să plece și așa mai departe...

Pentru prima dată de când își începuse tirada, îl privi direct în ochi, iar el văzu disperare în ai ei. Își schimonosi fața și lăsă cuvintele să se reverse nestăpânite.

— Știi că tu crezi că sunt doar o puștoaică, dar nu sunt. Am șaisprezece ani. Poate că nu sunt la fel de frumoasă ca Daisy, dar tot sunt femeie și aș putea... aș putea să te las să faci sex cu mine și așa mai departe, ca să nu trebuiască să faci cu ea.

Alex se simți ca izbit în cap cu barosul și nu îi trecu prin minte nimic ce ar fi putut să îi răspundă. Obrajii ei se coloraseră în roșu aprins – probabil la fel că ai lui – și coborâse din nou privirea asupra unei găuri din podea.

Alex se ridică încet în picioare. În trecut înfruntase bețivi violenți și camionagii cuțitari, dar în viața lui nu se mai confruntase cu așa ceva. Heather confundase prietenia lui cu ceva mai mult și trebuia să lămurească urgent situația.

— Heather...

Își dresе vocea și ocoli biroul, oprindu-se în fața acestuia. În clipa aceea păru și Daisy în prag, în spatele lui Heather, însă adolescenta era atât de prinsă cu ceea ce făcuse încât nu o observă. Daisy probabil ghicise că se petrecea ceva important, căci încremeni imediat și așteptă.

— Heather, când o copilă face o pasiune sentimentală...

— Nu e o pasiune sentimentală! Heather înălță capul, iar ochii îi scânteiau a implorare. M-am îndrăgostit de tine de când te-am văzut prima dată și am crezut că poate mă placi și tu, dar fiindcă sunt atât de tânără și așa mai departe, poate că ți-e teamă să acționezi în sensul ăsta. De asta am decis că trebuie să-ți spun.

Alex și-ar fi dorit ca Daisy să îl salveze, dar ea nu spuse nimic, observând scena. Pentru binele lui Heather, trebuia să o facă să înțeleagă realitatea situației.

— Tu nu mă iubești. Heather.

— Ba da!

— Doar crezi că da. Dar ești tânără și e doar o pasiune prostească. O să-ți treacă. Crede-mă, peste câteva luni vom râde amândoi de asta.

Heather făcu o față ca și cum tocmai ar fi plesnit-o, iar Alex își dădu seama că nu spusese ce ar fi trebuit. Ea inspiră adânc, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îngrozit, încercă să găsească o cale de a remedia situația.

— Îmi placii. Heather, sincer. Dar nu ai decât șaisprezece ani. Eu sunt bărbat în toată firea, iar tu ești o copilă.

Văzu după expresia ei că nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. În viața lui nu se simțise atât de neajutorat și îi aruncă lui Daisy o privire rugătoare.

Spre iritarea lui, ea își dădu ochii peste cap spre el, ca și cum ar fi fost cel mai nătâng om de pe pământ. Apoi veni în față cu pași mari, năpustindu-se asupra bieteii Heather cu întregul ei arsenal.

— Știam eu că o să te găsesc aici, ușuratic! Îți închipui că doar pentru că ești tânără și incredibil de frumoasă poți să îmi furi soțul, dar am de gând să mă lupt cu tine pentru el!

Heather căscă larg gura și făcu automat un pas în spate. Alex se uită la Daisy, nevenindu-i să creadă. Dintre toate chestiile idioate și nesocotite pe care le făcuse vreodată, acest moment era de departe cel mai șocant. Chiar și un înapoiat mintal și-ar fi dat seama că juca teatru.

— Nu mă interesează cât ești de proaspătă și frumoasă! exclamă ea. N-am să te las să îmi distrugi căsnicia! Cu un gest dramatic al mâinii, arătă cu degetul spre ușă. Acum îți sugerez să dispari până nu fac ceva ce am să regret.

Heather închise brusc gura. În același timp, porni împleticindu-se spre ușă și fugi.

Se scurseră câteva clipe prelungi înainte ca Alex să se lase să cadă vlăguit pe canapea.

— Am dat-o în bară, nu-i așa?

capitolul 12

Alex rămase cu privirea ațintită asupra ușii pe care tocmai dispăruse Heather, apoi se uită din nou la soția lui.

— Asta a fost cea mai jalnică prestație actoricească pe care am văzut-o vreodată. Chiar ai spus „am de gând să mă lupt cu tine pentru el”?

— Ea m-a crezut și asta e tot ce a contat. După ceea ce i-ai spus tu, avea nevoie de cineva care să o trateze ca pe un adult.

— Nu am vrut să o rănesc, dar ce ar fi trebuit să fac? Nu e adult, e o copilă.

— Ea ți-a oferit inima ei, Alex, iar tu i-ai spus că nu înseamnă nimic.

— Nu doar inima mi-o oferise. Chiar înainte să apari tu m-a informat ce altă parte a corpului ei era inclusă în ofertă.

— Se simte în pragul disperării. Dacă i-ai fi acceptat oferta, ar fi fost înspăimântată de moarte.

Alex se cutremură.

— Fetele de șaisprezece ani nu se află pe lista perversiunilor mele favorite.

— Dar ce anume se află?

Își mușcă imediat buza. Când avea să înceapă să și gândească înainte de a vorbi?

El îi oferi un zâmbet înnebunitor care îi făcu pielea de găină.

— Va fi mai distractiv să te las să descoperi singură.

— Ce-ar fi să-mi spui pur și simplu?

— Ce-ar fi să aștepti și să afli pe parcurs.

Ea îl studie.

— Are vreo legătură cu... nu, firește că nu.

— Iar îți faci griji din cauza acelor bice?

— Nu tocmai, minți ea.

— Bun. Pentru că nu ai motiv de îngrijorare. Făcu o pauză. Dacă îmi iese exact cum trebuie, aproape că nu doare deloc.

Ea făcu ochi mari.

— Încetează odată!

— Ce anume?

Expresia lui nevinovată nu o amăgi nici pentru o clipă.

— Încetează să îmi mai tot presari în minte chestii din care apoi răsar suspiciuni.

— Eu n-am făcut nimic. Tu singură ai lăsat să crească suspiciunile.

— Doar fiindcă te încăpățânezi să mă prinzi în jocurile tale. Încă de la bun început mi-ai întins curse cu treaba asta și nu-mi place. Doar răspunde-mi la o întrebare simplă. Da sau nu? Ai biciuit vreodată o femeie?

— Da sau nu?

— Asta vreau să știu.

— Fără alte explicații?

— Zero.

— În regulă, atunci. Da, în mod cert am biciuit o femeie.

Ea înghiți în sec și spuse cu o voce stinsă:

— M-am răzgândit în privința explicațiilor.

— Îmi pare rău, scumpo, dar ți-ai ratat șansa. Rânjind, se așeză la birou. Am

de lucru, așa că poate ar fi mai bine să-mi spui pentru ce m-ai căutat.

Se scurseră secunde bune până când Daisy reuși să își vină în fire suficient cât să-și aducă aminte de ce anume venise inițial.

— E vorba de Glenna.

— Ce-i cu ea?

— E un animal mare, iar cușca aia e prea mică pentru ea. Avem nevoie de una nouă.

— Așa, pur și simplu? Vrei să cumpărăm o cușcă nouă pentru gorile?

— E inuman s-o ții închisă într-un spațiu atât de restrâns. E foarte tristă, Alex. Are niște degete moi minunate pe care le tot împinge printre bare, ca și cum și-ar dori cu disperare să intre în contact cu o altă ființă vie. Și asta nu e singura problemă. Toate cuștile sunt atât de vechi încât nici măcar nu sunt convinsă că mai sunt sigure. Încuietoria de la cușca leopardului e închisă cu sârmă.

Alex luă un creion și bătu distrat cu radiera acestuia în masa de scris măcinată de vreme.

— Sunt de acord cu tine. Detest nenorocita aia de menajerie – e o barbarie –, dar cuștile sunt scumpe, iar Sheba încă se gândește să vândă animalele. Va trebui pur și simplu să te descurci tu cât de bine poți. Observă ceva pe fereastră, iar scaunul scârțâi când se lăsă pe spate să vadă mai bine. Ei, ia te uită. Se pare că ai un vizitator.

Daisy se uită afară și văzu un pui de elefant stând nelegat în fața vagonului roșu.

— E Cartofior.

Sub privirile ei, elefantul înălță trompa și mugii, întruchiparea perfectă a unui erou tragic chemându-și iubita pierdută.

— Ce caută aici?

— Încearcă să dea de tine, mă gândesc. Zâmbi. Elefanții formează legături de familie puternice și se pare că, pentru Cartofior, acea legătură e cu tine.

— E puțin cam mare pentru a fi animal de companie.

— Mă bucur că așa consideri, pentru că nu îl las să doarmă în patul nostru, Daisy, oricât m-ai implora.

Ea râse. În același timp se abținu să-i spună că nu era sigură nici de ea dacă avea să mai doarmă acolo. Erau încă prea multe lucruri care trebuiau lămurite între ei.

Sheba porni spre Alex copleșită de cea mai proastă dispoziție din viața ei. Chiar în dimineața aceea Brady îi spusese că Daisy nu era însărcinată. Gândul la

femeia aceea aducând pe lume copii din spița Markov era atât de dezgustător încât ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar în schimb o altă emoție hidoasă se acumulase lichidă în adâncul stomacului ei. Dacă Alex nu se căsătorise cu Daisy pentru că era însărcinată, atunci probabil o făcuse de bunăvoie. Probabil o făcuse pentru că o iubea.

Era mistuită pe dinăuntru de o furie acidă. Cum ar fi putut să o iubească pe fetișcana aia răzgâiată și fără niciun talent când nu o iubise pe ea? Nu vedea cât de neînsemnată era Daisy? Își pierduse orice urmă de orgoliu?

Acum intenționa să pună în aplicare un plan care se conturase tot mai clar în mintea ei în ultimele câteva zile. Era valabil din punct de vedere economic – ea nu făcea niciodată nimic care să nu fie în beneficiul circuitului, indiferent de sentimentele ei personale –, dar era posibil totodată ca această idee să îi spulbere în sfârșit lui Alex toate iluziile pe care și le făcuse în legătură cu proaspăta lui soție.

Se apropie de el în timp ce acesta lucra la ciocanul pneumatic. Tricoul umed i se lipea pe mușchii puternici ai spatelui. Își aminti cum simțise cândva acea piele bine întinsă sub mâinile ei, dar gândul, în loc să o excite, o umplu de ură față de ea însăși. Sheba Quest, regina arenei, implorase iubirea acestui bărbat și fusese refuzată. Stomacul i se întoarse pe dos de silă.

— Trebuie să discut cu tine despre numărul tău.

Alex luă o cârpă unsuroasă și se șterse pe mâini cu ea. Fusese dintotdeauna un mecanic excelent și reușise cumva să păstreze bătrânul ciocan pneumatic în stare de funcționare, dar în momentul de față Sheba nu găsea în ea nici urmă de recunoștință pentru banii pe care îi economisise datorită lui.

— Dă i bătaie.

Ea își puse mâna streășină la ochi și nu spuse nimic, făcându-l să aștepte. În cele din urmă vorbi:

— Cred că ai nevoie de o schimbare. De ultima dată când ai fost în turneu cu noi, numărul tău nu a primit decât mici variații, și mai este prea mult din sezon ca să îți permiți să rămâi blocat în rutină.

— La ce te gândești?

Ea își dădu jos ochelarii de soare de pe cap și îi strânse.

— Vreau s-o bagi și pe Daisy în el.

— În niciun caz.

— Ți-e teamă că n-o să se descurce?

— Știi bine că nu.

— Ei bine, atunci va trebui să o obligi. Sau ea poartă pantalonii la voi în

familie?

— Ce încerci să faci, Sheba?

— Daisy e o Markov acum. E timpul să se ridice la înălțimea acestui nume.

— Asta e treaba mea, nu a ta.

— Nu câtă vreme eu sunt proprietara circului. Daisy știe să captiveze mulțimea și intenționez să profit de asta. Îl fixă cu o privire insistentă și aspră. Vreau să fie inclusă în reprezentație, Alex, și îți dau două săptămâni să o pregătești. Dacă se lasă greu convinsă, amintește-i că încă pot să depun plângere penală împotriva ei oricând doresc.

— Încep să mă satur foarte tare de amenințările tale.

— Atunci te rog să te gândești mai degrabă la binele spectacolului.

Alex termină de reparat ciocanul pneumatic, apoi porni hotărât spre rulotă pentru a se curăța de uleiul de pe mâini. Luând o periuță de unghii și un calup de săpun Lava de pe o farfurioară ciobită de sub chiuveta din bucătărie, se forță să recunoască adevărul spuselor lui Sheba. Daisy avea într-adevăr un talent anume în a captiva mulțimea și, deși nu recunoscuse în fața lui Sheba, se gândise deja să o includă în numărul lui. Ezitase, însă, din cauza dificultăților presupuse de pregătirea ei.

Asistentele cu care lucrase în trecut fuseseră toate artiste de circ cu vechime, iar bicele nu le deranjaseră, dar Daisy era temătoare. Dacă tresărea la momentul nepotrivit...

Alungă acel gând. Putea să o învețe să nu tresară. Pe el îl învățase unchiul lui, Serghei. Chiar și după încheierea spectacolului, când nenorocitul pervers îl snopea în bătaie pentru câte o ofensă imaginară, Alex rămăsese complet nemișcat.

Străbătuse de prea multe ori, în mintea lui, calea chinuită a copilăriei sale și nu era deloc interesat să răscolească din nou rahaturile, prin urmare alungă imaginile de demult. Mai exista un avantaj în a o folosi pe Daisy ca asistentă, unul care era chiar mai important pentru el în momentul acela decât dorința de a-și înviora pur și simplu numărul. Astfel ar fi avut un motiv valabil pentru a-i ușura volumul de muncă, un argument pe care ea nu avea să-l poată combate.

În continuare nu-i venea să creadă că nu îl lăsase să îi ușureze situația. În dimineața aceea, când începuse să insiste, văzuse ceva în expresia ei care îl determinase să dea înapoi. Munca ei devenise importantă pentru ea, înțelegea acum, un fel de test de supraviețuire.

Dar indiferent ce ar fi gândit ea, el nu intenționa să o lase să muncească până la extenuare. Și indiferent dacă ea știa sau nu, să apară alături de el în arenă avea

să fie mult mai ușor decât să care balegă de elefant și să curețe cuștile animalelor.

Când se clăti pe mâini și se întinse după un prosop de hârtie își aminti cât de fragilă îi păruse sub mâinile lui noaptea trecută. Împreunarea lor erotică fusese atât de plăcută încât îl speria. Nu știa prea sigur la ce se așteptase, dar nu își imaginase vreodată că Daisy avea atât de multe fațete de personalitate. Senzuală și ispititoare, inocentă și nesigură, în același timp agresivă și generoasă. Își dorise să o cucerească și să o protejeze în același timp, ceea ce îl deruta de nu mai știa pe ce lume se afla.

În capătul opus al parcării, Daisy coborî din vagonul roșu. Alex nu avea să fie încântat să descopere că dăduse câteva telefoane la distanță de pe celularul lui, dar ea era mai mult decât satisfăcută de ceea ce aflase de la îngrijitorul grădinii zoologice din San Diego. Acesta îi sugerase câteva schimbări pe care intenționa să le încerce. Îmbunătățiri în dietele animalelor, vitamine suplimentare, modificări ale programelor de hrănire.

Porni spre rulotă, după ce văzuse că și soțul ei se îndreptase tot încolo cu doar câteva minute mai devreme. După ce își terminase munca la menajerie și se dusesse să îl ajute pe Digger, bătrânul mârâise la ea că nu avea nevoie de ajutorul ei, prin urmare hotărâse să profite de cele câteva ore în plus pentru a face o vizită la bibliotecă. O observase mai devreme când trecuseră cu mașina prin oraș și voia să se documenteze mai temeinic în privința animalelor. Mai întâi, însă, trebuia să îl convingă pe Alex să îi încredințeze cheile de la camioneta lui, ceea ce, până în acel moment, el refuzase.

Când intră în rulotă îl găsi stând lângă chiuvetă și uscându-se pe mâini. Fu năpădită de un fel de zăpăceală prostească. Arăta prea mare pentru un spațiu atât de restrâns, iar Daisy decise că frumusețea lui întunecată și posomorâtă s-ar fi potrivit mai bine unui aventurier cutreierând zonele mlăștinoase ale Angliei undeva prin secolul al nouăsprezecelea decât unui bărbat care administra un circ ambulant în secolul douăzeci. Alex se întoarse, iar ea își ținu răsuflarea sub impactul ochilor lui de chihlimbar.

— Aș dori să împrumut cheile de la camionetă, spuse ea când își recăpătă glasul. Am de făcut niște cumpărături.

— Deja ai rămas fără țigări.

— Probabil nu ai observat. M-am lăsat de fumat.

— Sunt mândru de tine. Aruncă prosopul umez la gunoi, iar ea văzu că tricoul i se lipea pe pieptul umezit de sudoare. Mâneca era străbătută de o urmă de unsoare. Dacă mai aștepți aproximativ o oră, te duc eu.

— Aș prefera să merg singură. Azi-dimineață am observat o spălătorie automată lângă biblioteca orașului. Mă gândeam că aș putea să spăl rufele și să mai și citesc puțin între timp. E vreo problemă.

— Nu tocmai. Doar cred că s-ar putea să fie mai bine să te duc eu.

— Ți-e teamă că am să fug cu camioneta ta.

— Nu. Doar că... nu e de fapt camioneta mea. Aparține circului, iar tu probabil nu ești obișnuită să conduci nimic de genul ăsta.

— Sunt un șofer excelent. N-am să fac accident cu ea.

— Nu ai de unde să știi asta sigur.

Ea întinse mâna, hotărâtă să obțină ceea ce voia în această privință.

— Te rog, dă-mi cheile.

— Nu m-ar deranja să fac și eu o vizită la bibliotecă.

Ea îl țintui cu cea mai fermă privire a ei.

— Cheile, te rog!

El își frecționează bărbia cu încheietura unui deget, ca și cum ar fi reflectat.

— Ți propun ceva. Descheie-ți nasturii de la cămașă și îți dau cheile.

— Pofim?

— E cea mai bună ofertă a mea. Nu negociez.

Când văzu sclipind în ochii lui ceva ce aducea a umor poznaș, Daisy se întrebă cum era posibil ca un om atât de serios să aibă o atitudine atât de jucăușă când era vorba de sex.

— Tu chiar te aștepti să...

— Aha.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de chiuvetă, și își încrucișa brațele pe piept, așteptând-o.

O explozie bruscă de fierbințeală o străbătu din cap până în picioare când văzu dorința din ochii lui. Nu era nicidecum sigură că era pregătită pentru o nouă întâlnire sexuală cu el, dar, pe de altă parte, ce ar fi fost rău în câteva clipe de preludiu obraznic? Umezeala propriei ei bluze îi aminti că lucrase toată dimineața și nu era tocmai curată. Pe de altă parte, nici el nu era și, în fond, nu făceau decât să se joace, deci de ce ar mai fi contat?

Îl privi de sus, străduindu-se să imite o expresie de aroganță regală.

— În mod cert nu am de gând să îmi folosesc trupul ca monedă de schimb. E ofensator.

— Îmi pare rău că așa consideri.

Scoase cheile din buzunar și, cu o inocență exagerată, începu să le arunce în aer, prinzându-le în palmă.

Pielea moale a sânilor el fu cuprinsă de furnicături sub cămașa umedă, iar sfârcurile i se întăriră.

— Ție cum ți-ar plăcea dacă ți-aș face așa ceva?

— Scumpo, aș fi încântat.

Înăbușindu-și un zâmbet, Daisy descheie lent nasturele de sus.

— Poate doar cât să arunci o privire.

O voce lăuntrică îi spuse că se juca deja cu focul, dar o ignoră.

— Cu o scurtă privire s-ar putea să obții cheia de la hayon, dar nu și cea de pus în contact.

Ea mai descheie un nasture.

— Ce trebuie să fac pentru a obține cheia de pus în contact?

— Ai sutien pe tine?

— Da.

— Va trebui să-l dai jos.

Ar fi trebuit să pună capăt aceluia joc în momentul acela, în schimb ea mai deschise un nasture.

— Tu ești răspunzător pentru camionetă, deci presupun că e corect ca tu să dictezi condițiile.

El păru amuzat.

Daisy desfăcu foarte încet restul nasturilor. Odată ce termină, prinse ușor în palme marginile bluzei și se jucă puțin cu ele, tachinându-l intenționat chiar dacă își dădea seama că era un joc periculos.

— Poate ar trebui să mă gândesc mai bine.

— Nu mă face să devin brutal.

Șoapta lui senzuală nu avea nici cea mai vagă urmă de amenințare, dar tot o făcu să se înfioare.

— Dacă așa pui problema...

Își desfăcu bluza, dezvăluind sutienul cu imprimeu floral care îi stătea lipit pe piele.

— Desfă închizătoarea!

Daisy se jucă puțin cu ea, dar nu o desfăcu.

— Fă ce ți-am cerut și nu va avea nimeni de suferit.

Ea nu reuși să își înăbușe un zâmbet în timp ce desfăcu închizătoarea. Foarte încet, desprinse cele două cupe dantelate și umede de pe sâni și rămase în fața lui ca o desfrânată, complet îmbrăcată, dar cu bluza descheiată și sâni dezgoliți.

— Ești superbă.

Complimentul lui șoptit o făcu să se simtă cea mai prețuită femeie de pe

pământ.

— E suficient pentru cheia din contact?

— E suficient pentru întreaga camionetă.

Din doi pași mari ajunse la ea și o prinse în brațe. Gura lui se năpusti să o acopere pe a ei, iar lumea ei începu să se învârtă ca un carusel nebunesc. Îi împinse bluza în jos pe umeri, apoi o prinse de șolduri și o ridică doar atât cât să se poată freca de ea. Ea îl simți tare și autoritar și știu că vremea jocurilor se sfârșise.

Sângele îi țâșni prin vene fierbinte și înnebunit de dorință. Deschise gura în fața limbii lui, în timp ce el o luă pe sus și o duse la pat, unde o trânti nu tocmai blând pe saltea.

— Sunt murdară și transpirată.

— Și eu sunt, deci nu avem o problemă. Dintr-o singură mișcare plină de forță își trase tricoul jegos peste cap. Iar tu ești și excesiv de îmbrăcată.

Ea își aruncă adidașii soioși și trase de blugii de pe ea, dar nu se mișcă suficient de rapid pentru a fi pe placul lui.

— Ți ia prea mult.

În câteva secunde o dezbracă și pe ea, astfel că ajunse la fel de goală ca el.

Privirea ei alunecă pe trupul lui nud, studiindu-i forța musculoasă și bronzul de bărbat muncitor. Șuvițe de păr de pe pieptul lui se strânseseră în jurul iconiței pe care o purta. Trebuia să îl întrebe despre aceasta. Trebuia să îl întrebe despre atât de multe lucruri.

Când Alex se întinse lângă ea, simți mirosul aspru de sudoare și muncă intensă atât pe trupul lui cât și pe al ei și se întrebă de ce nu era dezgustată. Era ceva primitiv în acea împreunare a lor astfel, ceva ce o excita într-un mod pe care nu și l-ar fi putut imagina vreodată. Abandonul ei o făcu să se simtă stingherită.

— Sunt... trebuie să fac un duș.

— Nu până nu terminăm.

Scoase un prezervativ dintr-un sertar mic al comodei de lângă pat, deschise ambalajul și și-l puse.

— Dar sunt atât de murdară.

El o forță să își desfacă genunchii.

— Așa te vreau, Daisy.

Ea gemu și își înfipse dinții în umărul lui când el se împinse în ea. Simți gust de sare și de sudoare și știu că același gust îl simțea și el pe sânii ei. Vocea i se poticni în gât.

— Trebuie neapărat să mă spăl.

- Mai târziu.
- O, Doamne, ce faci?
- Tu ce ai impresia că fac?
- Am impresia că...
- Chiar asta fac. Mai vrei?
- Da. O, da...

Mirosurile și gusturile. Atingerile. Sudoarea și mizeria sub palmele ei. Mișcarea șoldurilor lui înspre ea și mișcarea ei de întâmpinare.

Părul îi era lipit de obraz și un fir de fân o înțepa pe gât. El își împinse degetele în crăpătura fundului ei și o întoarse peste el, mângînd-o cu vaselină de pe brațul lui pe coastele ei. O prinse de partea din spate a coapselor și le strânse cu forță în mâini.

- Călărește-mă!

Ea se supuse. Se arcui și se lăsă peste el, mișcându-se instinctiv, apoi crispându-se când se lovi dureros de el.

- Ia-o încet, scumpo. Nu plec nicăieri.
- Nu pot.

Îl privi prin pâcla durerii și pasiunii ei și îi văzu fața lucind de sudoare, buzele subțiate și palide. Fragmente de mizerie rămăseseră lipite pe pomeții lui aspri de rus și bucățele de paie i se amestecau în părul negru și tare. Se lăsă din nou peste el și icni de durere.

- Nu face asta, scumpo. Șșșt... nu te grăbi.

Își lăsă mâinile să alunece în sus pe spatele ei și o trase în jos pentru a o întinde peste el, lipindu-i sânii de pieptul lui, unde o ajută să găsească un ritm nou.

Interiorul coapselor ei se încleștă peste exteriorul picioarelor lui, iconița lui îi zgârie pielea, și se mișcă peste trupul lui, încet la început, apoi zvârcolindu-se, savurând senzația de a deține controlul, de a dicta ea ritmul și penetrarea. Nu mai exista durere, doar senzații.

El o prinse de fund și o lăsă să-și facă poftele. Daisy știu după tensiunea încordată pe care o simțea în mușchii tari de sub ea cât era de greu pentru el să renunțe la control. Își înfipse dinții în carnea de pe clavicula ei, fără a-i provoca durere, pur și simplu folosind o altă parte a trupului ei pentru a umple o altă parte dintr-a lui.

Ea se abandona mirosurilor de piele, sudoare și mosc. El scoase sunete incoerente, iar ea îi răspunse în aceeași limbă. Amândoi se pierdură complet de tot ceea ce însemna civilizație, întorcându-se în junglă, în peșteră, în mijlocul

sălbăticiei până când, preț de o clipă ruptă din timp, atinseră sursa creației.

Daisy plecă de lângă el imediat ce putu și se închise în baie. Sub jetul de apă al dușului, reflectă zdruncinată la această nouă parte barbară din ea. Era sacră sau profană? Cum putuse să se abandoneze astfel cu un bărbat pe care nu îl iubea? Întrebarea o tortură.

Când ieși, înfășurată într-un prosop și cu pielea curățată mai temeinic decât sufletul ei tulburat, îl găsi așteptând-o lângă chiuvetă. Era îmbrăcat doar în blugii murdari și ținea o sticlă de bere în mână.

Când văzu expresia de pe fața ei, se schimonosi.

— Ai să complici întreaga tărașenie, nu-i așa?

Ea își scoase haine curate din sertar și îi întoarse spatele pentru a se îmbrăca.

— Nu sunt sigură că știu exact la ce te referi.

— Văd asta pe fața ta. Ai tot felul de gânduri negre despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Tu n-ai?

— De ce aș avea? Sexul e simplu, Daisy. E distractiv și e plăcut. Nu are de ce să fie complicat.

Ea arătă din cap spre pat.

— Ție asta ți s-a părut simplu?

— A fost bine. Asta e tot ce contează.

Ea își trase fermoarul pantalonilor scurți și își băgă picioarele în sandale.

— Ai făcut sex cu o mulțime de femei, nu-i așa?

— Nu m-am culcat cu oricine, dacă la asta te referi.

— De fiecare dată e așa?

El ezită.

— Nu.

Pentru o clipă, o parte din tensiunea ei se risipi.

— Mă bucur. Vreau să însemne ceva.

— Înseamnă doar că, deși mințile noastre au dificultăți în a comunica între ele, trupurile noastre nu au absolut nicio problemă.

— Eu nu cred că e atât de simplu.

— Firește că e.

— S-a clătinat pământul, spuse ea încet. Imposibil să nu fi fost mai mult decât o comunicare între două trupuri.

— Uneori iese bine între doi oameni, alteori nu iese. Între noi iese bine și asta e tot.

— Chiar crezi asta?

— Daisy, ascultă-mă. Vei sfârși prin a suferi dacă începi să îți imaginezi lucruri care nu se vor întâmpla.

— Nu știu la ce te referi.

El își aținti privirea direct în ochii ei, iar Daisy avu impresia că îi scruta sufletul.

— Nu am să mă îndrăgostesc de tine, scumpo. Pur și simplu nu o să se întâmple. Țin la tine, dar nu te iubesc.

Cuvintele lui o răniră. Iubire își dorea de la el? Îl dorea fizic. Îl respecta. Dar cum ar fi putut să se îndrăgostească de cineva care o aprecia atât de puțin? Știa până în străfundurile ființei ei că nu era suficient de puternică pentru a iubi un bărbat ca Alex Markov. El avea nevoie de cineva la fel de încăpățânat și de arogant ca el însuși, cineva la fel de tare și imposibil de intimidat, o femeie capabilă să rămână neclintită în fața forței acelor încruntări întunecate și să îi răspundă cu aceeași monedă. Avea nevoie de...

Sheba Quest.

Gelozia o mușcă adânc. Chiar dacă mintea ei recunoștea logica potrivirii dintre Alex și Sheba, inima ei respingea ideea.

Trăind cu el învățase câte ceva despre mândrie și ridică bărbia.

— Mă crezi sau nu, nu mi-am petrecut tot timpul bătându-mi capul cum să te fac să te îndrăgostești de mine. Luă coșul de rufe plin ochi cu haine murdare. La drept vorbind, nu vreau dragostea ta. Ce vreau sunt cheile de la blestemata ta de camionetă.

Le înșfăcă de pe blatul de bucătărie și porni cu pași mari spre ușă. Alex interveni rapid, punându-se în calea ei. Luându-i coșul de rufe, îi spuse.

— Nu încerc să te rănesc, Daisy. Chiar țin la tine. Nu am vrut să se întâmple asta, dar se pare că nu depinde de mine. Ești dulce și amuzantă și îmi place să te privesc.

— Îți place?

— Aha.

Ea ridică o mână pentru a-i șterge o pată minusculă de mizerie de pe obraz cu degetul ei mare.

— Ei bine, tu ești temperamental și lipsit de umor, dar și mie îmi place să te privesc.

— Mă bucur.

Ea zâmbi și dădu să ia înapoi coșul de rufe, însă el nu îi dădu drumul.

— Înainte să pleci... Am discutat cu Sheba și vei primi altceva de lucru.

Ea îl privi circumspectă.

— Deja dau o mână de ajutor cu elefanții și lucrez la menajerie. Nu cred că mai am timp și pentru altceva.

— Din momentul ăsta nu te mai ocupi tu de elefanți, iar Trey poate să preia menajeria.

— Menajeria e responsabilitatea mea.

— Bine. Tu poți să îl supraveghezi! Vezi tu, Daisy, publicul te place, iar Sheba vrea să profite de asta. Am să te includ în numărul meu.

Ea se uită la el.

— Încep repetițiile cu tine mâine-dimineață.

Ea își dădu seama că nu o privea în ochi.

— Repetiții în care eu ce am să fac?

— În principal ai să stai cuminte și ai să zâmbești frumos.

— Și ce altceva?

— Va trebui să ții câte ceva pentru mine. Nimic complicat.

— Să țin? Ce înseamnă asta – să țin?

— Exact ce ți-am spus. Discutăm despre asta mâine.

— Spune-mi acum.

— Vei ține niște chestii, atâta tot.

— Le voi ține? Înghiți un nod. Iar tu mi le vei smulge din mână cu biciul, nu-i așa?

— Din mână. Făcu o pauză. Și din gură.

Daisy își simți tot sângele scurgându-i-se din cap.

— Din gură?

— E un truc standard. L-am făcut de sute de ori și nu ai absolut niciun motiv de îngrijorare. Îi deschise ușa și îi puse coșul de rufe în brațe. Acum, dacă ai de gând să treci și pe la bibliotecă, ar fi bine să pornești. Ne vedem mai târziu.

Împingând-o ușor, o scoase din rulotă. Ea să răsuci pe călcâie pentru a-i spune că în niciun caz nu avea să iasă vreodată în arenă, însă ușa se închise înainte să apuce să scoată vreun cuvânt.

capitolul 13

— De data asta ai putea eventual să încerci cu ochii deschiși?

Daisy își dădu seama că Alex începea să își piardă răbdarea cu ea. Se aflau amândoi în spatele rulotelor pe un teren de baseball din Maryland, un teren care semăna foarte mult cu cel pe care se aflaseră cu o zi în urmă, și cu o zi în urma acelei zile, și așa mai departe de aproape două săptămâni. Nervii ei erau atât de încordați încât avea impresia că aveau să plesnească.

Cartofior stătea pe margine, unde alterna între a ofta după domnița de care era amoretzat și a scormoni în pământ. După confruntarea cu puiul de elefant petrecută cu câteva săptămâni în urmă, Cartofior începuse să se separe de restul pentru a încerca să o caute, iar în cele din urmă Digger îl pedepsise cu ankus-ul. Daisy nu putuse tolera așa ceva, prin urmare își asumase ea responsabilitatea pentru micul elefant în timpul zilei, când era cel mai mare risc să plece la plimbare nesupravegheat. Toată lumea de la circ în afară de Daisy părea să se fi obișnuit să

o vadă mergând peste tot însoțită de Cartofior, care venea în urma ei ca un cățeluș uriaș.

— Dacă deschid ochii, voi tresări, îi spuse Daisy soțului ei înarmat cu bici, iar tu mi-ai zis că singurul mod în care pot să fiu rănită e dacă tresar.

— Ții ținta aia atât de departe de corp încât ai putea dansa Lacul Lebedelor și tot nu te-aș lovi.

Exista un oarecare adevăr în ceea ce spunea. Tubul de hârtie din mâna ei avea treizeci de centimetri lungime, iar ea îl ținea cu brațul întins, însă de fiecare dată când Alex plesnea din bici, retezând capătul tubului, Daisy se crispa. Nu se putea controla.

— Poate voi deschide ochii mâine.

— Ieși în arenă peste trei zile. Ar fi bine s-o faci până atunci.

Daisy deschise brusc ochii la auzul vocii lui Sheba, acidă și acuzatoare. Proprietara cercului stătea pe margine, lângă locul în care unul dintre bicele lui Alex zăcea încolăcit pe pământ. Brațele îi erau încrucișate, iar părul despletit îi scânteia ca flăcările iadului în lumina soarelui.

— Ar fi trebuit să te obișnuiești cu asta până acum.

Se aplecă și înșfăcă unul dintre tuburile de cincisprezece centimetri care zăceau pe pământ. Acelea erau adevăratele ținte pe care Daisy ar fi trebuit să le țină în cadrul numărului, dar până în acel moment Alex nu reușise încă să o convingă, oricât insistase, să exerseze cu nimic mai scurt de treizeci de centimetri.

Sheba plimbă tubul mic, în formă de țigară, printre degete, apoi se duse lângă Daisy.

— Dă te ia o parte!

Daisy se dădu în spate.

Sheba îl privi pe Alex cu o sclipire de sfidare în ochi.

— Hai să vedem de ce ești în stare.

Întorcându-se spre el din profil, își aranjă părul după umeri și prinse tubul între buze.

Preț de o clipă, Alex nu făcu nimic, iar Daisy avu impresia că o întreagă istorie se desfășura între el și proprietara cercului, o istorie despre care Daisy nu știa nimic. Sheba aproape că părea să îl provoace, dar la ce anume îl provoca? Atât de brusc încât de-abia observă mișcarea, Alex își trase brațul în spate și schiță o smucitură din încheietură.

Poc! Biciul plesni aerul la doar câțiva centimetri de fața lui Sheba, retezând capătul tubului.

Sheba nu se clinti. Rămase acolo la fel de senină ca un oaspete la o petrecere

în grădină, în timp ce Alex plesni din bici din nou și din nou, de fiecare dată aruncând în aer o altă bucățică din tub. Fragment după fragment, îl distruse până când între buzele lui Sheba nu mai rămase decât un ciot.

Ea și-l scoase din gură, se aplecă să ia un alt tub și i-l întinse lui Daisy.

— Acum să te vedem pe tine.

Daisy își dădu seama că o provoca intenționat, însă oamenii aceștia învățaseră de mici să își asume riscuri nebunești. Curajul cu care fusese ea înzestrată din naștere, oricât ar fi fost, se epuizase când îl înfruntase pe Cartofior.

— Eventual mai târziu.

Alex oftă și aruncă biciul la pământ.

— Sheba, chestia asta nu o să meargă. Am să-mi fac în continuare numărul singur.

— La asta s-a ajuns, Alex? Ai în sânge cinci generații de circari și ai oferit numele de Markov cuiva care nu are tupeul să iasă în arenă cu tine.

Ochii ei verzi se întunecară de dispreț când îi aținti asupra lui Daisy.

— Nu-ți cere nimeni să mergi pe sârmă sau să călărești fără șa. Tot ce ai de făcut e să stai nemișcată. Dar nici măcar de asta nu ești în stare, așa-i?

— E... Îmi pare rău, dar pur și simplu nu sunt bună la așa ceva.

— Dar la ce ești bună?

Alex veni în față.

— Asta nu e corect. Daisy se ocupă de menajerie, deși nu mai e obligată să lucreze acolo, iar animalele o duc mai bine decât au dus-o vreodată în ultimii câțiva ani.

— Ghinionul ei. Daisy simți impactul ochilor lui Sheba la fel de tăios ca plesnitura biciului. Știi ceva despre familia Markov?

— Alex nu mi-a spus prea multe despre trecutul lui.

Nu îi spusese prea multe nici despre prezentul lui.

De fiecare dată când încerca să îl întrebe despre viața lui în afara cercului, schimba subiectul. Aflase că făcuse o facultate și că iconița pe care o purta era o moștenire de familie, dar mai nimic în rest.

— Dă-i pace, Sheba, o avertiză el.

Sheba trecu pe lângă el, păstrându-și privirea ferm ațintită asupra lui Daisy.

— Clanul Markov e una dintre cele mai faimoase familii de circari din toate timpurile. Mama lui Alex a fost la vremea ei cea mai bună călăreață fără șa. Poate că și din Alex ar fi ieșit un călăreț de excepție dacă nu s-ar fi înălțat atât de mult în copilărie.

— Pe Daisy nu o interesează asta, spuse el.

— Ba da, mă interesează. Spune-mi, Sheba.

— Familia mamei lui are în spate cinci generații care au trăit în Rusia, unde clanul Markov a oferit reprezentării în fața țarilor. Ceea ce e interesant la familia Markov e că cea mai mare parte a istoriei acesteia se datorează femeilor. Indiferent cu cine s-au căsătorit, au păstrat numele Markov și l-au transmis mai departe copiilor lor. Dar și bărbații Markov au fost artiști desăvârșiți, maeștri ai biciului și printre cei mai buni călăreți care au existat vreodată în lumea circului.

Alex începu să îndese tuburile de hârtie într-un sac vechi de pânză.

— Haide, Daisy. Mi-a ajuns pentru azi.

Expresia lui Sheba deveni amară.

— Bărbații din clanul Markov au onorat întotdeauna tradiția și și-au ales soțiile cu grijă. Cel puțin până la Alex. Făcu o pauză, privind-o cu un dispreț de gheață. Tu nu ești demnă nici măcar să stai în umbra lui, Daisy, cu atât mai puțin să porți numele Markov.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și plecă, cu un pas atât de demn și de solemn încât păru să dea un aer regal peisajului sărăcăcios din jurul ei.

Daisy fu lovită de o ușoară greață.

— Are dreptate, Alex. Nu sunt bună la nimic din toate astea.

— Prostii. Făcu bicele colac și le petrecu peste umăr. Sheba privește tradiția în lumea circului la fel cum privesc unii oameni religia. Nu o băga în seamă.

Daisy își aținti privirea asupra sacului cu tuburi mici de hârtie. Năucită, se aplecă și luă unul.

— Ce faci?

— Încerc să fiu o femeie demnă de numele Markov.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l jos. Ți-am spus să o ignori. Are o perspectivă deformată asupra istoricului familiei Markov, oricum. Au existat și o mulțime de lepădături în ea. Unchiul meu Serghei a fost cel mai mizerabil ticălos din câți am cunoscut vreodată.

— Încerci doar să mă faci să mă simt mai bine, dar nu pot să ignor ceea ce mi-a spus. Se duse în locul unde stătuse Sheba mai devreme și se întoarse din profil spre el. M-am săturat să nu reușesc niciodată să mă ridic la înălțimea situației.

Când duse tubul la buze, genunchii îi tremurau atât de tare încât fu sigură că Alex avea să observe. Dacă rata, avea să o lovească peste față și poate chiar să o lase cu cicatrice pe viață.

— Încetează, Daisy.

Ea închise ochii.

— Daisy...

Ea își scoase tubul din gură, dar nu îl privi.

— Doar fă o o dată, Alex. Te rog. Cu cât aștepti mai mult, cu atât devine mai greu pentru mine.

— Ești sigură?

— Nu era sigură deloc, dar își băgă tubul din nou în gură și închise ochii, rugându-se să nu tresară.

Poc!

Țipă când sunetul explodează în urechile ei și un curent violent de aer o izbi în față. Urechile îi țiuiau de la zgomot. Cartofior deschise gura și behăi.

— Te-am lovit? Dă-o naibii, știu sigur că nu te-am lovit!

— Nu... nu... e în regulă. Doar că... Se aplecă și culese tubul pe care îl scăpase, observând că de la capătul acestuia fusese retezată o bucată mică. Sunt doar puțin speriată, atâta tot.

— Daisy, nu trebuie să...

Ea își băgă tubul înapoi în gură și închise ochii.

Poc!

Țipă din nou.

Alex îi spuse sec:

— Daisy, țipetele tale încep să mă sperie pe mine.

— Tac! Numai nu-ți pierde calmul, orice ar fi. Luă de pe jos tubul – mult mai scurt acum decât fusese mai devreme. De câte ori o mai faci?

— Încă de două ori.

— Două? Întrebă ea cu un chițăit.

— Două.

De data aceasta prinse doar vârful capătului și doar între marginile buzelor.

— Trișezi.

Un firicel de transpirație se scurse între sâni ei când aranjă mai bine tubul. Trase adânc aer în piept...

Poc! Un alt curent brutal de aer îi biciui părul, plesnind-o cu o șuviță peste obraz. Aproape leșină, dar reuși cumva să își înăbușe țipătul. Doar încă o dată. Încă o dată.

Poc!

Încet, deschise ochii.

— Ai terminat, Daisy. S-a sfârșit. Acum nu mai ai altceva de făcut decât să defilezi în fața publicului.

Era vie și nevătămată. Uluită, se întoarse spre el și îi spuse într-o șoaptă răgușită:

— Am reușit.

El zâmbi și aruncă biciul la pământ.

— Și ce bine ai reușit. Sunt mândru de tine.

Cu un chiuit asurzitor, Daisy fugi spre el și se aruncă în brațele lui. El o prinse din reflex. Când o trase la pieptul lui, un torent lent și fierbinte o străbătu sfârâind din cap până în picioare. Probabil îl simți și el, căci se smuci în spate și o puse înapoi pe pământ.

Daisy știa că era nefericit pentru că refuzase să mai facă dragoste cu el din după-amiaza aceea de sudoare și sex care o tulburase atât de profund. Menstruația îi oferise o scuză o vreme, dar se încheiase deja de câteva zile. Îi ceruse să îi lase puțin timp să își lămurească gândurile, iar el acceptase, însă nu fusese deloc încântat.

— Încă un truc, spuse el, apoi ești gata pe azi.

— Poate ar trebui să așteptăm până mâine.

— E un truc mai ușor decât cel pe care tocmai l-am executat. Hai să o facem și pe asta înainte să îți piară curajul. Du-te înapoi unde ai stat mai înainte.

— Alex...

— Du-te. Nu o să doară. Îți promit.

Ea se întoarse ezitantă în locul unde se aflase mai devreme.

Alex luă cel mai lung dintre bice și prinse mânerul într-o strânsoare relaxată.

— Poți liniștită să închizi ochii.

— Nu cred că vreau.

— Ai încredere în mine, scumpo. În mod cert este de dorit să îți ochii închiși.

Ea se supuse, dar pleoapa dreaptă începu să i se zbată.

— Ridică-ți brațele deasupra capului.

— Brațele?

— Deasupra capului. Și încrucișează-ți încheieturile.

Ea redeschise brusc ochii.

— Cred că am uitat să-i spun lui Trey despre noua hrană a lui Sinjun.

— Toate soțiile Markov din istorie au făcut acest truc.

Cu un sentiment de inevitabilitate, Daisy ridică brațele, își încrucișă încheieturile și închise ochii, promițându-și în tot acest timp că nimic nu putea fi la fel de rău ca a-l lăsa să îi reteze tubul direct din gură.

Poc!

Plesnitura biciului de-abia apucase să se imprime în mintea ei când simți biciul încolăcindu-se strâns în jurul ei, legându-i încheieturile laolaltă.

De data aceasta țipătul izbucni din tot trupul ei, din cap până în picioare. Își

lăsă brațele să cadă atât de rapid încât simți o smucitură în dreptul umerilor. Nevenindu-i să creadă, căscă gura la încheieturile ei legate.

— M-ai lovit! Ai spus că n-o să mă lovești, dar ai făcut-o.

— Stai cuminte, Daisy, și nu mai țipa. Nu te-a durut.

— Nu?

— Nu.

Ea coborî privirea spre încheieturile ei și își dădu seama că avea dreptate.

— Cum...?

— Am plesnit din bici înainte să îl las să te atingă. Smuci din încheietură, eliberând tensiunea din bici și slăbindu-i strânsoarea, ca ea să își poată retrage mâinile. E un truc vechi, iar publicul îl adoră. Dar după ce îți leg încheieturile, trebuie să zâmbești mulțimii ca oamenii să știe că nu te-am rănit. Altfel vei face să fii arestat.

Ea își frecționează întâi o încheietură, apoi cealaltă. Spre uluirea ei, constată că nu aveau nimic.

— Dar dacă... dar dacă plesnești din bici după ce îmi legi încheieturile?

— N-am s-o fac.

— Ai putea s-o faci din greșeală, Alex. Nu se poate să îți iasă întotdeauna toate trucurile la perfecție.

— Ba firește că se poate. Fac asta de ani buni și nu am rănit niciodată nicio asistentă până acum.

Începu să își strângă bicele, iar ea se minună de aroganța lui absolută, chiar dacă pe ea o speria.

— Lucrurile au mers ceva mai bine în dimineața asta, spuse ea, dar nu văd cum aș putea ieși în arenă cu tine peste două zile. Jack zicea că trebuie să joc rolul unei țigănci neîmblânzite, dar nu cred că țigăncile neîmblânzite țipă așa ca mine.

— O să găsim noi ceva.

Spre surprinderea ei, o sărută scurt pe vârful nasului, dădu să plece, se opri și se întoarse. O privi preț de o clipă prelungă, apoi se apropie din nou de ea, înclină capul și își puse gura peste a ei.

Brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui când el o strânse la piept. Chiar dacă mintea îi spunea că sexul ar fi trebuit să fie sacru, trupul ei tânjea după atingerea lui și nu se mai sătura de el.

Când se separară într-un sfârșit, el o fixă cu privirea preț de o clipă prelungă și dulce și îi șopti:

— Ai gust de soare.

Ea zâmbi.

— Am să-ți mai las câteva zile, scumpo, pentru că știu că e ceva nou pentru tine, dar nimic mai mult.

Daisy nu simți nevoia să îl întrebe la ce se referea.

— S-ar putea să am nevoie de ceva mai mult timp. Trebuie să apucăm să ne cunoaștem mai bine. Să învățăm să ne respectăm reciproc.

— Scumpo, când e vorba de sex, te bucuri de un respect deplin din partea mea.

— Te rog nu încerca să mă convingi că nu înțelegi despre ce vorbesc.

— Mie îmi place sexul. Ție îți place sexul. Și ne place să îl facem împreună. Asta e tot.

— Ba nu, asta nu e tot! Sexul trebuie să fie să...

— Nu roști cuvântul, Daisy. Dacă rostești cuvântul cu s, îți jur că voi flirta cu toate chelnerițele din toate parcurile de camioane de aici și până în Cincinnati.

Ea își îngustă ochii.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând. Iar sacru nu e un cuvânt murdar. Haide, Cartofior, avem de lucru.

Plecă nervoasă, urmată îndeaproape de elefant. Dacă i-ar fi dat prin minte să arunce o privire peste umăr, ar fi văzut ceva ce ar fi surprins-o. L-ar fi văzut pe soțul ei cel dur și lipsit de umor rânjind ca un adolescent.

În ciuda obiecțiilor lui Alex, continuase să lucreze la menajerie, deși acum Trey se ocupa de multe dintre sarcinile de rutină. Sinjun îl studie pe Cartofior când se apropiată. Elefanții și tigrii erau dușmani de la natură, dar Sinjun părea mai degrabă iritat de prezența lui Cartofior decât de orice altceva. Alex susținea că era gelos, dar Daisy nu își imagina cum ar fi putut atribui o astfel de emoție unui tigru bătrân și posac.

Îl studie pe Sinjun cu satisfacție. Grație modificărilor din dietă și dușurilor pe care le primea zilnic, i se părea că blana acestuia deja arăta mai sănătos. Îi oferi o falsă reverență.

— Bună dimineața, maiestate.

Tigrul își dezgoli colții, un gest pe care ea îl interpretează ca fiind modul lui de a-i aminti să nu își permită prea multe cu el.

Experiențele precedente de comunicare mistică între ea și tigrul nu se mai repetaseră și începuse să creadă că fuseseră induse de epuizarea ei. Chiar și așa, simplul fapt de a se afla în apropierea lui o umplea de admirație.

Lăsase lângă o căpiță de paie o pungă cu bunătăți pe care le cumpărase din banii ei de alimente, iar acum o duse la cușca lui Glenna. Gorila deja o observase

și își apăsase fața între bare, așteptând-o răbdătoare.

Resemnarea calmă a lui Glenna în fața sortii sale, combinată cu felul în care tânjea după contactul cu oamenii, îi frângea inima lui Daisy. Dezmierdă palma moale ca o petală întinsă printre bare.

— Bună, draga mea. Am ceva pentru tine.

Din plasa cu alimente proaspete scoase o prună violet bine coaptă. Fructul îi aminti de atingerea degetelor lui Glenna. Piele fermă și netedă. Moliciune dincolo de ea.

Glenna luă pruna și se retrase în cușcă, unde o mănca din înghițituri mărunte și delicate, în timp ce o privi pe Daisy cu o recunoștință tristă.

Daisy îi întinse încă una și continuă să îi vorbească. Odată ce termină, gorila se apropie din nou de bare, însă de data aceasta se întinse spre părul lui Daisy.

Prima dată când Glenna făcuse așa ceva Daisy fusese înspăimântată, dar acum știa ce își dorea și își scoase elasticul de păr din coada de cal.

Vreme îndelungată rămase răbdătoare în fața cuștii și lăsă gorila să o pieptene ca și cum ar fi fost copilul ei, scormonindu-i părul în căutare de purici și gănganii inexistente.

Când termină într-un sfârșit, Daisy constată că gâtul îi era sufocat de emoție. Indiferent cine ce ar fi spus, nu era corect ca această ființă atât de asemănătoare unui om să fie ținută în cușcă.

Două ore mai târziu, Daisy și elefantul ei de companie tocmai porniseră din nou spre rulantă când o observă pe Heather exersându-și jongleriile cu inele lângă cea de-a patra bază a terenului de baseball. Acum că nu mai era atât de extenuată, Daisy apucase să reflecteze mai atent la ceea ce se întâmplase în noaptea când fuseseră furați banii din bilete și hotărî acum că sosise momentul să discute cu Heather.

Aceasta scăpă un inel când o văzu apropiindu-se și, în timp ce se aplecă să îl ridice, o privi pe Daisy pe furis, cu coada ochiului.

— Vreau să discut cu tine. Heather. Hai să stăm jos în tribune.

— Nu am nimic să îți spun.

— În regulă. Atunci am să vorbesc doar eu. Mișcă-te.

Heather o privi posacă, dar reacționează la tonul autoritar al vocii ei. După ce își strânse inelele, o urmă pe Daisy în tribune, târșându-și sandalele în permanență.

Daisy se așază pe rândul al treilea, în timp ce Heather se instalează un rând mai jos. Cartofior își găsi un loc lângă cea de-a patra bază și începu să scurme în pământ, aruncându-și-l peste spate, o parte din sistemul lui instinctiv de răcorite.

— Presupun că vrei să țipi la mine în legătură cu Alex.

— Alex e căsătorit, Heather, iar căsătoria e o legătură sacră între un bărbat și o femeie. Nimeni nu are dreptul să încerce să rupă acea legătură.

— Nu e drept! N-ai făcut nimic ca să-l meriți.

— Nu tu decizi asta.

— Te crezi mare sfântă, nu-i așa?

— Cum aş putea să fiu o mare sfântă? întrebă Daisy încet. Sunt o hoată, ai uitat?

Heather coborî privirea spre mâini și își făcu de lucru cu pielița de la degetul mare.

— Toată lumea te urăște pentru că ai furat banii ăia.

— Știu asta. Și nu e corect, așa-i?

— Ba e corect.

— Dar noi știm amândouă că nu eu am făcut-o.

Spatele lui Heather înțepeni, și așteptă o fracțiune de secundă prea mult înainte de a răspunde.

— Ba tu ai făcut-o.

— Te-ai aflat în vagonul roșu în noaptea aceea, între momentul în care Sheba a verificat sertarul cu bani și până am închis eu.

— Și ce dacă? Nu eu am furat banii și nu o să-mi arunci asta în cârcă!

— A sunat cineva căutându-l pe Alex. Eu am preluat apelul și, cât timp am fost distrasă de asta, tu ai deschis sertarul de bani și ai luat cei două sute de dolari.

— Ba n-am făcut-o! Nu poți dovedi nimic!

— Apoi te-ai strecurat în rulotă și ai ascuns banii în valiza mea ca toată lumea să creadă că eu am făcut-o.

— Ești o mincinoasă!

— Ar fi trebuit să mă prind de la bun început, dar eram atât de obosită încercând să mă adaptez la toate încât am uitat că ai fost și tu acolo.

— Ești o mincinoasă, repetă Heather, dar de data aceasta cu mai puțină vehemență. Iar dacă mergi și îi spui tatălui meu despre asta, o să regreti.

— Nu poți să mă ameninți cu nimic mai rău decât ceea ce ai făcut deja. Nu am niciun prieten, Heather. Nimeni nu vrea să îmi vorbească pentru că toți mă cred o hoată. Chiar și propriul meu soț crede asta.

Chipul lui Heather devenise o întruchipare a vinovăției, iar Daisy își dădu seama că avusese dreptate. O privi cu tristețe pe adolescentă.

— Ceea ce ai făcut a fost foarte rău.

Heather își înclină capul, iar părul blond și fin îi căzu în față, ascunzându-i

expresia.

— Nu poți dovedi nimic, murmură ea.

— Așa intenționezi să îți trăiești viața? Înșelând oamenii? Purtându-te crud cu alte persoane? Cu toții greșim. Heather, iar o parte a procesului de maturizare e să înveți să le înfrunți.

Umerii adolescenței se prăbușiră fără vlagă, iar Daisy văzu exact momentul în care se dădu bătută.

— Ai de gând să îi spui tatălui meu?

— Nu știu. Dar trebuie să îi spun lui Alex.

— Dacă îi spui lui, va merge glonț la tatăl meu.

— Probabil așa este. Alex are un puternic simț ai dreptății.

O lacrimă se lăți pe coapsa lui Heather, dar Daisy se întări sufletește pentru a nu simți milă.

— Tatăl meu a zis că dacă îi fac belele mă trimite înapoi să locuiesc la mătușa mea Terry.

— Poate ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să îmi întinzi cursa.

Heather nu spuse nimic, iar Daisy nu o grăbi. În cele din urmă, se șterse la ochi cu tivul tricoului.

— Când ai să-i spui?

— Nu m-am gândit încă. Diseară, probabil. Poate mame.

Heather dădu din cap cu o mișcare smucită.

— Eu doar... banii erau acolo și nu plănuiam să fac asta sau ceva de genul.

Daisy încercă să își înăbușe mila amintindu-și singură că, din cauza faptelor acestei copile, soțul ei o credea o hoată, iar căsnicia ei fusese otrăvită chiar înainte de a i se acorda o șansă.

— Ceea ce ai făcut tu nu a fost corect. Trebuie să înfrunți consecințele.

— Da, bănuiesc că știu asta. Încercă să își șteargă lacrimile cu degetele. Într-un fel aproape că îmi pare bine că ai aflat. A fost greu... știu că nu merit asta, dar nu ai putea eventual să îi spui întâi lui Sheba și apoi lui Alex? Să fie ea cea care îi spune tatălui meu. Ea și el se ceartă și tot tacâmul, dar se respectă reciproc și poate că dacă îi spune ea, îl poate împiedica să reacționeze nebunește.

Daisy își îndreptă spatele.

— Tatăl tău devine violent fizic?

— Da, cred. Adică țipă și toate alea.

— Te lovește?

— Tati? Nu, nu lovește niciodată. Dar se enervează atât de tare încât uneori mi-aș dori să o facă.

— Înțeleg.

— Și cred că oricum aș fi sfârșit tot la mătușa mea mai devreme sau mai târziu. Știu că are nevoie să o ajut să se ocupe de copiii ei și toate alea. Presupun că am fost cam egoistă dorindu-mi să rămân aici. Atâta că... puștii ei sunt niște obrăznicături și uneori când fac trăsnași ea ajunge oarecum să se descarce pe mine.

Daisy văzu mai mult decât ar fi vrut și simți vinovăția înfigându-se în ea ca niște cuie.

Adolescenta se ridică de pe bancă, iar ochii îi înotau în lacrimi.

— Îmi pare rău că am fost atât de ticăloasă și ți-am făcut atâtea probleme. O lacrimă îi alunecă pe gene. Presupun că eu ar trebui să știu cel mai bine cum e să fii în situația ta, din cauza copiilor lui Terry și toate alea. Nu ar fi trebuit să fac asta niciodată, dar eram atât de geloasă din cauza lui Alex... Vocea îi ieșea în sughițuri mărunte. Pieptul îi tresărea spasmodic. E stupid. El e prea în vârstă... și nici măcar nu ar dori o fată ca mine. Dar se poartă întotdeauna atât de frumos cu mine și cred... cred că mi-am dorit să am parte de asta tot timpul, chiar dacă... Icnii, chinându-se să tragă aer în piept. Chiar dacă știu că nu ar fi fost în regulă între noi doi. Îmi pare rău, Daisy.

Cu un hohot de plâns, se răsuci pe călcâie și fugi.

Daisy se duse la Cartofior, iar puiul de elefant își încolăci trompa în jurul ei. Ea se sprijini de el, încercând să decidă ce să facă. Înainte de a o înfrunța pe Heather totul i se păruse limpede, dar acum nu mai era la fel de sigură. Dacă nu îi spunea lui Alex adevărul despre Heather, el avea să creadă în continuare că era o hoată, însă dacă i-l spunea, Heather avea să fie pedepsită cu severitate și nu era sigură că putea accepta acest gând.

În depărtare, lângă drum, îl văzu pe Alex urcând în camionetă pentru a merge în oraș. Mai devreme îi spusese că avea de rezolvat o problemă cu firma care le furniza toaletele și că era posibil să lipsească mai multe ore. Daisy intenționase să folosească acel timp pentru a da la iveală cumpărăturile secrete pe care le făcuse în ultimele câteva săptămâni și care aveau să transforme hidoasa rulotă verde în ceva ce avea să semene mai mult a casă, însă întâlnirea ei cu Heather îi mai tăiase din entuziasm. Chiar și așa, era mai bine să lucreze decât să stea degeaba cufundată în gânduri negre.

Porni înapoi spre rulotă și își simți dispoziția înviorându-se. În sfârșit avea să facă un lucru la care se pricepea foarte bine. De-abia aștepta să vadă expresia de pe fața lui Alex.

— Ce dracu' ai făcut?

Alex încremeni imediat ce intră pe ușă.

— Nu-i așa că e minunat?

Daisy studie satisfăcută felul în care rulota se transformase în cuibușorul fermecător și confortabil pe care și-l imaginase.

Oribila canapea în carouri fusese acoperită cu așternuturi de culoare crem, presărate vesel cu panseluțe în nuanțe de violet, albastru și caramel, în timp ce perne decorative în aceleași culori făceau vechile piese de mobilier să arate atrăgătoare și confortabile. Montase mici tije de alamă deasupra obloanelor îngălbenite care acopereau ferestrele și le înfășurase în fâșii de muselină nealbită. Folosind panglici albastru panseluță și lavandă de diverse lățimi și texturi, legase materialul astfel încât să formeze falduri moi.

O eșarfă mătăsoasă albastru cu violet ascundea abajurul rupt al lămpii din colț, în timp ce talmeș-balmeșul de ziare și reviste fusese pus în mai multe coșuri de răchită. O gamă fermecătoare de diverse recipiente neasortate variind de la vase din sticlă opalescentă și boluri ceramice la o carafă albastră de Wedgwood decora blatul de bucătărie ciobit, alături de o frânghie împletită viu colorată care fusese întinsă în fața lor și prinsă cu piuneze de perete la un capăt și la celălalt pentru a le ține nemișcate când rulota se deplasa.

Masa fusese aranjată cu suporturi de farfurii asortate, cu un imprimeu de linii șerpuite roșu și violet și un set nepereche de vase de porțelan cu desene în aceleași culori. Căni de gresie ceramică albă și două pocale de cristal, dintre care unul avea o crăpătură foarte fină la bază, erau așezate lângă platouri de salată din sticlă indigo. În mijlocul mesei o oală de lut ciobită, smălțuită cu sare, servea drept suport pentru un buchet de flori sălbatice pe care le culesese de la marginea terenului.

— Nu am reușit să fac mare lucru cu mocheta, îi explică ea, cu răsufierea încă tăiată după goana din ultimele clipe, când se agitase să pună totul în ordine, dar am curățat cele mai urâte pete și nu mai e așa rea. Când primesc banii am să mă ocup și de pat, acoperindu-l cu una dintre acele cuverturi indiene de bumbac atât de frumoase și alte perne decorative. Nu mă pricep nu știu cât la cusut, dar cred că pot...

— De unde ai avut bani să faci toate astea?

— Din salariul meu.

— Ți-ai folosit propriii bani?

— Am găsit tot felul de magazine de chilipiruri și magazine second-hand în orașele pe care le-am vizitat. Știai că eu nu am pus niciodată piciorul într-un Wal-

Mart până acum două săptămâni? E fantastic cât de multe poți lua cu bani puțini dacă ai grijă și... Observă în cele din urmă expresia de pe chipul lui, iar zâmbetul îi păli. Nu îți place.

— N-am spus asta.

— Nici nu e nevoie. O văd pe fața ta.

— Nu i vorba că nu-mi place, doar că nu văd logica în a-ți irosi banii pe locuința asta.

— Eu nu consider că îi irosesc.

— E o rulotă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu o să locuim aici prea mult.

Nu acesta era adevăratul motiv al obiecțiilor lui. Privindu-l, Daisy înțelese că avea de ales. Putea să își ofere, și ar fi fost îndreptățită, luxul de a se posomorî, sau putea să îl forțeze să fie sincer cu ea.

— Spune-mi exact care e problema.

— Ți-am spus deja.

— Nu, nu mi-ai spus. Sheba m-a informat că ai renunțat la o rulotă mai frumoasă în schimbul acesteia.

El ridică din umeri.

— Ai vrut să-mi faci viața cât mai grea posibil, nu-i așa?

— N-o lua personal. Nici măcar nu te cunoscusem încă atunci când am luat decizia în privința rulotei.

— Dar știai câte ceva despre mine de la tatăl meu.

Alex se duse la frigider și scoase o sticlă de vin pe care o cumpăraseră cu o zi în urmă, o sticlă pe care ea o considerase prea scumpă pentru bugetul lor.

Refuză să se lase ținută la distanță.

— Voi ai să trăiești în continuare în rulota asta așa cum era?

— Era în regulă.

Băgă mâna în sertar după tirbușon.

— Nu te cred. Ești genul de bărbat căruia îi plac lucrurile frumoase. Te-am văzut cum admiri peisajul când suntem pe drum sau cum îmi arăți ceva drăguț în câte o vitrină. Ieri când ne-am oprit la taraba aia de pe marginea drumului ai spus că felul în care era aranjat coșul de fructe îți amintește de un Cezanne.

— Vrei un pahar de vin?

Ea clătină din cap și, studiindu-l, începu să înțeleagă.

— Iar am trecut granița, nu-i așa?

— Habar nu am la ce te referi.

— Acea graniță invizibilă pe care ți-ai impus-o tu în minte între o căsnicie reală și una de formă. Am încălcat-o din nou, nu-i așa?

— Nu are niciun sens ce spui.

— Ba firește că are. Ți-ai creat o întreagă listă de reguli și norme pentru căsnicia noastră de formă. Eu trebuie să îți urmez ordinele fără să crâcnesc și să nu îți apar în cale decât atunci când mă vrei în pat cu tine. Dar, cel mai important, nu am voie să îmi formez legături emoționale. Nu am voie să-mi pese de tine, de căsnicia noastră, de viața noastră împreună. Nu am voie să-mi pese nici măcar de această mică rulotă mizerabilă.

Reușise în sfârșit să îl scoată din fire și își trânti podul palmei pe blatul de bucătărie, zgâlțâind sticla de vin.

— Nu vreau să-ți faci cuibul aici, asta-i tot! E o idee proastă.

— Am avut dreptate, spuse ea încet.

El își trecu mâna prin păr.

— Ești atât de blestemat de romantică. Uneori când te văd uitându-te la mine am impresia că de fapt nu pe mine mă vezi. Ci mă vezi așa cum ai vrea tu să fiu. Faci același lucru și în privința acestei... acestei legături legale care există între noi. Încerci să faci din ea ceva ce nu e.

— E o căsnicie, Alex, nu doar o legătură legală. Am rostit jurăminte sacre.

— Pentru șase luni! Nu înțelegi că țin la tine? Nu încerc decât să te protejez de suferință.

— Să mă protejezi? Înțeleg. Inspiră adânc. De asta ai început să mă verifici dacă îmi iau pilulele contraceptive?

Expresia lui deveni împietrită.

— Ce legătură are asta?

— La început nu reușeam să-mi dau seama de ce le tot găseam pe raftul de sus al dulapului de medicamente, când eu le lăsasem pe cel de jos. Apoi m-am prins că umbli tu cu ele.

— Eu doar mă asiguram că nu le uiți, atâta tot.

— Cu alte cuvinte, mă verificai.

— Nu am de gând să-mi cer scuze. Ți-am spus cât sunt de hotărât să nu am copii.

Ea îl privi posomorâtă.

— Nu avem nimic, așa-i? Nici respect, nici afecțiune, nici încredere.

— Avem afecțiune, Daisy. Cel puțin eu am. Ezită. Și mi-ai câștigat și respectul. Nu m-am așteptat niciodată să îți iei munca atât de în serios. Ești curajoasă, Daisy.

Ea refuză să simtă recunoștință pentru cuvintele lui.

— Dar nu mă bucur de încrederea ta.

— Am încredere în bunele tale intenții.

— Și crezi că sunt o hoată. Asta nu prea se încadrează la bune intenții.

— Erai disperată când ai luat banii ăia. Erai obosită și înspăimântată, altfel nu ai fi făcut-o. Știu asta acum.

— Nu eu am luat banii.

— Este în regulă, Daisy. Nu îți mai port pică pentru asta.

Faptul că în continuare nu o credea nu ar fi trebuit să o doară atât de tare. Singurul mod în care îl putea convinge era acuzând-o pe Heather, iar acum știa că nu putea să facă așa ceva.

Ce rost ar fi avut? Nu voia să fie ea responsabilă de alungarea lui Heather. Iar dacă trebuia să îi aducă lui Alex o dovadă, convingerea lui că era nevinovată avea să fie oricum lipsită de însemnătate.

— Dacă ai încredere în mine, de ce mă verificai să vezi dacă îmi iau pilulele?

— Nu pot să-mi asum niciun risc. Nu îmi doresc un copil.

— Mi-ai spus asta foarte limpede.

Ar fi vrut să îl întrebe dacă gândul de a avea un copil era cel care îl îngrozea atât de mult sau doar gândul de a avea un copil cu ea, însă îi era teamă de răspunsul pe care l-ar fi primit.

— Nu vreau să îmi mai verifici pilulele. Ți-am spus că le voi lua și așa voi face. Va trebui să ai încredere în mine în privința asta.

Văzu că în el se dădea o luptă. În ciuda faptului că mama ei o trădase cu Noel Black, Daisy nu își pierduse încrederea în oameni. Dar Alex nu părea să aibă încredere în nimeni în afară de el însuși.

Spre surprinderea ei, își simți indignarea pălind, iar locul ei fu luat de compasiune. Cât de oribil trebuia să fie să treci prin viață așteptându-te mereu la tot ce putea fi mai rău din partea celor din jurul tău.

Își trecu ușor degetele peste dosul mâinii lui.

— Nu te-aș răni niciodată intenționat, Alex. Mi-ar plăcea foarte mult dacă măcar atâta încredere ai avea în mine.

— Nu e chiar atât de ușor.

— Știu. Dar trebuie să o faci oricum.

El o privi vreme îndelungată înainte de a da din cap nesigur.

— În regulă. Gata cu verificatul.

Daisy înțelese cumva cât de greu îi fusese să facă acea concesie și fu impresionată.

— Iaaaaar acum, pentru prima dată în arena Circului Fraților Quest, v-o

prezentăm pe Theodosia, superba mireasă a lui Aleksî Cazacul!

Genunchii lui Daisy tremurau atât de tare încât se împiedică, compromițându-și prima ei intrare. Ce se întâmplase cu țigancă neîmblânzită? se întrebă ea frenetic, ascultând pentru prima dată noul discurs al lui Jack. În dimineața aceea la repetiții începuse cu tema țigăncii, dar apoi plecase frustrat când ea țipase. Știusese când Sheba îi aruncase noul costum că aveau să meargă pe o altă idee, dar Sheba îi întorsese spatele fără minima curtoazie de a-i oferi o explicație.

Muzica balalaicii umplu pavilionul de spectacole, care fusese montat într-o parcare din orașelul stațiune Seaside Heights, New Jersey. Aleksî stătea în celălalt capăt al arenei, cu biciul atârându-i din mână. Sclipiciul de un roșu aprins scânteietor din baloanele pe care tocmai le spărsese se lipise pe fețele lustruite ale cizmelor lui negre, iar paietele roșii din brâul lui licăreau ca un torent de sânge proaspăt.

— Vi se pare speriată, doamnelor și domnilor? Jack arată într-un gest larg spre ea. Mie mi se pare speriată. Niciunul dintre noi nu poate înțelege pe deplin curajul de care a avut nevoie această tânără ferită până acum de toate pentru a ieși în arenă alături de soțul ei.

Costumul lui Daisy foșni când avansa încet în arenă. Rochia virginală cu croială strâmtă o acoperea de la gulerul dantelat înalt până la tivul bătut cu strasuri, și chiar înainte să intre Alex îi prinsese între sâni un trandafir din hârtie creponată roz. Îi spusese că avea să facă parte din costumul ei.

Simți privirile publicului ațintite asupra ei. Vocea lui Jack crescuse în intensitate odată cu muzica rusească, iar lateralele cortului fâlfăită în bătaia brizei dinspre ocean.

— Copila unor aristocrați francezi înstăriți, Theodosia a fost ținută la adăpost de lumea modernă, păzită de călugărițele care au educat-o.

Călugărițe? Ce punea Jack la cale?

În timp ce maestrul de ceremonii continuă, Alex începu dansul lent al bicelor care în trecut reprezentase punctul culminant al numărului său, iar Daisy așteptă nemișcată într-o baltă de lumină în celălalt capăt al arenei. Lumina deveni tot mai blândă, iar cât timp publicul ascultă povestea lui Jack, privirile lor urmăriră fascinate mișcările grațioase ale lui Alex.

— L-a cunoscut pe Cazac când circul dădea o reprezentație într-un sat din apropierea mănăstirii în care trăia, iar cei doi s-au îndrăgostit nebunește. Dar părinții ei s-au împotrivit ideii ca nobila lor fiică să devină soția unui bărbat pe care îl considerau un barbar și au renegat-o. Theodosia a fost nevoită să lase în urma ei tot ceea ce știa.

Muzica deveni mai dramatică, iar dansul cu bice al lui Alex deveni dintr-un exercițiu sportiv un dans de seducție al mirelui pentru mireasa sa.

— Acum, doamnelor și domnilor, vine în arenă cu soțul ei, dar nu îi este deloc ușor. Biciul o înspăimântă pe această tânără nobilă și vă rugăm să faceți cât de multă liniște când își va înfrunta temerile. Țineți minte că intră în arenă protejată de un singur lucru – dansul lui Alex ajunsese în punctul culminant –, iubirea pe care o nutrește față de aprigul ei soț cazac.

Muzica se intensifică și, fără avertizare, Alex plesni din bici, descriind un arc dramatic deasupra capului. Răsuflarea ei ieși sub forma unei exclamații gătuite și scăpă tubul pe care tocmai îl scosese din buzunarul special pe care Sheba îl terminase de cusut în costumul ei cu doar câteva ore în urmă.

Publicul icni, iar Daisy își dădu seama că povestea implauzibilă a lui Jack chiar prinsese. În loc să râdă de reacția ei, spectatorii se lăsaseră cumva antrenăți în tensiunea ei.

Spre surprinderea ei, Alex se apropie de ea, ridică tubul pe care îl scăpase și i-l oferi ca și cum ar fi fost un fir de trandafir. Apoi își înclină capul și își trecu ușor buzele peste ale ei.

Gestul fu atât de romantic încât Daisy fu aproape sigură că auzise o femeie din primul rând suspinând. Ar fi suspinat și ea dacă nu ar fi știut că nu făcea decât să joace un rol în fața publicului. Degetele îi tremurară când ținu tubul cât de departe putea de corpul ei.

Reuși să își păstreze calmul cât timp Alex îl reteză, dar când veni vorba să îl prindă în gură genunchii începură din nou să îi tremure. Strecurându-și tubul între buze, închise ochii și se întoarse spre el din profil.

Biciul plesni, iar capătul retezat căzu. Daisy își încleștă mâinile în pumni pe lângă corp. Dacă se așteptase ca prezența spectatorilor să facă numărul mai ușor, se înșelase.

Alex plesni din bici de încă două ori, până când între buzele ei nu mai rămase decât ciotul. Gura îi era atât de uscată încât nu putea înghiți.

Vocea lui Jack interveni șoptită și dramatică:

— Doamnelor și domnilor, vă rog să ne fiți alături când Aleksii va încerca să execute ultima tăietură în micul tub de hârtie ținut în gură de tânăra lui mireasă. Are nevoie de liniște absolută. Țineți minte că biciul va trece atât de aproape de fața ei încât cea mai mărunță greșeală din partea lui ar putea s-o nenorocească pe viață.

Daisy scânci. Unghiile i se înfipseră atât de adânc în palme încât se temu că ajunsese la sânge.

Zgomotul explodează în urechile ei când biciul sfâșie ce mai rămăsese din tubul din gura ei.

Publicul izbucni în urale. Daisy se forță să deschidă ochii și se simți atât de amețită încât se temu că avea să leșine. Alex arată spre ea cu mâna, făcându-i astfel semn să se încline în fața spectatorilor. Dar ea nu reuși mai mult decât să își aplece milimetric bărbia.

Când ridică din nou capul, vârful biciului zbură prin aer spre ea, iar floarea din hârtie creponată roșie prinsă între sânii ei explodează într-un torent de petale fragile de hârtie.

Ea sări în spate cu un șuierat înspăimântat, iar publicul aplaudă. Alex schiță spre ea un gest tăios în sus, semnalul că trebuia să ridice brațele și să își încrucișeze încheieturile. Ca prin vis, Daisy îi urmă instrucțiunile.

Biciul plesni, iar publicul icni când coarda se înfășură în jurul încheieturilor ei. El așteptă o clipă înainte de a ușura tensiunea. Din mulțime se auzi un murmur indescifrabil. Alex se încruntă spre ea, iar Daisy își aminti că ar fi trebuit să zâmbească. Reuși să își tragă în sus colțurile gurii și să întindă încheieturile ca toată lumea să vadă că nu fusese rănită. În timp ce făcu acest lucru, biciul plesni din nou.

Daisy se crispă. Coborând privirea, văzu coarda încolăcită în jurul gambelor ei. Era ceva ce Alex nu mai făcuse, iar ea îi aruncă o privire îngrijorată. El detensionează biciul și ridică din sprâncene în semn de avertizare. Daisy oferi mulțimii un alt zâmbet încremenit. Alex îi semnală din nou să ridice brațele. Cu un sentiment de inevitabilitate, ea se supuse.

Poc!

Un țipăt îi răzbătu din gâtlej când coarda se încolăci în jurul taliei ei. Așteptă ca Alex să detensioneze biciul, dar de data aceasta nu o făcu. În schimb trase de bici, forțând-o să vină la el. De-abia când fusta rochiei ei atinse coapsele lui, Alex slăbi brusc strânsoarea biciului înfășurat în jurul ei și o trase în brațele lui pentru un sărut dramatic care ar fi fost demn să apară pe coperta unui roman de dragoste.

Publicul izbucni în urale.

Daisy se simțea amețită și furioasă pe el, dar în același timp cuprinsă de o fericire delirantă. Alex fluieră, iar Misha se năpusti furtunos înapoi în arenă. Dându-i drumul doar pentru o clipă, Alex sări pe cal din spate în timp ce acesta făcea în galop un tur al arenei. Daisy simți un fior de teamă urcându-i pe șira spinării. Doar nu avea...

Picioarele i se desprinseră de sol când el se lăsă să atârne într-o parte de pe

cal pentru a o ridica în brațe, înainte să apuce să se dezmeticească, se trezi așezată de-a curmezișul în poala lui.

Luminile se stinseră, cufundând arena în întuneric. Aplauzele fură asurzitoare. Alex își relaxă unul din brațe, în timp ce ea îl prinse frenetic de talie. Câteva clipe mai târziu, auzi o explozie de sunete și un uriaș bici de foc dansă deasupra capetelor lor.

Daisy traversă drumul îngust de asfalt care separa parcare în care era instalat circul de plaja pustie, în stânga ei, luminile țipătoare ale promenadei Jersey Shore inundau întunericul cu sclipirea haosului lor de culori. Roata Ferris și caruselul tip fermoar, călușei și diversele tarabe.

Debutul ei marcase prima reprezentație a circului în acel oraș turistic, iar acum era prea agitată pentru a dormi. Publicul prezent la cel de-al doilea spectacol reacționase chiar mai entuziast și un minunat sentiment de succes răzbătea dincolo de oboseala ei. Chiar și Brady Pepper renunțase la tăcerea lui obișnuită pentru a-i oferi un salut rece din cap.

Inspiră mirosul umed al mării și păși pe nisip, care își pierduse căldura de peste zi și i se strecură răcoros în sandale. Adora să se afle în apropierea oceanului și se bucura că acesta era unul dintre locurile în care circul avea să petreacă mai mult de o noapte.

— Daisy?

Se întoarse și îl văzu pe Alex stând la capătul de sus al scărilor, cu trupul înalt și zvelt profilându-se în scânteierea vagă a lunii reflectată pe cerul nopții. Briza îi răscolea părul și îi lipea cămașa de corp.

— E o plimbare privată sau îți se poate alătura oricine?

— Ești înarmat?

— Bicele le-am lăsat deoparte noaptea asta.

— Atunci vino.

Zâmbi și îi întinse mâna.

Preț de o clipă, el ezită, iar Daisy se întrebă dacă gestul era prea personal pentru el. Era deosebit de grăitor pentru relația lor faptul că ținutul de mână i se părea un gest mai intim decât sexul. Chiar și așa, nu își lăsă brațul să cadă. Era pur și simplu o altă provocare pe care trebuia să o înfrunte.

Tălpile bocancilor lui de lucru bocăniră pe treptele de lemn când coborî la ea. O luă de mână, iar dunga de bătători din palma lui îi aminti că era un bărbat obișnuit să muncească din greu. Mâna lui, caldă și puternică, o înghiți pe a ei.

Plaja era pustie, dar încă plină de gunoaietele lăsate în urmă de vizitatorii din

ziua aceea, oameni dornici să înceapă cât mai devreme sezonul estival. Doze de suc goale, o pereche de șlapi din cauciuc, capacul rupt al unei lăzi frigorifice. Se îndreptară agale spre apă.

— Publicului i-a plăcut noul număr.

— Eram atât de speriată încât îmi dărdâiau genunchii. Dacă nu m-ar fi salvat noua versiune de poveste, ar fi fost un dezastru, dar când am încercat să-i mulțumesc lui Jack după spectacol, mi-a spus că a fost ideea ta. Ridică privirea spre el și zâmbi. Nu crezi că ai cam forțat nota cu acele călugărițe franceze?

— Ți-am auzit discursurile despre moralitate, scumpo. Dacă nu cumva am ghicit eu greșit, cel puțin o parte din educația haotică de care ai avut parte ți-a fost oferită de călugărițe.

Ea nu negă acest lucru.

Se plimbară o vreme cufundați într-o tăcere confortabilă. Briza i se juca în păr, iar vuietul valurilor acoperea sunetele îndepărtate ale parcului de distracții de pe promenadă, dându-i impresia că nu erau decât ei doi, singuri pe lume. Așteptă ca Alex să-i dea drumul la mână, dar el i-o ținu în continuare.

— Te-ai descurcat bine în seara asta, Daisy. Ești foarte harnică.

— Chiar crezi asta? Chiar crezi că sunt harnică?

— Da.

— Mulțumesc. Nu mi-a mai spus nimeni vreodată așa ceva. Râse încet, autoironie. Dacă mi-ar fi spus, probabil nu i-aș fi crezut.

— Dar pe mine mă crezi.

— Nu ești un bărbat care să ofere laude prea ușor.

— Asta e un compliment?”.

— Nu sunt sigură.

— Nu i corect.

— Ce anume?

— Eu am spus ceva drăguț despre tine. Sunt sigur că poți găsi și tu cel puțin un lucru bun legat de mine.

— Firește că pot. Gătești un chili excelent.

Spre surprinderea ei, el se încruntă.

— Bine. Uită că am spus asta.

Năucită, Daisy își dădu seama că îl rănise. Crezuse că doar glumește, dar fiind vorba de Alex ar fi trebuit să știe că nu era așa. Chiar și așa, fu surprinsă că îi păsa de ce credea ea.

— Doar îmi făceam încălzirea pentru treburile cu adevărat importante, spuse ea.

— Nu-i mare treabă. Chiar nu contează.

Dar conta, iar ea era încântată.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Las-o baltă!

Ea îl strânse de mână.

— Tu faci ceea ce consideri tu că e corect, chiar dacă alții nu sunt de acord, deci ar trebui să îți admir integritatea. Și chiar îți admir integritatea, dar... își strânse degetele peste mâna lui. Chiar vrei să fii sinceră?

— Doar așa ți-am zis, nu?

Ea ignoră aerul țăfnos cu care își împinsese în față bărbia.

— Ai un zâmbet minunat.

Alex păru vag nedumerit, iar mâna lui se relaxă peste a ei.

— Îți place zâmbetul meu?

— Da. Foarte mult.

— Nu mi-a mai spus nimeni vreodată așa ceva.

— Nu sunt mulți cei care au ocazia să îl vadă. Își ascunse propriul zâmbet, studiind seriozitatea cu care reflecta la cuvintele ei. Ar mai fi ceva, dar nu știu cum o să interpretezi chestia asta.

— Continuă.

— Ai un corp cu adevărat grozav.

— Un corp grozav? Asta-i tot? Țăsta e cel mai bun al doilea lucru pe care îl poți spune despre mine?

— Nu am spus că ar fi al doilea cel mai bun lucru. Nu fac decât să-ți spun ceva care e foarte bun la tine, iar asta e ceva cu adevărat bun.

— Corpul meu?

— E superb, Alex. Chiar e.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Vuietul valurilor umplu scurta tăcere ce se lăsă între ei.

— Și tu, spuse el.

— Ce anume?

— Corpul tău. Îmi place.

— Al meu? Dar nu e absolut nimic grozav la el. Umerii sunt prea înguști raportați la șaolduri, iar coapsele prea late. Abdomenul...

El clătină din cap.

— Data viitoare când mai aud o femeie turuind despre cât de nevrotici sunt bărbații, am să-mi aduc aminte de asta. Tu îmi spui că îți place corpul meu, și ce

îți răspund eu? Îți spun mulțumesc. Apoi îți spun că și mie îmi place corpul tău și ce aud? O listă lungă de nemulțumiri.

— E blestemul femeilor care au crescut jucându-se cu păpuși Barbie. Mormăitul lui dezgustat o încântă cumva. Mulțumesc pentru compliment, dar... fii sincer. Nu crezi că am sânii puțin prea mici?

— Asta e o întrebare capcană, nu-i așa?

— Spune-mi adevărul.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da.

— În regulă, atunci.

O prinse de umeri și o întoarse cu fața spre ocean, apoi veni în spatele ei. Brațele lui se strecurară în jurul ei și îi prinse sânii în palme. Pielea ei fu cuprinsă de furnicături când Alex strânse și frământă blând carnea. Își trecu degetele mari peste rotunjimea lor moale și le mângâie vârfurile ce începuseră să se întărească.

Respirația ei se acceleră. Buzele lui o atinseră cu delicatețe pe lobul urechii când îi șopti.

— Eu îi găsesc perfecți, Daisy. Exact mărimea potrivită.

Ea se întoarse, iar în momentul acela nicio forță din lume nu ar fi putut să o împiedice să îl sărute. Înălțându-și brațele în jurul gâtului lui, se ridică în vârful picioarelor și își apăsă gura peste a lui, cu buzele moi și flexibile. Limba lui o dezmierdă, iar a ei răspunse. Pierdu orice noțiune a timpului sau chiar a separării. Trupul ei deveni o parte dintr-al lui, iar al lui o parte dintr-al ei.

— Ia te uită, Dwayne! Sunt cei doi de la circ.

Daisy și Alex se separară tresărind violent, ca doi adolescenți surprinși de polițiști mângâindu-se în public.

Deținătoarea vocii stridente era o femeie rotofeie, de vârstă mijlocie, purtând un costum verde cu imprimeu floral și cărând o poșetă neagră mare. Șapca de baseball din plasă albastră a soțului ei, căpătată la vreun eveniment promoțional, ascundea probabil un cap chel. Pantalonii largi ai acestuia erau suflecați până la gambe, iar tricoul sport îi stătea foarte mulat peste burta umflată.

Femeia le zâmbi radios.

— V-am văzut spectacolul. Domnul Dwayne nu credea că sunteți cu adevărat îndrăgostiți. Spunea că totul e de fațadă, dar eu i-am zis că nu poți simula așa ceva. Îl bătui pe soțul ei peste burtă. Eu și domnul Dwayne suntem căsătoriți de treizeci și doi de ani, deci știm câte ceva despre iubirea adevărată.

Lângă ea, Alex deveni țepăn ca un vătrau, lăsând-o pe Daisy să le ofere un

zâmbet celor doi.

— Sunt sigură că așa e.

— Nimic nu este mai bun decât o căsnicie solidă pentru a rămâne cu picioarele pe pământ.

Alex salută cuplul cu un gest scurt din cap și o prinse pe Daisy de braț pentru a o lua de acolo. Daisy se întoarse și le strigă:

— Vă urez încă treizeci și doi de ani!

— Și vouă, draguță!

Îl lăasă pe Alex să o târască după el, știind că nu ar fi ajutat-o la nimic să i se împotrivească. Subiectul iubirii îi stârnea o asemenea neliniște încât simțea o dorință absurdă să îl aline. Când ajunseră la treptele care urcau înapoi la promenadă, dădu curs acelui impuls.

— Alex, liniștește-te. Nu o să mă îndrăgostesc de tine.

Când rosti acele cuvinte simți o tresărire bizară undeva în zona inimii. Ceea ce o sperie, pentru că știa că a se îndrăgosti de el ar fi fost un dezastru. Erau prea diferiți. El era dur, sever și cinic, în timp ce ea era exact opusul.

Atunci cum se explica, se întrebă ea, că Alex stârnea ceva atât de elementar din ea? Și de ce părea să îl înțeleagă atât de bine, când el refuza să îi spună orice despre trecutul lui, și nimic despre viața lui în afară circuitului? În pofida acestui lucru știa că, într-un mod pe care nu ar fi putut să îl explice pe deplin, el o ajutase să se reinventeze. Datorită lui se bucura acum de un sentiment de independență de care nu mai avusese parte niciodată. Pentru prima dată în viață, chiar îi plăcea de ea însăși.

Alex urcă scările.

— Tu ești o romantică, Daisy. Nu că m-aș crede atât de irezistibil – Dumnezeu mi-e martor că nu e așa –, dar de-a lungul anilor am constatat că în clipa în care un bărbat îi semnaleză prin ceva unei femei că nu e potrivit pentru ea, în mintea ei ea transformă acel semnal într-o încurajare.

— Rahat.

Ajunseseră în capul scărilor. Alex se sprijini cu șoldurile de balustradă și o studie.

— Am văzut asta întâmplându-se de prea multe ori. Femeile își doresc ceea ce nu pot avea, chiar dacă ceea ce nu pot avea nu e bun pentru ele.

— Așa te privești tu? Ca fiind un om care nu e bun pentru persoanele din viața ta?

— Pur și simplu nu vreau să te rănesc. De asta m-am supărat când am văzut cum ai redecorat rulota. Arată grozav acum și va fi mai plăcut de trăit în ea, dar

nu vreau să ne jucăm de-a soțul și soția. Lăsând la o parte legătura legală, între noi există doar o relație pasageră. Atât și nimic mai mult.

— O relație pasageră?

— O aventură amoroasă. Cum o fi. În regulă – o circumstanță.

— Măgarule!

Se chinui să își înăbușe furia.

— De ce te-ai căsătorit cu mine? Am crezut că ai făcut-o pentru că te-a plătit tatăl meu, dar acum nu mai cred asta.

— Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

— Am început să te cunosc.

— Și acum crezi că nu pot fi cumpărat?

— Știu sigur că nu.

— Oricine are un preț.

— Atunci care a fost al tău?

— Îi eram dator tatălui tău cu o favoare și a trebuit să i-o plătesc. Atât și nimic mai mult.

— Trebuie să fi fost o favoare considerabilă.

Expresia lui deveni împietrită, iar Daisy fu surprinsă când, după o tăcere prelungă, continuă:

— Părinții mei au murit într-un accident de tren în Austria când eu aveam doi ani și am fost dat pe mâna celei mai apropiate rude ale mele, fratele mamei mele, Serghei. Serghei a fost un nenorocit sadic care simțea o plăcere deosebită în a mă biciui până mă lăsa lat.

— O, Alex...

— Nu îți spun asta ca să îți trezesc mila. Vreau doar să înțelegi în ce te-ai băgat. Se așeză pe bancă, iar o parte din furie păru să se risipească din el. Aplecându-se, își frecționează podul nasului între degetul mare și arătător. Stai jos, Daisy.

Acum că era prea târziu, se întrebă dacă ar fi trebuit să înceapă acea discuție, dar mersese prea departe pentru a mai da înapoi și se așeză lângă el. Alex rămase cu privirea ațintită în față, arătând obosit și gol.

— Ai citit povești despre copii care sunt ținuti închiși în câte un pod ani la rând.

Ea dădu din cap.

— Psihologii susțin că, și după ce sunt salvați, acești copii nu se mai pot dezvolta la fel ca restul copiilor. Nu au aceleași deprinderi sociale. Dacă nu au fost expuși interacțiunilor lingvistice până la o anumită vârstă, nu mai învață

niciodată să vorbească. Cred că așa îmi imaginez eu că e și cu iubirea. Nu am cunoscut-o când eram mic, iar acum nu sunt capabil să o simt.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt unul dintre acei cinici care nu crede în existența iubirii, pentru că am văzut-o în relațiile altora. Dar nu sunt eu capabil să o simt. Nici față de o femeie. Nici față de nimeni altcineva. Și nu am fost capabil niciodată.

— O, Alex...

— Nu se pune problema că nu aș fi încercat. Am cunoscut câteva femei minunate în viața mea, dar într-un final nu am făcut decât să le rănesc. De asta am fost atât de îngrijorat în privința pilulelor tale contraceptive. Pentru că nu pot să am vreodată un copil.

— Crezi că nicio relație pe care ai avea-o cu o femeie nu ar putea să dureze? Asta e?

— Știu că nu va dura. Dar este ceva mai profund de atât.

— Nu înțeleg. E ceva în neregulă cu tine?

— Nu m-ai ascultat?

— Ba da, dar...

— Nu sunt capabil să simt emoțiile pe care le simt alți bărbați. Față de nimeni. Nici măcar față de un copil. Orice copil merită să fie iubit de tatăl său, dar eu nu pot face asta.

— Nu te cred.

— Crede-mă! Mă cunosc și știu că nu e o simplă ciudățenie de-a mea. O mulțime de oameni privesc cu lejeritate ideea de a avea copii, dar eu nu. Copiii au nevoie de iubire și, dacă nu au parte de ea, în sufletul lor se produce ceva ce îi distruge. Nu m-aș putea ierta vreodată să știu că i-am făcut așa ceva unui copil.

— Toată lumea e capabilă de iubire și în mod cert de iubire față de propriul copil. Te descrii ca și cum ai fi un fel de... un fel de monstru.

— O mutație poate ar fi termenul mai potrivit. Felul în care am fost crescut m-a făcut să mă abat de la normă. Nu pot tolera ideea că aș putea avea un copil care să crească știind că propriul lui tată nu îl iubește. Abuzul a început și trebuie să se sfârșească tot cu mine.

Noaptea era caldă încă, dar Daisy se înfioră, dându-și seama că hidoasa moștenire a trecutului lui Alex nu îl părăsise nicio clipă. Iar acum se revărsase și o rănise și pe ea, făcând-o să își încolăcească brațele în jurul trunchiului. Nu se imaginase niciodată în mod conștient având un copil cu Alex, dar poate că ideea își croise cumva drum în subconștientul ei, pentru că acum se simțea profund dezamăgită.

Își îndreptă privirea spre el și îi văzu profilul desenat pe fundalul caruselului ce se învârtea în depărtare. Suprapunerea o umplu de milă. Caii viu colorați, cu părul lor de lemn, păreau să reprezinte chintesenta inocenței, a lipsei de griji și a copilăriei, în timp ce Alex, cu ochii lui triști și inima goală, era unul dintre cei osândiți. În tot acest timp crezuse că ea era cea neajutorată, dar el era cu mult mai grav rănit decât fusese ea vreodată.

Nu vorbiră deloc cât timp făcură cale întoarsă spre rulotă, căci Daisy nu mai avea ce să spună. Cartofior evadase din nou și stătea și o aștepta. Se apropie de ea tropăind, scoțând un mic behăit de trompetă în semn de salut.

— Îl duc eu înapoi, spuse Alex.

— Stai liniștit. Îl duc eu. Simt nevoia să fiu singură o vreme.

El dădu din cap și își trecu degetul mare peste obrazul ei, cu ochii atât de mahnți încât Daisy nu putu îndura. Se întoarse pentru a-l mângâia pe Cartofior pe trompă.

— Haide, scumpule.

Îl duse lângă ceilalți pui și îl priponi, apoi luă o veche pătură de lână și o întinse pe pământ lângă el. Când se așeză și își strânse genunchii la piept, Cartofior își schimbă și el poziția. Pentru o clipă crezu că avea să o calce și se încordă, în schimb animalul își puse picioare din față de-o parte și de alta a ei și își lăsă trompa să cadă.

Se afla într-o peșteră caldă alcătuită din trupul elefantului. Își lipi obrazul de corpul lui aspru, cu textură de pânză de sac, chiar între picioarele lui, și auzi bubuitul puternic al inimii lui dulci și poznașe. Știa că ar fi trebuit să se mute de acolo, dar deși se odihnea sub un pui de elefant de o tonă, nu se simțise în viața ei mai în siguranță. Stătu acolo și, gândindu-se la Alex, își dori să fi fost și el suficient de mic pentru a încăpea unde se afla ea, exact sub inima lui Cartofior.

capitolul 15

Alex dormea deja când se întoarse Daisy în rulotă. Se dezbracă străduindu-se să nu facă deloc gălăgie, apoi își luă unul dintre tricourile lui. Când se îndreptă spre canapea, auzi o șoaptă răgușită.

— Nu în noaptea asta, Daisy. Am nevoie de tine.

Se întoarse și coborî privirea spre ochii lui cu pleoapele pe jumătate închise și întunecați de dorință. Părul îi era ciufulit, iar iconița de aur din jurul gâtului lui scânteia într-o rază de lumină a lunii care se strecura prin fereastră. Daisy încă auzea în minte bătaia inimii lui Cartofior, transmițându-i asurzitor mesajul de

iubire necondiționată, și nimic pe lume nu ar fi putut s-o facă să îi întoarcă spatele.

De data aceasta nu își oferiră zâmbete. Nu se tachinară. Alex o posedă cu ferocitate, aproape cu disperare, iar când se sfârși, își încolăci trupul peste al ei și nu îi mai dădu drumul. Adormiră cu palma lui închisă peste sânul ei.

Daisy nu se mai întoarse pe canapea nici în noaptea următoare, nici după aceea. Rămase în patul soțului ei și se trezi cu inima umplându-se încet cu o emoție pe care se temea teribil să o numească.

O săptămână mai târziu ajunseseră în centrul statului New Jersey, unde se instalaseră într-o altă curte de școală, aflată în mijlocul unui cartier suburban cuprinzând case confortabile, pe câte două niveluri, cu leagăne în curțile din spate și minifurgonete parcate pe aleile de la intrare. În drum spre menajerie, unde era legat Cartofior, Daisy trecu pe la vagonul roșu pentru a face noi modificări în ordinea de hrănire și, când intră, îl văzu pe Jack răsfoind mai multe dosare.

Acesta o salută scurt din cap. Ea îi răspunse la salut, apoi se duse la birou să caute hârtiile de care avea nevoie. Telefonul celular sună, iar ea răspunse.

— Circul Fraților Quest.

— Îl caut pe doctorul Markov, spuse un bărbat cu un vag accent britanic. E disponibil?

Ea se lăsă să cadă pe scaun.

— Pe cine?

— Doctorul Alex Markov.

Mîntea i se învârti amețită.

— Nu... ăăă... nu e aici în momentul de față. Doriți să îi transmit un mesaj?

Mâna îi tremură când notă numele și numărul de telefon al bărbatului. În timp ce închidea, era deja amețită de surprindere. Alex era doctor! Știuse că era bine educat și că avea o altă viață, dar nu își imaginase nimic de genul acesta.

Misterele care îl înconjurau pe soțul ei se adânceau, dar habar nu avea cum să descopere adevărul. Până în acel moment Alex refuzase să îi răspundă la oricare dintre întrebări și continua să se poarte ca și cum pentru el nu ar fi existat și o altă viață dincolo de lumea cercului.

Își linse buzele uscate și își îndreptă privirea spre Jack.

— A sunat un bărbat care voia să discute cu Alex. L-a numit doctor Markov.

Jack băgă câteva dosare înapoi în sertarul deschis al fișetului, fără a ridica ochii.

— Lasă-i mesajul pe birou. O să îl vadă când sosește.

Nu trădase nicio reacție, prin urmare era evident că știa mai multe decât ea

despre viața soțului ei. Această revelație o răni.

— Știi că e doar o scăpare, dar Alex nu mi-a spus niciodată cu exactitate ce ramură a medicinei practice.

Jack luă un alt dosar.

— Presupun că asta înseamnă că așa vrea el.

Frustrarea o măcină.

— Spune-mi ce știi despre el, Jack.

— Oamenii care trăiesc la circ învață să nu pună prea multe întrebări despre viața privată a altora. Dacă oamenii vor să îți vorbească despre trecutul lor, o vor face. Dacă nu, e treaba lor.

Daisy își dădu seama că nu făcuse decât să se pună singură într-o situație stânjenitoare. Răsfoi ostentativ câteva hârtii și se retrase cât de repede putu.

Îl găsi pe Alex cu Misha, lăsat pe vine pentru a examina chișița calului. Îl fixă cu privirea preț de o clipă prelungă.

— Ești veterinar.

— Ce tot spui acolo?

— Ești doctor veterinar.

— De când?

— Nu ești?

— Nu știu de unde îți vin ideile astea.

— Tocmai am primit un telefon pentru tine. Cineva care dorea să discute cu doctorul Markov.

— Și?

— Dacă nu ești veterinar, ce fel de doctor ești?

El se ridică și o bătu pe Misha pe gât.

— Te-ai gândit vreodată că poate e o poreclă?

— O poreclă?

— De când eram la închisoare. Știi că prizonierii își dau diverse nume între ei.

— Dar nu ai fost la închisoare!

— Parcă ziceai că am fost. Pentru că am ucis-o pe chelnerița aia.

Frustrată, Daisy bătu cu piciorul în pământ.

— Alex Markov, spune-mi în clipa asta cu ce te ocupi când nu mergi în turneu cu cirul acesta!

— De ce vrei să știi?

— Sunt soția ta! Merit adevărul.

— Tot ce trebuie să știi e ceea ce ai în fața ochilor – un circar vagabond ursuz

și cu un simț jalnic al umorului. Mai mult de atât nu ar face decât să te deruteze.

— Asta e cel mai arogant și condescendent...

— Nu vreau să fiu arogant cu tine, scumpo. Doar că nu vreau să îți tulburi judecata limpede cu iluzii. Asta e tot ce există pentru noi. Circul Fraților Quest. Un sezon. Rulota și multă muncă. Expresia lui deveni mai blândă. Mă străduiesc din răputeri să nu te rănesc. Ajută-mă, bine? Nu mai pune atâtea întrebări.

Dacă ar fi fost ostil, i s-ar fi împotrivit, dar nu putea lupta împotriva emoției care răzbătuse pe neașteptate din vocea lui. Dându-se în spate, îl privi în adâncul ochilor. Erau la fel de aurii că ai lui Sinjun și la fel de misterioși.

— Nu-mi place asta, Alex, spuse ea încet. Nu-mi place chiar deloc.

Porni spre menajerie.

Ceva mai târziu, Heather intră în cort chiar în timp ce Daisy termina de spălat cu furtunul cușca lui Glenna.

— Pot să vorbesc cu tine?

— În regulă.

Când închise apa, văzu urme violet sub ochii adolescentei și îi simți tensiunea.

— De ce nu i-ai spus lui Sheba despre bani?

Ea făcu furtunul colac și îl puse deoparte.

— Am decis să nu o fac.

— Nu ai de gând să-i spui?

Daisy clătină din cap.

Ochii lui Heather se umplură de lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că nu i-ai spus după tot ceea ce am făcut.

— Poți să te revanșezi față de mine promițându-mi să nu mai fumezi niciodată.

— Orice! Aș face orice. Nu am să uit niciodată asta, Daisy. Niciodată. Heather înșfăcă furtunul pe care Daisy tocmai îl făcuse colac. Dă-mi voie să te ajut. Cu orice vrei tu. Fac orice.

— Mulțumesc că te-ai oferit, dar am terminat.

Începu să strângă din nou furtunul, dar de data aceasta îl duse afară și îl puse pe sol, sprijinindu-l de cort.

Heather veni după ea.

— Nu ai vrea... știu că sunt doar o puștoaică și toate alea, dar cum tu nu ai prieteni din cauza mea, poate am putea să facem niște chestii împreună. Păru să își scormonească mintea în căutarea unui interes comun care să le permită să lase în urmă istoricul lor furtunos și să creeze în același timp o punte peste diferența de vârstă dintre ele. Eventual am putea cândva să mergem la pizza sau ceva de genul.

Sau să ne aranjăm reciproc părul.

Daisy nu se putu abține să nu zâmbească auzind nota șovăitoare de speranță din tonul ei.

— Ar fi drăguț.

— Am să mă revanșez față de tine, îți promit.

Pentru unele lucruri nu era posibil să te revanșezi, dar Daisy nu avea să-i spună acest lucru lui Heather. Luase deja o decizie și nu avea să folosească vinovăția ca pe o armă pe care să i-o fluture mereu sub ochi adolescentei.

Brady Pepper le întrerupse, intervenind hotărât între ele cu aerul unui sol aducând vești proaste.

— Ce cauți aici. Heather? Ți-am spus să nu-ți faci de lucru cu ea.

Heather roși.

— Daisy s-a purtat foarte frumos cu mine și voiam să o ajut.

— Du-te și caut-o pe Sheba. Vrea să te ajute să îți exersezi statul în cap.

Heather arătă tot mai nefericită.

— Daisy e foarte drăguță, tati. Nu e cum crezi tu. Se pricepe să aibă grijă de animale, iar cu mine se poartă...

— Du-te odată, domnișoară.

— Du-te, Heather. Daisy îi făcu un semn din cap pentru a o liniști. Mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuti.

Ezitănd, Heather se supuse.

Brad plesnea de animozitate – un Sylvester Stallone cu doză dublă de testosteron.

— Stai departe de ea, ai înțeles? Poate că Alex e orbit temporar în privința ta, dar noi restul nu uităm atât de ușor.

— Nu mi-e rușine de nimic din ce am făcut, Brady.

— Nu a fost destul de mare fărădelegea? Dacă suma pe care ai fi luat-o ar fi fost două mii de dolari în loc de două sute, atunci ți-ar fi fost rușine? Îmi pare rău, dulceață, dar în mintea mea, hoța e tot hoță.

— Tu ai dus o viață atât de nepătată încât nu ai făcut niciodată nimic ce să regreti?

— Nu am furat nimic, asta-i sigur.

— Furi sentimentul de siguranță al fiicei tale. Asta nu se pune?

Buzele lui se subțiată într-o dungă.

— Să nu îndrăznești să-mi ții lecții despre cum să-mi cresc fiica. Nici tu, nici Sheba. Niciuna din voi nu a avut vreodată copil, așa că n-aveți decât să vă țineți amândouă gurile alea blestemate.

Se îndepărtă furios, cu mușchii lucindu-i și penele din coadă șifonate.

Daisy oftă. Era de-abia ora unu. Se certase cu Alex și îi enervase atât pe Jack, cât și pe Brady. Ce altceva mai putea să meargă prost în ziua aceea?

Atenția îi fu atrasă de sunetul strident al unui amalgam de voci entuziasmate și văzu un alt grup de elevi venind dinspre școala primară din apropierea cercului. Toată dimineața diversele clase făcuseră tururi ale cercului, și cu atâția copii hoinărind pe acolo, Daisy se asigurase că inclusiv Cartofior era temeinic priponit, ceea ce lui nu-i plăcea deloc. Copiii aceștia erau cei mai mici de până acum. Probabil erau de la grădiniță.

O privi melancolică pe femeia de vârstă mijlocie care îi însoțea. Poate că a fi educatoare la grădiniță nu era definiția absolută a fericirii pentru toată lumea, dar pentru ea era.

Urmări cu câtă îndemânare reușea educatoarea să îi împiedice pe copii să se dezlanțuie și, pentru o clipă, se imagină făcând același lucru. Dar nu se abandona fanteziei prea mult timp. Pentru a fi educatoare ar fi avut nevoie de o diplomă de facultate și era prea bătrână pentru așa ceva.

Nu se putu abține să nu se ducă la ei când aceștia se apropiată de cușca lui Sinjun, care era delimitată cu frânghii pentru a nu lăsa vizitatorii să vină prea aproape. După ce îi zâmbi educatoarei, i se adresă unui îngerăș mic și dolofan în salopetă roz, care privea tigru cu o expresie de uluire.

— Numele lui e Sinjun și e un tigru siberian. Siberienii sunt cei mai mari dintre toți tigri.

— Mănâncă oameni? întrebă îngerășul.

— Nu oameni, dar e carnivor. Ceea ce înseamnă că mâncarea lui constă din carne.

Băiețelul de lângă ea interveni.

— Gerbilul meu mănâncă mâncare de gerbil.

Daisy râse.

Educatoarea zâmbi.

— Pun pariu că știi o grămadă despre tigri. Ai vrea, te rog, să le spui copiilor câte ceva despre Sinjun?

Daisy fu străbătută de un fior de încântare.

— Mi-ar plăcea foarte mult! Își sortă rapid în minte cunoștințele pe care le dobândise în urma recentelor ei vizite la bibliotecă și selectă detaliile care le-ar fi fost cel mai ușor de înțeles. În urmă cu o sută de ani, tigri rățăceau liberi în diverse părți ale lumii, dar asta nu se mai întâmpla acum. Oamenii au început să se instaleze pe teritoriile tigrilor...

Își continuă explicația despre extincția treptată a tigrilor în termeni cât mai simpli și fu încântată să constate că cei mici îi sorbeau cuvintele.

— Putem să-l mângâiem? întrebă unul dintre ei.

— Nu. E bătrân și nu foarte prietenos și nu ar înțelege că nu vrei să-i faci rău. Nu e ca o pisică sau un câine.

Le răspuse și la alte întrebări, inclusiv câteva despre cum mergea Sinjun la toaletă, întrebări care stârniră un cor de chicote. Îl ascultă pe un băiețel povestind despre un câine care murise și pe un altul anunțând că tocmai se făcuse bine după varicelă. Erau atât de scumpi încât ar fi putut cu ușurință să își petreacă toată ziua vorbind cu ei.

Când clasa se pregăti să plece, educatoarea îi mulțumi entuziastă, iar îngerășul în salopetă roz o îmbrățișă. Daisy avu impresia că plutea pe un nor.

Încă îi privea în timp ce se îndreptă spre rulotă pentru a înghiți ceva rapid de prânz, când din vagonul roșu ieși o siluetă familiară, îmbrăcată în pantaloni maro-închis și un tricou polo galben-deschis. Daisy se opri, aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor. În același timp, deveni conștientă de hainele ei de lucru murdare și de părul în dezordine, ciufulit de ultima dată când o lăsase pe Glenna să i-l scarmene.

— Bună, Theodosia.

— Tată? Ce cauți aici?

Tatăl ei era în mintea ei o persoană atât de impunătoare încât rareori observa că avea o constituție destul de fragilă, fiind cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea. Își purta cu un aer firesc toate accesoriile de om înstărit. Părul argintiu tuns cu o mână expertă de un frizer care venea la el la birou o dată pe săptămână, un ceas de mână scump, pantofi italieni clasici, cu o discretă cataramă aurie de-a latul botului. Îi era greu să și-l imagineze renunțând vreodată la demnitatea sa suficient cât să se îndrăgostească de un manechin din lumea modei și să devină tatăl unui copil ilegal, dar ea era dovada vie a faptului că, la un moment dat în viața sa, tatăl ei fusese cu adevărat uman.

— Am venit până aici să îl văd pe Alex.

— Oh.

Se strădui cât putu să își ascundă dezamăgirea că nu venise să o vadă pe ea.

— Voiam totodată să văd cum ești și tu.

— A, da?

— Voiam să mă asigur că ești încă lângă el. Că nu ai făcut vreo negliobie.

Pentru o clipă, Daisy se întrebă dacă Alex îi spusese despre banii furați, dar apoi își dădu seama că nu o făcuse. Acea convingere o umplu de căldură.

— Din câte vezi, sunt încă aici. Dacă vrei să vii cu mine până la rulotă, îți pot oferi ceva de băut. Sau îți pregătesc un sandviș dacă ți-e foame.

— O ceașcă de ceai mi-ar pica bine.

Daisy îl conduse spre rulotă. Tatăl ei se opri din mers când văzu exteriorul ponosit.

— Dumnezeu mare! Să nu-mi spui că tu chiar locuiești aici.

Ea simți o dorință bizară de a lua apărarea micuțului ei cămin.

— Nu e la fel de rău și pe dinăuntru. M-am ocupat eu.

Deschise ușa și îl pofti înăuntru, însă în ciuda schimbărilor pe care le făcuse ea, tatăl ei nu fu cu nimic mai impresionat de interior decât fusese de exterior.

— În mod cert, Alex și-ar fi putut permite condiții mai bune de atât.

Oricât ar fi fost de ciudat, critica lui o făcu să intre în defensivă.

— E în regulă pentru noi.

Privirea lui zăbovi pentru o clipă asupra singurului pat din rulotă. Daisy speră că imaginea avea să îl facă să se simtă stingherit, dar nu reuși să îi descifreze expresia.

Când se duse la aragaz să fiarbă apă pentru ceai, felul grijuliu în care tatăl ei se așeză pe canapea îi arătă limpede că îi era teamă să nu culeagă vreo boală. Ea se așeză pe scaun lângă el până așteptă să se înfierbânte apa.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, ruptă în cele din urmă de tatăl ei.

— Cum vă înțelegeți tu și Alex?

— Ne merge bine.

— E un bărbat remarcabil. Nu oricine ar fi putut trece peste copilăria de care a avut el parte. Ți-a povestit vreodată cum ne-am cunoscut?

— Mi-a spus că i-ai salvat viața.

— Nu știu ce să zic în privința asta, dar când l-am găsit eu, unchiul lui îl pusese la pământ în spatele unuia dintre camioane. Îl ținea la pământ cu piciorul, în timp ce îl bătea cu brutalitate cu un bici împletit.

Daisy se crispă. Alex îi spusese că fusese abuzat, dar să audă acel lucru de pe buzele tatălui ei făcea totul să pară chiar mai oripilant.

— Cămașa lui Alex era sfâșiată. Spatele îi era brăzdat de dungi roșii umflate, dintre care unele sângerau. Unchiul lui îl blestema pentru ceva greșeală mărunță, în timp ce îl biciuia cu toată forța de care era în stare.

Ea închise strâns ochii, dorindu-și ca tatăl ei să nu mai spună nimic, însă el continuă:

— Ceea ce îmi amintesc cel mai bine e faptul că Alex era perfect tăcut. Nu plângea. Nu striga după ajutor. Pur și simplu stătea și îndura. Era cel mai tragic

lucru pe care îl văzusem vreodată.

Daisy fu lovită de greață. Nici nu era de mirare că Alex nu putea să creadă în iubire.

Tatăl ei se lăsă pe spate pe canapea.

— Ca o ironie, la început habar nu am avut cine era copilul. Serghei Markov era la vremea respectivă în turneu cu bătrânul Circ Curzon și doar o toană de moment m-a făcut să decid să caut mai multe informații despre el când am aflat că urma să aibă o reprezentație în apropiere de Fort Lee. Auzisem niște zvonuri despre legăturile familiei. Mi se spusese că erau autentice, dar eu sunt întotdeauna sceptic când e vorba de astfel de povești și nu le-am crezut cu adevărat.

Deși cunoștea pasiunea tatălui ei față de istoria rusă, Daisy nu știuse că aceasta se extindea și la lumea ciroului. Când ceainicul începu să fluiera, se duse la aragaz.

— Legăturile sunt cât se poate de autentice. Familia Markov e una dintre cele mai faimoase familii de circari din istorie.

El o privi cu un aer bizar în timp ce ea începu să prepare ceaiul.

— Familia Markov?

— În cea mai mare parte se pare că numele a fost dus mai departe de femeile familiei. Nu ți se pare neobișnuit?

— E prea puțin relevant. Familia Markov a fost una de țărani, Theodosia. De circari. Buzele i se subțiară într-o dungă de dispreț. Pe mine mă interesase să îl verific pe Serghei Markov doar din cauza zvonurilor despre căsătoria surorii lui, Katya – mama lui Alex.

— La ce te referi?

— Familia lui Alex era cea care mă interesa. Familia din care Katya Markov a ajuns să facă parte prin căsătorie. Pentru numele lui Dumnezeu, Theodosia, numele Markov e complet lipsit de importanță. Nu știi nimic despre soțul tău?

— Nu prea multe, mărturisi ea, aducând la canapea două căni de ceramică pline cu ceai și întinzându-i tatălui ei una.

Mâinile îi rămaseră puternic încleștate în jurul căni când se așeză la celălalt capăt al canapelei.

— Am crezut că poate ți-a spus despre asta, dar e atât de secretos încât probabil ar fi trebuit să mă aștept să nu îți spună.

— Ce anume să îmi spună?

Așteptase cu nerăbdare aceste informații, dar acum că sosise momentul nu era sigură că mai voia să știe.

Din tonul tatălui ei răzbătu clar un fior de emoție.

— Alex e un Romanov, Theodosia.

— Un Romanov?

— Din partea tatălui său.

Reacția ei imediată fu una de amuzament, însă aceasta păli când își dădu seama că tatăl ei era atât de obsedat de istoria rusă încât se lăsase convins de povestea înflorită prezentată în cadrul numărului de circ.

— Tată, asta nu e adevărat. Alex nu e un Romanov. E un Markov până în măduva oaselor. Povestea cu familia Romanov pur și simplu face parte din numărul lui, o chestie pe care a inventat-o el pentru a face spectacolul mai dramatic.

— Fii bună și nu îmi insulta inteligența, Theodosia. Nu m-aș lăsa amăgit de un truc de marketing al unui circ. Își încrucișa picioarele. Habar nu ai câte eforturi am făcut pentru a verifica genealogia lui Alex. Odată ce am făcut asta, am ținut morțiș să-l scap definitiv din mâinile lui Serghei Markov – ticălosul nu a murit decât acum zece ani. Apoi s-a pus problema să mă ocup de educația lui Alex, care fusese abominabilă până în momentul acela. I-am plătit școala cu internat, dar la facultate a insistat să se descurce singur și astfel mi-a devenit imposibil să îl împiedic să se întoarcă la circ. Crezi că aș fi făcut toate acestea dacă nu aș fi fost absolut sigur de identitatea lui?

Daisy simți un fior rece alunecându-i pe șira spinării.

— Și cine e, mai exact?

Tatăl ei se lăsă din nou pe spate pe canapea.

— Alex e strănepotul țarului Nicolae al II-lea.

capitolul 16

Daisy se holbă la tatăl ei.

— Asta e imposibil. Nu te cred.

— E adevărat, Daisy. Bunicul lui Alex a fost unicul fiu al țarului, Aleksei Romanov.

Daisy știa totul despre Aleksei Romanov, tânărul fiu al lui Nicolae al luma. În 1918, la vârsta de paisprezece ani, Aleksei, alături de părinți și de cele patru surori ale sale, fusese dus cu forța de către bolșevici în beciul unei case boierești din Ekaterinburg și fuseseră toți executați, îi spuse acest lucru și tatălui ei.

— Au fost uciși toți. Țarul Nicolae, soția lui Alexandra, copiii. Rămășițele pământești ale familiei au fost găsite într-o groapă în Munții Ural în 1993. S-au făcut teste ADN.

Tatăl ei își luă cana.

— Testele ADN au confirmat prezența țarului, a Alexandrei și a trei dintre cele patru fiice. Lipsa una dintre fiice – unii cred că e vorba de Anastasia. Și nu s-au găsit rămășițele prințului moștenitor, Aleksei.

— Daisy încercă să cuprindă cu mintea ceea ce auzea, în ultima sută de ani diverse persoane încercaseră să revendice identitatea copiilor uciși ai țarului, dar majoritatea se prezentaseră drept prințesa Anastasia. Tatăl ei îi denunțase pe toți cu dispreț ca fiind impostori. Era un bărbat prudent și nu și-l putea imagina căzând în plasa vreunei înșelătorii, dar atunci cum se făcea că acum credea că prințul moștenitor scăpase cu viață? Cumva obsesia lui față de istoria Rusiei atinsese asemenea proporții încât era suficient de disperat să creadă într-o astfel de poveste cât să își piardă gândirea limpede?

Își alege cuvintele cu grijă.

— Nu-mi pot imagina cum ar fi putut prințul moștenitor să supraviețuiască unui masacru atât de teribil.

— A fost salvat de câțiva călugări care l-au ascuns la o familie din sudul Rusiei timp de câțiva ani, până când un grup loial țarului a reușit să îl scoată pe furiș din țară. Asta s-a întâmplat în 1920. Văzuse cu propriii ochi cât de violenți puteau fi bolșevicii, așa că e de înțeles că a ales să trăiască discret după aceea. În cele din urmă, s-a căsătorit și a avut un singur copil, care a fost tatăl lui Alex, Vasili. Vasili a cunoscut o pe Katia Markov în timpul unei reprezentări a acesteia în München și, ca un neghiob, a fugit să se căsătorească în secret cu ea. Era doar un adolescent aiurit; tatăl lui tocmai murise; era rebel și nedisciplinat. Altfel nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva atât de mult inferior lui. Avea doar douăzeci de ani când s-a născut Alex. La aproape doi ani după aceea, el și Katia și-au pierdut viața într-un accident al trenului cu care călătorea ciroul.

— Îmi pare rău, tată. Nu vreau să îți pun la îndoială cuvântul, dar pur și simplu nu pot să cred asta.

— Crede, Theodosia. Alex e un Romanov. Și nu un Romanov oarecare. Bărbatul care își spune Alex Markov e moștenitorul direct al coroanei Rusiei.

Daisy se holbă consternată la tatăl ei.

— Alex e un artist de circ. Atâta tot.

— Amelia m-a avertizat că așa vei reacționa. Cu un gest care nu îl caracteriza, o bătut pe genunchi. Ai doar nevoie de puțin timp să te obișnuiești cu ideea, dar sper că mă cunoști suficient de bine cât să-ți dai seama că nu aș face o astfel de afirmație dacă nu aș fi absolut convins că e adevărată.

— Dar...

— Ți-am povestit de multe ori despre istoria familiei mele, dar e evident că ai

uitat. Încă din secolul al nouăsprezecelea, familia Petroff s-a aflat în slujba țărilor ruși, tocmai de la Aleksandru I încoace. Am fost legați prin datorie și istorie, dar niciodată prin căsătorie. Nu până acum.

Daisy auzi zgomotul unui avion trecând pe deasupra capetelor lor, huruitul motorului diesel al unui camion, încetul cu încetul, începu să înțeleagă.

— Ai plănit toate astea, nu-i așa? M-ai obligat să mă căsătoresc cu Alex din cauza acestei idei nebunești a tale despre cine e el cu adevărat.

— Nu e nici pe departe nebunească. Întreabă-l pe Alex.

— Am S-O fac. Se ridică în picioare. Înțeleg în sfârșit sensul întregii tărașenii. Ai făcut din mine un pion în visul tău dinastic absurd. Ai vrut să unești cele două familii, exact așa cum procedau tații în Evul Mediu. Asta e o asemenea barbarie încât nu-mi vine să cred.

— Nu m-aș grăbi să spun că a te mărita cu un Romanov e tocmai o barbarie.

Ea își apăsă degetele pe tâmpile.

— Căsnicia noastră nu o să mai dureze decât alte cinci luni. Cum poți să obții vreo satisfacție din asta? O căsătorie scurtă nu poate fi nicidecum începutul unei dinastii!

El își puse jos cana de ceai și veni încet spre ea.

— Nu e obligatoriu ca tu și Alex să divorțați. La drept vorbind, eu sper să nu o faceți.

— O, tată...

— Ești o femeie atrăgătoare, Daisy. Poate nu la fel de frumoasă ca mama ta, dar oricum tentantă. Dacă ai învăța să fii mai puțin frivolă, poate ai reuși să-l păstrezi pe Alex. Există anumite secrete care îți permit să fii o soție bună, să știi. Ocupă-te mai întâi de dorințele soțului tău. Fii supusă. Se încruntă când îi văzu blugii și tricoul jegos. Și ar trebui să fii mai atentă la cum arăți. Nu te-am văzut niciodată atât de neîngrijită. Știai că ai paie în păr? Poate că Alex nu va fi atât de nerăbdător să scape de tine dacă vei încerca să fii genul de femeie pe care un bărbat de-abia așteaptă să o revadă când se întoarce acasă.

Ea îl privi dezgustată.

— Vrei să îl aștept în pragul rulotei cu papucii de casă în mână?

— Țsta e exact genul de comentariu obraznic care ar alunga de lângă tine un bărbat cum e Alex. El e un om foarte serios. Dacă nu îți ții în frâu deșucheatul simț al umorului, nu vei avea nicio șansă să îl păstrezi lângă tine.

— Cine zice că vreau asta?

Chiar în timp ce rosti cuvintele, ceva se răsuci dureros în ea.

— Văd că ai de gând să faci pe dificila, așa că am să plec acum. Porni spre

ușă. Dar nu te încapățâna să faci o tâmpenie doar pentru a-mi face mie în ciudă, Theodosia. Ține minte că nu ești genul de femeie care să se descurce prea bine pe cont propriu. Lăsând la o parte problema genealogiei lui Alex, e un om constant și de încredere și nu-mi pot imagina ce bărbat s-ar potrivi mai bine să aibă grijă de tine.

— Nu am nevoie de un bărbat să aibă grijă de mine!

— Atunci de ce ai acceptat căsătoria asta de la bun început?

Fără a mai aștepta răspunsul ei, deschise ușa rulotei și ieși în lumina puternică a soarelui. Cum ar fi putut să îi explice schimbările care se petrecuseră în ea? Știa că nu mai era aceeași persoană care plecase din casa lui cu mai bine de o lună în urmă, dar el nu ar fi crezut-o.

Afară, copiii de grădiniță cu care vorbise mai devreme erau grupați în jurul educatoarei lor, pregătiți să se întoarcă în sala de clasă. De-a lungul ultimei luni se obișnuise cu imaginile și mirosurile care alcătuiau Circul Fraților Quest, dar acum privi totul cu alți ochi.

Alex și Sheba stăteau lângă pavilionul de spectacole, certându-se. Clovni exersau o jonglerie, în timp ce Heather încerca să stea în mâini, iar Brady îi studia încruntat poziția corpului. Frankie se juca pe pământ lângă Jill, care dresa câinii, niște mici bestii hămăitoare care o făceau pe Daisy să se crispeze. Simți miros de hamburgeri sfârâind pe un grătar cu cărbuni pe care îl aprinseseră dansatoarele, auzi zumzăitul omniprezent al generatorului, fâlfăitul stegulețelor în briza de iunie.

Apoi un copil țipă.

Sunetul fu atât de asurzitor încât îl auzi toată lumea. Alex ridică violent capul. Heather căzu din poziția stând în mâini, iar clovni scăpară popicele cu care jonglau. Tatăl ei se opri brusc, blocându-i câmpul vizual. Îl auzi icnind și trecu în fugă pe lângă el pentru a vedea ce stârnise atâta agitație. Inima ei se poticni pentru o clipă.

Sinjun ieșise din cușcă.

Animalul stătea în iarba scurtă dintre menajerie și intrarea din spate a pavilionului de spectacole, în timp ce în spatele lui ușa cuștii atârna deschisă dintr-o balama ruptă. Dungile albe de pe urechile lui erau ridicate, iar ochii lui aurii erau ațintiți asupra unui obiect aflat la mai puțin de zece metri distanță.

Micul îngerăș dolofan în salopetă roz de la grădiniță.

Copilul se separase cumva de restul grupului și țipătul ei strident fusese sunetul care atrăsese atenția lui Sinjun. Fetița urla terorizată, incapabilă să se miște, doar smucindu-și brațele pe lângă corp și cu o pată lățindu-i-se pe salopetă când se scăpă pe ea.

Sinjun scoase un răget furios, dezvăluindu-și colții mortal de tăioși, curbați ca niște săbii orientale, gândiți să țină prada nemișcată în timp ce o sfâșia cu ghearele. Fetița țipă din nou și mai asurzitor. Mușchii puternici ai lui Sinjun alunecară amenințător pe sub pielea acestuia, iar Daisy își simți tot sângele scurgându-i-se din creier. Simți că era pregătit să sară. În ochii tigrului, copilul care dădea din brațe și țipa ascuțit probabil că părea cea mai amenințătoare pradă.

Neeco apăru de nicăieri, năpustindu-se direct spre Sinjun. Daisy văzu în mâna lui bastonul pentru vite și făcu involuntar un pas în față. Voia să îl avertizeze să nu o facă. Sinjun nu era obișnuit cu bastonul electric. Nu s-ar fi lăsat intimidat de el așa cum o făceau elefanții; nu ar fi reușit decât să îi stârnească și mai mult furia. Însă Neeco reacționa instinctiv, purtându-se cu tigrul în singurul mod pe care îl știa, ca și cum Sinjun ar fi fost un elefant neascultător.

Când Sinjun îi întoarse spatele copilului pentru a se concentra pe Neeco, Alex apăru în fugă din partea opusă. Se năpusti spre fetiță și o luă pe sus, ducând-o la adăpost.

Apoi totul se întâmplă deodată. Neeco înfipse capătul bastonului pentru vite în umărul tigrului. Animalul înfuriat scoase un răget turbat și își aruncă trupul masiv peste Neeco, punându-l la pământ pe dresorul de elefanți. Neeco scăpă din mână bastonul pentru vite, iar acesta se rostogoli prea departe pentru a mai putea să ajungă la el.

Daisy nu cunoscuse în viața ei o asemenea teroare. Sinjun avea să îl sfâșie pe Neeco și nimeni nu putea să facă nimic pentru ad împiedica.

— Sinjun!

Disperată, îl strigă pe nume.

Spre uluirea ei, tigrul ridică atunci capul. Nu știa dacă o auzise sau doar răspundea unui instinct fără nume. Picioarele îi erau atât de moi încât de-abia le putea ridica, dar chiar și așa, înaintă. Habar nu avea ce intenționa să facă. Știa doar că trebuia să acționeze.

Tigrul rămase ghemuit deasupra corpului nemișcat al lui Neeco. Pentru o clipă își spuse că dresorul era mort, dar apoi își dădu seama că își impunea să stea complet încrămențit în speranța că tigrul avea să uite de el.

— Daisy, oprește-te în clipa asta!

Auzi vocea soțului ei, calmă, dar poruncitoare. Apoi vocea tatălui ei, mult mai stridentă.

— Ce faci? Treci înapoi aici!

Îi ignoră pe amândoi. Tigrul își întoarse ușor corpul și se fixară reciproc cu

privirea. Colții lui tăioși și încovoiați erau dezgoliți, urechile date pe spate, ochii sălbatici. Daisy îi simți teroarea.

— Sinjun, spuse ea încet.

Se scurseră câteva secunde lungi. Daisy văzu o străfulgerare de roșcat între Sinjun și pavilionul de spectacole, părul de foc al lui Sheba Quest când aceasta se apropie în grabă de Alex, care tocmai o dăduse pe fetița ce încă țipa pe mâinile educatoarei ei. Sheba îi dădu ceva lui Alex, însă mintea lui Daisy părea paralizată.

Tigrul păși peste corpul lui Neeco, întins cu fața în jos, și își aținti întreaga atenție feroce asupra ei. Absolut toți mușchii din corp îi erau tensionați și pregătiți să sară.

— Am un pistol. Alex îi vorbi atât de încet încât vocea lui de-abia dacă se ridică peste volumul unei șoapte. Nu te mișca.

Soțul ei avea să îlucidă pe Sinjun. Înțelegea logica a ceea ce urma să facă – era plin de oameni în incinta circului; tigrul era înnebunit de teroare și reprezenta în mod clar un pericol – dar în același timp știa că nu putea permite să se ajungă la așa ceva. Magnifica bestie nu putea fi executată pentru simplul fapt că se purta așa cum îi dictau instinctele speciei sale.

Sinjun nu făcuse nimic rău în afară de faptul că se purta ca un tigru. Oamenii erau cei care greșiseră față de el. Îl răpiseră din mediul lui natural, îl închiseseră într-o cușcă minusculă și îl forțaseră să își trăiască viața sub privirile dușmanilor să-i Iar acum, din cauză că ea nu observase că și cușca lui se număra printre cele care necesitau reparații, tigrul avea să fie ucis.

Se mișcă rapid, atât cât putea îndrăzni să o facă, și se puse între soțul ei și tigrul.

— Dă-te la o parte, Daisy!

Timbrul calm al vocii lui nu știrbi cu nimic din forța tonului poruncitor.

— N-am să te las să îlucidă, îi șopti ea în replică.

Și se îndreptă încet spre tigrul.

Ochii lui aurii o fixară cu o privire de foc care trecu prin ea. Îi simți teroarea prelingându-se în fiecare celulă a trupului ei și împletindu-se cu teroarea ei. Sufletele lor se contopiră și îi auzi glasul în inimă.

„Îi urăsc”.

„Știu”.

„Oprește-te”.

„Nu pot”.

Reduse distanța dintre ei până nu îi mai separau nici doi metri.

— Alex te va ucide, îi șopti ea, cu privirea ațintită în ochii aurii ai bestiei.

— Daisy, te rog...

Auzi tensiunea din rugămintea disperată a lui Alex și îi păru rău pentru mâhnirea pe care i-o provoca, dar nu se putea opri din ceea ce începuse să facă.

În timp ce se apropie de tigru, îl simți pe Alex schimbându-și poziția pentru a putea să tragă fără riscuri dintr-o altă direcție. Știu că i se terminase timpul.

Cu un val de teamă umplându-i pieptul până aproape nu mai reuși să respire, se lăsă în genunchi în fața tigrului. Îi simți mirosul sălbatic și îl privi în ochi.

— Nu pot să te las să mori, îi șopti ea. Vino cu mine.

Foarte încet, întinse o mână spre el.

O parte din ea așteptă ca fălcile lui puternice să se încleșteze peste brațul ei, în timp ce o altă parte – sufletul ei, poate, căci doar vocea sufletului putea să refuze cu atâta încăpățănare argumentele logicii – sufletul ei își spuse că nu îi mai păsa dacă rămânea fără un braț, nu dacă tigrul urma să moară. Îl atinse cu delicatețe pe creștet, între urechi.

Blana lui era în același timp moale și țepoasă. Îl lăsă să se obișnuiască puțin cu atingerea ei, iar căldura lui se răspândește în palma ei. Pielea moale de pe interiorul brațului ei se frecă ușor de mustățile lui și îi simți răsuflarea prin bumbacul subțire al tricoului ei. Tigrul își mută greutatea și, încetul cu încetul, se lăsă la pământ cu labele din față întinse.

O senzație de calm îi inundă tot trupul, luând locul fricii. Fu cuprinsă de un sentiment minunat că își găsisese locul, o pace pe care nu o cunoscuse niciodată, în clipa în care tigrul deveni una cu ea, iar ea deveni una cu tigrul. Într-o clipă ruptă din timp înțelese toate misterele creației, că orice ființă vie făcea parte din toate celelalte ființe vii, că toate făceau parte din Dumnezeu, legate între ele prin iubire, lăsate pe pământ pentru a avea grijă unele de altele. Știu atunci că nu exista teamă, nici boală, nici moarte. Nu exista nimic cu adevărat important în afară de iubire.

Iar în acea clipă ruptă din timp înțelese și că îl iubea pe Alex în felul lumesc în care o femeie iubea un bărbat.

I se păru firesc să își lase brațele să se încolăcească în jurul gâtului tigrului. Și chiar mai firesc să își lipească obrazul de el și să închidă ochii. Timpul se scurse pe lângă ei. Îi auzi bubuitul inimii și, suprapunându-se peste acesta, un tors grav și huruit.

„Te iubesc”.

„Și eu te iubesc”.

— Trebuie să te duc înapoi, îi șopti ea în cele din urmă, cu lacrimi scurgându-

i-se pe sub pleoapele închise. Dar nu am să te abandonez. Niciodată.

Torsul și bătaia inimii se contopiră într-un singur sunet.

Daisy rămase așezată pe pământ o vreme, cu obrazul lipit de gâtul lui. În viața ei nu se simțise atât de inundată de pace, nici măcar când stătuse între picioarele din față ale lui Cartofior. Exista atât de mult rău în lume, dar nu și aici. Locul acesta era sfânt.

Doar treptat observă și prezența celorlalți. Stăteau toți încremeniți ca statuile. Pe margini. În fața ei. În spatele ei.

Alex încă ținea pistolul îndreptat spre Sinjun. Ce neghiob. De parcă i-ar fi dat ea voie să îl rănească pe acest animal. Bronzul sănătos al soțului ei pălise într-o nuanță pământie, iar Daisy știu că îi stârnise o teamă oribilă, încă simțind sub obraz ecoul inimii de tigru, înțelese că tulburase lumea lui Alex într-un fel pe care el cu greu avea să i-l poată ierta. Odată ce se termina întreaga poveste, avea să fie nevoită să înfrunte consecințe teribile.

Tatăl ei, arătând bătrân, scofâlcit și cărunt, stătea nu departe în spatele lui Alex, chiar lângă Sheba. Heather își încleștase mâinile pe brațul lui Brady. Copiii veniți de la grădiniță erau cufundați într-o tăcere absolută.

Lumea exterioară o invadase pe a ei și nu mai putea rămâne acolo. Se ridică încet în picioare. Păstrându-și mâna închisă peste ceafa lui Sinjun, își lăsă vârful degetelor să se cufunde în blana acestuia.

— Sinjun se va întoarce în cușca lui acum, anunță ea pe toată lumea. Vă rog să păstrați distanța.

Se puse în mișcare și nu fu deloc surprinsă când tigrul veni cu ea, căci sufletele le erau atât de strâns împletite încât nu avea încotro. Marginea exterioară a piciorului ei se frecă ușor de trupul lui când îl conduse spre cușcă. La fiecare pas, era conștientă de pistolul lui Alex ațintit asupra lui Sinjun.

Cu cât se apropiată mai mult de destinație, cu atât simți mai intens tristețea tigrului. Și-ar fi dorit să îl poată face să înțeleagă că acea cușcă era singurul loc în care îl putea ține la adăpost. Când ajunseră la cușcă, animalul dădu înapoi.

Daisy îngenunche și îl privi în ochi.

— Am să rămân cu tine o vreme.

El îi răspunse cu privirea lui neclintită. Apoi, spre uluirea ei, își frecă obrazul de lateralul capului ei. Mustățile lui o atinseră ușor pe gât și îi auzi din nou torsul grav și posac.

Apoi dispăru. Lansându-se cu forță de pe labele din spate, sări în cușcă.

Daisy auzi foșnete în spatele ei și, răsucindu-se pe călcâie, îi văzu pe Neeco și Alex fugind spre cușcă, pregătiți să înșface ușa stricată și să o împingă cu forța

la loc.

— Stați! Întinse brațele în față, avertizându-i să stea deoparte. Nu veniți mai aproape.

Amândoi încremeniră instant.

— Daisy, dă-te la o parte.

Vocea lui Alex vibra de tensiune, iar ridurile de efort scosese ră puternic în evidență trăsăturile chipului său frumos.

— Lăsați-ne în pace!

Se puse direct în fața ușii deschise a cuștii și le întoarse spatele.

Sinjun o privi. Acum că era din nou prizonier, stătea la fel de impunător ca întotdeauna, cu un aer regal, detașat, conștient că pierduse totul în afară de demnitate. Daisy înțelese cumva ce își dorea tigrul și nu se simți în stare. Voia ca ea să-i fie temnicer. Ea era cea pe care Sinjun o alesese să închidă ușa stricată a cuștii și astfel să îl facă prizonier.

Nu își dădu seama că începuse să plângă decât când simți lacrimile alunecându-i pe obraji.

„Fă-o, nevolnico!” îi porunciră ochii lui. „Acum”.

Întărindu-se sufletește, ridică brațele pentru a prinde ușa cuștii. Balamaua ruptă o făcea grea și dificil de manevrat, însă Daisy reuși, cu un hohot de plâns, să o închidă.

Alex se năpusti în față și dădu să prindă ușa pentru a o fixa, dar în clipa în care o atinse, Sinjun își dezgoli colții și scoase un răget care le îngheță sângele în vene.

— Lasă mă pe mine să fac asta! exclamă ea. Îl enervezi. Te rog. O fixez eu.

— La naiba!

Se grăbi să se dea în spate, părând furios și frustrat.

Poziția ei era ciudată. Platforma pe care se afla cușca era ridicată la mai bine de un metru de sol și trebuia să ridice brațele pentru a ține ușa închisă. Neeco apăru cu un scaunel de lemn pe care îl așeză lângă ea. Apoi îi dădu o bucată de frânghie. Pentru o clipă Daisy nu reuși să-și dea seama la ce i-ar fi folosit.

— Trece-o printre bare în dreptul balamalei, îi spuse Alex. Sprijină-te de ușa cât lucrezi, ca să îți poți folosi greutatea pentru a o ține nemișcată. Și, pentru numele lui Dumnezeu, fii pregătită să sari în spate dacă decide să atace.

Venind în spatele ei, își strecură mâinile în jurul șoldurilor ei pentru a o sprijini. Senzația de siguranță dată de mâinile lui o alină când încercă să facă exact ceea ce îi spusese el, ținând ușa închisă cu un umăr în timp ce încerca să lege frânghia în jurul balamalei rupte. Corpul începu să îi tremure de la efortul

presupus de poziția dificilă. Simți umflătura tare a pistolului pe care îl băgase în betelia blugilor.

Măinile lui se încleștară mai tare pe șoldurile ei.

— Aproape ai reușit, scumpo.

Nodul era mare și stângaci, dar ținea. Își lăsă brațele să cadă. Alex o dădu jos de pe scaunel și o strânse la piept.

Daisy rămase acolo preț de câteva clipe lungi în care își găsi alinare înainte de a ridica privirea spre ochii ce îi aminteau atât de mult de cei ai tigrului. Noua revelație că îl iubea pe bărbatul acesta o umplu cu un sentiment de uluire. Erau atât de diferiți și totuși simțea chemarea sufletului lui la fel de clar ca și cum ar fi rostit-o cu voce tare.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Discutăm mai târziu despre asta.

Avea să o târască înapoi la rulotă pentru o muștrare furioasă între patru ochi. Poate că acesta era incidentul care avea să-l aducă în sfârșit la limita răbdării, determinându-l să o alunge. Împinse acel gând deoparte și se desprinse de el.

— Nu pot pleca încă. I-am promis lui Sinjun că voi mai sta cu el o vreme.

Ridurile de tensiune din jurul gurii lui se adânciră, dar nu obiectă.

— În regulă.

Tatăl ei se năpusti furtunos spre ea.

— Nu ai minte nici cât un idiot! Mare minune că mai ești în viață! Ce naiba te-a apucat? Să nu mai faci niciodată așa ceva. Dacă măcar...

Alex interveni.

— Taci, Max. Mă ocup eu de asta.

— Dar...

Alex ridică o sprânceană, iar Max Petroff tăcu imediat. La atât se limită Alex – la a ridica o sprânceană –, dar fu suficient. Daisy nu îl văzuse niciodată pe autoritarul ei tată cedând astfel în fața nimănui altcuiva, dar își aminti ce îi spusese acesta. Secole la rând pentru familia Petroff fusese o obligație de onoare să se supună dorințelor Romanovilor.

În clipa aceea o parte din ea acceptă că ceea ce îi spusese tatăl ei era adevărat, dar își îndreptă din nou atenția spre Sinjun, care părea agitat și încordat.

— Amelia probabil se întreabă pe unde stau, spuse Max din spatele ei. Ar fi bine să mă întorc. Rămas-bun, Theodosia.

Tatăl ei nu o atingea decât rareori și fu surprinsă să simtă trecerea ușoară a mâinii lui peste umărul ei. Înainte ca ea să apuce să îi răspundă, tatăl ei se întoarse spre Alex pentru a-și lua la revedere, apoi se îndepărtă.

Activitatea cercului începuse să revină la normal. Jack discuta cu educatoarea în timp ce o ajută să îi ducă pe copii înapoi la școală. Neeco și ceilalți se întorseseră la treabă. Sheba veni spre ea.

— Bravo, Daisy.

Rosti cuvintele cu un aer ursuz. Deși lui Daisy i se păru că vede o scânteie de respect în ochii proprietarei cercului, avu în același timp sentimentul bizar că antipatia lui Sheba față de ea se intensificase. Sheba evită să îl privească pe Alex și se îndepărtă, lăsându-i singuri cu Sinjun.

Tigrul stătea în picioare, tensionat și atent, dar continuând să îi privească pe amândoi cu aroganța sa obișnuită. Daisy își încolăci mâinile în jurul barelor cuștii. Sinjun se apropie. Îl auzi pe Alex trăgând aer în piept, scurt și șuierat, când tigrul începu să își frece capul de degetele ei.

— Aș prefera să nu-i dai voie să facă asta.

Ea băgă mai adânc mâna printre bare pentru a-l scărpinga pe Sinjun între urechi.

— Nu o să mă rănească. Nu mă respectă, dar mă iubește.

Alex lăsă să-i scape un vag hohot de râs, apoi, spre surprinderea ei, își petrecu brațele în jurul ei în timp ce dezmiarda tigrul. Îi simți bărbia mișcându-se în creștetul capului ei.

— În viața mea n-am fost mai înspăimântat.

— Îmi pare rău.

— Eu sunt cel căruia îi pare rău. M-ai avertizat în privința cuștilor și ar fi trebuit să le verific pe toate. Este vina mea.

— Ba e a mea. Eu sunt răspunzătoare pentru menajerie.

— Să nu îndrăznești să îți asumi tu vina. N-am să permit asta.

Limba lui Sinjun o dezmiardă pe încheietură. Daisy simți mușchii din brațele lui Alex încordându-se când tigrul o linse pe mână.

— Vrei, te rog, să îți scoți mâinile din cușcă acum? îi ceru el calm. Ești pe punctul de a-mi provoca un infarct.

— Într-un minut.

— Deja mi-am pierdut zece ani din viață. Nu-mi permit să mai pierd din ei.

— Îmi place să îl ating. În plus, seamănă mult cu tine. Nu îți oferă ușor afecțiunea și nu vreau să îl jignesc întorcându-i spatele.

— E un animal, Daisy. Nu poate simți emoții umane.

Daisy se bucura de o pace prea profundă pentru a-l contrazice.

— Scumpo, trebuie să încetezi să te mai împrietenești cu animalele sălbatice. Mai întâi a fost Cartofior, acum Sinjun. Să-ți spun ceva. Este evident că ai nevoie

de un animal de companie adevărat. Măine la prima oră îți luăm un câine.

Ea ridică speriată privirea spre el.

— O, nu, nu putem face asta!

— De ce nu?

— Pentru că mi-e frică de câini.

El păru năucit, apoi începu să râdă. La început nu fu decât un simplu bârâit, răsunând din adâncul pieptului său, dar apoi se transformă într-un sunet vesel și intens care reverberă de pe pereții pavilionului de spectacol și răsună cu ecou în întreaga curte.

— Era de așteptat, bombăni ea peste propriul ei zâmbet. Alex Markov râde în sfârșit și o face pe socoteala mea.

El își întoarse capul spre soare, o trase mai strâns în brațele lui și râse și mai tare.

Sinjun îi privi pe amândoi cu o expresie vag iritată, apoi se întinse lângă barele cuștii pentru a o linge pe Daisy pe degetul mare.

Alex își croi drum cu umărul prin mulțimea de reporteri și fotografi care o înconjuraseră pe Daisy după ultima reprezentație din seara aceea.

— Soția mea a trecut prin destule pe ziua de azi. Trebuie să se odihnească.

Ignorându-l, un reporter împinse un mic reportofon spre Daisy.

— Ce ți-a trecut prin minte când ți-ai dat seama că tigrul era în libertate?

Daisy deschise gura să răspundă, dar Alex interveni, știind că Daisy era atât de blestemat de politicoasă încât le-ar fi răspuns la întrebări până cădea lată de oboseală.

— Îmi pare rău, asta a fost tot.

Încolăcindu-și brațul în jurul ei, începu să o tragă de acolo.

Nu durase mult până când presa aflase despre povestea tigrului evadat, iar reporterii se tot prezentaseră să îi ia interviuri încă de la prima reprezentație de dimineață. Inițial Sheba se bucurase de publicitate. Apoi o auzise pe Daisy comentând că menajeria era crudă și inumană și se înfuriase teribil. Când Sheba încercase să întrerupă interviul, Daisy o privise cu ochii ei inocenți și îi spusese fără urmă de prefăcătorie:

— Dar, Sheba, animalele urăsc să se afle în menajerie. Sunt toate atât de nefericite acolo.

În timp ce se îndreptă cu Daisy spre rulotă, Alex fu atât de bucuros că era vie și nevătămată încât nu îl deranja prea tare nimic din ce spunea. Ea se împiedică și își dădu seama că mergea prea repede. Mereu așa se purta cu ea. O țara după el.

O împingea de la spate. O făcea să se împiedice. Cum ar fi fost dacă tigru ar fi rănit-o azi? Dacă Sinjun ar fi omorât-o?

Simți o panică zdrobitoare când mintea lui începu să deruleze imagini sângeroase în care ghearele lui Sinjun îi sfâșiau trupul mic și zvelt. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Daisy, nu și-ar fi iertat-o niciodată. Era prea importantă pentru el. Prea necesară.

Parfumul ei adie până la el, dulce și picant, cu o notă subtilă de încă ceva, eventual miros de bunătate. Cum reușise să i se vâre pe nesimțite în suflet în atât de scurt timp? Nu era deloc genul lui de femeie, dar îl făcea să simtă emoții pe care nu și le imaginase vreodată, chiar în timp ce dădea complet peste cap regulile logicii, transformând negrul în alb și ordinea în haos. Nu exista nimic rațional la ea. Se împrietenea cu tigrii și se retrăgea înspăimântată din fața unui câine mic. Îl învățase să râdă. Și făcuse totodată ceva ce nu mai reușise nimeni de când fusese el foarte mic. Îi făcuse țandări autocontrolul rigid și poate că acesta era motivul pentru care începea să îl doară atât de tare.

O imagine îi apăru pentru o clipă în minte, la început evazivă, dar apoi devenind tot mai clară. Își aminti zilele geroase de iarnă când stătuse afară prea mult și intrase apoi să se încălzească. Își aminti durerea resimțită în mâinile înghețate când începeau treptat să se încălzească. Durerea dezghețării. Era ceea ce i se întâmpla și acum? Simțea durerea emoțiilor ce începeau să se dezghețe?

Daisy aruncă o privire în spate în direcția reporterilor.

— Vor crede că sunt prost crescută, Alex. Nu ar fi trebuit să plec atât de brusc.

— Mă doare în cot de ce cred ei.

— Asta pentru că tu ai o părere foarte bună despre tine. Eu, pe de altă parte, am o părere proastă...

— Nu începe.

Cartofior, priponit în apropierea rulotei, scoase un răget când o văzu pe Daisy.

— Trebuie să îi spun noapte bună.

Alex își simți brațele goale când ea se desprinse din ele și se duse la Cartofior, lipindu-și obrazul de capul lui. Elefantul își încolăci trompa în jurul ei, iar Alex fu nevoit să își înăbușe impulsul de a o smulge de acolo înainte ca puiul să o zdrobească dintr-un exces de afecțiune. O pisică. Eventual ar fi putut să-i cumpere o pisică domestică. Cu ghearele tăiate, ca să nu o zgârie.

Ideea nu îl liniști cu nimic. După cum o cunoștea pe Daisy, probabil că și de pisicile domestice îi era teamă.

Într-un sfârșit, Daisy îl lăsă pe Cartofior în urmă și intră cu el în rulotă, unde începu să se dezbrace de costum, doar pentru a se lăsa să cadă pe capătul patului.

— Poți să începi să țipi la mine. Știu că de dimineată îți tot dorești asta.

Alex nu o văzuse niciodată cu un aer atât de nenorocit. De ce se aștepta mereu la tot ce putea fi mai rău din partea lui? Chiar dacă inima îl îndemna să fie blând cu ea, mintea îi spunea că ar fi trebuit să se înfigă cu asprime în ea și să îi țină un discurs usturător pe care să nu îl uite vreodată. Circul era plin de pericole și ar fi făcut orice pentru a o ști în siguranță.

În timp ce el încercă să își limpezească gândurile, ea ridică ochii spre el, iar Alex văzu toate problemele din lume reflectate în profunzimile violet ale ochilor ei.

— Nu puteam să te las să îl omori, Alex. Nu puteam.

Bunele lui intenții se risipiră.

— Știu. Se așază lângă ea pe pat, culegându-i paiele din păr și vorbindu-i cu dificultate. Ceea ce ai făcut tu azi a fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Și cel mai idiot. Poți liniștit să mi-o spui.

— Și asta. Întinse arătătorul și dădu la o parte o șuviță neagră precum cerneala de pe obrazul ei. Când îi privi chipul ridicat spre el, nu reuși să-și amintească să mai fi văzut vreodată ceva care să îl înduioșeze atât de profund. Când te-am întâlnit prima dată, nu vedeam în tine decât o fetișcană răzgâiată, prostuță și excesiv protejată, prea frumoasă pentru propriul ei bine.

După cum se așteptase, ea începu să clatine din cap.

— Nu sunt frumoasă. Mama mea...

— Știu. Mama ta a fost o femeie superbă, iar tu ești hâdă ca noaptea. Îi zâmbi. Îmi pare rău să îți dau peste cap toate acele iluzii pe care le îndrăgești atât de mult, dar eu nu sunt de acord cu tine.

— Asta pentru că nu ai cunoscut-o.

Vorbise cu atâta seriozitate încât Alex fu nevoit să își înăbușe din nou impulsul de a râde, care părea să îl copleșească adesea când erau împreună.

— Ar fi putut mama ta să ducă un tigru înapoi în cușca lui?

— Poate că asta nu, dar se descurca excelent cu bărbații. Ar fi făcut orice pentru ea.

— Bărbatul din fața ta ar face orice pentru tine.

Daisy făcu ochi mari, iar Alex simți imediat nevoia de a-și retrage cuvintele pentru că dezvăluiau prea mult. Își jurase să o protejeze de propriile ei vise romantice, dar tocmai o lăsase să vadă cât de mult însemna pentru el. La cum o cunoștea pe Daisy, cu ideile ei demodate despre căsătorie, avea să își imagineze că afecțiunea lui era iubire și avea să înceapă să își construiască în minte vise

nerealiste despre viitorul lor, vise nerealiste pe care el nu i le-ar fi putut împlini din cauza monstruoasei lui constituții emoționale. Singurul mod în care ar fi putut să o protejeze era lăsând-o să vadă ce fel de ticălos mizerabil era bărbatul de care își legase viața.

Însă era atât de greu. Dintre toate farsele crude pe care i le făcuse soarta, cea mai crudă era faptul că îl pusese alături de această femeie decentă și fragilă cu ochi superbi și o inimă prea generoasă. Afecțiunea nu era suficientă pentru ea. Avea nevoie să fie înconjurată de iubire adevărată. Avea nevoie de copii și de un soț bun – unul dintre acei bărbați cu suflet mare care defilau la parada de Ziua Muncii și mergeau la biserică duminicile și care ar fi iubit-o până ar fi scos-o din sărite.

Ceva dureros îl fulgeră când și-o imaginea căsătorită cu altcineva, dar se forță să își înăbușe emoția. Indiferent de ce avea să fie nevoie, avea de gând să o protejeze.

— Vorbești serios, Alex? Chiar ai face orice pentru mine.

În ciuda bunelor sale intenții, el dădu din cap ca un neghiob.

— Atunci stai foarte cuminte și lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Carnea dintre picioarele lui se întări într-o pulsație dureroasă și simți că o dorea atât de intens încât nu mai putea să respire. În ultima fracțiune de secundă, chiar înainte ca foamea de a o poseda să îl copleșească, gura ei se curbă într-un zâmbet atât de blând și de dulce încât Alex avu impresia că încasase un pumn în burtă.

Daisy nu avea nicio rezervă. Absolut niciuna. I se oferea fără menajamente. Inimă, trup și suflet. Cum putea cineva să fie atât de autodestructiv? Se forță să își vină în fire. Dacă ea refuza să se păzească, avea s-o facă el în locul ei.

— Sexul trebuie să fie mai mult decât împreunarea a doua trupuri, spuse el cu asprime. Așa mi-ai zis tu. Mi-ai zis că trebuie să fie sacru, dar între noi nu poate fi așa. Nu există iubire. Să nu uiți niciodată asta. E doar sex.

Spre completa lui uluire, ea îi oferi un zâmbet tandru din care păru să răzbată și o notă vagă de milă.

— Cât de naiv ești. Firește că există iubire. Nu știi? Te iubesc.

Alex se simți ca și cum ar fi fost izbit în plex.

Ea avu tupeul să râdă.

— Chiar te iubesc, Alex, și nu e nevoie să reacționezi atât de țeapăn și înțepat. Știu că ți-am spus că n-o să se întâmple asta, dar nu am ce să fac. M-am ascuns de adevăr, dar azi Sinjun mi-a arătat ce simt.

În ciuda tuturor avertismentelor și amenințărilor lui, în ciuda faptului că o

pusese în gardă și o prevenise în repetate rânduri, ea hotărâse că era îndrăgostită de el. Și era vina lui. Ar fi trebuit să păstreze mai multă distanță între ei. De ce se plimbase pe plajă cu ea? De ce își deschisese sufletul în fața ei? Și, cel mai grav dintre toate, de ce nu o ținuse departe de patul lui? Acum trebuia să o convingă că ceea ce ea considera a fi iubire era pur și simplu o reflecție a propriei ei perspective romantice asupra vieții, iar acest lucru nu avea să fie ușor.

Înainte să apuce să îi atragă atenția asupra greșelii ei, ea își puse gura peste a lui. Creierul lui suferi un scurt-circuit. O dorea. Trebuia să o aibă.

Daisy își trecu vârful limbii peste buzele lui, apoi le testă blând. El îi prinse capul în mâini și își înfipse degetele în părul ei moale. Ea deveni moale în brațele lui, oferindu-i-se și oferindu-i totul.

Scoase un sunet jos, ca un mieunat. Vulnerabil. Lacom. Sunetul își croi drum prin conștiința lui amortită și îl readuse la realitate. Trebuia să îi amintească exact ce exista între ei. Pentru binele ei, trebuia să fie dur. Mai bine să îi provoace acum o durere mărunță decât una devastatoare mai târziu.

Se îndepărtă brusc de ea. Cu o mână o împinse înapoi pe pat, iar cu cealaltă își acoperi umflătura din pantalonii de blugi.

— O partidă sănătoasă de sex e mai bună decât iubirea indiferent de circumstanțe.

Se crispă în sinea lui văzând expresia de șoc care trecu pentru o clipă peste fața ei inundată de sânge. Își cunoștea soția și se pregăti sufletește pentru ceea ce avea să urmeze. Avea să sară imediat din pat și să îi țină o predică usturătoare despre vulgaritate.

Însă ea nu o făcu. În schimb șocul ei păli și dispăru în spatele aceleiași expresii de compătimire pe care o observase și mai devreme.

— Știam că o să faci pe dificilul în privința asta. Ești atât de previzibil.

Previzibil? Așa îl vedea ea? Pe toți dracii, el încerca să o salveze, iar ea nu era în stare decât să își bată joc de el! Ei bine, avea să îi dea o lecție.

Își forță gura într-un rânjet hidos.

— Dezbracă te de costum. Am poftă de chestii mai dure și nu vreau să-l sfâșii.

— Chestii mai dure?

— Asta am zis, păpușă. Acum, dezbracă-te!

capitolul 17

Daisy înghiți în sec.

— Vrei să mă dezbrac?

Știa că reacționa ca o idioata, dar Alex o surprinsese. La ce anume se referise,

mai exact, când pomenise de „chestii mai dure”? Privirea îi zbură în celălalt capăt al rulotei, spre un bici pe care îl lăsase încolăcit peste brațul canapelei. Îl înspăimântase de moarte când îi spusese că îl iubea, dar nu se așteptase chiar la așa ceva. Și totuși, era atât de sensibil pe acest subiect încât ar fi trebuit să se aștepte să reacționeze exagerat.

— Nu mai trage de timp.

Se dezbracă de tricou. Blugii îi coborau mult pe șolduri, dându-i un aer sever și periculos așa cum stătea în fața ei cu pieptul dezgolit, cu acea dungă dreaptă de păr întunecat împărțindu-i în două abdomenul plat și indicând calea spre pericol cu toată subtilitatea unei săgeți din tuburi de neon aprinse.

— Când spui „chestii mai dure”...

— Mă refer că e timpul pentru puțină varietate.

— Sinceră să fiu, nu consider că am deprins deocamdată nici tehnicile de bază.

— Parcă ziceai că mă iubești, Daisy. Ce-ar fi acum să o dovedești?

Era clar că încerca să o provoace, iar Daisy numără în gând până la zece.

— Nu sunt genul de bărbat care oferă flori și inimioare. Știi asta. Îmi place sexul. Îmi place des și îmi place sălbatic.

Dumnezeule bun! Chiar îl înspăimântase. Își mușcă mărunț buza de jos. În ciuda a ceea ce spusese mai devreme, Alex nu era chiar atât de previzibil, deci trebuia să fie atentă. Pe de altă parte, Cartofior și gașca lui o învățaseră o regulă elementară pentru momentul când avea de-a face cu animale mari. Dacă dădea înapoi, inevitabil avea să se trezească plesnită.

— Prea bine, spuse ea. Ce vrei să faci?

— Ți-am zis deja. Dezbracă-te!

— Am zis că eu am să fac dragoste cu tine, nu invers.

— Poate că nu vreau să facem dragoste. Poate că vreau doar să ne-o tragem.

Ce ticălos! Încerca intenționat să o stârnească, iar ea fu nevoită să își muște limba pentru a nu cădea în ghearele lui. Dacă își ieșea din fire, avea să trimită mingea în terenul lui, adică exact ceea ce voia el. Trebuia să îl înfrunte cumva și trebuia s-o facă după propriile ei reguli, îl iubea prea mult pentru a-l lăsa să o intimideze astfel.

Își cântărește opțiunile, apoi se ridică de pe pat pentru a se dezbrăca. Alex nu spusese nimic, mulțumindu-se să o privească. Daisy își aruncă pantofii și își dădu jos costumul, dar când ajunse la sutien și slip constată că ezita să meargă mai departe. El era intens excitat, lucru pe care blugii lui mulați îl făceau evident, iar dispoziția lui era atât de periculoasă încât nu prea știa la ce să se aștepte. Poate

că a-i distrage atenția ar fi fost o opțiune bună. În felul acesta ar fi putut să mai câștige puțin timp.

Se întâmplaseră atât de multe de la discuția cu tatăl ei încât nu apucase să discute cu Alex despre afirmațiile uluitoare făcute de Max. Dacă deschidea subiectul acum, poate avea să reușească să îl destabilizeze. Totodată, o discuție despre istoria familiei lui ar fi putut să îi mai neutralizeze starea de spirit imprevizibilă.

— Tata mi-a spus că tatăl tău a fost un Romanov.

— Dă-mi jos blugii.

— Și nu orice Romanov. A spus că tatăl tău a fost nepotul țarului Nicolae al II-lea.

— Nu mă face să mă repet.

Alex o privi cu atâta aroganță încât lui Daisy nu îi fu deloc dificil să și-l imagineze așezat pe tronul Ecaterinei cea Mare, poruncindu-i unei femei Petroff recalcitrante să se arunce în Volga.

— Susține că ești moștenitorul tronului Rusiei.

— Taci și fă ce ți-am cerut!

Ea își înăbuși un oftat. Doamne, cât de dificil putea fi. Aparent nimic nu era mai eficient decât o declarație de iubire pentru a-l face pe rusul acesta să treacă în ofensivă, li venea greu să îi susțină privirea păstrându-și cât de cât puțină demnitate când era îmbrăcată doar în lenjerie, iar el arăta atât de înspăimântător de puternic, dar se strădui. În mod cert nu era momentul să încerce să îi smulgă cu forța răspunsurile pe care și le dorea cu atâta ardoare.

El îi rânji neplăcut.

— Când îmi dai jos blugii, fă-o stând în genunchi.

„Ticălos nesuferit!”

Buzele lui se subțiară într-o dungă.

— Acum!

Daisy inspiră adânc de trei ori. Nu își imaginase niciodată un asemenea atac de panică din partea lui. Era fantastic ce putea face teama dintr-un bărbat. Iar acum intenționa să îi forțeze limitele până o făcea să îi arunce înapoi în față declarația de iubire. Câți tigri trebuia să îmblânzească într-o zi?

Studiindu-i felul arogant în care își îngustă ochii și lățirea insolentă a nărilor lui, simți un val neașteptat de tandrețe. Bietul și dragul de el. Reacționa în fața fricii în singurul mod în care știa, iar dacă l-ar fi muștrătat pentru acest lucru nu ar fi reușit decât să îl împingă și mai mult în defensivă. „O, Alex, ce ți-a făcut biciul unchiului tău?”

Își aținti privirea în ochii lui și se lăsă încet în genunchi. O împletitură de senzații se desfăcu în trupul ei când văzu cât de excitat era. Nici măcar teamă nu reușise să distrugă acest lucru.

— Pe toți dracii! Unde ți-e mândria?

Ea se lăsă pe călcâie și ridică ochii spre fața lui, aspră și neînduplecată, cu pomeții aceia de rus proiectând umbre intense și linii palide de tensiune înconjurându-i gura.

— Mândria? E în inima mea, desigur.

— Mă lași să te umilesc!

Ea zâmbi.

— Nu poți să faci asta. Doar singură pot să mă umilesc. Și m-am pus în genunchi să te dezbrac pentru că mă excită.

O tăcere înșelătoare se lăsă între ei. Alex arăta atât de torturat încât Daisy nu putu îndura să îl vadă. Se ridică în genunchi și își apăsă buzele pe abdomenul lui tare, imediat deasupra beteliei blugilor. În timp ce îl mușcă mărunț de acolo, trase de butonieră până când aceasta cedă sub degetele ei. Apoi se chinui să coboare fermoarul.

Pielea lui se făcu de găină, iar vocea îi deveni găfâită.

— Nu te înțeleg deloc.

— Eu cred că da. Pe tine însuți nu te înțelegi.

El o prinse de umăr și o ridică în picioare. Ochii îi erau atât de întunecați și nefericiți încât Daisy nu mai putu îndura.

— Ce-am să mă fac cu tine? întrebă el.

— Eventual iubește-mă și tu?

Răsuflarea lui îi scăpă de pe buze într-un torent înăbușit, iar gura lui o acoperi pe a ei. Ea îi simți disperarea și fu neputincioasă să îl ajute. Sărutul îi răpi pe amândoi. Precum un vârtej, îi antrenă în furtună.

Daisy nu mai știu dacă se dezbrăcaseră singuri sau unul pe celălalt, dar în scurt timp se treziră întinși goi în pat. Senzațiile, calde și intense, radiau dinspre abdomenul ei. Gura lui era pe umărul ei, pe sânii ei, trecând mângâietor peste vârfuluri. O sărută pe burtă. Ea își desfăcu picioarele pentru el și îl lăsă să îi ridice genunchii.

— Am să te ating peste tot, murmură el pe pielea moale de pe interiorul coapsei ei.

Și o făcu. O, cum o făcu.

Nu o putea iubi cu inima, dar o putea iubi cu trupul și făcu acest lucru cu o generozitate fără rezerve care o umplu de emoție. Primi tot ceea ce îi putea oferi

el și, în același timp, îl iubi și ea, folosindu-și mâinile și sânii, alunecarea vag abrazivă a pielii ei, căldura gurii ei.

Când Alex se îngropă într-un final adânc în ea, Daisy își încolăci picioarele peste ale lui și se ținu bine.

— Da, șopti ea. O, da!

Barierile dintre ei dispărură și, când începură împreună ascensiunea, ea îi vorbi.

— O, da. Așa. Ador... Da. Adânc. O, da. Exact așa.

Îi gânguri din pasiune și din instinct. Dacă înceta să mai vorbească, el avea să încerce să uite cine era și să o transforme într-un trup anonim de femeie. Nu putea îndura așa ceva. Ea era Daisy. Era soția lui.

Și astfel îi vorbi, îl ținu strâns și goni alături de el spre momentul contopirii depline.

În cele din urmă, tot întunericul fu risipit de lumină.

— A fost sacru.

— Nu a fost sacru, Daisy. A fost sex.

— Hai s-o facem din nou.

— Merg cu o sută zece kilometri pe oră, nu am dormit mai mult de trei ore azi-noapte și deja suntem în întârziere față de momentul când ne-am propus să ajungem în Allentown.

— Scorțosule.

— Pe cine faci tu scorțos?

— Pe tine.

El îi aruncă o privire cu o sclipire diavolească în ochi.

— Te provoc să spui asta și când ești goală.

— N-ai să mă mai vezi goală până nu recunoști că a fost sacru.

— Ce-ar fi dacă aș recunoaște că a fost special? Pentru că în mod cert a fost special.

Ea îi aruncă o privire satisfăcută și se mulțumi cu atât. Noaptea trecută fusese mai mult decât specială și o știau amândoi. O simțise în nerăbdarea cu care făcuseră dragoste și în felul în care se agățaseră unul de celălalt după aceea. Când se priviseră în ochi, nimic nu mai fusese ascuns, nimic refuzat.

În dimineața aceea se așteptase ca Alex să revină la vechile lui trucuri, arătându-se ursuz și imposibil, făcând tot ceea ce-i stătea în putere pentru a se distanța de ea. Însă, spre surprinderea ei, se dovedise amuzant și tandru. Era ca și cum ar fi renunțat să mai lupte. Cu fiecare bătaie a inimii ei romantice, Daisy și-ar

fi dorit să creadă că se îndrăgostise de ea, dar știa că nu avea să fie atât de ușor. Deocamdată avea să se mulțumească să știe că lăsase garda jos.

Ploaia începu să cadă cu picuri mari, în formă de amibe, pe parbrizul prăfuit al camionetei. Era o dimineață rece și posomorâtă și, conform prognozei, vremea chiar urma să se înrăutățească. Alex o privi, iar Daisy avu impresia că îi citise gândurile.

— Nu îți pot rezista, spuse el încet. Știi asta, nu? Și m-am săturat să mă port ca și cum aș putea. Expresia lui deveni mai mâhnită. Dar nu te iubesc, Daisy, și nici într-o mie de ani nu ți-ai putea imagina cât de mult regret asta, pentru că dacă aș putea alege pe cineva din lumea asta pe care să îl iubesc, tu ai fi persoana aceea.

Ea se forță să vorbească peste nodul care i se pusese în gât.

— E chestia cu mutația?

— Nu glumi pe tema asta.

— Îmi pare rău. Doar că e incredibil de...

Stupid. Era stupid, dar își înăbuși replica. Câtă vreme el credea că nu era capabil să iubească, nu ar fi făcut decât să îi declanșeze mecanismele de apărare dacă l-ar fi contrazis. Doar dacă nu cumva era adevărat. Gândul negru îi trecu lent prin minte. Dacă Alex avea dreptate și copilăria lui sumbră și violentă îl rănise atât de profund încât nu avea să mai poată iubi vreodată? Sau dacă pur și simplu nu o putea iubi pe ea?

Ploaia începu să răpăie pe acoperișul cabinei. Daisy coborî privirea spre verigheta ei.

— Spune-mi cum ar fi? Dacă m-ai iubi?

— Dacă te-aș iubi?

— Da.

— E pierdere de timp să discuți despre ceva ce nu pot face să se întâmple.

— Știi ce cred eu? Nu cred că ar putea fi mult mai bine decât e în momentul de față. În momentul de față e foarte bine.

— Dar nu o să dureze. Odată ce se încheie cele șase luni, se sfârșește și căsnicia. Nu m-aș putea ierta niciodată dacă ar trebui să te privesc devenind tot mai amară din cauză că nu îți pot oferi ceea ce meriți. Nu îți pot oferi iubire. Nu îți voi oferi copii. Astea sunt lucrurile de care ai tu nevoie, Daisy. Asta e genul de femeie care ești tu și ai să te ofilești fără ele.

Cuvintele lui stârniră mici explozii de durere în sufletul ei, dar nu avea de gând să îl pedepsească pentru sinceritatea sa atacându-l doar pentru că ea suferea. Își dădu seama totodată că nu era în stare să continue conversația în momentul

acela, prin urmare schimbă subiectul.

— Știi ce îmi doresc?

— Presupun că să-ți petreci câteva săptămâni într-o stațiune luxoasă și să îți oferi o manichiură.

— Nu. Îmi doresc să fiu educatoare de grădiniță.

— A, da?

— E caraghios, nu-i așa? Ar trebui să merg la facultate și sunt prea în vârstă pentru asta. Când aș termina, aș fi trecută de treizeci de ani.

— Și câți ani vei avea dacă nu mergi la facultate?

— Pofim?

— Anii vor trece oricum, indiferent dacă mergi sau nu la facultate.

— Îmi spui la modul serios că tu mi-ai sugera să o fac?

— Nu văd de ce nu.

— Pentru că am acumulat destule eșecuri în viață și chiar nu vreau să mai trec și prin altele. Știu că sunt inteligentă, dar educația mea a fost dezlânată, în cel mai bun caz, și sunt complet nedisciplinată. Nu mă pot imagina descurcându-mă în sala de clasă a unei universități cot la cot cu o mulțime de studenți entuziaști, de optsprezece ani, care au avut parte de educații convenționale.

— Poate e timpul să încetezi să mai ai o părere atât de proastă despre tine, Daisy. Nu uita că ești o femeie capabilă să împlânzească tigri.

Îi oferi un zâmbet misterios care o făcu să se întrebe la care dintre tigri se referea – la Sinjun sau la el însuși. Dar nu, Alex era prea arogant pentru a se considera împlânzit.

Observă o serie de săgeți prinse pe un stâlp de curent.

— O să avem de virat imediat.

Pentru Alex observarea săgeților care indicau traseul circuitului era un act la fel de firesc ca respirația, iar Daisy bănuia că le văzuse deja, însă acesta dădu din cap. Ploaia începuse să cadă mai violent, iar el mută ștergătoarele de parbriz pe o treaptă superioară de viteză.

— Presupun că nu avem norocul de a ne instala pe o confortabilă suprafață de asfalt azi, spuse ea.

— Mă tem că nu. Vom fi pe un câmp.

— Cred că o să aflu pe propria piele de ce expresia de „spectacol în noroi” se folosește uneori cu referire la circuri precum cel al Fraților Quest. Sper doar ca ploaia să nu le deranjeze pe animale.

— Ele vor fi bine. Muncitorii sunt cei care vor avea cel mai mult de suferit.

— Și tu. Tu vei fi acolo printre ei. Întotdeauna ești.

— Asta e munca mea.

— E o muncă bizară pentru un om care ar trebui să fie țar.

Îi aruncă o privire piezișă. Dacă Alex crezuse că uitase de acest subiect anume, se înșela amarnic.

— Iar ne întoarcem la asta?

— Doar spune-mi adevărul și nu am să mai pomenesc de asta.

— Îmi promiți?

— Îți jur.

— În regulă, atunci. Trase adânc aer în piept. Există o probabilitate destul de mare să fie adevărat.

— Serios!

Își întoarse capul spre el cu asemenea viteză încât aproape își rupse gâtul.

— În mod cert am sânge de Romanov în vene, iar din ceea ce a reușit Max să pună cap la cap, aș spune că este destul de probabil să fiu strănepotul lui Nicolae al II-lea.

Ea se lăsă să cadă moale pe banchetă.

— Nu-mi vine să cred.

— Bun. Înseamnă că nu mai avem de ce să mai vorbim despre asta.

— Chiar ești?

— Max are niște dovezi destul de convingătoare. Dar cum nu am de gând să fac nimic în privința asta, nu are niciun rost să discutăm despre acest subiect.

— Ești moștenitorul tronului Rusiei?

— Rusia nu are tron. În caz că ai uitat, nu e monarhie.

— Dar dacă ar fi...

— Dacă ar fi, ar apărea din toate părțile Romanovi cu pretenții la titlul de moștenitor al tronului.

— Și din câte mi-a spus tatăl meu, tu ai avea cele mai mari șanse dintre toți să îți și probezi legitimitatea, nu-i așa?

— Probabil. Și ce dacă? Rușii urăsc dinastia Romanov chiar mai mult decât îi urăsc pe comuniști, deci nu e ca și cum ar vrea să reinstaureze monarhia.

— Și dacă ar face-o?

— Atunci mi-aș schimba numele și m-aș ascunde undeva pe o insulă tropicală.

— Tatăl meu ar urî asta.

— Tatăl tău e un fanatic.

— Știi că asta e motivul pentru care a aranjat căsătoria asta, nu? Eu am crezut că încerca să mă pedepsească găsindu-mi cel mai nepotrivit soț pe care ar fi putut să mi-l ofere, dar nu a fost nicidecum asta. Își dorea să unească familia Petroff cu

Romanov și s-a folosit de mine pentru a o face. Se cutremură. E ca un fel de intrigă bizantină, întreaga tărașenie îmi dă fiori. Știi despre ce a vrut să discute cu mine ieri?

— Probabil despre aceleași lucruri pe care le-a discutat și cu mine. Toate motivele pentru care ar trebui să rămânem căsătoriți.

— Mie mi-a spus că dacă vreau să te păstrez lângă mine trebuie să îmi țin în frâu excesele care fac parte din personalitatea mea. Mai mult, trebuie să te aștept la ușă cu papucii de casă pregătiți.

Alex zâmbi.

— Mie mi-a spus să îți trec cu vederea excesele și să mă concentrez pe corpul tău mic și drăgălaș.

— A spus el asta?

— Nu neapărat în termenii ăștia, dar asta a fost ideea generală.

— Nu înțeleg. De ce ar face atâtea eforturi pentru o căsnicie de șase luni?

— Nu e evident? Speră să facem o greșeală și să rămâi însărcinată.

Daisy se uită la el.

— Vrea să asigure viitorul monarhiei. Și vrea ca acel copil să aibă sânge de Romanov și de Petroff ca să își poată ocupa locul în istorie. Tatăl tău a plănuit totul. Tu vei aduce pe lume acest copil mitic, iar lui nici măcar nu o să-i pese dacă rămânem căsătoriți. De fapt probabil că ar prefera ca eu să dispar, ca să te poată convinge să îl lași pe el să se ocupe de creșterea copilului.

— Dar știe că iau contraceptive orale. Amelia m-a dus la propriul ei doctor. Ba chiar s-a dus personal la farmacie să scoată rețeta, zicând că nu are încredere în mine să o fac.

— Se pare că Amelia nu e la fel de nerăbdătoare ca tatăl tău să vadă un mic Petroff-Romanov alergându-i prin casă. Sau poate pur și simplu nu vrea să fie bunică. Eu bănuiesc că el nici nu știe și mă îndoiesc că mama ta vitregă va găsi vreodată ocazia să îi spună.

Daisy se uită posomorâtă pe fereastră la autostrada cu patru benzi mărginită de centre comerciale. Trecură pe lângă un local Taco Bell, apoi pe lângă o reprezentanță Subaru. Fu lovită de o senzație de irealitate în fața contrastului dintre acele semne moderne de civilizație și discuția lor despre monarhii de demult. Apoi îi trecu prin minte un gând oribil.

— Prințul Aleksei suferea de hemofilie, iar boala e ereditară. Alex, tu nu suferi de ea, așa-i?

— Nu. Se transmite doar pe linie femeiască. Deși Aleksei o avea, nu era purtător. Trecu pe banda din stânga. Ascultă-mi sfatul, Daisy, și scoate-ți toate

astea din minte. Nu vom rămâne căsătoriți și nu vei rămâne însărcinată, așa că legăturile mele de familie nu au nicio treabă cu tine. Ți-am spus toate astea doar ca să încetezi să mă mai cicălești.

— Eu nu cicălesc pe nimeni.

El își lăasă privirea să alunece peste trupul ei cu o expresie lascivă.

— Asta e ca și cum ai spune că nu...

— Oprește-te în clipa asta. Dacă rostești cuvântul cu „f”, o să regreți amar.

— Și care ar fi cuvântul acela? Șoptește-mi-l la ureche ca să știu la ce te referi.

— Nu îți șoptesc nimic la ureche.

— Spune-mi-l pe litere.

— Nu ți-l spun pe litere.

Alex continuă să o tachineze până ajunseră la destinație, dar tot nu reuși să o convingă să îl spună.

Până la primele ore ale după-amiezii ploaia se transformase în potop. Deși pelerina pe care Daisy o împrumutase de la Alex îi menținu pare că de sus uscată, până când termină de verificat animalele din cadrul menajeriei și îl vizită pe Cartofior noroiul îi acoperea blugii de la genunchi până la glezne, iar adidașii îi erau atât de încălcați încât i se păreau a fi două greutateți de beton.

În seara aceea, înainte de prima reprezentare, toți artiștii veniră să schimbe câteva cuvinte cu ea. Brady își ceru scuze pentru felul nepolitic în care se purtase cu ea cu o zi în urmă, iar Jill o invită să o însoțească la cumpărături în a doua parte a săptămânii. Familiile Tolea și Lipscomb ținură morțiș să o felicite pentru curaj, iar clovniții îi oferiră un buchet de flori de hârtie.

În ciuda vremii oribile, publicitatea legată de evadarea lui Sinjun generase un public satisfăcător de numeros, iar matineul de la ora două decurse bine. Jack insistă îndelung pe povestea eroismului lui Daisy, însă ea strică puțin din efect scâncind când Alex își încolăci biciul în jurul încheieturilor ei.

Odată spectacolul încheiat, se schimbă din nou în blugii murdari de noroi, folosind un vestiar improvizat amenajat pentru artiști în apropierea intrării din spate, ca aceștia să nu își ude costumele. Închizându-și pelerina, plecă fruntea și se năpusti sub perdeaua de ploaie torențială. Deși nu era nici ora patru încă, temperatura scăzuse rapid, iar dinții îi clănțăneau atunci când ajunse la rulotă. Se dezbracă de blugi, porni un mic convector și aprinse toate luminile, căci atât era de mohorâtă vremea.

Când rulota începu să se încălzească, iar lumina se revărsă peste micile

comori cu care o decorase, constată că interiorul nu i se păruse niciodată mai confortabil, își luă un trening pufos, de culoarea piersicii, și o pereche de șosete de lână și se apucă de lucru în micuța bucătărie. De regulă mâncau înainte de ultima reprezentație, iar în ultimele câteva săptămâni se ocupase mai mult ea de gătit, o activitate care îi făcea plăcere câtă vreme nu era nevoită să urmeze o rețetă.

Începu să fredoneze ceva în surdină cât timp tocă o ceapă și câteva bucăți fleșcăite de țelină, apoi începu să le călească într-o tigaie mică, adăugând usturoi și un vârf de cuțit de rozmarin. Găsi într-o cutie un amestec de orez sălbatic și orez alb, dar aruncă pachetul de mirodenii inclus și îi adăugă propriile ierburi aromatice. Pe blatul de bucătărie se afla și un aparat de radio pe care îl mută pe un post de muzică clasică. Rulota se umplu de mirosuri familiare de mâncare gătită, precum și de acordurile bogate ale Preludiului în do diez minor al lui Rahmaninov. Daisy pregăti o salată, puse piepturile de pui deasupra amestecului de ceapă și țelină și turnă puțin vin alb dintr-o sticlă pe care o deschiseseră cu câteva zile în urmă.

Interiorul ferestrelor începu să se aburească, iar picăturile de condens să șiroiască pe sticlă. Ploaia răpăia pe carcasa de metal, în timp ce muzica blândă și mirosurile plăcute de mâncare o închiseră într-un cocon cald. Puse masa folosind setul de porțelanuri ciobite, cămile de ceramică, paharele de cristal nepereche și un vechi borcan de miere conținând un buchet de trifoi roșu pe care îl culesese de pe câmp cu o zi în urmă, înainte de întregul șir de evenimente. Studiind ceea ce realizase, se trezi gândindu-se că niciuna dintre casele superbe în care locuise nu fuseseră la fel de perfecte ca această mică rulotă ponosită.

Ușa se deschise larg și apărură Alex. Apa îi șiroia de pe pelerina galbenă, iar părul îi era lipit de cap. Daisy luă un prosop în timp ce el închise ușa și i-l întinse. Bubuitul unui tunet îndepărtat zgâlțâi rulota.

— Miroase bine aici.

Își plimbă privirea prin interiorul cald luminat, iar ea văzu pe chipul lui ceva ce aducea a dor. Avusese vreodată un cămin? Nu în copilărie, dar măcar ca adult?

— Cina e aproape gata, spuse ea. Ce-ar fi să te schimbi?

În timp ce el își luă haine uscate, ea turnă vin în cele două pahare, umplându-le până la jumătate, și amestecă în salată. Muzica de la radio trecu la Debussy. Când se întoarse la masă în blugi și o bluză de trening gri, Daisy deja pusese deja în farfurii pilaful și puiul.

Alex așteptă să se așeze mai întâi ea, apoi luă și el loc, puse mâna pe paharul lui de vin și îl ridică spre ea într-un toast mut.

— Nu știu dacă mâncarea e bună, spuse ea. Am folosit doar ceea ce aveam.
El luă o înghițitură.

— E foarte gustoasă.

O vreme mâncară într-o tăcere agreabilă, seduși de mâncare, de muzică și de confortul cald oferit de rulotă în mijlocul ploii.

— Am să-ți cumpăr o râșniță de piper când îmi primesc următorul salariu, spuse ea. Așa vei avea ceva mai bun de folosit decât chestia aia oribilă din cutie.

— Nu vreau să-ți cheltuiești banii să-mi cumperi mie râșniță de piper.

— Dar ție îți place piperul.

— Nu asta e ideea. Ideea e că...

— Dacă eu aș fi cea căreia îi place piperul, mi-ai cumpăra o râșniță de piper drăguță?

— Dacă ți-ai dori una, da.

Daisy îi zâmbi.

Alex păru nedumerit.

— Asta vrei să fac? Să îți cumpăr o râșniță de piper?

— O, nu. Nu prea mă dau în vânt după piper.

Gura lui se curbă într-un zâmbet.

— Mi-e și rușine să recunosc asta, Daisy, dar chiar încep să urmăresc discuțiile astea întortocheate cu tine.

— Nu mă surprinde. Ești, la drept vorbind, destul de deștept.

Îi oferi un zâmbet poznaș.

— Domniță, ești excepțional de bună.

— Și sexy pe deasupra.

— Asta se înțelege de la sine.

— Vrei totuși să o spui?

— În regulă. Expresia lui deveni tandră. Întinzându-se peste masă, îi luă mâna. Fără urmă de îndoială, ești cea mai sexy femeie din câte am cunoscut vreodată. Și cea mai dulce.

Daisy simți un nod în gât și se pierdu în adâncurile de chihlimbar ale ochilor lui. Cum putuse să creadă vreodată că erau reci? se grăbi să își încline capul înainte ca el să apuce să vadă apariția lacrimilor de dor.

Alex începu să vorbească despre spectacol și în scurt timp ajunseră să râdă de o întâmplare nefericită petrecută între unul dintre clovni și o tânără cu bustul generos din primul rând. Discutară despre micile detalii de peste zi. O problemă pe care Alex o avea cu unul dintre muncitori, agitația lui Cartofior când era priponit într-un cort. Planificară pentru a doua zi dimineată o vizită mai mult decât

necesară la o spălătorie automată, iar Alex pomeni de făcut schimbul de ulei la camionetă. Păreau un cuplu căsătorit ca oricare altul, își spuse ea, văzându-și de viața lor de zi cu zi, și nu reuși să își înăbușe o tresărire de speranță că poate totul avea să fie bine între ei până la urmă.

Alex îi spuse că avea să spele el vasele câtă vreme rămânea și ea acolo să îi țină companie „apoi se plânse vesel de cât de multe ustensile folosise. În timp ce el o tachina, în mintea ei încolți sămânța unei idei.

Deși Alex fusese deschis în privința descendenței sale din familia Romanov, refuza să îi dezvăluie orice despre viața lui actuală, care era cu mult mai importantă pentru ea. Până nu îi spunea cu ce se ocupa atunci când nu însoțea ciroul în turnee, nu avea să existe niciodată o comunicare reală între ei. Dar nu găsea nicio cale prin care să îl facă să îi spună adevărul fără a apela la un șiretlic. Poate că nu era nimic rău în a folosi un mic șiretlic, decise ea, când în joc era fericirea lor.

— Alex, cred că mă paște o infecție la ureche.

El se opri imediat din ceea ce făcea și o privi cu atâta îngrijorare încât conștiința ei tresări vinovată.

— Te doare urechea?

— Puțin. Nu tare. Doar puțin.

— Mergem la un doctor imediat ce se încheie reprezentația.

— Toate cabinetele vor fi deja închise până atunci.

— Te duc la camera de gardă a unui spital.

— O, nu vreau să fac asta. Sunt sigură că nu este nimic grav.

— N-am să te las să umbli cu o infecție netratată la ureche.

— Presupun că ai dreptate. Ezită, știind că aceasta avea să fie partea dificilă. Dar am totuși o idee, spuse ea cu prudență. Eventual... ai avea ceva împotriva să arunci tu o privire?

El încremeni.

— Vrei să arunc eu o privire?

Vinovăția îi inundă toți porii. Își înclină capul și își făcu de lucru cu marginea unui șervet de hârtie boțit. În același timp, își aminti cum o hărțuise în privința vaccinului antitetanos și de câte ori îl văzuse acordând primul ajutor câte unuia dintre muncitori. Avea dreptul de a afla adevărul.

— Presupun că, indiferent ce specialitate ai avea, ești calificat să tratezi o simplă infecție la ureche. Doar dacă nu cumva ești într-adevăr veterinar.

— Nu sunt veterinar.

— Ei bine, atunci...

El nu spuse nimic. Daisy rămase încordată cât timp rearanjă trifoiul ce începuse să se ofilească și alinie solnițele de sare și piper. Se forță să își aducă aminte că era pentru binele lui. Nu puteau să își construiască o căsnicie funcțională câtă vreme el insistă să păstreze atât de multe secrete față de ea.

Îl auzi mișcându-se.

— În regulă, Daisy. Am să arunc o privire.

Ea ridică brusc capul. O făcuse! Îl prinsese în sfârșit în cursă! Folosindu-și întreaga șiretenie, obținuse de la el adevărul. Soțul ei era doctor și tocmai îl forțase să recunoască.

Știa că avea să se înfurie după ce o consulta și descoperirea că nu avea de fapt o infecție la ureche, dar avea să găsească p soluție în momentul în care se întâmpla acest lucru. În mod cert putea să îl facă să înțeleagă că o făcuse doar pentru binele lui. Nu era sănătos pentru el să păstreze atât de multe secrete.

— Du-te, stai jos pe pat, îi spuse el. Lângă lumină, unde pot să văd.

Ea se supuse.

Alex zăbovi îndelung uscându-se pe mâini la chiuvetă înainte de a pune prosopul deoparte și veni lângă ea.

— Ai nevoie de trusa ta medicală?

— E în compartimentul încuiat din spatele camionetei și aș prefera să nu mă ud în momentul de față dacă nu e absolut necesar. În plus, există mai multe moduri de a diagnostica o infecție la ureche. La care ureche e?

Ea ezită o fracțiune de secundă, apoi arată spre dreapta. El îi dădu părul pe spate și se aplecă să i-o examineze.

— Lumina e slabă. Întinde-te pe spate.

Daisy se întinse pe pernă. Salteaua se lăsă când Alex se așeză lângă ea și îi cuprinse gâtul cu mâna.

— Înghite.

Ea o făcu.

El apăsă puțin mai tare cu vârfurile degetelor.

— Din nou.

Ea înghiți și a doua oară.

— Mmm. Acum deschide gura și spune „aaa”.

— Aaa.

El îi întoarse capul spre lumină.

— Ce crezi? întrebă ea într-un final.

— În mod cert ai o infecție, dar nu sunt sigur că provine de la ureche.

Avea o infecție?

El își strecură mâna sub betelia pantalonilor ei și o apăsă pe abdomen.

— Aici te doare?

— Nu.

— Bun. Se întoarse pentru a se întinde după una dintre gleznelor ei și o îndepărtă ușor de cealaltă. Stai nemișcată până îți verific pulsul altundeva.

Ea rămase foarte nemișcată. Fruntea ei se încrucișă de îngrijorare. Cum ar fi putut să aibă o infecție? Se simțea bine. Apoi își aminti că avusese o vagă durere de cap cu o dimineață în urmă și că uneori se simțea puțin amețită când se ridica prea rapid. Poate că era bolnavă și nici măcar nu știa.

Îl privi preocupată.

— Pulsul meu e normal?

— Șșșșt. Îți mută și cealaltă gleznă, separându-i astfel picioarele, apoi o prinse blând de ambii genunchi prin pantalonii de trening. Ai avut recent dureri articulare?

Avusese?

— Nu cred.

— În mod normal m-aș aștepta la dureri articulare.

— A, da?

El îi ridică bluza de trening și o atinse pe sân.

— Sensibilitate aici?

— Nu.

Degetele lui trecură ușor peste sfârscul ei și, deși atingerea lui păru impersonală, ea îngustă ochii bănuitoare. Apoi se relaxă observând concentrarea intensă de pe chipul lui. Se purta ca un profesionist desăvârșit; nu era absolut nimic libidinos în ceea ce făcea.

El o atinse și pe celălalt sân.

— Dar aici? întrebă.

— Nu.

Îi trase în jos bluza de trening, acoperind-o pudic, iar Daisy se simți rușinată de ea însăși pentru că se îndoise de el.

El afișă o mină gânditoare.

— Mi-e teamă...

— Ce anume?

El își puse mâna peste a ei și o bătu încurajator.

— Daisy, nu sunt ginecolog, și în mod normal n-aș face asta, dar aș vrea să te consult. Te deranjează?

— Să mă deranjeze? Ezită. Ei bine, nu, cred că nu. Adică suntem căsătoriți,

iar tu mi-ai văzut... dar ce crezi că e în neregulă?

— Sunt destul de sigur că nu e nimic, dar problemele glandulare pot fi înșelătoare și vreau doar să mă asigur.

Își strecură degetele mari pe sub betelia elastică a pantalonilor ei de trening. Ea își ridică șoldurile și îl lasă să o dezbrace de pantalonii lălăi, precum și de chilot.

Când el îi aruncă hainele deoparte, suspiciunile ei se trezire din nou la viață, însă păliră când își dădu seama că nici măcar nu se uita la ea. În schimb părea distrat, ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri. Dacă avea vreo boală rară, iar el încerca să decidă cum anume să îi spună?

— Vrei să te acopăr cu cearșaful? o întrebă el.

Obrajii îi luară foc.

— A... nu... e cazul. Adică, date fiind circumstanțele...

— În regulă, atunci. O împinse blând de genunchi. Spune-mi dacă te doare.

Nu o durea. Absolut deloc. În timp ce el o examinează, pleoapele ei devenită grele și se închiseră, iar ea începu să plutească. Atingerea lui era absolut minunată. Blândă. Fină. Când o mângâiere. Când o apăsare tandră. Delicioasă. Degetele lui lasau în urma lor o dără moale și umedă. Gura lui... gura!

Capul îi țâșni brusc de pe pernă.

— Perversule! țipă ea.

El izbucni într-un râs asurzitor și căzu pe spate pe pat, ținându-se de coaste.

— Nu ești doctor!

— Ți-am spus asta! Ești atât de naivă! râse și mai tare. Ea se năpusti asupra lui, iar el îi pară atacul cu o mână, în timp ce cu cealaltă își trase în jos fermoarul. Ai meritat-o, mincinoasă mică, cu falsa ta infecție la ureche.

Ea îl privi cu ochii îngustați când începu să tragă în jos de blugi.

— Ce faci?

— Există un singur remediu pentru boala de care suferi tu, scumpo. Iar eu sunt bărbatul perfect care să ți-l administreze.

Ochii îi scânteiau de veselie și părea atât de încântat de el însuși încât iritarea ei păli și fu nevoită să facă eforturi considerabile pentru a-și păstra expresia mânioasă.

— Am să te omor!

— Nu până nu îmi plătești consultația.

Blugii lui foșniră ușor când căzură pe podea alături de boxerii lui. Cu un rânjet lacom, îi acoperi trupul cu al lui și o penetră dintr-o singură mișcare fină.

— Depravatule! Ești un om îngrozitor... ah... un... oribil... mmm...

Zâmbetul lui se lăți de la o ureche la alta.

— Ce ziceai?

Ea se strădui să își țină în frâu excitația tot mai intensă, hotărâtă să nu îi cedeze prea ușor.

— Am crezut că e ceva în neregulă cu mine, și... și în tot acest timp tu... ahhh... jucai teatru ca să mă poți pipăi!

— Ai grijă cum vorbești.

Ea gemu și îi prinse șoldurile în mâini.

— Venind de la cineva care tocmai a încălcat jurământul lui Hipocrate...

El izbucni într-un hohot de râs care îi stârni vibrații de plăcere ce radiară până în adâncurile ființei ei. Când ridică privirea spre chipul lui, văzu că străinul încordat și periculos cu care se căsătorise dispăruse. Locul lui fusese luat de un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată – dureros de tânăr, vesel și nepăsător. Inima ei izbucni într-o odă de fericire.

Ochii lui începuseră să sticlească. O trase de buza de jos cu propria lui buză.

— O, Alex...

— Taci, iubito. Taci și lasă-mă să te iubesc.

Cuvintele lui îi făcură pulsul să gonească. Își potrivi ritmul cu al lui și se agăță de el, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Peste alte câteva ore avea să fie nevoită să îl întâlnească în arenă, dar deocamdată nu exista nici urmă de pericol, doar încântare. Plăcerea dansă prin trupul ei, îi umplu inima și explodează într-un iureș de stele.

După aceea, în timp ce se afla în baie și își refăcea machiajul pentru următoarea reprezentație, sentimentul ei de bine se risipi brusc. Indiferent ce și-ar fi dorit să creadă, nu exista cu adevărat intimitate între ei câtă vreme Alex avea atât de multe secrete.

— Vrei niște cafea înainte să ieșim din nou în ploaie? îi strigă el.

Ea puse jos rujul și ieși din baie. Alex se afla lângă blatul de bucătărie, purtând doar pantalonii de blugi și cu unul dintre prosoapele lor galbene de baie petrecut în jurul gâtului. Își ascunse degetele în buzunarele halatului lui de prosop.

— Ceea ce vreau e să stai jos și să îmi spui cu ce te ocupi când nu mergi în turneu cu ciroul.

— Iar ne-am întors la asta?

— Nu cred că am abandonat vreodată subiectul. M-am săturat, Alex. Vreau să știu.

— Dacă este din cauza a ceea ce ți-am făcut mai devreme...

— Ala a fost doar factorul declanșator. Nu mai vreau mistere. Dacă nu ești

doctor de oameni sau veterinar, atunci ce fel de doctor ești?

— Dar dacă aș fi dentist?

Arăta atât de plin de speranță încât Daisy aproape zâmbi.

— Nu ești dentist. Știu sigur că nu folosești ața dentară în fiecare zi.

— Ba o fac.

— Mincinosule. O dată la două zile, cel mult. Și în mod cert nu ești nici psihiatru, deși cu siguranță ești suficient de țicnit.

El își luă cana de cafea de pe blatul de bucătărie și își aținti privirea în ea.

— Sunt profesor universitar, Daisy.

— Ce anume ești?

Alex ridică ochii spre ea.

— Sunt profesor de istoria artei la un mic colegiu privat din Connecticut. Mi-am luat o pauză de un an de acolo.

Daisy se pregătise pentru numeroase posibilități, dar nu și pentru aceasta, deși acum că se gândea mai bine, nu ar fi trebuit să fie chiar atât de surprinsă. Existaseră câteva indicii subtile. Își aminti când Heather pomenise că Alex o dusese odată la o galerie și îi vorbise despre tablouri. Mai erau și revistele de artă pe care ea le crezuse rămase de la vechii ocupanți ai rulotei și cele câteva ocazii când el făcuse trimitere la diverse picturi celebre.

Se duse lângă el.

— De ce ai făcut din asta un asemenea mister?

El ridică din umeri și sorbi din cafea.

— Lasă-mă să ghicesc. E exact aceeași treabă pe care ai făcut-o și cu rulota, așa-i? Alegând-o pe asta în locul uneia mai cochete? Știai că m-aș fi simțit mult mai în largul meu alături de un profesor universitar decât alături de Aleksî Cazacul și nu voiai să mă simt în largul meu.

— Nu puteam să te las să pierzi din vedere cât suntem de diferiți. Eu sunt în continuare un artist de circ, Daisy. Aleksî Cazacul e o parte importantă din identitatea mea.

— Dar ești în același timp și profesor universitar.

— E într-un campus vechi și prăfuit.

Daisy își aminti tricourile uzate, cu sigla universității, în care dormea ea uneori.

— Ai studiat la Universitatea North Carolina?

— Acolo mi-am făcut studiile de licență, iar masteratul și doctoratul mi le-am luat la New York.

— Mi-e greu să cuprind toate astea cu mintea.

El își trecu ușor degetul mare peste bărbia ei.

— Asta nu schimbă nimic. În continuare plouă ca și cum ar veni sfârșitul lumii, avem de pregătit un spectacol, iar tu ești atât de frumoasă în momentul de față încât singurul lucru pe care vreau să îl fac e să îți dau jos halatul ăla și să încep să mă joc din nou de-a doctorul cu tine.

Ea se forță să își lase deoparte îngrijorarea pentru o clipă și să se bucure de prezent.

— Ești un bărbat curajos.

— De ce spui asta?

— Pentru că de data aceasta tu vei fi pacientul.

În noaptea aceea, undeva pe la jumătatea reprezentației, vântul se înteți. Când pereții de nailon ai pavilionului de spectacole începură să se umfle și să se dezumfle ca niște foale uriașe, Alex ignoră garanțiile lui Sheba că furtuna avea să treacă peste ei și îi ceru lui Jack să oprească spectacolul.

Maestrul de ceremonii făcu anunțul pe un ton calm, informând publicul că erau nevoiți să demonteze pavilionul ca o măsură de siguranță și promițând că toată lumea avea să își primească toți banii înapoi. În timp ce Sheba fumega și calcula banii pierduți, Alex le ceru muzicienilor să interpreteze o compoziție vioaie, pentru a încuraja mulțimea să plece cât mai repede.

O parte dintre persoanele din public ar fi vrut să rămână sub baldachinul cortului de spectacole pentru a nu se uda, și se dovede necesar să fie împinși de la spate, în timp ce ajută la evacuare, Alex se tot gândi cum să ajungă la Daisy și să se asigure că aceasta respectase ordinele lui de a rămâne în camionetă până se mai potolea puțin vântul.

Dar dacă nu făcuse ce îi ceruse el? Dacă rățacea chiar acum în mijlocul aceluși vânt, căutând copilul rățăcit al cuiva sau ajutând vreun vârstnic să ajungă la o mașină? Pe toți dracii, chiar ar fi fost tipic pentru ea! Avea mai mult suflet decât instinct de autoconservare și nu s-ar fi gândit nicio clipă la propria ei siguranță dacă ar fi crezut că cineva are probleme.

Pielea îi fu acoperită de o sudoare rece și avu nevoie de întreaga lui capacitate de autocontrol pentru a-și păstra o expresie calmă cât timp supraveghe șirul de oameni ce tot ieșea din cort. Își tot promitea că Daisy avea să fie bine, ba chiar reuși să zâmbească amintindu-și ce farsă urâtă îi făcuse.

Râsese mai mult în scurtul timp de când o cunoscuse decât în tot restul vieții lui. Nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea ei; îl făcea să se simtă ca un copil, ceea ce el nu fusese niciodată. Ce avea să se facă odată ce dispărea din

viața lui? Refuza să se gândească la acest lucru. Avea să se descurce, atâta tot, așa cum se descurcase cu orice altceva. Viața făcuse din el un singuratic și așa îi plăcea să și-o trăiască.

Exact când ultimii spectatori ieșiră din pavilionul de spectacole vântul deveni și mai violent, nailonul ud zbatându-se și fluturând în bătaia acestuia. Alex era îngrijorat că dacă nu îl demontau rapid, aveau să rămână fără el, și trecu de la un grup de muncitori la altul, dând ordine și ajutându-i să slăbească frânghiile de fixare pentru a putea coborî stâlpii în spirale alb cu roșu. Unul dintre muncitori dădu drumul unei frânghii prea devreme, iar aceasta îl biciui peste obraz, dar nu era prima dată când simțea biciul și ignoră durerea.

Ploaia rece i se scurgea pe gât și îi intra în ochi, orbindu-l, vântul îi lipea pelerina de piept, și în tot timpul cât munci se gândi la Daisy. „Sper din tot sufletul că ești în camionetă, îngeraș. Sper din tot sufletul că ești în siguranță. Că mă aștepți în siguranță pe mine”.

Daisy stătea ghemuită în mijlocul cuștii lui Sinjun, cu tigrul încolăcit în jurul ei și ploaia izbindu-i violent printre bare. Alex nu considerase rulota suficient de sigură în timpul furtunii și îi ceruse să aștepte în camionetă până se potolea vântul. Pornise deja înspre mașină când auzise răgetul sălbatic al lui Sinjun și își dăduse seama că furtuna îl înspăimântase de moarte.

Fusese lăsat afară, expus vicisitudinilor naturii, în timp ce muncitorii se ocupau de pavilionul de spectacole. La început stătuse în fața cuștii, dar vântul și ploaia o izbiseră cu atâta forță încât îi fusese greu să rămână în picioare. Sinjun devenise frenetic când ea încercase să se adăpostească parțial sub cușcă, ceea ce nu îi lăsase altă opțiune decât să intre lângă el.

Acum acesta se încolăci în jurul ei ca o uriașă pisică bătrână. Daisy simți vibrația răsuflării lui calme prin spatele ei, iar căldura trupului lui alungă frigul dintr-al ei. Ghemuindu-se mai aproape de blana lui, se simți cuprinsă de o pace aproape la fel de profundă ca aceea pe care o cunoscuse cu doar câteva ore în urmă, când se aflase în brațele lui Alex.

Daisy nu era în camioneta lui.

Nu era nici în rulotă.

Alex străbătu în fugă incinta cercului, căutând-o înnebunit. Ce mai făcuse de data aceasta? Unde se dusesse. Pe toți dracii, era doar vina lui! Știa cât putea fi de aiurită și ar fi trebuit să o supravegheze mai atent. În clipa în care izbucnise furtuna ar fi trebuit să o ducă pe sus la camionetă și să o lege de volan.

Se mândrise întotdeauna cu faptul că reușea să-și păstreze sângele rece într-o

situație de criză, dar acum nu mai putea gândi. Furtuna se calmase la scurt timp după ce demontaseră pavilionul de spectacole, iar el își petrecuse câteva minute verificând rapid eventualele stricăciuni. Câteva resturi purtate de vânt izbiseră parbrizul unuia dintre camioane, iar rulota unui vânzător ambulant se răsturnase. Ambele aveau câteva bucăți de nailon sfâșiate, dar nu păreau să fi suferit daune majore, prin urmare Alex se duse să o caute pe Daisy. Când ajunsese la camioneta lui, însă, nu o găsisese acolo, și acela fusese momentul când se instalase panica.

De ce nu o supraveghease mai atent? Era prea fragilă pentru o astfel de viață, prea naivă. „Doamne, nu lăsa să i se întâmple nimic!”

În cealaltă parte a terenului văzu o scânteiere de lumină, însă una dintre semiremorci îi stătea în cale. Luând-o la fugă în direcția aceea, auzi vocea lui Daisy, iar mușchii lui se înmuiară de ușurare. Ocoli în grabă partea din față a semiremorcii și își spuse că în viața lui nu văzuse ceva mai frumos decât imaginea cu Daisy ținând o lanternă și coordonând doi muncitori în timp ce aceștia încărcău cușca lui Sinjun înapoi în camionul menajeriei.

Ar fi vrut să o zgâlțâie pentru că îl înspăimântase atât de tare, dar își stăpâni impulsul. Nu era vina ei că el se transformase într-un papă-lapte slab de înger.

Când îl văzu pe Alex, gura lui Daisy se curbă într-un zâmbet atât de plin de încântare încât un val de căldură îi inundă tot corpul, până în vârful degetelor de la picioare.

— Ești bine! Am fost atât de îngrijorată pentru tine.

El își dresă vocea și inspiră adânc pentru a se calma.

— Ai nevoie de ajutor?

— Cred că tocmai am reușit.

Se cățăără în camion.

Deși nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să o ducă în brațe până la rulotă și să o iubească până dimineață, o cunoștea deja suficient de bine cât să știe că oricât ar fi încercat să îi forțeze mâna, nu ar fi reușit să o scoată din camionul acela până nu se asigura că toate animalele aflate în grija ei erau la adăpost și pregătite pentru noapte. Dacă i-ar fi dat el voie, probabil le-ar fi și citit o poveste de noapte bună.

Daisy reapăru în cele din urmă și, fără cea mai mică ezitare, își întinse brațele și se aruncă din vârful rampei în brațele lui. Prinzând-o și strângând-o la pieptul lui, Alex decise că acesta era lucrul care îi plăcea cel mai mult la ea. Faptul că nu ezita. Știuse că avea să o prindă, fie ce-o fi.

— Ai rămas în camionetă cât a durat furtuna?

Depuse un sărut apăsător și disperat în părul ei ud.

— Ăăă... am stat undeva la căldură, asta-i sigur.

— Bun. Hai să ne întoarcem la rulotă. Ne-ar prinde bine fiecareia din noi câte un duș fierbinte.

— Mai întâi trebuie să...

— Îl verifici pe Cartofior. Vin cu tine.

— Nu te încrunta la el de data asta.

— Eu nu mă încrunt niciodată.

— Ultima dată te-ai încruntat. I-ai rănit sentimentele.

— El nu are...

— Ba da, are și el sentimente.

— Îl răsfeți prea mult.

— Are personalitate, nu e răsfețat. E o mare diferență.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Crede-mă, cunosc bine diferența dintre cineva cu personalitate și cineva răsfețat.

— Vrei cumva să sugerezi...

— E un compliment.

— Mie nu așa mi se pare.

El continuă să o tachineze până ajunseră la remorca elefanților, dar nici pentru o clipă nu îi dădu drumul la mână. Și nici pentru o clipă nu reuși să își șteargă zâmbetul de pe față.

capitolul 18

În lunile iunie și iulie Circul Fraților Quest ajunse în vârf de sezon, croindu-și drum spre vest prin micile orașe din Pennsylvania și Ohio. Uneori urmau cursurile râurilor, mai mari sau mai mici. Allegheny și Monongahela, Hocking, Scioto și Maumee. Jucau în orașele care fuseseră ignorate de circurile mari. Orașe construite în jurul unor mine de cărbune acum goale, orașe cu o istorie în oțelărie care fuseseră abandonate de uzine, orașe industriale în care fabricile fuseseră închise. Chiar dacă toți reprezentanții marii industrii uitaseră de oamenii de rând din Pennsylvania și Ohio, Circul Fraților Quest știa de ei, iar turneul lor continuă.

Până în prima săptămână din august circul trecuse în Indiana, iar Daisy era cum nu se poate mai fericită. Fiecare zi era o nouă aventură. Simțea că devenise o cu totul altă persoană. Puternică, încrezătoare și capabilă să se apere singură. De la episodul evadării lui Sinjun își câștigase respectul celorlalți și nu mai era considerată o paria. Dansatoarele făceau schimb de bârfe cu ea, iar clovni îi

cereau părerea asupra celor mai noi giumbușlucuri. Brady o căuta pentru a dezbate probleme de politică și pentru a încerca insistent să o convingă să își îmbunătățească tonusul muscular făcând exerciții cu greutate. Iar Heather își petrecea timp cu ea în fiecare zi, însă doar când nu era prin preajmă și Alex.

— Tu ai studiat vreodată psihologie? o întrebă într-o după-amiază de început de august, când Daisy o scoase la prânz la un McDonald's dintr-un orașel din estul statului Indiana în care se opriseră pentru spectacole.

— O vreme. Am fost nevoită să schimb școala înainte să termin cursul.

Daisy luă un cartof prăjit, mușcă mărunț din el, apoi îl puse înapoi. În ultima vreme mâncarea prăjită nu îi pica prea bine. Își apăsă mâna pe talie și se forță să se concentreze pe ceea ce îi spunea Heather.

— Cred că mi-ar plăcea să mă fac psiholog sau ceva de genul când voi fi mare. Adică după toate prin câte am trecut, cred că aș putea să fiu de mare ajutor și pentru alți tineri.

— Sunt sigură că ai putea.

Heather părea mahnită, ceea ce nu era neobișnuit. Nu mai rămăsese decât prea puțin din adolescența lipsită de griji, iar Daisy știa că banii furati încă o apăsau greu pe conștiință, deși nu pomenea niciodată de ei.

— Se întâmplă ca Alex... adică se întâmplă să spună vreodată ce găgăuță am fost și așa mai departe?

— Nu, Heather. Sunt sigură că nici măcar nu se gândește la asta.

— De câte ori îmi amintesc ce am făcut, îmi vine să mor.

— Alex e obișnuit ca femeile să se arunce pe el. Drept să-ți spun, cred că nici măcar nu mai observă.

— Serios? Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine.

— Îi place mult de tine. Heather. Și în mod cert nu te consideră o găgăuță.

— Da' știu că ai făcut ca toți dracii când ai dat peste noi.

Daisy își înăbuși un zâmbet.

— E foarte amenințător pentru o femeie mai în vârstă când o femeie mai tânără încearcă să pună mâna pe bărbatul ei.

Heather dădu din cap cu înțelepciune.

— Da. Dar, Daisy, eu nu cred că Alex ar călca vreodată strâmb față de tine. Sincer. Jill și Madeline și tot restul fetelor discutau într-o zi că nici nu le mai observă, nici măcar când stau întinse la soare în costum de baie. Cred că le cam disperă.

— Heather...

— Scuze. Le enervează. Rupse distrată bucăți de pe marginea chiflei de

hamburger. Pot să te întreb ceva? E legat de... ei bine... când faci sex și toate alea. Adică, nu te simți rușinată.

Daisy observă că unghiile lui Heather erau roase până în carne și știi că nu din cauza grijilor legate de sex ajunseseră astfel, ci din cauza conștiinței încărcate.

— Când e așa cum trebuie, nu te simți rușinată.

— Dar cum știi când e așa cum trebuie.

— Îți lași răgaz să cunoști persoana respectivă. Și, Heather, aștepți până după ce te căsătorești.

Heather își dădu ochii peste cap.

— Nimeni nu mai așteaptă până după căsătorie.

— Eu am așteptat.

— Da, dar tu ești cam...

— Găgăuță?

— Da. Dar una drăguță... Făcu ochi mari și Daisy văzu la ea primul semn de însuflețire reală pe care îl observase pe chipul ei în ultimele câteva săptămâni. Își puse jos paharul de cola. O, Doamne, nu te uita!

— La ce anume?

— La ușă. Lângă ușă. Tocmai a intrat băiatul care a rămas ieri după spectacol să schimbe câteva cuvinte cu mine. E... o Doamne, e atât de drăguț.

— Unde?

— La casa de marcat. Nu te uita! Poartă un maiou negru și pantaloni scurți. Repede, dar să nu te vadă că te uiți.

Daisy studie zona de lângă casa de marcat cu un aer cât mai indiferent posibil. Îl observă pe adolescent studiind meniul. Avea aproximativ vârsta lui Heather, păr castaniu lăptos și o expresie adorabil de tâmpă pe față. Daisy fu încântată să o vadă în sfârșit pe Heather purtându-se ca o adolescentă normală, și nu ca o persoană care purta pe umeri povara întregii lumi.

— Dacă mă observă? scânci Heather. O, rahat! Părul meu...

— Nu înjura. Iar părul tău arată bine.

Heather își plecă fruntea, iar Daisy își dădu seama că băiatul se apropia de ele.

— Bună.

Heather se prefăcu ocupată să amestece gheața în paharul de cola înainte de a ridica privirea.

— Bună.

Roșiră amândoi, iar Daisy își dădu seama că fiecare dintre ei căuta o replică

interesantă pe care să i-o servească celuilalt. În cele din urmă, băiatul îndrăzni:

— Ce faci?

— Nimic.

— O să ăăă, o să fii azi pe aici? Adică la circ, vreau să spun.

— Da.

— Bine.

— Da, o să fiu acolo.

Urmă din nou o pauză prelungă, pe care o întrerupse Heather.

— Ea e Daisy. Poate o ții minte de la spectacol și așa mai departe. E cum ar veni cea mai bună prietenă a mea. Daisy, el e Kevin.

— Bună, Kevin.

— Bună. Ăăă, mi-a plăcut numărul tău.

— Mulțumesc.

Acum că epuizaseră acest subiect de conversație, băiatul se întoarse din nou spre Heather.

— Eu și un amic de-al meu, Jeff – tu nu-l cunoști, dar e foarte tare –, ne gândeam că poate o să trecem și noi pe acolo o vreme.

— Bine.

— Poate o să ne vedem.

— Da. Ar fi tare.

Se lăsă tăcerea.

— Bun, ne vedem.

— Da, ne vedem.

Când băiatul se îndepărtă împleticindu-se, pe chipul lui Heather apăru o expresie visătoare, urmată aproape imediat de nesiguranță.

— Crezi că îi place de mine?

— În mod cert.

— Ce-o să mă fac dacă mă invită să ieșim diseară, gen între spectacole sau așa ceva? Știi că tati n-o să mă lase să merg.

— Va trebui să îi spui lui Kevin adevărul. Tatăl tău e foarte strict și nu ți se permite să ieși la întâlniri până la treizeci de ani.

Și de data aceasta, Heather își dădu ochii peste cap, dar Daisy nu se lăsă descurajată.

Cântări dilema lui Heather, har fi prins bine să se bucure de o scurtă aventură amoroasă, chiar și una de doisprezece ore. Avea nevoie să se poarte ca o adolescentă normală o vreme, nu ca o persoană care își ispășea o pedeapsă. Chiar și așa, știa că Heather avea dreptate și că Brady avea să se opună.

— Ce-ar fi dacă i-ai oferi lui Kevin un tur al cercului? O să-i placă. Apoi dacă mergeți să stați jos undeva lângă camioane, tatăl tău va putea să rămână cu ochii pe voi, dar vă veți bucura de puțină intimitate.

— Cred că o să fie în regulă așa. Fruntea lui Heather se încreți într-o expresie rugătoare. O să vorbești tu cu tati să te asiguri că nu mă face de groază?

— O să vorbesc cu el.

— Să nu-l lași să spună vreo tâmpenie în fața lui Kevin. Te rog, Daisy!

— Am să mă străduiesc.

Ea își înclină capul și își băgă arătătorul în cutia de cartofi pai goală. Umerii îi căzură din nou în față, iar Daisy văzu norul de vinovăție coborând asupra ei.

— Când mă gândesc la ce ți-am făcut mă simt ca un rahat... o ratată! Am vrut să zic ratată. Ridică privirea. Știi că îmi pare rău, nu-i așa?

— Da.

Nu știa cum să o ajute. Heather încercase să își răscumpere fapta în toate modurile care îi trecuseră prin minte. Singurul lucru pe care nu îl făcuse fusese să meargă la tatăl ei pentru a-i spune adevărul, iar Daisy nu voia ca ea să facă acest lucru. Relația lui Heather cu Brady era deja suficient de dificilă, iar mărturisirea nu ar fi făcut decât să o complice și mai mult.

— Daisy, eu în ruptul capului... adică treaba aia cu Alex a fost doar din cauză că eram eu imatură. Se purta atât de frumos cu mine, dar acum nu aș mai încerca niciodată să mă dau la el sau ceva de genul, dacă îți făceai griji pentru asta.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

Daisy își făcu de lucru strângând gunoiul după ele ca Heather să nu îi vadă zâmbetul.

Adolescenta își încreți nasul.

— Să nu te superi, Daisy. E sexy și așa mai departe, dar e foarte în vârstă. Daisy aproape se înecă. Heather își îndreptă privirea spre zona caselor de marcat, unde Kevin își făcea în sfârșit comanda. E atât de drăguț.

— Alex?

Heather păru oripilată.

— Nu! Kevin!

— Aaah. Ei bine, Alex nu se poate compara cu Kevin, asta-i sigur.

Heather dădu din cap cu solemnitate.

— Asta-i sigur.

De data asta, Daisy nu se mai putu abține. Începu să chicotească și, spre încântarea ei, Heather i se alătură.

Când ajunseră înapoi la circ, Heather plecă să lucreze cu Sheba. Daisy despachetă alimentele pe care le cumpărase și ridică pachetul de bunătați pe care le luase pentru animale, recunoscătoare că Alex nu obiecta niciodată la acele adăugiri costisitoare la lista lor de cumpărături alimentare. Acum că știa că nu era decât un biet profesor universitar, se străduise să fie și mai atentă în materie de cheltuieli, dar mai degrabă ar fi redus din porțiile lor decât să dezamăgească animalele.

După cum îi intrase deja în obicei, trecu mai întâi pe la elefanți pentru a-l lua pe Cartofior, iar acesta o urmă la menajerie. Sinjun în general îl ignora pe puiul de elefant, dar de data aceasta își înalță capul semeț și își privi rivalul cu o condescendență arogantă.

„Pe mine mă iubește mai mult, copil enervant, și să nu uiți vreodată asta”.

Lollipop și Chester erau priponiți în fața cortului, iar Cartofior își ocupă locul obișnuit în apropiere, unde îl aștepta o grămadă de paie curate. Daisy se duse la Sinjun și întinse mâna printre bare pentru a-l scărpinga între urechi. El considera înjositor limbajul alintat adresat animalelor, prin urmare lui nu îi ganguri așa cum făcea cu restul.

Ținea mult la timpul pe care îl petrecea cu animalele. Sinjun ajunsese să o ducă foarte bine sub îngrijirea ei, iar blana lui portocaliu teracotă strălucea acum de sănătate. Uneori, foarte devreme dimineța, când totul era cufundat în tăcere și se aflau undeva în mijlocul pustietății, Daisy se strecura de unde dormea confortabil cuibărită lângă Alex și îl lăsa pe Sinjun să iasă din cușcă, permițându-i maiestuoasei feline să hoinărească în libertate, chiar dacă doar pentru scurtă vreme.

Țopăiau împreună în iarba udă de rouă, Sinjun având grijă să nu își scoată ghearele, Daisy stând cu ochii după alte persoane matinale. Acum, în timp ce îl mângâie, o senzație de letargie o cuprinsese lent.

Sinjun o privi adânc în ochi. „Spune-i”.

„Am să-i spun”.

„Spune-i”.

„Curând. Am să-i spun curând”.

Cât timp avea să treacă până când viața nouă ce creștea în ea avea să se miște pentru prima dată? Sarcina nu putea avea mai mult de șase săptămâni, așa că probabil avea să mai dureze o vreme. Cum nu uitase nici măcar o dată să își ia pilula contraceptivă, pusese simptomele ei pe seama stresului, însă săptămâna trecută, după ce vomitase în toaleta unei parcări de camioane, cumpărase într-un sfârșit un test de sarcină și descoperise adevărul.

Se jucă blând cu una dintre urechile lui Sinjun. Trebuia să îi spună lui Alex cât de curând, dar nu era încă pregătită. Avea să fie furios la început – refuza să se amăgească singură în această privință –, dar imediat ce se obișnuia cu ideea, era sigură că avea să fie fericit. Trebuia să fie fericit, își spuse ea ferm. O iubea. Doar că nu recunoscuse încă acest lucru. Și avea să îl iubească și pe copilașul lor.

Deși el încă nu rostise cuvintele pe care ea simțea nevoia să le audă cu voce tare, știa că avea sentimente profunde față de ea. Cum altfel ar fi putut să își explice tandrețea pe care o vedea reflectată în ochii lui în cele mai neașteptate momente sau încântarea calmă care radia din el când erau împreună? Uneori îi venea greu să își aducă aminte cât de rar răsese Alex când se cunoscuseră inițial.

Știa că îi plăcea să fie cu ea. Dat fiind spațiul restrâns al rulotei și kilometrii nesfârșiți pe care îi parcurgeau împreună în camionetă aproape în fiecare dimineață, își petreceau mai mult timp împreună decât majoritatea cuplurilor, dar chiar și așa o căuta și peste zi pentru a-i împărtăși o poveste care știa că i-ar fi făcut plăcere, pentru a se plânge de câte o problemă cu vreo oficialitate locală sau pur și simplu pentru a-i da o palmă scurtă și posesivă peste fund. Masa pe care o serveau zilnic între matineu și spectacolele de seară devenise un ritual important pentru amândoi. Iar noaptea, după ce terminau munca, făceau dragoste cu o pasiune și libertate pe care nu le crezuse posibile.

Nu își mai putea imagina viața fără el, iar când zilele trecură una după alta și el încetă să mai pomenească despre divorț, știu că nici el nu își mai putea imagina separarea lor. Acesta era adevăratul motiv pentru care nu voia să îi spună despre copil. Voia să îi lase încă puțin timp pentru a se obișnui să o iubească.

A doua zi dimineață se dezlănțui iadul. Alex se trezi la scurt timp după ce se furișă ea din pat și o descoperi pe câmpul pustiu din spatele rulotelor, jucându-se cu Sinjun. Două ore mai târziu, era încă furios din această cauză.

În dimineața aceea fusese rândul ei să conducă, începuseră să împartă sarcinile de șoferit când Alex își dăduse seama că nu avea să-i strice cutia de viteze a camionetei și că îi plăcea să se afle la volan.

— Ar fi trebuit să conduc eu dimineața asta, spuse el. Așa aș fi avut mâinile ocupate cu ceva, ca să nu simt nevoia să le încolăcesc în jurul gâtului tău.

— Ei, Alex, relaxează-te.

— Vezi să nu mă relaxez!

Ea îl privi mânioasă.

El îi răspunse cu o privire la fel de încruntată.

— Promite-mi că nu ai să-l mai lași pe Sinjun să iasă din cușcă.

— Nu ne aflăm într-un oraș și nu era țipenie de om prin preajmă, așa că încetează să-ți mai faci griji.

— Asta nu îmi seamănă deloc a promisiune.

Ea își îndreptă privirea spre nesfârșitele ogoare ale statului Indiana care se întindeau de o parte și de cealaltă a șoselei cu două benzi.

— Ai observat că mai nou Jack și Jill petrec mult timp împreună? Nu ar fi amuzant dacă s-ar căsători? Din cauza numelor lor, adică.

— Încetează să te mai tot învârti în jurul subiectului și dă-mi cuvântul tău de onoare că nu ai să continui să te pui în primejdie.

Sorbi din cana de ceramică pe care o ținea strâns în mână.

— Chiar crezi că Sinjun mi-ar face rău?

— Nu e o pisică domestică, indiferent cum l-ai trata tu. Animalele sălbatice sunt imprevizibile. Nu ai voie să îl mai lași să iasă din cușcă niciodată, ai înțeles? Indiferent de circumstanțe.

— Ți-am pus o întrebare. Crezi că m-ar răni?

— Nu intenționez. E legat sufletește de tine, fără îndoială, dar lumea cercului e plină de povești despre animale considerate docile care și-au atacat brusc stăpânii. Iar Sinjun nu e nicidecum docil.

— E cu mine și detestă să se afle în cușcă. Urăște sincer asta. Ți-am spus mai devreme că nu îl scap niciodată din ochi dacă ne aflăm în apropierea unei zone locuite. Și, după cum ai observat, azi nu era nimeni prin preajmă. Dacă aș fi văzut pe cineva mișcându-se, nu i-aș fi deschis ușa.

— Nu ai s-o mai deschizi de acum încolo, deci nimic din toate astea nu contează. Își termină cafeaua și puse cana jos pe podeaua cabinei. Ce s-a întâmplat cu femeia cu care m-am căsătorit? Cea care considera că oamenii civilizați nu au de ce să se dea jos din pat mai devreme de ora unsprezece?

— S-a căsătorit cu un circar vagabond.

Îi auzi chicotul grav de râs și își îndreptă din nou atenția asupra drumului. Știa că problema eliberării lui Sinjun din cușcă era rezolvată din punctul lui de vedere și spera că Alex nu avea să observe că nu îi făcuse nicio promisiune concretă.

Heather închise ușa rulotei Airstream și păși în noapte. Purta o cămașă de noapte din bumbac galben, cu imprimeu Garfield, iar picioarele pe care le cufundă în iarba umedă erau complet goale. Pavilionul de spectacole fusese demontat, dar avea sufletul prea chinuit pentru a fi atentă la imaginile familiare ale cercului pregătindu-se de plecare. În schimb atenția îi era captivată de tatăl ei, care era așezat în fața rulotei pe un scaun pliabil împletit albastru cu alb, fumând

singurul trabuc pe care și-l permitea în fiecare săptămână.

De data aceasta nu avea nicio femeie pe lângă el. Nici dansatoare, nici vreuna dintre fetele din oraș care se țineau mereu după el. Gândul la tatăl ei făcând sex îi întorcea complet stomacul pe dos, deși știa că probabil o făcea. Dar cel puțin avea grijă să nu afle și ea, ceea ce nu era valabil și în cazul fraților ei. Tatăl ei mereu îi luă de urechi pentru că vorbeau urât în preajma ei.

Brady încă nu o văzuse, iar când trase din nou din trabuc, vârful incandescent se aprinse din nou. Heather nu mâncase nimic la cină, dar tot simțea că îi venea să vomite doar gândindu-se la ceea ce avea de făcut în noaptea aceea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să își îndese degetele în urechi și să reducă la tăcere vocea conștiinței. Însă aceasta devenea tot mai puternică zi după zi. Ajunsese atât de răsunătoare încât nu mai putea dormi noaptea, iar mâncarea refuza să îi mai rămână în stomac. A păstra tăcerea se dovedise a fi o pedeapsă mai grea decât mărturisirea adevărului.

— Tati... ăăă... pot să vorbesc cu tine?

Avea ditamai broscoiul în gât, iar cuvintele îi ieșiră într-un vag croncănit.

— Credeam că dormi.

— Nu pot să dorm.

— Din nou? Ce e în neregulă cu tine în ultima vreme?

— E...

Își frânse mâinile.

Avea să își iasă din minți după ce îi spunea, dar nu putea să meargă mai departe așa, știind cât de mult rău îi făcuse lui Daisy, dar fără a încerca prin nimic să își îndrepte greșeala.

Dacă Daisy s-ar fi dovedit a fi o tipă nasoală, poate că ar fi fost altceva, dar era cea mai generoasă persoană pe care o cunoscuse Heather vreodată. Uneori și-ar fi dorit ca Daisy să o fi dat în gât de la bun început. Atunci s-ar fi sfârșit totul de mult.

— Ce e în neregulă. Heather. Încă îți faci griji că ți-ai ratat momentul în seara asta?

— Nu.

— Ei bine, atunci poate că ar trebui totuși să-ți faci. Nu știu de ce nu reușești să te concentrezi mai bine. Când Matt și Rob erau de vârsta ta...

— Eu nu sunt Matt și Rob! Nervii ei întinși la maximum cedară. Numai asta aud. Matt și Rob, Matt și Rob! Ei mereu fac totul perfect, iar eu sunt o mare ratată!

— Nu am spus asta.

— Dar o gândești. Mereu ne compari. Dacă aș fi putut să vin să locuiesc cu

tine imediat după ce a murit mami, în loc să trebuiască să stau la Terry, aş fi progresat mult mai mult până acum.

El nu se enervă. În schimb îşi frecţionează braţul, iar ea ştiu că îl chinuia tendinita.

— Heather, am făcut ceea ce am considerat eu că ar fi bine pentru tine. Asta e o viaţă grea. Îmi doresc ceva mai bun pentru tine.

— Mie îmi place aici. Îmi place la circ.

— Nu înţelegi.

Ea se aşează în scaunul de lângă el pentru că devenise prea dificil să mai stea în picioare. Vara aceasta fusese cea mai rea şi cea mai bună din viaţa ei. Cea mai bună parte fusese compania lui Daisy şi a lui Sheba. Deşi cele două nu se înţelegeau una cu cealaltă, amândouă ţineau la ea. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată în faţa lui Daisy acest lucru, îi plăcea să îi asculte predicile despre înjurat şi fumat, şi sex, şi toate celelalte. În plus, Daisy era amuzantă şi era înclinată din fire să mângâie oamenii, frecţionând o mereu pe Heather pe braţ sau pe spate.

Sheba se ocupa de ea într-un alt fel. Îi luă apărarea când fraţii ei deveneau săcâitori şi avea grijă să mănânce chestii sănătoase în loc de mizerii. O ajuta la acrobaţii şi nu ţipa niciodată, nici măcar când Heather o dădea în bară. Şi Sheba avea oarecum tendinţa să o mângâie, periindu-i părul sau ajustându-i postura sau pur şi simplu bătând o pe spate după ce îşi termina numărul.

Şi întâlnirea cu Kevin de săptămâna trecută fusese foarte plăcută. El îi promisese că avea să îi scrie, iar Heather intenţiona să îi răspundă. Nu o sărutase în noaptea aceea, dar ei i se păruse că şi-ar fi dorit să o facă.

Păcat că toate celelalte aspecte ale acelei veri fuseseră atât de oribile. Se făcuse de râs atât de urât în faţa lui Alex încât o apucau furiile de fiecare dată când se gândea la acel episod. Tatăl ei era mereu furios pe ea. Iar cel mai grav era ceea ce îi făcuse lui Daisy, acel lucru oribil cu care nu mai putea să trăiască nici măcar un minut.

— Tati, trebuie să-ţi spun ceva. Îşi încleştă mâinile laolaltă. Ceva rău.

El înţepeni.

— Nu eşti însărcinată, aşa-i?

— Nu! Sângele îi inundă obrajii. Mereu te aştepţi la tot ce poate fi mai rău din partea mea!

El se lăsă să cadă înapoi în scaun.

— Îmi pare rău, scumpo. Doar că începi să creşti şi te-ai făcut atât de frumoasă. Îmi fac griji pentru tine.

Era cel mai drăguț lucru pe care i-l spusese toată vara, dar ea nu se putea bucura de acele cuvinte din cauza a ceea ce avea să-i spună. Poate că ar fi trebuit să-i spună lui Sheba mai întâi, dar nu Sheba era cea de care se temea, ci tatăl ei. Simți lacrimi înțepând-o în spatele pleoapelor, dar clipi pentru a le alunga, căci bărbații detestau lacrimile. Matt și Rob spuneau că doar pământul plângeau.

— Am... am făcut ceva. Și nu mai pot să păstrez secretul.

El nu spuse nimic. Se mulțumi să o privească și așteptă.

— E doar... am în mine ceva hidos care devine din ce în ce mai mare și nu se mai oprește din creșcut.

— Poate ar fi bine să îmi spui.

— Eu... înghiți un nod. Banii ăia... când toată lumea a crezut că Daisy a furat banii ăia... Cuvintele îi zburară de pe buze. Eu am făcut-o.

Pentru o clipă, Brady nu făcu nimic, apoi țâșni în picioare.

— Poftim?!

Heather ridică privirea spre el și, chiar și în umbra întunecată a nopții, văzu furia din expresia lui. Stomacul i se întoarse pe dos, dar se forță să continue.

— Eu am făcut-o. Am... am luat banii, apoi m-am furișat în rulota lor și i-am ascuns în valiza ei ca toată lumea să creadă că ea i-a luat.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Trase un șut plin de forță, izbind piciorul scaunului pe care era așezată și împingându-i-l de sub ea. Înainte să apuce să cadă, o prinse de braț și o smuci în picioare. De ce ai făcut așa ceva. Pe toți dracii! De ce ai mințit.

Înspăimântată. Heather încercă să se retragă din fața lui, însă el refuză să-i dea drumul, iar ea nu mai reuși să își stăpânească lacrimile.

— Am... am vrut să-i fac rău lui Daisy. A fost...

— Secătură mică!

— I-am spus că-mi pare rău! hohoti ea. Și chiar îmi pare! E prietena mea acum! Nu am vrut...

El o zgâlțâi zdravăn.

— Alex știe despre asta?

— N-nu.

— I-ai lăsat pe toți să creadă că Daisy e o hoată, când de fapt tu erai. Mi-e greată de tine!

Fără avertizare, începu să o târască spre celălalt capăt al terenului. Îi curgea nasul și era atât de înspăimântată încât dinții începură să îi clănțanească. Știuse că avea să fie furios, dar nu se așteptase să fie atât de rău.

Brady o trase în spatele rulotei lui Sheba, îndreptându-se spre cea a lui Alex

și Daisy, care era parcată chiar lângă aceasta. Dintr-o singură mișcare oribilă, ridică pumnul și izbi cu putere în ușă. Înăuntru luminile erau aprinse, iar Alex deschise imediat.

— Care e problema, Brady?

Chipul lui Daisy apăru din spatele umărului lui Alex, iar când o văzu pe Heather păru alarmată.

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, îi porunci tatăl ei.

Heather vorbi printre sughituri de plâns.

— Eu... eu sunt cea care...

— Uită te ia el când vorbești!

O prinse de bărbie și i-o ridică, fără a-i provoca efectiv durere, dar forțând-o să susțină privirea lui Alex. Heather ar fi preferat să moară.

— Eu am luat banii! strigă Heather. Nu Daisy a făcut-o. Ci eu! M-am furișat în rulota voastră și i-am ascuns în valiza ei.

Alex înțepeni din cap până în picioare, iar expresia de pe chipul lui deveni atât de asemănătoare cu cea a tatălui ei încât Heather se dădu în spate.

Daisy scoase un mic sunet de spaimă. Deși nu era foarte masivă, reuși cumva să îl împingă pe Alex suficient cât să-l dea la o parte din calea ei și, trecând pe lângă el, să coboare în fugă treptele de metal. Se întinse spre Heather, dar tatăl ei o trase deoparte.

— Să nu îndrăznești să-i arăți compasiune. Heather s-a purtat ca o lașă și îți promit că va fi pedepsită pentru asta.

— Dar eu nu vreau să fie pedepsită! S-a întâmplat acum câteva luni. Nu mai e important.

— Când mă gândesc cât de urât m-am purtat cu tine...

— Nu contează. Daisy văzu pe chipul lui aceeași expresie de încăpățănare pe care o afișa și ea când o muștra pe Heather pentru limbajul ei. Asta e problema mea, Brady. E între mine și Heather.

— Te înșeli. E sânge din sângele meu, e responsabilitatea mea și nu am crezut că voi ajunge vreodată ziua în care să mă simt atât de rușinat cum mă simt în momentul de față. Se uită la Alex. Știu că e o problemă internă a cercului, dar ți-aș fi recunoscător dacă m-ai lăsa să mă ocup personal de asta.

Heather se dădu în spate văzând răceala din ochii lui Alex când acesta dădu din cap.

— Nu, Alex!

Daisy încercă din nou să se întindă spre Heather, dar Alex o prinse și o trase

înapoi.

Brady o târî pe Heather între rulote, fără un cuvânt, iar ea simți că nu fusese în viața ei mai înspăimântată. Tatăl ei nu o lovise niciodată, dar nici ea nu mai făcuse niciodată ceva atât de grav.

El se opri brusc când Sheba apăru din umbră de lângă autorulota ei impozantă. Era îmbrăcată în halatul ei de mătase verde cu imprimeu chinezesc de flori și păsări, iar Heather se bucură atât de mult să o vadă încât fu gata să se arunce în brațele lui Sheba până când expresia oribilă din ochii ei îi arătă limpede că auzise totul.

Heather puse capul în pământ, iar lacrimile începură să îi șiroiască din nou. Acum și Sheba o ura. Ar fi trebuit să se aștepte. Sheba ura hoția mai mult decât orice altceva.

Vocea lui Sheba tremura.

— Vreau să discut cu tine, Brady.

— Mai târziu. Am ceva de rezolvat.

— Ba o să discutăm acum. Schiță un gest tăios din cap. Du-te la culcare. Heather. Eu și tatăl tău o să ne ocupăm de tine mâine la prima oră.

„Ție ce-ți pasă?” ar fi vrut Heather să țipe. „Tu o urăști pe Daisy”. Dar știa că acest lucru nu avea să mai conteze deloc acum. Sheba era la fel de dură ca tatăl ei când era vorba de respectarea regulilor circului.

Încleștarea tatălui ei pe brațul ei slăbi ușor, iar Heather fugi. Alergând spre adăpostul oferit de dormitorul ei, știu că își pierduse și ultima șansă de a-l mai face vreodată să o iubească.

capitolul 19

Brady se înfurie pe Sheba.

— N-am nevoie să-ți bagi nasul în asta.

— Îți las puțin timp să te calmezi. Hai înăuntru.

El urcă furtunos treptele și smuci de ușa de metal. Era prea negru de supărare pentru a fi atent la încorporabilele costisitoare și mobilierul scump care făceau din autorulota lui Sheba cea mai luxoasă dintre locuințele de la circ.

— E o hoată! Fiica mea e o hoată nenorocită! Intenționat a aruncat vina în cârca lui Daisy.

Împinse deoparte un set de gantere mici pentru a se lăsa să cadă pe canapea, unde își înfipse degetele prin păr.

Sheba scoase o sticlă de Jack Daniel's dintr-un dulap de bucătărie suspendat și turnă o cantitate generoasă în două pahare. Niciunul din ei nu era mare băutor,

iar Brady fu surprins să o vadă golind un pahar înainte de a i-l aduce lui pe celălalt. Când pași, halatul îi jucă în ape peste șolduri, distrăgându-i atenția, chiar dacă doar pentru o clipă, de la ceea ce îl mâhnea.

Sheba era cumva capabilă să îi facă mintea terci. Senzația nu îi plăcea și încercase să i se împotrivească încă de la bun început. Era genul de femeie capabilă să omoare un bărbat – încrezută, dură și răzgâiată. În orice situație, ținea morțiș să se afle într-o poziție de superioritate, un avantaj pe care el nu l-ar fi acordat niciodată nici unei femei, oricât de tare l-ar fi atras. Și nu încăpea nici urmă de îndoială în mintea lui că Sheba Quest îl atrăgea. Era cea mai interesantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Și cea mai enervantă.

Îi întinse porția de whisky într-un pahar greu și se așeză lângă el pe canapea. Halatul i se întredeschise, dezvăluindu-i piciorul de la coapsă până la gambă. Era flexibil și străbătut de mușchi alungiți, iar Brady știa cât de puternică era pentru că o urmărise lucrând cu zburătorii. Autorulota era plină cu diverse echipamente sportive pe care le folosea pentru a se menține în formă. Instalase o bară de sport din metal la circa treizeci de centimetri de vârful arcadei care ducea spre dormitorul ei, aflat în spate. Într-un colț se afla o bandă de alergare mecanică, alături de gantere de diverse mărimi.

Sheba se lăsă pe spate pe perne și închise ochii. Fața i se schimonosi, aproape ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns, ceea ce, din câte știa el, nu făcuse niciodată.

— Sheba?

Ea deschise larg ochii.

— Care e problema ta?

Își încrucișă picioarele ca un bărbat, cu glezna peste genunchi, o poziție atât de obraznică încât Brady nu putu înțelege cum de reușea totuși să arate în continuare atât de profund feminină.

Întrezări un petic de mătase violet între picioarele ei și găsi o nouă țintă pentru furia strânsă în el.

— Ce-ar fi să stai ca o doamnă și nu ca o curvă!

— Nu sunt fiica ta, Brady. Pot să stau cum vreau eu.

În viața lui nu lovise o femeie, dar în momentul acela știa că avea să-i explodeze capul dacă nu o rănea cumva. Dintr-o mișcare atât de rapidă încât ea nu apucă să i-o anticipeze, înșfăcă în pumn partea din față a halatului ei și se ridică în picioare, ridicând-o simultan și pe ea.

— Ți-o cauți cu lumânarea, păpușă.

— Păcat că nu ești suficient de bărbat să mi-o dai.

Brady nu ținea minte să mai fi simțit vreodată o asemenea furie turbată, iar Sheba deveni țapul ispășitor pentru toate emoțiile care clocoteau în el.

— Nu simți că te înjosești, Sheba? Nu poți găsi pe cineva mai bun decât mine? Sunt copilul unui măcelar din Brooklyn, ai uitat?

— Ești un ticălos brutal și cu gura mare.

Intenționat încerca să îl provoace. Era ca și cum ar fi vrut să-l facă să o rănească, iar el nu se lăsă rugat. Cu o smucitură violentă, îi desfăcu halatul și îl smulse de pe ea.

Sheba rămase goală în afară de slipul de mătase violet decupat mult pe coapse. Avea sânii mari, cu sfârcuri cafeniu-închis mari cât o monedă de cincizeci de cenți. Abdomenul ei nu mai era plat, iar șoldurile erau mai rotunde decât ar fi trebuit să fie. Era voluptuoasă, perfect coaptă, trecută de vârsta de aur, iar el nu dorise niciodată mai mult o femeie.

Ea nu schiță niciun gest de a se acoperi. În schimb, îl privi în ochi și, cu o îndrăzneală care îi tăie răsufarea, se înclină în fața lui. Arcuindu-și spatele, își puse cu grație piciorul stâng în fața celui drept. Apoi își curbă o palmă peste fund. Sânii i se ridicară, iar Brady fu pierdut.

— Lua-te-ar naiba!

Ea îl tachină.

— Muncește pentru ceea ce vrei, Brady. Muncește!

El se întinse spre ea, dar uitase cât de rapidă putea fi. Țâșni într-o parte, cu părul roșcat zburându-i în aer și sânii țopăindu-i. Brady se aruncă spre ea, dar ea se feri din nou. Și râse, cu un sunet hidos.

— Începi să fii prea bătrân pentru asta, Brady.

Avea să o îmblânzească. Indiferent ce ar fi fost nevoit să facă, avea să o învețe pe femeia aceasta să se plece în fața voinței lui.

— Nu ai nicio șansă, îi rânji el.

— Asta rămâne de văzut.

Înșfăcă una dintre gantere și o rostogoli pe podea spre el ca pe o bilă de bowling. În ciuda surprizei, el se dădu cu ușurință la o parte. Văzu în ochii ei sclipirea unei provocări, dar și o peliculă fină de sudoare poleindu-i sânii. Jocul începuse.

Fentă în stânga, apoi se năpusti în dreapta. Pentru o clipă reuși să o destabilizeze, dar apoi, exact în clipa în care degetele lui o atinseră ușor pe braț, ea sări în aer și se prinse de bara de sport montată sub arcadă.

Cu un țipăt de triumf, începu să își legene jumătatea de jos a corpului. În față. În spate. Își arcui spatele și dădu din picioare, folosindu-se pentru a-l ține la

distanță. Sâni ei se legănă și ei ispititor, iar minusculul slip violet alunecă în jos exact atât cât să dezvăluie câteva firicele de păr roșcat închis ițindu-se pe deasupra. Brady nu văzuse în viața lui ceva la fel de frumos precum Sheba Cardoza Quest, regina arenei, oferindu-i acest spectacol foarte privat.

Întregul număr nu putea avea decât un singur deznodământ. Își trase tricoul peste cap, apoi își scoase sandalele. Ea se legănă și îl privi dezbrăcându-se și de pantalonii scurți. Nu îi plăcea să poarte prea multe haine și nu avea nimic pe dedesubt.

Privirea ei îi inspecta fiecare părțică a corpului, iar el știa că inevitabil aprecia calitatea a ceea ce vedea.

Când făcu un pas spre ea, Sheba dădu din picioare, iar el o prinse de glezne.

— Ei, ia să vedem, ce avem noi aici.

Ea își întinse lent picioarele într-o sfoară în aer.

— Ești un diavol, Brady Pepper.

— Tu ai și de unde să știi.

Își puse buzele pe spatele genunchiului ei, apoi urcă de-a lungul mușchiului lung și tare al coapsei ei interioare. Când ajunse la fâșia de mătase violet, se opri pentru o clipă pentru a o privi în ochi, apoi își înclină capul și o mușcă mărunț prin țesătura delicată.

Ea gemu și își încolăci coapsele peste umerii lui. El îi prinse fesele în palmă și își continuă dezmierdarea umedă. Sheba își schimbă poziția când dădu drumul barei. El se aventură mai adânc cu gura, în timp ce ea se instala călare pe umerii lui, apăsându-se spre el.

Sheba își feri capul când Brady traversă cu ea pasajul ce ducea spre spațiosul pat din spate. Căzură pe acesta împreună. Ea își ieși din minți când el îi smulse slipul și își îngropă degetele în ea, apoi începu să se hrănească lacom cu sâni ei.

Își răsuci trupul pentru a trece ea deasupra și încercă să îl încalece, însă el nu se lăsă încălecat.

— Nu tu ești șefa aici.

— Ai impresia că tu ești.

— Știu că sunt.

O răsturnă pe burtă, apoi o trase în genunchi pentru a putea să o penetreze pe la spate, descoperind însă că nu o putea posedea astfel. Nu își putea refuza plăcerea de a-i privi chipul arogant în clipa în care intra în ea.

Înainte să apuce să se dea la o parte, ea scoase un sunet mârâit și gutural. Dintr-o singură mișcare plină de forță, își întoarse corpul și își ridică piciorul deasupra capului lui, întinzându-se pe spate cu privirea ațintită asupra lui. Brady

îi simți excitația la fel de intensă ca a lui.

Pieptul ei se ridică și coborî greoi.

— Nu ai să mă înfrâangi.

— Poate că nici nu vreau.

Cuvintele lui îi surprinseră pe amândoi și, timp de o clipă, niciunul nu spuse nimic.

Sheba se linse pe buze.

— Bun. Pentru că n-ai cum să reușești.

Ridicând mâinile, îl prinse de brațele puternice și îl trase în jos peste ea. Gestul îl puse pe el în poziția dominantă, dar pentru că ea avusese inițiativa, nu se bucură de sentimentul de triumf pe care și-l dorise. O pedepsi penetrând-o adânc și cu forță.

Ea îi răspunse ridicându-și șoldurile pentru a-i veni în întâmpinare, iar șoapta ei senzuală îi alunecă blând pe ureche.

— Ia-o încet cu mine, ticălosule, altfel teucid!

El râse.

— Ești o femeie extraordinară, Sheba Quest. O femeie cu adevărat extraordinară.

Ea își încheșta mâna în pumn și îi dădu una peste spate.

Bătălia pentru dominație începuse și, printr-un acord nerostit, cel care cădea primul în abisul orgasmului avea să fie considerat înfrânt. Un acrobat și o trapezistă – flexibilitatea trupurilor lor îndelung antrenate oferea posibilități infinite pentru jocurile lor amoroase. Savurarea amândoi nevoia de a cuceri, dar fiecare pedeapsă erotică pe care și-o aplicau unul altuia îl afecta indirect și pe celălalt. Ceea ce îi forță să implice în luptă și limbile lor ascuțite ca niște florete.

Ea spuse.

— Singurul motiv pentru care te las să faci asta e ca să nu o rănești pe Heather.

— Vezi să nu.

— A fost singura soluție care mi-a trecut prin minte pentru a-ți lăsa timp să te calmezi.

— Ești o mincinoasă. Aveai nevoie de un armăsar. Toată lumea știe ce mare nevoie are micuța Sheba de armăsarii ei.

— Tu nu ești un armăsar. Ești o faptă milostivă.

— Alex a fost singurul bărbat de la care ți-ai dorit mai mult decât doar să ți-o tragă, nu-i așa? Mare păcat că el nu te-a vrut.

— Te urăsc.

Și astfel continuată, rânindu-se și pedepsindu-se până când, la un moment dat, replicile dureroase încetară. Se încleștară unul de celălalt, înălțându-se împreună pe culmi și, într-o clipă zguduitoare, se pierdură într-un neant în care nu mai exista nimic altceva.

După aceea Sheba încercă să sară din pat, dar el refuză să-i dea drumul.

— Rămâi aici, păpușă. Încă puțin.

De data aceasta își stăpâni limba veninoasă și se ghemui în brațele lui. Șuvițe de păr roșcat, ca niște panglici lustruite, se răsfirară pe pieptul lui. Brady o simți tremurând când vorbi.

— Daisy va fi o eroină de acum încolo.

— Merită să fie.

— O urăsc. Și pe el îl urăsc.

— Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Nu e adevărat! Tu nu știi. A fost în regulă câtă vreme toată lumea credea că e o hoată. Dar acum nu mai e. Acum el o să aibă impresia că a câștigat.

— Nu te mai gânde la asta, păpușă. Nu te mai gânde.

— Nu mi-e teamă de tine, spuse ea sfidător.

— Știu că nu. Știu.

— Mie nu mi-e teamă de nimic.

El o sărută pe tâmplă și nu îi denunță minciuna. Îi era foarte teamă. Dintr-un motiv sau altul, regina arenei nu mai știa cine era, iar acest lucru o înspăimânta de moarte.

Alex își aținti orbește privirea în vitrina întunecată a magazinului Hallmark. Trei uși mai încolo, lumina strălucea din pragul unei mici pizzerii, în timp ce alături de aceasta pâlpâia obosită firma cu neoane a unei curățătorii închise peste noapte. Renunțase de mult în sinea lui să îi reproșeze lui Daisy furtul acelor bani din bilete, dar nu crezuse niciodată cu adevărat că era nevinovată. Acum trebuia să înfrunte faptul că făcea parte din teribila nedreptate care fusese comisă împotriva ei.

De ce nu o crezuse? Se mândrea cu faptul că era un judecător drept, dar fusese atât de convins că disperarea o împinsese la acea hoție încât nu îi acordase prezumția de nevinovăție. Ar fi trebuit să știe că incoruptibilul cod moral al lui Daisy nu i-ar fi permis niciodată să fure.

Ea se foi lângă el.

— Putem pleca acum?

Nu voise să îl însoțească la această plimbare nocturnă prin centrul comercial

pustiul amplasat pe cealaltă parte a drumului față de terenul pe care era instalat circuitul, dar el știa că nu era pregătit să se întoarcă în spațiul restrâns al rulotei și insistase. Întorcând spatele vitrinei cu înșeri de porțelan și albume foto, îi simți tensiunea și văzu cât era de îngrijorată.

Șuvițe negre precum cerneala i se revărsau pe obraji, iar gura ei arăta moale și vulnerabilă. Un sentiment de uluire îl străbătu din cap până în picioare la gândul că acea căscată mică și dulce, dar înzestrată cu o voință de fier, era a lui. Își trecu fin degetul mare peste obrazul ei.

— De ce nu mi-ai spus despre Heather?

— Putem discuta mai târziu despre asta.

Privirea îi țâșni neliniștită spre șosea și se întoarse din nou să plece de lângă el.

— Stai așa.

O prinse blând de umeri, iar ea bătu din picior ca un copil furios.

— Dă-mi drumul în clipa asta! Nu ar fi trebuit să îl lași pe Brady să plece așa cu ea. Ai văzut cât era de furios. Dacă o rănește...

— Sper să îi înroșească fundul.

— Cum poți să spui așa ceva? Nu are decât șaisprezece ani, iar asta a fost o vară oribilă pentru ea.

— Nici pentru tine nu a fost tocmai fantastică. Cum poți să-i iei apărarea după ceea ce a făcut?

— Asta nu e important. Experiența m-a întărit și aveam nevoie de asta. De ce l-ai lăsat să plece cu ea când era atât de furios? Practic i-ai dat permisiunea să o brutalizeze. Mă aștept la mai mult din partea ta, Alex, sincer mă aștept la mai mult. Acum, te rog, te implor! Lasă-mă să plec ca să pot să mă asigur că Heather e bine.

„Te implor”. Daisy rostea mereu acele cuvinte. Aceleași cuvinte care otrăviseră spiritul lui Sheba Quest cu doi ani în urmă, când îl implorase să o iubească, se rostogoleau fără ezitare de pe buzele lui Daisy. Dimineața își băga perișta de dinți în gură și îi striga.

— Cafea! Te rog! Te implor!

Noaptea trecută îi gădilase lobul urechii cu o șoaptă fierbinte și dulce.

— Fă dragoste cu mine, Alex. Te implor.

De parcă ar fi trebuit să îl implore.

Însă imploratul nu amenința nicidecum mândria lui Daisy. Pentru ea era pur și simplu o metodă de comunicare, iar dacă el ar fi făcut vreodată negliobia de a-i sugera că imploratul o înjosea, ea i-ar fi aruncat acea privire plină de

compătimire pe care ajunsese să o cunoască atât de bine și i-ar fi spus să înceteze să mai fie atât de rigid.

Își trecu arătătorul peste buza ei de jos.

— Ai idee cât de rău îmi pare?

Ea îi împinse mâna deoparte cu un aer de iritare.

— Te iert! Acum hai să mergem!

Îi venea să o sărute și să o zgâlțâie în același timp.

— Nu înțelegi? Din cauza lui Heather, toată lumea de la circ a crezut că ești o hoată. Propriul tău soț nu te-a crezut.

— Asta pentru că tu ai de la natură o atitudine pesimistă. Acum ajunge cu astea, Alex. Înțeleg că te simți vinovat, dar pur și simplu va trebui să rezolvi asta altă dată. Dacă Brady i-a făcut rău cu ceva...

— Nu îi va face. E furios până la cer și înapoi, dar nu va ridica mâna asupra ei.

— Nu poți fi sigur de asta.

— Brady are gura mare, dar violența fizică nu îi stă în fire, mai ales împotriva propriei sale fiice.

— Pentru toate există un început.

— Am auzit-o pe Sheba vorbind cu el chiar înainte să ne întoarcem înăuntru. O va păzi pe Heather ca o leoaică apărându-și puiul.

— Nu mă liniștește câtuși de puțin gândul de a o ști apărută de Lizzie Borden.

— Sheba nu e haină decât cu unii oameni.

— Pe mine cu siguranță mă urăște.

— Ar fi urât pe oricine ar fi devenit soția mea.

— Poate. Dar nu la fel cum mă urăște pe mine. Când am apărut inițial, nu era așa de rău, dar în ultima vreme...

— Era mai ușor pentru ea când toată lumea te desconsidera. O frecționă pe umăr. Îmi pare rău că a trebuit să fii prinsă în acest război pe care Sheba îl duce împotriva propriului ei orgoliu. Tatăl ei a forțat-o să muncească din greu, dar i-a și încurajat excesiv orgoliul și a crescut având convingerea că e perfectă. Nu poate accepta faptul că are și ea vulnerabilități umane, ca toți ceilalți, așa că trebuie să dea vina pe alții.

— Presupun că nu e niciodată ușor să îți înfrunți propriile slăbiciuni.

— O, nu, nu face asta. Nu începe să o compătimești. Rămâi în gardă de fiecare dată când e ea prin preajmă, m-ai auzit?

— Dar eu nu i-am făcut nimic.

— Te-ai căsătorit cu mine.

Ea se încruntă.

— Ce s-a întâmplat între voi doi?

— Ea a crezut că e îndrăgostită de mine. Nu era – iubea doar genealogia mea –, dar încă nu conștientizase acest lucru. S-a ajuns la o scenă urâtă, iar ea a cedat nervos. Orice altă femeie ar fi lăsat episodul în urmă ca pe o amintire neplăcută, dar Sheba nu e așa. Ea e prea arogantă pentru a se considera vinovată, așa că trebuie să dea vina pe mine pentru că am văzut-o așa. Căsătoria noastră a fost o lovitură uriașă pentru mândria ei, dar câtă vreme tu erai în dizgrație, nu cred că a fost prea rău pentru ea. Acum nu sunt sigur cum va reacționa.

— Rău, îmi închipui.

— Noi doi ne cunoaștem destul de bine. Putea accepta trecutul câtă vreme avea ceva ce putea folosi împotriva mea, dar acum o s-o luăm de la capăt. Vă simți nevoia să mă pedepsească pentru că sunt fericit, iar eu am o singură slăbiciune.

O privi.

— Pe mine? Eu sunt slăbiciunea ta?

— Dacă te rănește pe tine, mă rănește pe mine. De asta vreau să fii cât mai atentă.

— Mi se pare așa o pierdere de timp să consumi atâta energie încercând să convingi lumea că ești mai bun decât toți ceilalți. Nu pot înțelege.

— Firește că nu poți. Ție nu-ți place nimic mai mult decât să le atragi atenția tuturor asupra defectelor tale de caracter.

Daisy probabil găsi exasperarea lui amuzantă, căci zâmbi.

— Vor descoperi singuri acele defecte dacă petrec suficient timp în preajma mea. Eu doar îi scutesc de efort.

— Ceea ce descoperă e că ești una dintre cele mai decente persoane pe care au șanse să le cunoască vreodată.

O expresie care aproape aducea a vinovăție apăru pentru o clipă pe chipul ei, deși Alex nu își putea imagina ce motive ar fi avut pentru a se simți vinovată. Aceasta fu înlocuită rapid de îngrijorare.

— Ești sigur că Heather va fi bine?

— Nu am spus asta. În mod cert, Brady o va pedepsi.

— Cum eu sunt persoana față de care a greșit, eu ar trebui să decid pedeapsa.

— Brady nu așa va privi lucrurile și nici Sheba.

— Sheba! Câtă ipocrizie! A fost încântată să mă creadă o hoată. Cum poate să o pedepsească pe Heather pentru că i-a îndeplinit cea mai fierbinte dorință?

— Câtă vreme Sheba a crezut că e adevărat, a fost satisfăcută. Dar are un

puternic simț ai dreptății. În lumea cercului, oamenii trebuie să rămână apropiați și nimic nu e mai detestat decât un hoț. Când Heather a furat și a mințit, a violat toate principiile în care crede Sheba.

— Eu tot cred că e o ipocrită și nimic n-o să mă facă să mă răzgândesc. Dacă nu iei tu măsuri în privința lui Brady, am s-o fac eu.

— Ba n-ai s-o faci.

Ea deschise gura să protesteze, dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, el se aplecă în față și o sărută. Daisy îi rezistă vreo două secunde, încercând să îi demonstreze că nu avea să se lase manipulată, apoi i se supuse.

Doamne, adora să o sărute, să îi simtă atingerea limbii, să îi strivească blând sâni. Ce făcuse vreodată să o merite pe femeia aceasta? Era propriul lui înger.

Un curent subtil de frustrare îl străbătu la gândul că nu își ceruse dreptul la răzbunare. Răzbunarea nu făcea parte din firea ei și, din această cauză, era vulnerabilă.

Se dădu în spate doar cât să poată vorbi și fu nevoit să facă un efort pentru a articula cuvintele peste senzația nefamiliară de nod în gât.

— Îmi pare rău, scumpo. Îmi pare atât de rău că nu te-am crezut.

— Nu e important, îi șopti ea.

Alex știu că era sinceră și își simți inima gata să plesnească.

capitolul 20

Sheba stătea în umbra marchizei, luptându-se cu propria nefericire, și îi privea pe Alex și Daisy râzând împreună lângă taraba de vată de zahăr. El îi culese un pai din păr, apoi o atinse pe față, într-o dezmierdare la fel de intimă ca și cum ar fi mângâiat-o pe sân.

Amărăciunea o năpădi ca o plantă cățărătoare parazită, sufocând orice altceva. Trecuseră patru zile de când aflase adevărul în privința banilor furați și nu putea suporta să fie martoră la fericirea lui. Cumva fusese obținută pe socoteala ei, iar el nu avea niciun drept să se bucure de ea.

— Treci peste asta, Sheba.

Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Brady apropiindu-se din spatele ei. De la noaptea pe care o petrecuseră împreună, acesta începuse să se plimbe prin incinta cercului țănoș ca un cocoș. Aproape că se aștepta să îl vadă băgându-și mâinile la subraț și începând să cârâie. În stilul lui tipic, Brady Pepper hotărâse totodată că faptul că fusese amantul ei o dată îi permitea acum să îi dicteze întreaga viață.

— Lasă-mă în pace!

— Țasta e ultimul lucru pe care ți-l dorești de la mine.

Sheba detestă privirea plină de milă pe care i-o aruncă.

— Nu știi nimic.

— Renunță la el, Sheba. Alex face parte din trecutul tău. Pur și simplu renunță la el.

— Era de așteptat să spui așa ceva. Ești campion la renunțat la diverse chestii, nu-i așa?

— Dacă te referi la Heather...

— Știi bine că da.

Își îndreptă privirea spre camionul elefanților, unde Heather se lupta cu o roabă încărcată cu bălegar, încercând să o scoată pe ușă. I se dăduse cea mai rea sarcină posibilă, aceeași care îi fusese încredințată și lui Daisy. Sheba considera că era o pedeapsă potrivită, dar Brady nu era satisfăcut. Luase măsuri să o trimită înapoi la cumnata lui, Terry, imediat ce aceasta se întorcea din Wichita, unde se dusese în vizită la mama ei.

— Heather e problema mea. În loc să-ți bați capul cu ea, de ce nu te gândești la cât de bine ne-a fost acum câteva nopți.

— Bine? Aproape ne-am ucis unul pe celălalt!

— Da. Nu-i așa că a fost grozav?

Brady rânji amintindu-și, iar ea simți o căldură trădătoare crescând în ea. Chiar fusese bine. Tensiunea aceluia moment, fiorul împreunării cu un bărbat care era la fel de aprig și dominator ca ea. De-abia aștepta să facă dragoste cu el din nou, așa că își puse o mână pe șold și își răsfrânse buza spre el.

— Mai degrabă aș îndura un tratament de canal.

— Ah, iubito, am exact freza potrivită pentru a face asta.

Ea aproape zâmbi, dar apoi îl văzu pe Alex aplecându-se să o sărute pe Daisy pe vârful nasului. Cât de tare îl ura. Îi ura pe amândoi. Nu avea niciun drept să o privească astfel.

— Nu-mi sta în cale, Brady.

Trecu pe lângă el și se îndepărtă furioasă.

Trei zile mai târziu, Daisy porni spre menajerie cu o plasă de bunătați pe care le cumpărase când ea și Alex se opriseră să ia de ale gurii. Cartofior venea în urma ei și se opriră amândoi să admire saltul mortal pe care băiatul de trei ani al lui Petre Tolea tocmai îl executa pentru mama lui. Elena. Soția trapezistului român vorbea prea puțină engleză, dar ea și Daisy se salutară în italiană, o limbă pe care o vorbeau fluent amândouă.

După ce vorbi cu Elena câteva minute, Daisy își continuă drumul spre

menajerie, unde își acordă câteva minute cu Sinjun.

„Spune-i”.

„Am să-i spun”.

„Acum”.

„În curând. „Întoarse spatele expresiei de mustrare pe care era aproape sigură că o văzuse în ochii lui Sinjun. Alex fusese atât de fericit în ultima vreme, ca un copil, la drept vorbind, și nu fusese în stare să îi strice bucuria. Știa că avea să-i fie dificil să se obișnuiască cu ideea unui copil, prin urmare era important să își aleagă bine momentul.

Intră în cort cu prunele pe care le adusese pentru Glenna, dar descoperi că aceasta dispăruse, iar cușca ei la fel.

Ieși în grabă. Cartofior își abandonează fânul și porni vesel în urma ei când Daisy se îndreptă spre camionul care transporta animalele menajeriei. Trey trăgea un pui de somn înăuntru, iar ea se aplecă pe fereastra deschisă pentru a-l zgâlțâi de braț.

— Unde e Glenna?

Băiatul se ridică brusc în capul oaselor, izbindu-și pălăria de paie ponosită, în stil cowboy, de oglinda retrovizoare.

— Ce?

— Glenna! Cușca ei a dispărut.

El căscă.

— A venit cineva după ea azi-dimineață.

— Cine?

— Un tip. Era însoțit de Sheba. A urcat-o pe Glenna într-o furgonetă și a plecat.

Năucită, Daisy își desprinsese mâna de pe el și se dădu înapoi. Ce făcuse Sheba?

Îl găsi pe Alex inspectând pavilionul de spectacole în căutarea eventualelor rupturi.

— Alex! Glenna a dispărut!

— Poftim?

Îi spuse ce aflase, iar Alex o privi cu un aer sumbru.

— Să mergem să vorbim cu Sheba.

Proprietara circului se afla în vagonul roșu, așezată la masă și rezolvând hârtii. Avea părul despletit, iar gulerul decoltat al salopetei portocalii din pânză topită era scos în evidență de o broderie în stil mexican. Daisy trecu pe lângă Alex pentru a ajunge la ea.

— Ce ai făcut cu Glenna?

Sheba ridică privirea.

— De ce vrei să știi?

— Pentru că menajeria se află în grija mea. Glenna e unul dintre animalele mele și sunt responsabilă pentru ea.

— Poftim? Unul dintre animalele tale? Nu prea cred.

— Încetează, Sheba, se răsti Alex. Unde e gorila?

— Am vândut-o.

— Ai vândut-o? spuse el.

— Știi că Circul Fraților Quest e pus la vânzare. Niciunul dintre potențialii cumpărători nu vrea să își bată capul cu menajeria, așa că am decis să o lichidez.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui și mie?

— Am uitat.

Se ridică de la birou și duse un pachet de documente la fișet.

Daisy veni în față când Sheba deschise unul dintre sertare.

— Cui ai vândut-o? Unde e?

— Nu știi de ce ești așa supărată. Nu tu ești cea căreia îi place să le spună tuturor cât de inumană este menajeria noastră?

— Asta nu înseamnă că voiam ca Glenna să fie pur și simplu dată pe mâna oricui. Vreau să știu unde a plecat.

— Și-a găsit o casă nouă.

Închise sertarul fișetului.

— Unde?

— Chiar nu am chef să fiu supusă unui interogatoriu.

Alex își puse mâna peste umărul lui Daisy.

— De ce nu te întorci la menajerie și să mă lași să mă ocup eu de asta?

— Pentru că vreau să știu unde e Glenna. Și, Alex, am să-i spun noului ei proprietar câteva lucruri despre obiceiurile ei. Detestă zgomotele puternice și o înspăimântă oamenii cu pălării mari. Un nod sufocant i se puse în gât când se gândi că nu avea să mai vadă niciodată acea gorilă blândă. Își dorea ca Glenna să aibă o casă nouă, dar își dorise și să își ia la revedere de la ea. Își aminti felul în care gorilei îi plăcuse să o scarpine și se întrebă dacă vreunul dintre noii ei îngrijitori avea să îi permită să facă acest lucru. Spre consternarea ei, ochii i se umplură de lacrimi. Îi plac la nebunie prunele. Trebuie să le spun despre prune.

Alex își puse mâna peste brațul ei.

— Dă-mi o listă cu toate și voi avea grijă să ajungă la noul proprietar. Acum du-te. Trebuie să discut cu Sheba.

Daisy ar fi vrut să protesteze, dar își dădu seama că Alex ar fi avut șanse mai

mari să o facă pe Sheba să coopereze dacă ar fi rămas singur cu ea. Porni spre ușă, oprindu-se doar cât să îi arunce o privire peste umăr proprietarei circului.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva, m-ai auzit? Data viitoare când mai vinzi un animal, vreau să fiu informată din timp. Și vreau să mi se dea ocazia să discut cu noul proprietar.

Sheba ridică din sprâncene.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul să îmi dai ordine.

— Am destul tupeu. Tu numai fii atentă la ce îți spun.

Se întoarse și îi lăsă singuri.

Pentru o clipă, nici Sheba, nici Alex nu spuseră nimic. Alex se îndoia că discursul lui Daisy o intimidase pe Sheba, dar era oricum mândru de soția lui pentru că o înfruntase. Își îndreptă privirea spre femeia care fusese cândva amanta lui și nu simți decât dezgust.

— Ce se întâmplă cu tine? Ai fost dintotdeauna dură, dar nu ai fost și crudă.

— Nu știu de ce te plângi. Și tu detești menajeria aproape la fel de tare ca ea.

— Nu face pe proasta. Ai vrut să o rănești pe Daisy și ai ales metoda asta pentru a o face. Te folosești de ea ca să mă lovești pe mine și nu voi tolera așa ceva.

— Nu te flata singur crezând că ești atât de important pentru mine.

— Te cunosc, Sheba. Înțeleg cum gândești. Totul a fost în regulă câtă vreme lumea o credea pe Daisy o hoată, dar acum că toată lumea știe adevărul, nu mai suportți.

— Eu fac ce vreau, Alex. Dintotdeauna așa am făcut și întotdeauna așa voi face.

— Unde e gorila aia?

— Nu te privește naibii pe tine.

Aruncându-i o privire mânioasă, ieși furtunos din rulotă.

Alex refuză să meargă după ea și nici nu avea de gând să îi ofere satisfacția de a o întreba din nou. În schimb puse mâna pe telefon.

Îi luă o zi întregă să îl găsească pe vânzătorul privat căruia Sheba îi vânduse gorila. Acesta îi ceru dublul prețului pe care i-l plătitise lui Sheba pentru animal, dar Alex nu făcu mofturi.

Își petrecu următoarele câteva zile căutând un cămin acceptabil pentru Glenna, iar până miercurea următoare putu să îi spună lui Daisy că gorila era pe punctul de a deveni cel mai nou rezident al unui excelent adăpost pentru primate din cadrul Brookfield Zoo din Chicago, deși nu îi spuse și că banii lui făcuseră acest lucru posibil.

Daisy izbucni în lacrimi și îi spuse că era cel mai minunat soț din lume.

Brady stătea la poarta TWA a aeroportului din Indianapolis cu Heather lângă el, așteptând ca aceasta să se îmbarce pe avionul spre Wichita. Heather nu îi spusese niciun cuvânt de când plecaseră de la circ în dimineața aceea, iar lui Brady nu îi plăceau valurile de remușcare ce începuseră să îl macine. Sheba deja îl făcuse cu ou și cu oțet, iar cu o zi în urmă Daisy îl încolțise lângă una dintre tarabele vânzătorilor ambulanti și îl mustrase usturător.

Amândouă îl făcuseră să se simtă ca un mizerabil. Niciuna din ele nu știa cum era să ai un copil pe care să îl iubești atât de mult încât ai fi făcut orice pentru el.

Coborî o privire mânioasă spre fiica lui.

— Să o ascuți pe mătușa ta Terry, ai auzit? Și am să te sun în fiecare săptămână. Dacă ai nevoie de bani, anunță-mă, și nu vreau să începi să ieși cu băieți deocamdată.

Ea rămase cu privirea ațintită drept înainte, strângându-i în mâini rucsacul. Era atât de frumoasă, cu osatura fină și delicată, încât Brady simți un junghi de durere în inimă. Voia să își protejeze copila scumpă de tot ceea ce era rău, să o țină la adăpost și să o facă fericită. Și-ar fi dat și viața pentru ea.

— Am să-ți trimit bilete de avion pentru vacanța de Crăciun ca să poți veni în Florida cu noi, spuse el posac. Poate o să mergem amândoi la Disney World sau ceva de genul. Pun pariu că aia ți-ar plăcea.

Ea se întoarse spre el și bărbia îi tremură.

— Nu-mi pasă dacă te mai văd vreodată.

Brady simți o sfâșiere teribilă în măruntaie.

— Doar nu vorbești serios.

— Mi-aș fi dorit să nu fi fost tatăl meu.

— Heather...

— Nu te iubesc. Nu te-am iubit niciodată. Cu ochii uscați și chipul împietrit, îl fixă cu privirea. Pe mami am iubit-o, dar pe tine nu.

— Nu spune asta, draga mea.

— Ar trebui să te bucuri. Asta înseamnă că nu trebuie să te simți prost pentru că nu mă iubești.

zis așa ceva?

— Tu mi-ai zis.

— N-am făcut-o niciodată. Ce naiba tot spui acolo?

— Mi-ai zis-o într-un milion de feluri. Își mută rucsacul pe un umăr. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu banii, dar asta ți-am zis deja. Trebuie să mă

urc în avion acum. Nu te obosi să mă suni. Voi fi prea ocupată cu temele ca să vorbesc cu tine.

Întorcându-i spatele, își scoase biletul și i-l arătă însoțitoarei de bord, apoi dispăru pe culoarul de îmbarcare.

Ce făcuse? Cum adică îi spusese într-un milion de feluri că nu o iubea? Iisuse. Sfântă Fecioară și blânde Iosif, o dăduse în bară în cel mai urât mod posibil. Nu își dorise decât să îi ofere tot ce era mai bun. Era o lume brutală și trebuia să fii dur când îți creșteai copiii, altfel deveneau niște pierde-vară. Dar nu își dorise niciodată așa ceva.

Înțelese atunci că nu putea să o lase să plece. Sheba și Daisy avuseseră dreptate de la bun început.

Își croi drum cu forța pe lângă însoțitoarea de bord și urlă pe culoar.

— Heather Pepper, întoarce-te aici în clipa asta!

Însoțitoarea de bord se puse alarmată în fața lui.

— Domnule, pot să vă ajut cu ceva?

Pasagerii aflați chiar între el și Heather se întoarseră să vadă ce era cu atâta gălăgie, dar Heather merse mai departe.

— Treci înapoi aici! M-au auzit?

— Domnule, va trebui să chem paza. Dacă este vreo problemă...

— N-ai decât să îi chemi. Aia e fiica mea și o vreau înapoi.

Heather se afla deja aproape de ușa avionului când el o ajunse din urmă.

— N-am să-i permit niciodată fiicei mele să îmi vorbească astfel! În niciun caz! O trase într-o parte și avu grijă să îi spună exact ceea ce merita să audă. Dacă îți închipui că ai să te întorci la mătușa ta Terry cu o asemenea atitudine, te înșeli. Ai să-ți miști fundul înapoi la circ, domnișoară, și sper că îți place să cureți după elefanții ăia, pentru că tot asta ai să faci până ne întoarcem în Florida.

Ea ridică privirea spre el, iar ochii îi erau atât de mari încât arătau ca două bomboane mentolate albastre.

— Pot să rămân?

— Pe toți dracii, normal că o să rămâi și nu vreau să mai aud niciun cuvânt de rebeliune. Vocea i se frânse. Sunt tatăl tău, și ai face al naibii de bine să mă iubești și tu la fel cum te iubesc și eu, altfel o să regreti.

În clipa următoare, se trezi strângându-o în brațe, și ea strângându-l pe el, și toți oamenii care se năpustiseră pe culoar și încercau să treacă de ei îi înghionteau cu valizele și cu servietele lor, însă lui nu îi păsa. Rămase încleștat de fiica aceasta pe care o iubea cu atâta disperare și pe care nu avea să o lase vreodată să plece.

Era luni noaptea, iar circul luase o pauză de-o seară, eveniment rar, ocazie cu care Alex o invitase pe Daisy să iasă cu el. O muzică discretă plutea în salonul de mese slab luminat al luxosului restaurant din centrul orașului Indianapolis, unde se instalaseră în intimitate pe o banchetă dintr-un colț.

Acum că nu mai era îngrijorată pentru Glenna, Daisy simțea că i se luase o greutate de pe umeri. La starea ei de bine contribuia și faptul că Brady se întorsese azi de la aeroport însoțit de Heather. Fusese irascibil ca un porc spinos când Daisy îl întrebase ce se întâmplase, dar observase că o ținuse pe Heather pe lângă el cea mai mare parte a zilei. Iar Heather nu mai păruse atât de fericită toată vara aceea.

Din unele puncte de vedere, Daisy considera că ultimele două săptămâni fuseseră cele mai frumoase din viața ei. Alex fusese atât de tandru și afectuos încât aproape nu îl mai recunoscuse în el pe bărbatul de la început. Se hotărâse să îi spună despre copil în seara aceea, deși încă nu stabilise exact cum anume avea să o facă.

Alex îi zâmbi, ceea ce îl făcu atât de chipeș încât inima ei făcu un salt nebunesc. Majoritatea bărbaților sălbatici nu arătau prea bine la costum, însă el era în mod clar o excepție.

— Ești superbă în seara asta.

— Mi-era teamă că am uitat cum să mă aranjez.

De data aceasta nu simți nevoia să îi spună cât de mult mai bine ar fi arătat mama ei, poate și pentru că aspectul ei nu mai conta acum în mintea ei la fel de mult ca înainte. Își petrecuse atâtea zile în blugi și cu părul prins în coadă de cal, fără urmă de machiaj pe față, încât în seara aceea se simțea de-a dreptul sclipitoare.

— Îți garantez personal că nu ai uitat absolut nimic.

Ea zâmbi. Pentru cina în oraș se îmbrăcase în cea mai frumoasă ținută a ei, o bluză fără mâneci din mătase charmeuse alb-ivoriu cu o fustă scurtă, conică, din același material. Dintr-o eșarfă de epocă lungă și aurie își confecționase un cordon, petrecând-o de două ori în jurul taliei ei și lăsând capetele cu franjuri să atârne. Bijuteriile ei constau din verighetă și o pereche de cercei masivi din aur mat. Pentru că nu fusese dispusă să irosească bani pe tuns, părul ei era mai lung decât îl purtase în ultimii câțiva ani, iar după atâtea săptămâni în care stătuse prins în coadă de cal, acum i se părea incredibil de sexy cum o atinge ușor pe gât și îi plutea deasupra umerilor.

Ospătarul lor apărură și le puse în față două salate, fiecare o combinație de

miez de anghinare, mazăre păstăi și castraveți servită cu vinegretă de zmeură și brânză feta mărunțită.

Când ospătarul dispăru, Daisy șopti.

— Poate nu ar fi trebuit să comandăm salata casei. E teribil de scumpă.

Alex păru amuzat de îngrijorarea ei.

— Chiar și oamenii săraci trebuie să sărbătorească din când în când.

— Știu, dar...

— Nu-ți face griji, scumpo. Am să-i gălesc loc în buget.

Daisy decise în secret ca pentru următoarele câteva săptămâni să planifice mese puțin costisitoare, pentru a compensa. Deși Alex nu vorbea prea mult despre bani, nu putea crede că un profesor la o universitate mică avea cum să câștige prea mult.

— Ești sigură că nu vrei vin?

— Nu, asta e în regulă.

Sorbind din paharul de suc carbogazos, se forță să își desprindă privirea de la vinul care scânteia în paharul lui. Alex comandase una dintre cele mai scumpe sticle din meniu și i-ar fi plăcut la nebunie să guste din el, dar nu era dispusă să își asume niciun risc cu acest copilaș.

La drept vorbind nu ar fi trebuit să strice astfel banii acum că aveau un copilaș pe drum. De îndată ce își terminau turneul, avea să se angajeze undeva și să lucreze până îi venea timpul să nască, pentru a putea contribui și ea la acoperirea cheltuielilor suplimentare. Cu patru luni în urmă nu ar fi putut să își imagineze așa ceva, dar acum ideea de a munci din greu nu o deranja. Își dădu seama că îi plăcea persoana în care se transformase.

— Mănâncă. Ador să te privesc băgând furculița aia în gură. Vocea i se îngroșă până deveni fățiș seducătoare, îmi amintește de toate celelalte lucruri pe care le faci cu gura.

Culoarea îi inundă obraji. Își îndreaptă atenția asupra salatei și, cu fiecare îmbucătură pe care o lua, îi simți ochii ațintiți asupra ei. O serie de imagini erotice începură să îi treacă prin minte.

— Încetează, te rog!

Își trânti furculița pe masă, exasperată.

El mângâie piciorul paharului de vin cu degetele lui puternice și subțiri, apoi își trecu degetul mare peste buza acestuia.

— Cu ce anume să încetez?

— Să mă mai seduci!

— Credeam că îți place să fii sedusă.

— Nu când sunt complet îmbrăcată și mă aflu în mijlocul unui restaurant.

— Înțeleg la ce te referi. Văd că sub bluză ai sutien. Ai și chiloți pe tine?

— Firește că da.

— Și altceva?

— Altceva nimic. M-am încălțat în sandale, așa că nu mi-am luat ciorapi.

— Bun. Acum uite ce vreau să faci. Ridică-te și du-te la toaletă. Dă-ți jos de pe tine absolut tot ce înseamnă lenjerie și bagă-ți-o în poșetă. Apoi întoarce-te la mine.

Un val de fierbințeală o năpădi în cele mai secrete colțișoare ale trupului ei.

— În niciun caz nu o să fac așa ceva!

— Știi ce s-a întâmplat ultima dată când o femeie Petroff a sfidat un Romanov?

— Cred că sunt pe punctul de a afla.

— Și-a pierdut capul.

— Înțeleg.

— N-ai cum să înțelegi fără cap. Îți las zece secunde.

Deși își păstră o expresie dezaprobatoare, Daisy își simți pulsul începând să bubuie în replică la sugestia lui obraznică.

— Asta e o poruncă regală?

— Ba bine că nu, dulceață.

Cuvintele lui răsunară ca o mângâiere sexy care aproape o făcu să-și piardă cumpătul, dar reuși să strângă din buze și să se ridice de la masă, prefăcându-se profund nemulțumită.

— Tu, domnule, ești un tiran și un despot.

Ieși din salonul de mese însoțită de sunetul gutural al râsului lui Alex.

Când se întoarse cinci minute mai târziu, se grăbi să ajungă la bancheta lor. Deși luminile erau scăzute, era sigură că toată lumea din încăperea putea vedea că era goală pușcă pe sub țesătura subțire a mătasii charmeuse. Alex o studie fățiș când se apropie. Daisy observă în postura lui o aroganță care dovedea că era un Romanov până în măduva oaselor.

Când se așeză lângă el, Alex își drapă brațul pe după gâtul ei și își trecu degetul peste clavicula ei.

— Aveam de gând să te pun să-ți deschizi poșeta și să-mi arăți lenjeria, pentru a mă asigura că mi-ai îndeplinit porunca, dar se pare că nu va fi necesar.

— Se vede prin haine, nu-i așa? Privirea ei alunecă într-o parte. Acum toată lumea știe că sunt goală pe dedesubt, și e doar din vina ta. Nu ar fi trebuit să te las să mă convingi să fac asta.

El își strecură mâna sub părul ei și îi cuprinse ceafa.

— Din câte țin minte, nu ai avut de ales. A fost o poruncă regală, ai uitat?

Se juca și o manipula în toate modurile posibile, iar ei îi plăcea la nebunie. Îi aruncă o privire mânioasă pentru a-l face să continue.

— Eu nu mă supun poruncilor regale.

Alex se aplecă spre ea și își trecu ușor buzele peste lobul urechii ei.

— Cât aș pocni din degete, scumpo, și aș putea face să fii aruncată în temniță. Ești sigură că nu vrei să te gândești mai bine?

Apariția ospătarului o salvă pe Daisy de la a-i răspunde. Acesta luase holurile cu rămășițele salatelor lor cât timp ea fusese la baie, iar acum le puse în față felul principal. Alex își comandase somon cu sos de piper negru, în timp ce ea alesese paste. Farfuria ei de linguini mirosea îmbietor de la ierburile aromate și creveții succulenți amestecându-se cu diverse legume proaspete. Gustând din mâncare, se strădui să uite că era aproape goală, însă Alex nu îi dădu voie.

— Daisy?

— Hm?

— N-aș vrea să te sperii, dar...

Deschise larg șervetul care acoperea un coș de chifle calde și îi studie conținutul. Cum fiecare chiflă era identică, Daisy nu văzu niciun motiv pentru care i-ar fi luat atât de mult timp să aleagă, în afară de a o ține intenționat în suspans.

— Ce e? întrebă ea. Spune-mi.

El despică o chiflă și o unse lent cu unt.

— Dacă nu mă satisfaci complet la noapte... Își îndreptă privirea asupra ei, iar în ochi îi apăru o falsă expresie de regret. Mă tem că va trebui să te dau soldaților mei.

— Poftim?!?

Aproape că sări de pe perne.

— Doar un mic stimulent care să te inspire.

Cu un zâmbet diabolic, își înfipse dinții puternici și albi în chiflă și o sfâșie.

Cine și-ar fi putut imagina vreodată că bărbatul acesta atât de sever și de complex avea să se dovedească un amant atât de plin de imaginație? Daisy decise că putea să intre și ea în jocul acesta obraznic și îi zâmbi dulce.

— Înțeleg, maiestate. Și sunt mult prea înspăimântată de măreția ta regală pentru a îndrăzni să te dezamăgesc.

El arcui diabolic o sprânceană în timp ce înfipse furculița într-un crevet de pe farfuria ei și i-o duse la buze.

— Deschide gura pentru mine, scumpo.

Ea prinse lent crevetele în gură și îl sorbi, mângâindu-l între timp pe gambă cu degetele de la picioare, recunoscătoare că lumina scăzută și intimitatea oferită de banchetă îi împiedica să se facă de râs în public. Avu satisfacția de a-i simți mușchii gambei încordându-se și își dădu seama că Alex nu era nici pe departe atât de detașat cum pretindea.

— Ești cu picioarele încrucișate? o întrebă el.

— Da.

— Descrucișează-le.

Daisy aproape se înecă.

— Și ține-le desfăcute tot restul serii.

Mâncarea ei își pierdu brusc gustul și nu se mai putu gândi decât cum să plece cât mai repede de la restaurant și să ajungă în pat cu el.

Își separă picioarele alți câțiva centimetri. El o atinse pe genunchi pe sub fața de masă, iar vocea îi ieși ceva mai puțin sigură decât înainte.

— Foarte bine. Știi să îndeplinești porunci.

Își strecură mâna sub fusta ei și o lăsă să alunece în sus pe interiorul coapsei ei.

Îndrăzneala lui nemaivăzută îi tăie răsuflarea, iar în clipa aceea se simți exact ca o sclavă oferită drept jucărie sexuală acestui bărbat care avea să devină țar. Fantezia făcu să i se înmoaie genunchii de dorință.

Deși niciunul din ei nu își trădă vizibil graba, își terminară rapid mâncarea și refuzară amândoi atât cafeaua cât și desertul. În scurt timp se aflau din nou pe drum, întorcându-se la circ.

Alex nu îi spuse nimic până nu ajunseră înapoi în rulotă, unde își aruncă cheile pe blatul de bucătărie și se întoarse spre ea.

— Ți-a ajuns cu jocurile pe noaptea asta, scumpo?

Mângâierea mătăsii pe pielea ei goală și faptul că riscaseră să fie prinși în public o făcuse să își lase deoparte inhibițiile, dar tot se simți ușor ridicol când coborî ochii și încercă să adopte un aer supus.

— Cum dorește maiestatea voastră.

El îi zâmbi.

— Atunci, dezbracă-mă!

Ea îi dădu jos sacoul de costum și cravata, îi descheie nasturii de la cămașă și își apăsă buzele pe pieptul lui. Atingerea mătăsoasă a părului lui îi gădilă buzele, iar pielea lui se făcu de găină. Daisy își puse limba peste un sfârc tare și maro. Își simți degetele stângace când se chinui să îi deschidă catarama curelei, iar când reuși într-un sfârșit începu să îi tragă în jos și fermoarul.

— Mai întâi dezbracă-te tu, îi porunci el. Și dă-mi mie eșarfa.

Cu mâini tremurânde, Daisy desfăcu eșarfa aurie de epocă din jurul taliei ei și i-o întinse. Își scoase cerceii, apoi se descălță de sandale. Dintr-o singură mișcare elegantă își trase peste cap bluza fără mâneci, dezgolindu-și sânii. Încheietoarea fustei cedă sub degetele ei, iar mătasea fragilă îi alunecă peste șolduri. Ieși din ea și rămase goală în fața soțului ei.

El își trecu o mână peste trupul ei, de la umăr la sân, de la coaste la coapsă, ca și cum și-ar fi marcat proprietatea. Gestul îi stârni un torent de fierbințeală care o străbătu violent, încingând-o până aproape nu mai putu să stea în picioare. Satisfăcut, Alex își trecu eșarfa aurie prin mână și lăsă franjurile să i se scurgă lent printre degete.

Imprimă gestului un aer de amenințare erotică, iar Daisy nu își putu lua ochii de la țesătura scânteietoare. Ce avea să facă mai departe cu ea?

Răsuflarea i se poticni într-un șuierat când Alex io petrecu în jurul gâtului, lăsând marginile să îi cadă peste sânii.

Strângând în mâini capetele franjurate, trase încet, întâi de o parte, apoi de cealaltă. Înainte și înapoi. Firele metalice de aur întrețesute cu mătasea o zgâriată blând pe sfârcuri, precum cea mai fină atingere a unei unghii. Un noian de senzații, calde și intense, i se revărsă în abdomen.

Ochii lui se întunecară până devenită de culoarea brandy-ului învechit.

— A cui ești?

— A ta, șopti el.

El dădu din cap.

— E bine să înțelegi asta.

Daisy îi dădu jos și restul hainelor. Când rămase și el gol, își lăsă palmele să alunece peste coapsele lui, simțind texturile solide ale pielii lui și ale mușchilor lui. Era superb excitat. Sânii îi erau grei și ar fi vrut să meargă mai departe, dar se abandonă jocului din fantezia lor.

— Ce îți dorești de la mine acum? îl întrebă ea.

Dinții lui erau încleștați și scoase un sunet nearticulat din adâncul gâtulejului când își apăsă mâinile pe umerii ei.

— Asta.

Inima îi crescă în piept. Se supuse poruncii lui mute și îl iubi așa cum voia ea. Timpul își pierdu orice semnificație. În ciuda poziției ei umile, nu se simțise niciodată mai puternică. Sunetele lui de plăcere, netraduse în cuvinte, îi alimentară propria excitație, în timp ce mâinile lui, încâlcite în părul ei, îi vorbiră despre dorința lui.

Simți tensiunea rigidă a mușchilor lui sub palmele ei și pelicula de sudoare care i se formase pe piele. Fără avertizare, el o trase în picioare și o împinse pe pat.

Alex se ridică din nou doar cât să o privească în ochi.

— Dacă te descurci bine, am să-ți dau voie să mă servești și altă dată.

O, vai. Probabil îi simțise fiorul de încântare, căci ochii i se îngustară într-o expresie satisfăcută. Daisy își desfăcu picioarele.

— Nu încă. Îi prinse lobul urechii între dinți și o mușcă blând. Mai întâi trebuie să te pedepesc.

— Să mă pedepsești?

Încremeni, gândindu-se la bicele ținute sub pat, chiar sub șoldurile ei.

— M-ai excitat, dar nu ai terminat ceea ce ai început.

— Asta pentru că tu...

— Ajunge!

Încă o dată se ridică și o privi cu toată aroganța regală moștenită odată cu sângele de Romanov.

Daisy se relaxă. Alex nu ar fi rănit-o niciodată.

— Când o să vreau părerea ta, femeie, am să ți-o cer. Până atunci, ar fi înțelept din partea ta să-ți ții gura. Cazacii mei tare de mult nu au mai avut o femeie.

Ea îl privi cu ochii mijiți, considerând că mergea prea departe.

Un colț al gurii lui tremură, dar nu zâmbi. În schimb își înclină capul și își trecu ușor buzele peste interiorul coapsei ei.

— Există o singură pedeapsă potrivită pentru o sclavă care nu poate să tacă. O sălbatică biciuire cu limba.

Tavanul începu să se învârtă când el își puse în practică amenințarea și o duse pe un tărâm de plăceri fierbinți și extaz de altă dată. Trupul lui deveni alunecos de sudoare, iar mușchii umerilor lui se strânsură sub mâinile ei, dar tot nu se opri. De-abia când o auzi implorându-l îi oferi într-un final intrarea în forță de care avea nevoie cu atâta disperare.

Se înfipse în ea adânc și hotărât și orice urmă de amuzament păli din ochii lui.

— Vreau să te iubesc, îi șopti el.

Daisy simți lacrimile înțepându-i ochii la auzul acelor cuvinte după care tânjise atât de mult. Se agăță de trupul lui și se contopiră într-un ritm la fel de atemporal ca bătaia inimilor lor. Se mișcă ca unul, iar ea îi simți iubirea invadând-o, penetrând-o, revărsându-se până în sufletul ei.

Se împletiră laolaltă, bărbat și femeie, pământ și cer, toate elementele creației

întâlnindu-se într-un amestec perfect.

Când se sfârși, Daisy simți o bucurie intensă cum nu mai cunoscuse niciodată și o convingere că totul avea să fie bine între ei. „Vreau să te iubesc”, îi spusese el. Nu „Vreau să fac dragoste cu tine”, ci „Vreau să te iubesc”. Și o făcuse. Nu ar fi putut să o iubească mai deplin nici dacă ar fi rostit cuvintele de o sută de ori.

Își îndreptă privirea peste pernă spre el. Alex era întins cu fața spre ea, cu ochii pe jumătate închiși, somnoros. Întinzând o mână, îl mângâie pe obraz, iar el întoarse capul pentru a-și lipi buzele de palma ei.

Ea își trecu degetul mare peste osul bărbiei lui, savurând vaga senzație de asprime pe pielea ei.

— Mulțumesc.

— Eu sunt cel care ar trebui să îți mulțumesc.

— Sper că asta înseamnă că nu ai să mă dai cazacilor tăi?

— Nu te-aș împărți cu nimeni.

Jocul erotic pe care îl jucaseră o făcuse să uite că își promisese să îi spună despre copil. Acum.

— Nu ai mai pomenit nimic de divorț de o vreme.

Alex deveni imediat circumspect și se întoarse pe spate.

— Nu m-am mai gândit la asta.

Daisy fu mâhnită de retragerea lui, dar știuse că avea să fie o discuție dificilă și insistă în continuare cât mai blând cu putință.

— Mă bucur. Nu este un lucru bun la care să te gândești.

El își îndreptă privirea spre ea, cu ochii profund tulburați.

— Știi ce îți dorești să spun, dar nu pot s-o fac încă. Mai lasă-mi puțin timp, bine?

Cu inima strânsă, ea dădu din cap.

Alex arăta la fel de speriat ca un animal sălbatic adus prea aproape de civilizație.

— Hai deocamdată să luăm totul așa cum vine.

Daisy înțelese că cel mai rău lucru ar fi fost să îl facă să se simtă încolțit, iar faptul că nu insistă și acum pe ideea de a pune capăt căsniciei peste alte două luni îi dădu încrederea de a mai aștepta puțin.

— Firește că putem.

El se ridică în capul oaselor și se lăsă pe pernele sprijinite de tăblia patului.

— Știi că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, nu-i așa?

— Sigur că știu.

El chicoti, iar tensiunea păru să i se risipească. Daisy se rostogoli pe burtă, se

sprijini în coate și îi mângâie părul de pe piept cu vârful degetelor.

— Nu cumva și Ecaterina cea Mare a fost tot o Romanov?

— Ba da.

— Am citit că a avut o fire foarte senzuală.

— A avut un lung șir de amanți.

— Și foarte multă putere.

Se aplecă în față și îl mușcă mărunț de mușchiul pectoral. Alex tresări, ceea ce o făcu să îl muște din nou.

— Au! Îi prinse bărbia în mână și i-o ridică. Ce se petrece, mai exact, în mintea aia a ta mică și vicleană?

— Tocmai mi-i imaginam pe toți acei bărbați atât de puternici forțați să i se supună maiestuoasei Ecaterina cea Mare.

— Aha.

— Forțați să o servească. Să i se supună.

— Hopa!

Daisy își trecu ușor buzele peste ale lui.

— E rândul tău să fii sclav, uriașule.

Pentru o clipă Alex păru surprins, apoi scoase un oftat ce răzbătu tocmai din fundul sufletului.

— Cred că tocmai am murit și am ajuns în rai.

capitolul 21

Alex fusese imposibil toată săptămâna. De când ieșiseră la cină și se întorseseră pentru a se desfăta cu jocuri erotice, nu făcuse decât să caute în permanență pretexte pentru a se certa cu ea, iar acum îi aruncă o privire încruntată în timp ce își șterse transpirația de pe frunte cu dosul brațului.

— Nu ai putut să și alimentezi camioneta când te-ai dus în oraș după alimente?

— Îmi pare rău. Nu am observat că rezervorul e gol.

— Tu nu observi niciodată, spuse el țâfnos. Ai impresia că funcționează cu aer?

Daisy scrâșni din dinți. Era ca și cum s-ar fi apropiat prea mult de el în noaptea aceea, iar acum simțea nevoia să o îndepărteze. Până în acel moment reușise să evite toate grenadele pe care Alex le tot aruncase spre ea, dar îi venea din ce în ce mai greu să își țină nervii în frâu. Acum fu nevoită să se forțeze să îi vorbească pe un ton rezonabil.

— Nu știam că vrei să fac asta. Întotdeauna te-ai ocupat tu să avem combustibil în rezervor.

— Ei bine, în caz că n-ai observat, am fost cam ocupat în ultima vreme. Am avut cai bolnavi, un incendiu în cortul de bucătărie, iar acum am pe cap și un inspector de la sănătate care ne șantajează cu amenințarea de a ne face pe nedrept dosar cu o mulțime de încălcări ale regulilor de siguranță.

— Știu că ai fost tot presat de probleme. Dacă ai fi spus ceva, cu mare plăcere aș fi alimentat eu mașina.

— Da, cum să nu. De câte ori ai operat singură o pompă?

Daisy numără în gând până la cinci.

— Niciodată. Dar pot să învăț.

— Nu te obosi.

Se îndepărtă furios.

Ea nu mai reuși să își țină limba în frâu nicio clipă. Răsfirându-și o mână pe șold, îi strigă.

— Să ai o zi bună și tu!

Alex se opri brusc, apoi se întoarse spre ea cu una dintre cele mai întunecate expresii ale lui.

— Nu mă scoate din sărite.

Ea își încrucișă brațele peste piept și bătu cu vârful pantofului sport în pământ. Doar pentru că încerca să fugă din calea unui tumult de emoții pe care nu știa să le gestioneze nu însemna că putea să își tot descarce frustrările pe ea. De câteva zile deja se străduia să fie răbdătoare, dar toate aveau o limită.

El își încleștă fălcile și porni tropăind spre ea.

Ea se instalează ferm pe picioare, refuzând să se cintească.

El se opri chiar în fața ei, folosindu-și intenționat trupul masiv pentru a o intimida.

Ea fu nevoită să admită că reușea excelent.

— Ai o problemă cu ceva anume? lătră el.

Întreaga ceartă era ridicolă și o scânteiere de umor o făcu să zâmbească.

— Dacă îți va spune cineva vreodată că ești super când te înfurii, să știi că te minte.

Fața lui fu inundată de sânge și, preț de o clipă, Daisy crezu că avea să explodeze. În schimb el o ridică de coate și o lipi cu spatele de rulota de vată de zahăr. Apoi o sărută până i se tăie răsuflarea.

Când o puse într-un final înapoi pe picioare, arăta mai mânios decât fusese înainte de sărut.

— Îmi pare rău! țipă el.

Ca scuză nu era nimic impresionant, iar când se îndepărtă călcând apăsat îi

lăsă mai degrabă impresia unui tigru dezlănțuit decât a unui soț căit. Deși Daisy înțelegea că suferea, își cam pierduse răbdarea. De ce trebuia să facă totul atât de greu pentru amândoi? De ce nu accepta pur și simplu faptul că o iubea?

Își aminti vulnerabilitatea pe care o văzuse în ochii lui în noaptea când îi ceruse să îi mai lase puțin timp și bănuia că îi era teamă să numească exact ceea ce simțea față de ea. Conflictul dintre emoțiile lui și ceea ce credea că știa despre el însuși îi sfâșia sufletul.

Cel puțin aceasta era explicația pe care și-o oferise singură, pentru că alternativă – gândul că poate nu o iubea deloc – nu era una la care să fie în stare să se gândească, cu atât mai mult cu cât nu îi spusese încă despre copil.

Avea tot felul de scuze pentru lașitatea ei. Când totul mersese bine între ei, nu îndrăznise să riște să strice armonia dintre ei, iar acum că totul o luase razna, își pierduse curajul.

Dar era o lașitate, oricum, și se forță să înfrunte adevărul. Problemele trebuiau luate în piept, însă ea tot continua să fugă de ele. Trecuse aproape o lună de când făcuse testul de sarcină. Estima că sarcina avea aproximativ două luni jumătate, dar nu se duse la doctor pentru că nu voia să riște să afle Alex. Faptul că avea excelent grijă de ea însăși nu era o scuză pentru a nu începe să își ofere și consilierea medicală adecvată, cu atât mai mult cu cât trebuia să se asigure că bebelușul nu avusese de suferit din cauza pilulelor contraceptive pe care continuase să le ia până descoperise că nu își făcuseră treaba și că rămăsese însărcinată.

Își îndesă degetele în buzunarele blugilor și se hotărî. Nu avea să mai amâne nimic. Alex era oricum imposibil cu ea în momentul acela, deci ce avea să mai conteze? Până se retrăgeau la culcare în seara aceea, avea să îi spună. Participaseră amândoi la conceperea acelui copil și era timpul să își asume amândoi responsabilitățile apărute.

Imediat ce se încheie spectacolul de după-amiază, se duse să îl caute, însă camioneta dispăruse. Daisy deveni tot mai agitată. După ce amânase atât de mult momentul, acum nu își mai dorea decât să scape odată.

Următoarea ei șansă ar fi trebuit să fie la cină, dar problemele lui Alex cu inspectorul de sănătate local îl făcură să nu apară decât când era deja timpul pentru reprezentația de seară. Acum, apropiindu-se de intrarea din spate pentru a aștepta anunțarea numărului lor, Daisy îl văzu stând într-o parte, cu Misha, care era legată cu un nod larg de un țaruș. Unul dintre bice era încolăcit pe umărul lui, cu mânerul atârându-i liber pe piept. Briza îi ciufulea părul, iar lumina tot mai palidă a serii proiecta umbre adânci pe profilul lui.

Nimeni nu se apropie de el. Era ca și cum ar fi trasat un cerc invizibil în jurul lui și al calului său un cerc care îl izola de tot restul lumii, inclusiv de ea. În special de ea. Paietele roșii din centura lui scânteiară când își trecu mâinile peste flancurile calului, iar frustrarea ei față de el crescua. De ce trebuia să fie atât de încăpățânat?

Când publicul dinăuntru izbucni în hohote de râs la giumbușlucurile clovnilor, Daisy se duse la el. Misha puful și scutură din cap. Ea privi calul cu teamă. Indiferent de câte ori și-ar fi făcut numărul, nu avea să se obișnuiască vreodată cu nicio parte din el, inclusiv cu înspăimântătorul moment în care Alex o ridica în șa în fața lui.

Se opri la mare distanță de cal.

— Crezi că ai putea ruga pe cineva să te înlocuiască după spectacol? Trebuie să vorbim...

El rămase cu spatele spre ea, ajustând chinga șei.

— Va trebui să aștepte. Am prea multe de făcut.

Daisy ajunsese la capătul răbdării. Dacă nu începeau să discute despre problemele lor, nu aveau să reușească niciodată să își construiască genul de căsnicie de care aveau nevoie amândoi.

— Orice ai avea de făcut poate să aștepte.

Mânele largi ale cămășii lui albe fâlfăiră când se răsuci fulgerător pe călcâie.

— Ascultă, Daisy, dacă e vorba despre povestea cu alimentatul mașinii, mi-am cerut deja scuze. Știi că în ultima vreme nu am fost tocmai agreabil, dar am avut o săptămână grea.

— Ai avut de multe ori câte o săptămână grea, dar nu te-ai descărcat pe mine.

— În câte feluri vrei să îți cer scuze?

— Nu e vorba despre a-ți cere scuze. E vorba de motivul pentru care tot încerci să mă alungi de lângă tine.

— Las-o baltă, bine?

— Nu pot să fac asta. Numărul clovnilor se încheiase și știa că nu era momentul potrivit pentru a discuta, dar acum că începuse nu se mai putea opri. Am fost prinși într-un carusel emoțional care ne face rău și mie, și ție. Avem un viitor împreună și trebuie să discutăm despre asta.

Îl atinse pe braț, așteptându-se ca el să se dea înapoi, iar când Alex nu o făcu, găsi curajul de a merge mai departe.

— Ultimele câteva luni au fost cea mai minunată perioadă din viața mea. M-ai ajutat să descopăr cine sunt cu adevărat și eu te-am ajutat să faci același lucru.

Își apăsă blând palmele pe pieptul lui și îi simți bătaia inimii dincolo de țesătura mătăsoasă. Floarea de hârtie prinsă între sânii ei foșni, iar coada biciului pe care îl purta el o atinse ușor pe lateralul mâinii.

— Nu asta e esența iubirii? Când ne e mai bine împreună decât ne-ar putea fi separat? Suntem buni unul pentru celălalt. Fără voia ei, cuvintele pe care le ținuse în sinea ei atâta timp i se revărsară de pe buze. Și vom fi buni pentru copilul care ni se va naște.

Preț de o scurtă fracțiune de secundă totul fu în regulă. Apoi totul se schimbă. Tendoanele din gâtul lui se umflată, iar ochii i se întunecară cu ceva ce aducea a spaimă. Apoi trăsăturile lui se schimonosiră într-o expresie de furie turbată.

Daisy își smulse mâinile de pe pieptul lui. Instinctele o avertizau să fugă, dar era mult mai puternică acum și rămase fermă pe poziții.

— Alex, nu am plănuit copilul acesta, nici măcar nu știu cum s-a întâmplat. Dar n-am să te mint și să îți spun că îmi pare rău.

Buzele lui palide se mișcă aproape imperceptibil.

— Am avut încredere în tine.

— Dar nu am făcut nimic rău.

Mușchii gâtului lui se contractară, iar mâinile i se încleștară pe lângă corp. Pentru o clipă, Daisy crezu că avea să o lovească.

— Cât de avansată e sarcina?

— Aproximativ două luni jumătate.

— Și de cât timp știi?

— Cam de o lună.

— Știi despre asta de o lună și de-abia acum ai decis să îmi spui?

— Mi-a fost teamă.

Muzica stridentă a clovnilor ajunse în punctul de maximă intensitate, semnalizând încheierea numărului acestora. Ea și Alex erau următorii. Digger, care era cel care trebuia să o trimită pe Misha în arenă în momentul culminant, veni să ia frâiele calului.

Alex o prinse de braț și o trase departe de ceilalți.

— Nu o să avem niciun copil, înțelegi ce zic?

— Nu... nu, nu înțeleg.

— Mâine-dimineață ne luăm amândoi liber pentru toată ziua. Iar când ne vom întoarce, nu o să mai existe niciun copil.

Daisy se holbă la el șocată. Stomacul îi tresări violent și își apăsă încheieturile degetelor pe gură. Publicul din pavilionul de spectacole amuți când Jack Daily își începu discursul dramatic care anunța intrarea lui Aleksî Cazacul.

— Și aaacum, Circul Fraților Quest prezintă cu mândrie...

— Vrei să fac avort? șopti ea.

— Nu te uita la mine de parcă aș fi un monstru! Nu îndrăzni să te uiți așa la mine! Ți-am spus de la bun început ce simt în privința asta. Mi-am deschis sufletul în fața ta încercând să te fac să înțelegi. Dar, ca de obicei, tu ai decis că tot tu știi mai bine. Deși nu ai niciun gram de corectitudine în tot corpul, tu ai decis că tot tu știi mai bine!

— Nu vorbi așa cu mine.

— Am avut încredere în tine! Gura i se schimonosi într-un rânjec când primele acorduri ale balalaicii plutiră în noapte, semnalându-i să intre. Chiar te-am crezut că iei pilulele, dar în tot acest timp tu m-ai mințit.

Ea clătină din cap și se chinui să își înăbușe valul de fiere ce îi urca în gât.

— Nu am să mă descotorosesc de copilul acesta.

— Ba pe toți dracii, ai s-o faci! Ai să faci ce-ți spun eu.

— Nu vrei așa ceva. E hidos și e hain.

— Nu la fel de hain ca tot ce-ai făcut tu.

— Alex! șuieră unul dintre clovni. Tu urmezi!

El își smulse biciul încolăcit de pe umăr.

— Nu am să te iert niciodată pentru asta, Daisy. M-ai auzit? Niciodată.

Smucindu-se de lângă ea, dispăru în pavilionul de spectacole.

Ea rămase acolo năucită, pradă unei disperări atât de negre și de amare încât nu putea respira. O, Doamne, cât de neghioabă fusese. Crezuse că Alex o iubea, dar el avusese dreptate de la bun început.

Nu știa cum să iubească. Îi spusese că nu era capabil, dar ea refuzase să îl creadă. Iar acum avea să plătească scump.

Prea târziu, își aminti ce citise despre tigrul mascul. „Acest animal nu va avea nimic de-a face cu viața de familie. Nu doar că nu se implică deloc în creșterea propriilor pui, dar s-ar putea chiar să nici nu îi recunoască”.

Alex mergea un pas mai departe. Voia ca această mică fărâmbă de viață care deja îi devenise atât de dragă să fie distrusă chiar înainte de a apuca să tragă pentru prima oară aer în piept.

— Trezește-te, Daisy! Asta e semnalul tău.

Madeline o înșfăcă și o împinse prin ușa din spate în pavilionul de spectacole.

Lumina reflectorului o izbi în față. Dezorientată, ridică brațul, încercând să își acopere ochii.

— ... și niciunul dintre noi nu poate înțelege pe deplin curajul de care a avut nevoie această tânără ferită până acum de toate pentru a ieși în arenă alături de

soțul ei.

Daisy veni poticnindu-se în față, mișcându-se automat pe muzica balalaicii, în timp ce Jack își țesu în continuare povestea despre mireasa crescută la mănăstire și impunătorul ei cazac. Nu auzea mai nimic. Și era oarbă la orice în afară de Alex, cel care o trădase, stând în mijlocul arenei.

Fărâme de sclipici roșu aprins se lipiseră pe biciul încolăcit peste botul cizmelor lui negre și lucioase, iar în păr îi jucau luminițe albastre, în timp ce ochii i se coloraseră în nuanța de un auriu palid al unui animal încolțit. Ea rămase în propriul ei cerc mic de lumină când el își începu dansul cu bicele. Însă în noaptea aceea dansul nu fu unul al seducției. Fu înnebunit și sălbatic, o declarație de mânia.

Publicul se arătă încântat, dar pe măsură ce numărul progresă, participarea lui Daisy nu mai fu la fel de bine primită. Comunicarea pe care reușise întotdeauna să o creeze instinctiv între ea și public dispăruse acum. Nici măcar nu tresări când Alex îi reteză tubul de carton din gură, ci execută totul automat, cufundată într-o disperare atât de adâncă încât nu era în stare să simtă absolut nicio altă emoție.

Ritmul numărului lor împreună se deterioră treptat. Alex distruse unul dintre tuburi din două lovituri, altul din patru. Uită o bucată nouă pe care o adăugase recent, cu un steag din panglici, iar când își încolăci biciul în jurul încheieturilor ei, mulțimea se foi neliniștită. Era ca și cum tensiunea dintre ei doi s-ar fi transmis cumva și la exterior, iar ceea ce în trecut fusese un act de seducție acum părea mânjit de violență. În locul unui mire încercând să intre în grațiile soției sale, publicul avea acum impresia că urmărea atacul unui periculos prădător mascul asupra unei femele mici și fragile.

Alex ghici ce se petrecea, iar mândria lui își spuse cuvântul. Păru să înțeleagă că nu își putea permite să își încolăcească din nou biciul în jurul ei fără a pierde complet simpatia publicului, dar avea totodată nevoie de un gest final pentru a-și încheia partea lui din număr înainte de a-i face semn lui Digger să îi dea drumul lui Misha.

Daisy îi văzu privirea oprindu-se asupra florii de hârtie roșu aprins cuibărită între sâni ei și își dădu seama că uitase de ea mai devreme. El îi indică intențiile sale dând subtil din cap. Ea rămase în fața lui năucită, dorindu-și doar să termine odată, pentru a putea să plece undeva și să se ascundă de lume.

Muzica balalaicii crescă în intensitate și se trezi cu privirea ațintită în celălalt capăt al arenei, direct în ochii lui. Dacă nu ar fi fost ea însăși încremenită, ar fi văzut suferința din ei, alături de o mâhnire la fel de profundă și sfâșietoare ca a ei.

Își trase brațele în spate și smuci scurt din încheietură. Vârful biciului zbură

spre ea așa cum o făcuse de zeci de ori până atunci, doar că de data aceasta Daisy avu impresia că îl vedea cu încetinitorul. Cu un sentiment de detașare nefirească, așteptă să vadă petalele de hârtie zburând, însă în schimb simți o durere arzătoare.

Aerul îi ieși cu forță din plămâni. Trupul i se clătină sub torentul de foc lichid care o străbătu de la umăr până la coapsă. Arena începu să se învârtă, iar ea începu să cadă. Câteva secunde se scurseră lent, apoi izbucni muzica, o compoziție zgomotoasă și veselă care contrastă bizar cu durerea atât de intensă încât nu putea respira.

Simți o pereche de brațe puternice prinzând-o și văzu clovni intrând în fugă în arenă.

Era conștientă, deși nu ar fi vrut să fie, și auzi o rugăciune pe care nu o rostise ea însăși. Muzica vioaie, murmurul mulțimii, vocea liniștitoare a lui Jack, toate acestea răsunară ca un ecou stins în spatele zidului de durere ce o învăluia.

— Plecați! Dați-vă la o parte!

Vocea lui Alex. Alex scoțând-o în brațe pe ușa din spate. Alex dușmanul. Cel care o trădase.

Simți pământul, tare și rece sub spatele ei, când o întinse lângă peretele lateral al pavilionului de spectacole. Aplecându-se peste ea, își folosi trupul pentru a o ascunde de ochii celorlalți.

— Scumpo, îmi pare rău. O, Doamne, Daisy, îmi pare atât de rău.

Apelând la ultimele ei rămășițe de putere, ea își întoarse capul de la el, îndreptându-și ochii spre nailonul prăfuit, însă icni de durere când mâna lui trecu ușor peste fragmentele sfâșiate ale rochiei ei.

Își simțea buzele uscate și atât de rigide încât abia reuși să le întredeschidă.

— Nu... mă atinge.

— Trebuie să te ajut. Răsuflarea îi era rapidă și sacadată, vocea subțire. Am să te duc la rulotă.

Daisy gemu când o luă pe sus, detestându-l pentru că o mișca și intensifica durerea. Reuși să tragă aer în piept doar cât să îi poată șopti:

— N-am să te iert niciodată.

— Da... da, știu.

Dâra de foc mistuitoare se întindea de la umăr până pe interiorul sânului, apoi de la abdomen la șold. O ustura atât de tare încât nu observă blândețea cu care o purtă Alex până traversară câmpul și intrară în rulotă, unde o întinse pe patul lor.

Și de data aceasta ea își întoarse capul de la el, mușcându-i buza pentru a-și înăbuși țipetele în timp ce el o dezbracă lent și atent de rochia distrusă.

— Sânul tău... Inspiră cutremurat. Ai o dungă. E... pielea nu a cedat, dar vei rămâne cu o vânătaie.

Salteaua se mișcă în clipa în care Alex plecă de lângă ea, însă acesta se întoarse mult prea repede.

— O să simți ceva rece. E o compresă.

Daisy se crispă când el îi puse un prosop ud peste pielea încinsă. Închise strâns ochii, așteptând să treacă timpul.

Când prosopul se încălzi de la pielea ei, Alex i-l dădu jos și i-l înlocui cu altul rece. Salteaua se lăsă din nou când se așeză lângă ea. Începu să îi vorbească, cu o voce blândă și ușor răgușită:

— Nu sunt... nu sunt sărac, așa cum te-am lăsat să crezi. Sunt profesor, dar... mă ocup și de vânzări și cumpărări de artă rusească. Și prestez servicii de consultanță pentru unele dintre cele mai mari muzee din țară.

Lacrimile se scurseră pe sub pleoapele ei și alunecară pe pernă. Când compresele începură să își facă efectul, durerea păli până deveni o pulsație surdă și sâcâitoare.

Alex își găsi cu greu cuvintele, vorbind stângaci și șovăitor:

— Sunt considerat cel mai de seamă specialist în iconografie rusă din... din Statele Unite. Am bani. Prestigiu. Dar nu am vrut să știi. Am vrut să mă consideri un bădăran needucat, care trăiește de pe o zi pe alta. Am vrut să... te fac să pleci de lângă mine.

Daisy făcu un efort de voință pentru a-și mișca buzele.

— Nu-mi pasă.

El vorbi rapid acum, ca și cum nu ar fi avut decât o scurtă perioadă de timp pentru a-i spune tot ce avea pe suflet.

— Am o... o casă mare de cărămidă la țară. În Connecticut, nu departe de campus. Cu o atingere fină ca mătasea, îi schimbă compresa. E plină de opere de artă superbe și are... am în spate un hambar care include și grajd pentru Misha.

— Te rog, lasă-mă în pace!

— Nu știu de ce tot continui să merg cu ciroul în turnee. De fiecare dată când o fac îmi jur că e pentru ultima oară, apoi trec câțiva ani și încep să mă agit. Indiferent dacă sunt în Rusia sau în Ucraina, sau poate în New York – nu pare să conteze – pur și simplu îmi dau seama că trebuie să o iau din nou la drum. Presupun că voi fi întotdeauna mai mult Markov decât Romanov.

Acum când oricum nu mai conta, îi spunea tot ceea ce ea îl implorase luni întregi să îi dezvăluie.

— Nu vreau să te mai ascult.

Mâna lui se închise peste talia ei într-un gest surprinzător de protector.

— A fost un accident. Știi asta, nu? Știi cât de rău îmi pare.

— Vreau să dorm acum.

— Daisy, sunt un om bogat. În seara aceea când am ieșit la cină, iar tu îți făceai griji în privința notei de plată... Nu există... nu va trebui să-ți faci vreodată griji pentru bani.

— Nu contează.

— Știu că te doare. Va fi mai bine mâine. Vei avea vânătăi și o să te doară, dar nu vor exista consecințe pe termen lung.

Vocea i se frânse, ca și cum și-ar fi dat seama ce minciună oribilă îi spusese.

— Te rog, spuse ea pe un ton complet lipsit de inflexiuni. Dacă ții cât de cât la mine, te rog, lasă-mă în pace!

Se lăsă o tăcere îndelungată. Apoi salteaua se mișcă ușor când Alex se aplecă în față și își trecu ușor buzele peste pleoapele ei umede.

— Dacă ai nevoie de ceva, doar aprinde lampa aia. Am să stau cu ochii pe ea și am să vin imediat.

Daisy așteptă ca Alex să plece. Așteptă să plece ca să se poată frânge într-un milion de bucăți.

Însă el nu se arătă îndurător. Dădu la o parte colțul de sus al compresei și suflă ușor, provocând o adiere plăcută de aer răcoritor pe pielea ei. Ceva cald și umed îi căzu pe piele, dar era prea amortită pentru a se întreba măcar ce era.

Într-un final el se ridică de pe pat și, preț de câteva minute, în interiorul rulotei răsunară zgomotele familiare pe care le făcea întotdeauna când se schimba din costum în hainele de lucru. Bocănitul cizmelor căzând pe podea, foșnetul vag al paietelor când își dădu jos centura roșie, hârșăitul fermoarului de la blugii lui. Se scurse o eternitate până când Daisy auzi ușa închizându-se în urma lui.

Ieșind din rulotă, Alex fu întâmpinat de mârâitul unui tigru. Stătu afară și înghiți lacom aer. Luminile colorate străluceau, iar stegulețele fluturau, dar el nu putea vedea nimic altceva în afară de dunga de un roșu obscen care mutilase pielea ei fragilă. Ochii îl usturau de la lacrimi, iar plămâni îi ardeau. Ce făcuse?

Traversă orbește bucata de iarbă, îndreptându-se spre cușca tigrului. Spectacolul continua în pavilion, iar curtea din spate era pustie, în afară de câțiva clovni care îl ocoliră pe departe.

Numărul decursese prost de la bun început. De ce nu îi pusese capăt imediat? Ar fi trebuit să îi facă semn lui Digger să o trimită pe Misha și astfel să fi încheiat întreaga tărașenie. Dar fusese prea mistuit de furie. În schimb, mândria îi ceruse

să mai facă un ultim truc pentru a-și salva prestația. Un ultim truc, ca și cum acesta ar fi putut să facă să fie totul bine din nou.

Clipi furios. Pielea ei era atât de palidă și fragilă. Dunga umflată îi marca hidos sânul și se întindea peste burta ei dulce și plată dincolo de care se afla copilul lor. Copilul lor. Copilul de care îi spusese că aveau să se descotorosească. De parcă Daisy ar fi fost vreodată în stare să facă așa ceva.

De parcă ar fi lăsat-o el vreodată să o facă.

Cuvintele oribile și pline de ură pe care i le adresase îi răsunară acum asurzitor în urechi. Cuvinte pe care ea nu avea nici să le uite, nici să le ierte vreodată. Nici măcar Daisy nu avea o inimă suficient de mare pentru a-l ierta pentru ceea ce spusese.

Când ajunse la cușcă, Sinjun îl privi cu ochi neclintiți ce păreau să pătrundă până în cele mai adânci colțișoare ale sufletului lui. Ce vedea tigrul? Trecu peste frânghie și prinse cu mâinile barele cuștii. Acel gol rece din inima lui dispăruse – știa acum acest lucru –, dar ce anume îi luase locul?

Privirea lui se aținti în ochii tigrului și i se ridică părul pe ceafă. Preț de o clipă totul încremeni, apoi auzi o voce – propria lui voce – spunându-i exact ce vedea tigrul.

Iubire.

Inima i se izbi de coaste. Iubire. Acesta era sentimentul acela pe care nu reușise să îl înțeleagă până atunci, sentimentul care începuse cu o senzație de topire în adâncul ființei lui. Atunci începuse să învețe cum să iubească. Daisy văzuse acest lucru. Știuse ce se petrecea cu el, însă el o negase.

O iubea. Orbește. Absolut. Cum putuse să nu știe? Era mai importantă pentru el decât toate icoanele antice și artefactele neprețuite cărora le dedicase viața lui atât de mult timp. Trăind cu ea învățase să fie fericit, învățase ce însemna bucuria, pasiunea, și un simț al smereniei formidabil. Și ce îi oferise el în schimb?

„Nu te iubesc, Daisy. Nu te voi iubi niciodată”.

Închise strâns ochii când își aminti cum, în repetate rânduri, respinsese darul prețios pe care i-l oferise ea. Însă Daisy, cu un curaj care îl lăsa mut de uimire, nu renunțase la el. Indiferent de câte ori îi respinsese iubirea, ea continuase să i-o ofere.

Acum acea iubire se concretizase în copilul care creștea în ea. Copilul pe care el nu și-l dorea. Copilul pe care tânjea să îl aibă cu fiecare bătaie a inimii lui.

Ce făcuse? Cum avea să o recâștige? Își întoarse capul spre ruloță, rugându-se să vadă aprinsă lumina care l-ar fi chemat înapoi la ea, însă fereastra rămase întunecată.

Trebuia să o recâștige și să o facă să uite cuvintele oribile pe care i le adresase. Fusese orb și arogant, atât de cufundat în trecut încât întorsese spatele viitorului. O trădase într-un mod pe care nicio persoană obișnuită nu i l-ar fi iertat vreodată.

Dar Daisy nu era o persoană obișnuită. Pentru ea a iubi era la fel de firesc precum a respira. Nu era capabilă să își refuze iubirea la fel cum nu era capabilă nici să rănească intenționat pe cineva. Avea să se lase complet în seama bunătății și generozității ei. Avea să profite de inima ei tandră și iubitoare. Nu avea să mai păstreze niciun secret față de ea. Avea să-i spună tot ceea ce simțea, iar dacă acest lucru nu o făcea să se îmblânzească, avea să-i amintească de jurămintele sacre pe care le rostiseră. Avea să facă apel la înțelegerea ei, sau să o cicălească, sau să facă dragoste cu ea până când avea să uite cu totul că o trădase. Avea să-i amintească de faptul că era o Markov acum, iar în familia Markov femeile rămâneau alături de bărbații lor chiar și când bărbații respectivi nu o meritau.

Fereastra rulotei era în continuare învăluită în beznă. Decise că era mai bine să o lase să doarmă deocamdată și să-i lase timp să își revină, dar odată cu ivirea zorilor avea să facă tot ceea ce era necesar pentru a o recâștiga.

Publicul se retrase din pavilionul de spectacole, iar Alex se apucă de muncă. În timp ce demontă cortul, se gândi că voia să îi dovedească dragostea pe care o simțea, să îi ofere un semn tangibil că totul avea să fie diferit între ei de acum încolo. Aruncă o privire spre fereastra întunecată a rulotei, apoi o luă la fugă spre camioneta lui. Zece minute mai târziu, găsi un magazin non-stop cu de toate.

Varietatea de produse era restrânsă, dar Alex își umplu brațele cu tot ce putu găsi. O cutie miniaturală de biscuiți pentru animale, o zdrăngănitore din plastic albastru și o rățușcă galbenă pufoasă, un volum broșat a cărții doctorului Spock, o bavețică de plastic având imprimat pe ea un iepure clăpăug, suc de fructe și o cutie de fulgi de ovăz, pentru că trebuia să mănânce bine.

Se întoarse în grabă la circ cu darul său de pace, iar punga se rupse când o smulse de pe bancheta din față. O ținu laolaltă cu mâinile lui mari și fugi spre rulotă. Când Daisy avea să vadă toate acestea avea să înțeleagă cât era de importantă pentru el. Cât era de important copilașul lor pentru el. Avea să știe cât de mult o iubea.

Scăpă zdrăngănitorela când răsuci clanța ușii. Jucăria de plastic sări o dată de pe treapta de metal, apoi se rostogoli în iarbă. Alex dădu buzna înăuntru.

Daisy dispăruse.

Petroff îl privi mânios pe Alex.

— De ce îți pierzi timpul căutând-o aici? Ți-am spus că o să te contactez dacă ne caută.

Alex se uită orbește pe fereastra ce dădea spre Central Park și încercă să găsească un răspuns logic. Nu mai ținea minte când servise ultima dată o mâncare decentă sau când dormise mai mult de câteva ore fără a se trezi cu o tresărire violentă. Stomacul îi făcea probleme, slăbise și știa că arăta ca naiba.

Trecuse o lună de când Daisy fugise de la circ și nu era cu nimic mai aproape de a o găsi azi decât fusese în noaptea când fugise. Ocupat să urmărească și să verifice diverse piste, ratase atât de multe spectacole încât le pierduse socoteala, dar nici el, nici detectivul pe care îl angajase nu reușiseră să găsească nimic.

Max îi dăduse o listă cu numele tuturor celor pe care îi cunoștea el și pe care ar fi putut Daisy să îi contacteze, iar Alex discutase cu fiecare în parte, dar era ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului. Se ruga doar ca aripile ei de înger să o țină la suprafață.

Se întoarse încet spre Max.

— Mă gândeam că poate ți-a scăpat ceva. Nu avea mai mult de o sută de dolari la ea când a plecat.

Amelia interveni de pe canapea.

— Chiar așa, Alex. Crezi că Max ți-ar ascunde informații după toate eforturile pe care le-a făcut pentru ca voi doi să ajungeți împreună?

Atitudinea trufașă a Ameliei îl făcea întotdeauna să scrâșnească din dinți, iar acum că nervii îi erau întinși în asemenea hal încât stăteau să plesnească, nu reuși să își mai ascundă antipatia.

— Realitatea rămâne că soția mea a dispărut și nimeni nu pare să știe absolut nimic despre asta.

— Calmează-te, Alex. Suntem la fel de îngrijorați ca tine.

— După părerea mea, spuse Amelia, ar trebui să îl iei la întrebări pe muncitorul care a fost ultimul care a văzut-o.

Alex îl interogase pe Al Porter până fusese convins că bătrânul nu mai avea nimic altceva să-i spună. Cât timp Alex fusese ocupat cu vizita lui stupidă la magazinul non-stop. Al o văzuse pe Daisy stând pe marginea șoselei și oprind o camionetă. Era îmbrăcată în blugi și avea la ea mica valiză a lui Alex.

— Nu-mi vine să cred că a făcut autostopul, spuse Max. Ar fi putut fi ucisă.

Acea posibilitate înspăimântătoare îl ținuse pe Alex cu sufletul la gură timp de trei zile, până într-o după-amiază când Jack apăruse în fugă din vagonul roșu, spunându-i că tocmai vorbise cu Daisy la telefon. Sunase pentru a se asigura că

animalele din cadrul menajeriei erau bine. Când Jack insistase să îi spună unde se afla, ea îi închisese telefonul în nas. Nu îl întrebese nimic despre Alex.

El blestemase circumstanțele care îl împiedicaseră să se afle în vagonul roșu în momentul când sunase ea. Apoi își amintise că de mai multe ori răspunsese el la telefon și se alegea doar cu un clic la celălalt capăt. Probabil ea fusese. Așteptase să răspundă altcineva, pentru a nu fi nevoită să discute cu el.

Max începu să se plimbe agitat prin încăpere.

— Nu înțeleg de ce poliția nu ia mai în serios povestea asta.

— Pentru că a dispărut voluntar.

— Dar între timp ar fi putut să i se întâmple orice. E complet incapabilă să aibă grijă de ea însăși.

— Asta nu e adevărat. Daisy e deșteaptă și nu îi e teamă să muncească din greu.

Max îi ignoră comentariile. În ciuda incidentului cu Sinjun la care fusese martor, în continuare vedea în fiica lui o tânără incompetentă și frivolă.

— Am prieteni în FBI și e momentul să îi contactez pe câțiva dintre ei.

— Sute de martori au văzut ce s-a întâmplat în arenă în noaptea aia. Poliția consideră că a avut motive temeinice să dispară.

— Ala a fost un accident și, cu toate defectele ei, Daisy nu e și răzbunătoare. Nu ți-ar reproșa niciodată asta. Nu, Alex. Trebuie să fie ceva necurat la mijloc și n-am să te las să mă convingi să mai amân asta. Am de gând să apelez la FBI de azi.

Alex nu îi spusese niciodată lui Max întregul adevăr, iar acum înțelese de ce simțise nevoia să treacă azi pe acolo. Ascunzând o parte din explicație, omisese să le dea informații care poate i-ar fi ajutat pe Max sau pe Amelia să ghicească mai exact unde ar fi putut merge Daisy. Detesta ideea de a le dezvălui ceva atât de urât despre el însuși, dar mândria lui nu era nici pe departe la fel de importantă ca siguranța lui Daisy și binele copilului său.

Îndreptându-și atenția asupra bărbatului mai în vârstă, văzu cât de mult îmbătrânise Max în ultima lună. Ținuta lui rigidă de diplomat își pierduse o parte din vigoare. Mișcările îi păreau mai lente, vocea o idee mai puțin fermă. În felul lui bizar, îngust și critic după cum îl vedea Alex, Max o iubea totuși pe Daisy, iar acum suferea.

Pentru o clipă, Alex își aținti privirea asupra samovarului de argint pe care îl găsisese pentru Max într-o galerie din Paris. Fusese creat de către Peter Care Fabergé pentru țarul Alexandru al III-lea și era imprimat cu vulturul imperial rusesc cu două capete. Vânzătorul îi spusese lui Alex că fusese realizat în 1886,

dar detaliile lucrăturii îl determinaseră să plaseze samovarul mai aproape de 1890.

Prefera să reflecteze la geniul lui Fabergé în loc să se gândească la ceea ce trebuia să-i spună lui Max. Își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor largi, apoi și le scoase. Își dresе vocea.

— În afară de ceea ce i-am făcut cu biciul, Daisy avea și alte motive pentru a fi supărată.

Bărbatul mai în vârstă deveni instant mai atent.

— Oh?

— E însărcinată.

— Ți-am zis eu, spuse Amelia de pe canapea.

Max și Amelia schimbă o privire conspirativă care îl făcu pe Alex să intre instant în alertă. Max o privi afectuos.

— Într-adevăr mi-ai zis, draga mea...

— Iar Alex a reacționat urât când a primit vestea.

Amelia era enervantă, dar nu era proastă, iar vechea durere îl izbi din nou, intensă și tăioasă.

— Am reacționat urât, consimți el.

Amelia își privi soțul cu o expresie satisfăcută.

— Și asta ți-am zis că o să se întâmple.

Alex înghiți un nod uriaș din gât înainte de a se forța să rostească acele cuvinte hidoase.

— I-am poruncit să facă avort.

Buzele lui Max se strânsă într-o dungă subțire.

— Ba n-ai făcut așa ceva.

— Nu ai ce să-mi spui ce să nu-mi fi spus eu deja.

— Și în continuare îți dorești același lucru?

— Firește că nu, spuse Amelia. E suficient să îl privești ca să-ți dai seama. Poartă vinovăția pe umeri ca pe un drug greu de fier. Se ridică de pe canapea. Întârzi la tratamentul cosmetic. Voi doi va trebui să vă descurcați singuri. Felicitări, Max!

Alex fu atent atât la ultimele cuvinte ale Ameliei, cât și la zâmbetul cu subînțeles pe care i-l adresa lui Max. Se uită la ea în timp ce aceasta ieși din încăperea și își dădu seama că între ei se petrecuse ceva important.

— Are dreptate Amelia? vru Max să știe. Te-ai răzgândit?

— Nu știam ce vorbesc când am spus-o. Mă înspăimântase de moarte și eram sub efectul adrenalinei. Îl studie pe Max. Amelia nu a fost surprinsă să afle despre

sarcina lui Daisy, deși știa că lua pilule contraceptive. Cum se explică asta?

Max se apropie de un dulap cu vitrină din lemn de nuc, unde își studie colecția de porțelanuri prin ușile de sticlă.

— Amândoi speram să se întâmple, atâta tot.

— Minți, pe toți dracii! Daisy mi-a spus că Amelia s-a dus să-i ridice rețeta de la farmacie. Spune-mi adevărul.

— A fost... am făcut ceea ce am considerat noi că ar fi mai bine.

Alex căzu pradă unei încremeniri uriașe. Se gândi la micile cutii compacte compartimentate în care se aflau pilulele lui Daisy. Ca și cum atunci le-ar fi văzut pentru prima dată, își aminti că pilulele nu fuseseră protejate de nimic.

Într-o eră când atât de multe medicamente se vindeau în blistere, acele pilule nu fuseseră acoperite de nimic altceva în afară de capacul cutiei compacte.

Senzația mereu prezentă de strânsoare în piept se intensifică. Și de data aceasta alesese să nu aibă încredere în soția lui și, și de data aceasta, greșise.

— Tu ai planificat asta, nu-i așa; exact cum ai planificat toate celelalte aspecte. Cumva i-ai înlocuit pilulele.

— Nu știu la ce te referi.

— Ba cum să nu știi. Spune-mi adevărul. Max. Și spune-mi-l acum.

Bărbatul mai în vârstă păru să se prăbușească. Genunchii i se îndoiră și se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun.

— Nu înțelegi? Era datoria mea.

— Datoria ta. Firește că tu așa o consideri. Nu-mi vine să cred că am fost atât de tâmpit. Am știut dintotdeauna cât erai de obsedat de istoria de familie, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai face așa ceva.

Amărăciunea îi inundă stomacul. De la bun început el și Daisy fuseseră simple marionete pe care Max le folosisese pentru a-și satisface obsesia față de trecut.

— Așa ceva ce? Pe Dumnezeu, ar trebui să fii recunoscător. Max țâșni din scaun. Degetul îi tremură când îl îndreptă spre Alex. Pentru un bărbat care e istoric de profesie, nu ai nici cel mai mic respect față de genealogia ta. Ești strănepotul unui țar!

— Sunt un Markov. E singura moștenire de familie care înseamnă ceva pentru mine.

— O adunătură de vagabonzi de doi bani. Vagabonzi, ai auzit? Ești un Romanov și e de datoria ta să ai un copil. Dar tu nu ai vrut să te bagi în asta, așa-i?

— Decizia ar fi trebuit să îmi aparțină mie, nu ție!

— Asta e ceva mai important decât o toană egoistă.

— Când mi-a spus că este însărcinată, am crezut că a făcut-o intenționat. Am acuzat-o că m-a mințit, ticălosule!

Max se crispă și își pierde puțin din indignarea de om virtuos.

— Privește situația din punctul meu de vedere. Nu aveam la dispoziție decât șase luni și trebuia să acționez rapid. Oricât mi-aș fi dorit să te îndrăgostești de ea, nu puteam nicidecum să mă aștept ca un bărbat cu înzestrarea ta intelectuală să fie interesat de o aiurită cum e fiica mea pentru orice altceva în afară de o aventură sexuală.

Alex fu lovit de greață. Ce însemnase pentru femeia blândă și inteligentă care îi era acum soție să fie legată de un tată care nutrea atât de puțin respect față de ea?

— Acea aiurită e mai deșteaptă decât noi amândoi.

— Nu e cazul să faci pe politicosul.

— Nu fac asta. Nu-ți cunoști deloc fiica.

— Ce știi sigur e că nu puteam lăsa ca această căsnicie să se sfârșească fără a face tot ce depindea de mine pentru a asigura apariția unui moștenitor al dinastiei Romanov.

— Decizia nu îți aparținea ție.

— Asta nu e tocmai adevărat. Pe tot parcursul istoriei familia Petroff s-a dedicat dintotdeauna binelui suprem al Romanovilor, chiar și atunci când Romanovii nu au fost de acord.

Privindu-l pe Max, Alex își dădu seama că tatăl lui Daisy nu era tocmai întreg la minte când era vorba de acest subiect. Poate că Max era un om rezonabil în toate celelalte aspecte ale vieții sale, dar nu și într-acesta.

— Tu aveai de gând să lași neamul Romanovilor să se stingă, spuse Max. Nu puteam permite acest lucru.

Nu avea niciun rost să dezbată în continuare acel subiect. Pentru Max copilul din pântecul lui Daisy era doar un pion, dar acel copil însemna cu totul altceva pentru Alex și simți un instinct patern de a-l proteja.

— Ce fel de pilule lua? Ce i-ai dat?

— Nimic care să-i facă rău copilului! Pastile de fluor pentru copii, atâta tot. Max se prăbuși în scaun. Trebuie să o găsești înainte să facă vreo tâmpenie. Dacă s-a descotorosit de el?

Alex își aținti privirea asupra bătrânului. Treptat, mila luă locul amărăciunii când se gândi la toți acei ani pe care Max îi irosise, la toate șansele pe care le ratase de a-și cunoaște cu adevărat fiica remarcabilă.

— Nimic nu ar putea să o determine să facă asta. E curajoasă. Max. Și va face

orice va fi nevoie pentru a proteja acel copil.

Alex se întâlnește cu ciroul în dimineața următoare exact când primele camioane tocmai opreau pe un teren viran din Chattanooga. Acum că vara se apropia de sfârșit și zilele erau tot mai scurte, ciroul începuse să își croiască drum înapoi spre sud, spre locul unde avea să își petreacă iarna, în apropiere de Tampa, unde aveau programată și reprezentația lor finală, în ultima săptămână din octombrie. Vacanța lui de un an de la universitate nu se încheia decât în ianuarie și intenționase să facă puțină muncă de documentare în Ucraina până atunci. Acum nu mai știa ce avea să facă. Fără Daisy, nici nu prea îi păsa.

Studie din reflex noul amplasament și văzu că terenul era deluros, de-abia existând suficient spațiu plat chiar și pentru a monta pavilionul de spectacole. Avea ochii înroșiți de oboseală, dar se bucură de dificultățile care aveau să îi fie puse de amplasamentul nefericit. Știa că munca nu avea să-i abată gândurile de la ea – nimic nu putea să o facă –, dar cel puțin avea să îl ajute să-și umple timpul cu ceva.

Trey era cel care îi remorca rulota în dimineața aceea, dar nu sosise încă, prin urmare Alex se îndreptă spre cortul de bucătărie pentru a se servi din cafeaua tare și amară ce avea să îi facă o gaură în stomacul deja chinat de arsuri. Înainte să apuce să își umple cana, auzi un țipăt ascuțit și poruncitor ca de trompetă. Înjură încet în barbă și porni spre elefanți.

Când ajunse acolo, nu fu surprins să constate că Neeco arăta scos din sărite.

— Dă-mi înapoi bastonul cu electroșocuri, Alex. O singură atingere și putem pune capăt acestor mizerii.

În ciuda fanfaronadei lui Neeco, Alex știa că dresorul de elefanți nu mai avea niciun chef să folosească bastonul după experiența cu Sinjun. Îi plăcea să creadă că purtarea lui Daisy față de animale îi deschisese și lui Neeco ochii, căci acesta era acum mai blând cu elefanții decât în trecut, iar aceștia cooperau mai bine cu el. Chiar și așa, trebuia să se asigure că Neeco înțelegea că nu se putea întoarce la vechile metode.

— Câtă vreme eu sunt șeful, nu ai să mai folosești bastonul ăla.

— Atunci ia-l de aici pe derbedeul ăla mic.

Alex se duse la Cartofior și se lăsă îmbrățișat de puiul de elefant. Acesta își vârî vârful trompei pe sub gulerul cămășii lui, pentru a-l adulmea pe gât, exact cum făcuse cu Daisy. Alex îl dezlegă și porni spre camionul cu tambur, urmat îndeaproape de Cartofior.

Când Daisy dispăruse, Cartofior refuzase să mai mănânce, dar Alex fusese

prea cufundat în iadul lui personal pentru a observa. De-abia când starea animalului se înrăutățise, venise Neeco și îl forțase să îi acorde atenție.

Nu îi luase mult să descopere că elefantul găsea alinare în prezența lui, nu din cauza a ceva anume ce făcea Alex, ci pentru că puiul îl asocia cu Daisy. Începuse să mănânce din nou și, în scurt timp, ajunsese să îl urmeze pe Alex peste tot, așa cum o urmăse cândva pe ea.

Se îndreptară amândoi spre camionul cu tambur, unde cortul de nailon aștepta să fie întins imediat ce se hotăra unde avea să fie montat. Brady ajunsese acolo înaintea lui, dar se dădu la o parte când apărură Alex. Alex nu știa cum s-ar fi descurcat fără Brady. Alături de Jack, Brady intervenise în forță pentru a prelua sarcinile rămase nerezolvate din cauza plecărilor sale frecvente și pentru a menține circuitul în funcțiune.

În următoarele câteva ore Alex munci cot la cot cu restul pentru a ridica pavilionul de spectacole pe terenul dificil. Era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase pe avion, dar nu se opri să se schimbe când ajunse și Trey cu rulota lui. Cămașa lui oxford albastru era îmbibată de sudoare și reușise să își rupă pantalonii gri de costum, dar nu îi păsa. Munca grea și istovitoare îl împiedica să gândească.

Când nu mai putu să evite acest lucru, se îndreptă spre rulotă, urmat și de data aceasta de Cartofior. Priponi animalul lângă grămada de fân pe care i-o lăsase Digger, apoi ezită când se apropie de ușă. Interiorul rulotei era plin de parfumul ei, de atingerea ei, de tot în afară de prezența ei, și detesta să intre în el.

O făcu oricum, iar cât își schimbă hainele fu torturat de imagini cu felul în care arătase Daisy când dăduse buzna pe ușă cu obrajii mânjiți de mizerie, hainele jechoase, paie lipite în păr și ochii strălucind de satisfacția a ceea ce realizase. Se duse la frigider, însă nu găsi în acesta decât o doză de bere și o cutie de iaurt pe care Daisy și-o cumpăraseră ei. Expirase cu două săptămâni în urmă, dar nu se îndura să o arunce.

Luă berea și ieși cu ea, deschizând doza în timp ce se duse la Cartofior. Puiul se răcorea singur aruncându-și paie pe spate. Luă o porție proaspătă și, în semn de prietenie, o presără peste Alex. Nu îi luase mult lui Alex să se prindă de ce Daisy avea mereu fân lipit în păr.

— Pun pariu că îi e dor de tine, amice, spuse el încet, mângâind trompa elefantului.

Probabil că de Sinjun îi era și mai dor. Existase o legătură bizară între Daisy și tigrul, una pe care el nu o înțelesese niciodată. Adora să lucreze cu animale cărora nimeni altcineva nu avea răbdare să le acorde atenție, puiul de elefant

dificil, gorila timidă, tigru bătrân și impunător. Probabil îi era greu să fie departe de animalele pe care le iubea. În momentul acela totul încremeni în el. Pielea i se făcu de găină și uită să mai respire. Ce îl făcuse să creadă că nu se afla cu unul dintre acele animale?

Douăzeci și patru de ore mai târziu se afla lângă balustrada complexului Tropical World din cadrul Brookfield Zoo din Chicago și o privea pe Glenna, care era așezată pe un munte de pietre din mijloc, ronțâind o frunză de țelină. Rătăcea pe aleile înclinate care înconjurau spațiosul habitat închis de câteva ore deja. Ochii îi erau înroșiți de nesomn, îl durea capul, iar acidul îi măcina o gaură în stomac.

Dacă se înșelase? Dacă nu venea deloc aici? Trecuse pe la biroul de resurse umane al grădinii zoologice și știa deja că nu lucra acolo. Dar era sigur că și-ar fi dorit să fie aproape de Glenna. În plus, nu îi mai rămăsese unde altundeva să caute.

„Prostule!” Cuvântul îi bubui în minte precum zgomotul făcut de un ciocan pneumatic. „Prostule! Prostule! Prostule! Prostule!”

Durerea lui era prea personală pentru a fi expusă public, iar când auzi flecăreala unui alt pâlcc de elevi urcă pe aleea ce se curba ușor și care era mărginită de vegetație tropicală și o balustradă din țevi de fier vopsite în verde ca bambusul și prinse laolaltă cu sfoară. În partea de sus găsi un loc mai pustiu. Glenna se prinse de una dintre frânghiile grele ce atârnav din trunchiurile de copac artificiale amplasate în vârful muntelui pentru gorile și veni pe partea unde se afla el. Părea sănătoasă și fericită în noua ei casă. Se așeză din nou, de data aceasta cu un morcov.

Brusc înălță capul și începu să plescăie din buze. Alex urmări direcția privirii ei și o văzu pe Daisy apropiindu-se de balustrada din partea de jos a aleii și uitându-se la gorilă.

Inima i se zbatu frenetic, și fu năpădit de bucurie, urmată aproape imediat de mâhnire. Chiar și de la cincisprezece metri depărtare se vedea că nu era machiată, iar fața îi era brăzdată de linii de oboseală. Părul îi era prins cu o clemă la ceafă și, pentru prima dată de când o cunoscuse, arăta aproape neinteresantă. Unde era Daisy cea care adora să se aranjeze și să se scalde în parfumuri și pudre? Cu gura uscată, o sorbi în ochi și ceva se frânse în el. Aceasta era Daisy așa cum o făcuse el să fie.

Aceasta era Daisy cu lumina iubirii stinsă.

Apropiindu-se de ea, observă noi scobituri sub pomeții ei și își dădu seama

că slăbise. Privirea îi zbură spre talia ei, însă jacheta largă pe care o purta deasupra unei perechi de pantaloni negri îl împiedica să vadă dacă se produsese schimbări și în trupul ei. Fu invadat de teamă. Dacă pierduse copilul? Aceasta avea să fie pedeapsa lui?

Ea era atât de concentrată pe comunicarea mută dintre ea și gorilă încât nu îl văzu când ocoli grupul de copii și veni în spatele ei. Vorbi încet.

— Daisy.

Ea înțepeni, apoi se întoarse. Chipul îi deveni și mai palid, iar mâinile îi tresăriră într-un spasm involuntar. Păru gata să o ia la fugă, iar el făcu rapid un pas în față pentru a o opri, însă răceala expresiei ei îl opri brusc. Singura dată când ținea minte să mai fi văzut ochi atât de goi fusese când se privise într-o oglindă.

— Trebuie să discutăm.

Cuvintele lui erau, chiar dacă nu își dădea seama, un ecou al celor pe care i le spusese și ea de atâtea ori, iar expresia împietrită cu care îl privi ea era probabil o reflexie a felului în care o privise el adesea.

Cine era femeia asta? Chipul ei nu mai avea nimic din însuflețirea pe care i-o cunoscuse el. Ochii ei violeți erau atât de lipsiți de viață încât nu păreau să fie capabili să plângă vreodată. Era ca și cum ceva ar fi murit în ea, iar Alex fu năpădit de sudoare. „Pierduse oare copilașul lor? Asta era cauza schimbării care se petrecuse în ea? Nu copilașul lor! Te rog!”

— Nu avem despre ce să discutăm.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, întorcându-se prin perdeaua de frânghie care servea drept intrare în habitat. El o urmă afară și, fără a se gândi, o prinse de braț.

— Dă-mi drumul!

De câte ori îi spusese aceste cuvinte în timp ce o țâra prin incinta cercului sau o scotea din pat în zori? Însă de data aceasta le rosti fără urmă din înverșunarea ei de altă dată. Își aținti privirea asupra chipului ei palid și închis. „Ce ți-am făcut, iubirea mea?”

— Vreau doar să vorbim, spuse el cu bruschețe, conducând-o într-o parte, cât mai departe de mulțime.

Ea coborî privirea spre mâna lui, încă închisă peste brațul ei.

— Dacă intenționezi să mă duci cu forța la avort, este prea târziu.

Alex ar fi vrut să își dea capul pe spate și să urle. Daisy pierduse copilul și era vina lui.

Își lăsă mâna să cadă și cu greu se forță să rostească:

— Nu vei ști niciodată cât de amarnic regret asta.

— O, știu, spuse ea cu un calm nefiresc. Mi-ai arătat foarte clar.

— Nu ți-am arătat nimic clar. Nu ți-am spus niciodată că te iubesc. Ți-am spus cuvinte pline de ură, care nu erau adevărate. Brațele lui tânjeau dureros să o strângă la pieptul lui, dar ea ridicase o barieră invizibilă în jurul ei însăși. Toate astea au rămas în trecut, scumpo. O vom lua de la capăt. Ți promit că am să mă revanșez pentru tot.

— Trebuie să plec. Trebuie să ajung la muncă în curând...

Era ca și cum nu ar fi vorbit deloc. Îi spusese că o iubea, însă pentru ea nu contase. Intenționa să îi întoarcă spatele și să nu îl mai vadă niciodată.

Hotărârea lui se întări. Nu putea lăsa să se întâmple acest lucru. Avea să se ocupe mai târziu de durerea lui. Deocamdată avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a-și recuceri soția.

— Vii cu mine.

— Ba nu vin. Am un loc de muncă.

— Ai și o căsnicie.

— Nu e o căsnicie reală. Nu a fost niciodată.

— Acum e. Am rostit amândoi jurăminte, Daisy. Jurăminte sacre. Mai real de atât nu se poate.

Buza ei de jos tremură.

— De ce faci asta? Ți-am zis că e prea târziu să mai fac un avort.

Inima lui tresări îndurerată pentru ea. Oricât de profundă ar fi fost mâhnirea lui, știa că nu se putea compara cu a ei.

— Vom avea alți copii, scumpo. Vom încerca din nou. Imediat ce doctorul ne va spune că se poate.

— Ce tot spui acolo?

— Mi-am dorit copilul la fel de mult ca tine, dar nu mi-am dat seama decât în noaptea în care ai fugit. Știu că e vina mea că ai pierdut sarcina. Dacă aș fi avut mai bine grijă de tine, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Fruntea i se încreți într-o cută de încruntare.

— Nu am pierdut sarcina.

El o privi țintă.

— Sunt în continuare însărcinată.

— Dar ai spus – când ți-am zis că vreau să discutăm, mi-ai zis că e prea târziu pentru a mai face un avort.

— Sunt însărcinată în patru luni jumătate. Un avort nu ar mai fi legal.

Chiar în timp ce el fu inundat de bucurie, gura ei se schimonosi într-o expresie

de cinism pe care nu își imaginase că avea s-o vadă vreodată.

— Asta schimbă situația, nu-i așa, Alex? Acum că știi că barza e în continuare pe drum și nu are de gând să facă nicidecum cale întoarsă, pun pariu că nu mai ești la fel de nerăbdător să mă întorc la tine.

Emoțiile îl străbăteau atât de rapid încât nu le putea face față. Încă purta în pântec bebelușul lor. Îl ura. Nu voia să se întoarcă. Nu putea gestiona atât de mult haos emoțional, prin urmare se opri asupra aspectelor practice.

— Ce faci în materie de îngrijiri medicale?

— Există o clinică nu departe de aici.

— O clinică?

El avea o avere în bancă, iar soția lui mergea la o clinică. Trebuia să o ia de aici și să o ducă undeva unde să o poată săruta până îi alunga de pe chip acea expresie de hotărâre implacabilă, însă singurul mod în care o putea face era jucând în continuare rolul tipului dur.

— Dacă așa înțelegi tu să ai grijă de tine, nu sunt impresionat. Ești slabă și palidă. Ești atât de a dracului de încordată încât pari gata să te faci bucăți.

— Ție ce-ți pasă? Nu îți dorești copilul ăsta.

— O, îmi doresc foarte mult copilul. Doar pentru că m-am purtat ca un ticălos când mi-ai dat vestea nu înseamnă că nu mi-am venit în fire. Știu că nu vrei să vii cu mine, dar deocamdată nu ai de ales. Te pui în pericol și pe tine, și pe copil, Daisy, și nu te pot lăsa să faci asta.

Își dădu seama că îi descoperise cel mai vulnerabil punct, dar ea continuă să i se împotrivească.

— Tu nu ai niciun cuvânt de spus în privința asta.

— Ba da, am chiar multe de spus. Și am de gând să mă asigur că tu și copilul sunteți în siguranță.

Privirea ei deveni circumspectă.

— Am să joc murdar, spuse el încet. Nu o să-mi ia mult să aflu unde lucrezi și îți garantez că voi avea grijă ca locul tău de muncă să dispară.

— Mi-ai face așa ceva?

— Nici măcar nu voi ezita.

Ea își lăsă umerii să cadă, iar el își dădu seama că ieșise învingător, dar nu simți nicio satisfacție.

— Nu te mai iubesc, îi șopti ea. Nu te iubesc deloc.

Alex simți un nod în gât.

— Nu e nicio problemă, scumpo. Te iubesc eu suficient pentru amândoi.

capitolul 23

Alex o duse pe Daisy cu mașina la căsuța aflată pe o stradă îngustă dintr-un cartier de oameni simpli nu departe de grădina zoologică. Casa avea o statuie de ghips a Sfintei Fecioare în minuscula curte din față, precum și o morișcă în formă de floarea-soarelui străjuind un strat de petunii roz. Ea își închiriasse un dormitor în spate, cu fereastra dând spre un gard din plasă de sârmă, iar cât timp ea își împachetă cele câteva lucruri, Alex se duse pe furiș să rezolve toate plățile cu proprietărea, doar pentru a descoperi că Daisy își plătitese deja chiria pe toată luna.

Din sporovăială femeii află că Daisy era recepționeră la un salon de frumusețe peste zi, iar noaptea lucra ca ospătăriță într-o tavernă din cartier. Nici nu era de mirare că arăta atât de obosită. Nu avea mașină, deci mergea fie pe jos, fie cu autobuzul oriunde avea de ajuns și își punea deoparte toți banii pentru a se pregăti pentru venirea pe lume a copilului. Faptul că soția lui trăise în sărăcie în timp ce el avea două mașini de lux și o casă ticsită cu obiecte de artă neprețuite nu făcu decât să îi întărească și mai mult sentimentul de vinovăție.

Când porniră la drum Alex se gândi pentru o clipă să o ducă acasă la el în Connecticut, dar apoi respinse ideea. Daisy nu avea nevoie să se vindece doar fizic; avea nevoie și de vindecare emoțională și poate că animalele pe care le iubea aveau să o ajute să o dobândească.

Totul era atât de familiar încât Daisy simți o clipă de bucurie când Alex opri camioneta. Erau împreună pe drum, îndreptându-se spre următorul amplasament al circuitului. Era îndrăgostită și însărcinată și... se trezi tresărind violent când realitatea o izbi cu brutalitate.

Alex scoase cheile din contact și deschise portiera.

— Trebuie să dorm puțin înainte să ne izbim cu mașina de vreun parapet de pod. Stai aici până rezolv cazarea.

Coborî din camionetă și închise portiera în urma lui.

Ea se lăsă pe spate pe banchetă și, închizând ochii în fața amurgului ce se lăsa tot mai apăsător, își închise și inima în fața blândeții pe care o auzise în tonul lui. Era împovărat de vinovăție, oricine ar fi putut vedea acest lucru, dar ea refuza să se lase manipulată. Fără îndoială minciunile pe care i le spusese mai devreme îl făcuseră să se simtă mai bine, dar dacă le-ar fi crezut nu ar fi făcut decât să cadă în cursa lui. Ea avea un copil pe care trebuia să îl protejeze și nu își mai permitea luxul unui optimism atât de prostesc.

Alex îi spusese că tatăl ei și Amelia îi înlocuiseră pilulele contraceptive și își

ceruse iertare pentru că nu avusese încredere în ea. O nouă sursă de vinovăție. Alese să îl ignore.

De ce nu putuse să o lase în pace? De ce o forțase să se întoarcă lângă el? Pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni emoțiile pe care se chinase din răspuțeri să și le înăbușe se răzvrătiră în ea. Își apăsă încheieturile degetelor pe buze și se luptă cu propriile ei sentimente până reuși să se strecoare din nou în spatele barierei alinătoare care îi permisesse să rămână pe picioare în ultima lună.

De când se știa, Daisy fusese genul de femeie condusă de emoții, dar nu putuse să continue astfel și să supraviețuiască. Mândria e totul, îi spusese Alex, iar acum știa că avusese dreptate. Mândria o făcuse să meargă mai departe. Mândria o ajutase să răspundă la telefon și să șamponeze capete toată ziua, apoi să își petreacă nopțile cărând tăvi grele încărcate cu mâncăruri unsoase care îi întorceau stomacul pe dos. Mândria îi permisesse să aibă un acoperiș deasupra capului și o ajutase să își pună bani deoparte pentru viitor. Mândria o ținuse în viață când iubirea o trădase.

Și ce o aștepta de acum înainte? Pentru prima dată în ultimele câteva săptămâni, cunoscuse o teamă care nu avea nicio legătură cu plata chiriei. Îi era teamă de Alex. Ce voia de la ea?

Cea mai teribilă amenințare pentru un tigru tânăr este un mascul de tigru mai bătrân. Tigrii nu au legături de familie puternice, precum leii și elefanții. Nu este ieșit din comun ca un tigru tată să își ucidă propriul pui.

Întinse stângace mâna spre mânerul portierei, doar pentru a-l vedea pe soțul ei venind cu pași mari spre ea.

Alex îi trase un scaun de la masa pe care chelnerul care îi servise în cameră le pusese mâncarea pe care o comandase.

— Stai jos și mănâncă, Daisy.

Nu alesese un motel ieftin de pe marginea drumului. Ci se cazaseră într-un apartament de lux dintr-un hotel Marriott nou-nouț de pe malul râului Ohio, la granița dintre Indiana și Kentucky. Daisy se gândi la felul cum, în trecut, număruse fiecare bănuț când făcuse cumpărături de alimente și îl muștrase pentru extravaganta când el cumpăraseră câte o sticlă de vin bun. Probabil că el râsese bine pe seama ei.

— Ți-am spus că nu mi-e foame.

— Atunci ține-mi companie.

I se păru mai puțin obositor să se așeze pe scaunul pe care i-l trăsese el decât să i se împotrivescă. Alex strânse mai bine nodul halatului de prosop alb pe care

Îl îmbrăcase după ce făcuse duș și se așeză în fața ei. Părul îi era încă umed și i se cărlionța ușor pe tâmple. Avea nevoie să se tundă.

Daisy coborî privirea spre cantitatea uriașă de mâncare pe care o comandase pentru ea. O salată mare cât un platou, piept de pui înecat în sos de ciuperci, un cartof copt, garnitură de paste, două chifle, o cană mare de lapte și o felie de prăjitură cu brânză.

— Nu pot să mănânc atât.

— Sunt lihnit de foame. O să mănânc și eu.

Deși era un om căruia îi plăcea să mănânce, Alex nu era suficient de gurmand cât să poată consuma o parte însemnată din mâncare. Își simți stomacul tresărind violent. Avusese mai multe dificultăți în a mânca fără să vomite de când îl părăsise pe Alex decât pe tot parcursul primului ei trimestru.

— Gustă din asta.

Luă o îmbucătură de lasagna de pe farfuria lui și i-o ridică la buze. Când Daisy deschise gura să refuze, el i-o împinse înăuntru, forțând-o să mestece.

— Ți-am spus că nu vreau să mănânc.

— Doar gustă. E bună, nu-i așa?

Spre surprinderea ei, odată ce trecu șocul inițial, lasagna se dovedii într-adevăr gustoasă, deși nu avea de gând să-i spună și lui acest lucru. Luă o înghițitură de apă.

— Chiar nu vreau nimic altceva.

— Nu mă surprinde. Arată spre puiul din farfuria ei. Carnea aia pare cam uscată.

— E acoperită de sos. Nu pare uscată deloc.

— Crede-mă, Daisy. Puiul ăla este uscat ca pielea de pantofi.

— Nu știu la ce te referi.

— Dă-mi să gust.

Ea își înfipse furculița în felia de pui, iar când tăie o bucată, zeturile țâșniră în toate direcțiile.

— Uită-te la asta.

Împunse aerul cu furculița înspre el.

Alex smulse ascultător bucata de carne cu dinții, o mestecă și se strâmbă.

— E uscată.

Daisy puse mâna pe cuțit, își tăie și ei o bucată și o mănă. După cum se așteptase, era exact la fel de delicioasă cum părea. Mai mănă o bucată.

— Nu e nimic în neregulă cu puiul ăsta.

— Presupun că lasagna mi-a afectat papilele gustative. Dă-mi voie să gust din

pastele tale.

Iritată, îl privi răsucindu-și furculița în pastele ei și băgând-o în gură. O clipă mai târziu, îi oferi verdictul.

— Sunt prea picante pentru tine.

— Întâmplarea face să îmi placă mâncarea picantă.

— Să nu spui că nu te-am avertizat.

Își înfipse și ea furculița în paste și scăpă câteva picături de sos pe fața de masă când o duse la gură. Sosul era aromat și avea un gust plăcut.

— Nu e deloc picant.

Dădu să mai ia o înghițitură, dar se opri cu furculița pe jumătate ridicată în aer. Ochii îi zburară spre ai lui și își dădu seama că îl lăsase să o prindă în cursă, moment în care puse jos tacâmul.

— Un alt joc de putere.

Degetele lui lungi și subțiri se închiseră în jurul încheieturii ei și o privi cu o îngrijorare în care ea nu crezu nicio clipă.

— Te rog, Daisy. Ești atât de slabă că mă sperii. Trebuie să mănânci pentru copilaș.

— Nu ai niciun drept să faci asta!

Durerea o inundă ca un torent. Își înăbuși restul cuvintelor pe care ar fi vrut să le spună și se retrase în spatele barierei de gheață care o ținea la adăpost. Emoțiile erau dușmanul ei. Nu avea să se gândească decât la ceea ce era mai bine pentru copilul ei.

Fără un cuvânt, își continuă masa, mâncând până nu mai putu înghiți nimic. Ignoră încercările lui de a face conversație și nu îi păsa că el nu mănăcă mai nimic. În mintea ei se refugiase într-o poieniță superbă, în care ea și copilașul ei puteau hoinări în libertate, păziți amândoi de un tigru puternic pe nume Sinjun, care îi iubea pe amândoi și nu mai avea nevoie de cușcă.

— Ești extenuată, spuse el când, într-un final, Daisy puse furculița jos. Avem amândoi nevoie să dormim. Hai să ne culcăm devreme.

Ea se ridică de la masă, își strânse lucrurile și se duse în baie, unde își oferi un duș lung. Când ieși în cele din urmă, apartamentul era cufundat în întuneric, singura sursă de lumină fiind licărirea vagă ce se strecura printr-o crăpătură a draperiilor. Alex era întins pe spate pe marginea opusă a patului matrimonial uriaș.

Daisy era atât de obosită încât de-abia putea sta în picioare, dar vederea pieptului lui gol o împiedică să vină mai aproape.

— E în regulă, îi șopti el în întuneric. Nu am să te ating, scumpo.

Ea rămase nemișcată până își dădu seama că oricum nu ar fi contat dacă o atingea sau nu. Indiferent ce ar fi făcut el, ea nu avea să simtă nimic.

Alex își vârî mâinile în buzunarul jachetei de vânt și se sprijini de gardul din plasă de sârmă care marca limita terenului viran pe care aveau să își petreacă următoarele două zile. Se aflau în Monroe County, Georgia, iar aerul de octombrie al dimineții târzii aducea cu el adierea înțepătoare a toamnei.

Brady veni la el.

— Arăți ca naiba.

— Da, ei bine, nici tu nu arăți prea bine.

— Femeile, pufni el. Nu poți nici să trăiești cu ele. Nu poți nici să le ucizi în somn.

Alex nu reuși nici măcar să se prefacă a zâmbi. Chiar dacă Brady avea dificultăți cu Sheba, cel puțin relația lui cu Heather mergea bine. Cei doi își petreceau mult timp împreună, iar Brady era un antrenor mai răbdător decât fusese în trecut. Iar rezultatele se vedeau, căci performanțele lui Heather începuseră să se îmbunătățească.

Trecuseră zece zile de când se întorsese cu Daisy și întreaga trupă a circuitului știa că era ceva profund în neregulă cu ea. Nu mai râdea deloc, nici nu țopăia veselă de ici-colo, scuturându-și coada de cal. Era politicoasă cu toată lumea – ba chiar o ajuta pe Heather la teme –, dar toate calitățile speciale care o definiseră în trecut păreau să se fi stins acum. Și toată lumea aștepta ca Alex să o repare.

Brady își scoase o scobitoare din buzunarul cămășii și și-o băgă în gură.

— Daisy e foarte diferită de când s-a întors.

— Încă se adaptează la starea de femeie însărcinată, asta-i tot.

Brady nu se lăsă păcălit.

— Mi-e dor de ea așa cum era înainte. Mereu își băga nasul în treburile mele – presupun că asta nu-mi lipsește –, dar mi-e tare dor de cum îi păsa de toată lumea. Acum se pare că nu îi mai pasă de nimic în afară de Sinjun și de elefanți.

— O să treacă peste asta.

Priviră în tăcere un camion descărcând un transport de fân. Alex o văzu pe Daisy punând mâna pe una dintre periile cu mâner lung și începând să îl frece pe Budincă. Îi spusese că nu voia să o lase să lucreze, dar ea îi replicase că se obișnuise cu munca. Apoi încercase să îi poruncească să stea departe de toți elefanții în afară de Cartofior, temându-se că vreunul dintre ei avea să o trântescă la pământ. Ea îl privise fără a-l vedea și făcuse exact ceea ce dorise

ea.

Brady își încrucișă brațele pe piept.

— Mă gândeam că ar fi bine să știi – azi-noapte târziu am văzut o din nou ghemuită în cușca lui Sinjun.

— La naiba! Jur pe ce am mai sfânt că am s-o leg în cătușe dacă mai intră în cușca tigrlui!

— Mă sperie de moarte, pe cuvânt. Detest să o văd așa.

— Da, ei bine, nu ești singurul.

— De ce nu iei măsuri.

— Și ce anume sugerezi să fac? Am pus să mi se aducă una dintre mașinile din Connecticut ca să nu fie nevoită să călătorească în camionetă, dar ea mi-a zis că îi place camioneta. I-am cumpărat flori, iar ea le ignoră. Am încercat să comand o autorulotă nouă, dar a făcut o criză de isterie când a aflat, așa că a trebuit să anulez comanda. Nu știu ce altceva aș putea să fac. Își trecu mâna prin păr. De ce îți spun ție toate astea? Dacă te-ai pricepe cât de puțin la femei, nu te-ai tot învârti după Sheba.

— În privința asta n-am să te contrazic.

— Daisy o să fie bine. E doar o problemă de timp.

— Sigur. Probabil ai dreptate.

— Ba bine că nu.

Dacă își repeta acest lucru de suficiente ori, poate că avea să reușească să îl transforme în realitate. Cât de mult îi lipsea așa cum fusese înainte. Acum nu mai plângea niciodată. Lacrimile care îi țâșneau din orice fuseseră o parte la fel de integrală din ea ca aerul pe care îl respira, dar acum părea să își fi înăbușit singură capacitatea de a simți orice emoție. Își aminti cum obișnuise în trecut să se arunce în brațele lui de pe rampa camionului, sunetul râsului ei, alunecarea mâinii ei în părul lui. Tânjea după ea într-un fel în care nu mai tânjise după nimeni niciodată, iar noaptea trecută acea dorință nestăpânită îl împinsese dincolo de limitele autocontrolului său.

Se crispă amintindu-și.

O visase zâmbindu-i așa cum îi zâmbise altă dată, cu tot chipul luminat de bucurie, oferindu-i-se. Se trezise lipit de ea. Trecuse prea mult timp, iar el o dorea prea intens pentru a renunța acum la ea.

Își lăsase mâna să alunece peste șoldul ei și peste talia ce începea să se îngroașe atât de plăcut. Ea se trezise imediat și o simțise împietrind sub mângâierile lui, dar nu se retrăsese. Nici măcar nu îi opusese rezistență când el îi desfăcuse coapsele și se urcase peste ea. În schimb stătuse indiferentă cât timp el

își mai adăugase un păcat pe lista celor pe care le comisese deja împotriva ei. Se simțise ca un violator, iar în dimineața aceea nu fusese în stare să se privească în ochi în oglindă când se bărbierise.

— Mai vorbește și acum cu Heather, spuse Brady. Dar nu așa cum o făcea înainte. Heather e la fel de îngrijorată ca toți ceilalți.

Heather termină de mâncat porția de tacos pe care i-o pregătise Sheba și își șterse degetele pe șervețelul de hârtie.

— Vrei să știi ce mi-a zis tati aseară?

Sheba ridică privirea de la chiuvetă.

— Sigur.

Heather rânji, apoi își umflă pieptul.

— A spus, „Pe toți dracii. Heather, curăță-ți mizeriile de pe canapea. Doar pentru că te iubesc nu înseamnă că vreau să-ți văd fardurile mânjite peste tot pe unde mă așez”.

Sheba râse.

— Babacul tău chiar că știe să vorbească frumos.

— În ziua aceea la aeroport... Clipi. Avea lacrimi în ochi, Sheba.

— Te iubește mult.

— Cred că știi asta acum. Zâmbetul îi păli. Mă simt oarecum vinovată pentru că sunt atât de fericită și toate alea, când Daisy e complet dată peste cap. Noaptea trecută am folosit cuvântul „rahat” în fața ei, iar ea nici măcar n-a observat.

Sheba șterse blatul de bucătărie cu un prosop de vase.

— Numai de Daisy aud în dreapta și în stânga în ultima vreme. Încep să mă satur.

— Asta pentru că nu îți place de ea și nu înțeleg de ce. Adică știi că tu și Alex ați fost la un moment dat împreună și așa mai departe, dar nu îți mai pasă de el, iar ea e atât de tristă, așa că nu văd de ce ar fi mare scofală?

— E mare scofală pentru că Sheba nu poate suporta când cineva se dovedește mai bun decât ea.

Brady stătea aproape în prag, pe interior, deși niciuna din ele nu îl auzise intrând.

Sheba se burzului imediat la el.

— Tu nu bați niciodată la ușă?

Heather oftă.

— Iar o să începeți să vă certați?

— Eu nu mă cert, spuse Brady. Ea o face.

— Ha! El își închipuie că poate să-mi spună ce să fac, iar eu nu-i dau voie.

— Asta spune și el despre tine, remarcă Heather răbdătoare. Apoi, deși începea să creadă că vorbea cu pereții, adăugă. Dacă voi doi v-ați căsători odată, ați fi atât de ocupați să încercați să vă dominați unul pe celălalt încât i-ați lăsa în pace pe toți ceilalți.

— Nu m-aș căsători cu el pentru nimic în lume!

— Eu nu m-aș căsători cu ea nici dacă ar fi ultima femeie de pe pământ!

— Atunci nu ar trebui nici să v-o trageți. Heather se străduie să imite cât mai convingător tonul lui Daisy Markov. Și știu că vii pe furiș să fii cu ea aproape în fiecare noapte, tati, deși sexul fără o legătură sufletească profundă cu cealaltă persoană e imoral.

Sheba roși. Tatăl ei deschise și închise gura de câteva ori, precum un pește de acvariu, apoi începu să turuie.

— Vorbești fără să ai habar, domnișoară. Eu și Sheba suntem doar prieteni, atâta tot. În ultima vreme a avut ceva probleme la rezervorul de apă, iar eu...

Heather își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt idioată.

— Ei, ia ascultă...

— Ce fel de exemplu credeți că îmi dați mie? Chiar ieri citeam despre psihologia adolescenților, pentru ceva ce am de făcut la teme, și deja am câteva chestii majore care sunt împotriva mea.

— Ce chestii?

— Mi-am pierdut mama și provin dintr-o familie destrămată. Asta, adăugându-se la ceea ce văd că se petrece în momentul de față între cei doi adulți care au cea mai mare influență în viața mea, îmi crește probabilitatea de a rămâne însărcinată încă din adolescență.

Sprâncenele tatălui ei se ridicară atât de sus încât aproape îi ajunseră în păr, iar Heather se așteptă la modul serios să îl vadă udându-și pantalonii. Deși nu îi mai era la fel de teamă de el ca în trecut, nu era nici proastă.

— Trebuie s-o șterg. Ne vedem mai târziu.

Ieși din rulotă trântind ușa după ea.

— Ce rahat!

— Calmează-te, îi spuse Sheba. Încearcă doar să își demonstreze punctul de vedere.

— Și care ar fi acela?

— Că noi doi ar trebui să ne căsătorim. Sheba își băgă în gură o bucată de carne de taco. Ceea ce nu face decât să demonstreze cât de bine cunoaște lumea

adevărată.

— În privința asta ai dreptate.

— Încă nu s-a dumirit cât suntem de incompatibili.

— Mai puțin la asta. Arată din cap spre dormitorul din fundul rulotei.

— Da, ei bine... Un zâmbet viclean îi apăru pe chip. Sunteți și voi țărani buni la ceva.

— Ba bine că nu.

O trase în brațele lui, iar ea se cuibări la pieptul lui. Dădu să o sărute, dar apoi se trase în spate, căci aveau amândoi de lucru și odată ce săreau unul pe celălalt le era foarte greu să se mai oprească.

El văzu în ochii ei o expresie tulburată.

— Sezonul aproape s-a încheiat, spuse ea. Peste câteva săptămâni vom fi în Tampa.

— Vom continua să ne vedem și peste iarnă.

— Cine zice că vreau să te văd?

Mînța și o știau amândoi. Deveniseră importanți unul pentru celălalt, iar acum avea impresia că își dorea deja el ceva ce el nu îi putea oferi.

Își îngropă buzele în părul ei.

— Sheba, țin la tine. Presupun că te iubesc, chiar. Dar nu mă pot căsători cu tine. Am mândria mea, iar tu mi-o calci mereu în picioare.

Ea înțepeni și se dădu în spate, scuipând flăcări din ochi și tratându-l ca și cum ar fi fost un fel de gândac de bucătărie.

— Nu cred că ți-a cerut cineva să te căsătorești.

Brady nu se pricepea la cuvinte meșteșugite, dar era ceva ce tot încerca de multă vreme să îi spună, ceva important.

— Mi-ar plăcea să mă însor cu tine. Dar mi-ar fi pur și simplu prea greu să fiu căsătorit cu cineva care mă umilește întruna.

— Ce tot spui acolo? Și tu mă umilești.

— Da, dar eu nu o fac la modul serios, în schimb tu da. E o diferență mare. Tu chiar crezi că ești mai bună decât oricine altcineva. Te crezi perfectă.

— Nu am spus niciodată asta.

— Atunci spune-mi ceva ce nu e în regulă la tine.

— Nu pot să mai zbor ca în trecut.

— Nu la asta mă refer. Mă refer la ceva din tine care nu e atât de în regulă cum ar trebui să fie. Toată lumea are astfel de chestii.

— Nu e nimic în neregulă cu mine și nu știu despre ce vorbești.

Brady clătină din cap cu tristețe.

— Știu că nu știi, păpușă. Și până nu te dumirești, nu prea există speranțe pentru noi doi.

Îi dădu drumul, dar înainte să apuce să ajungă înapoi la ușă, ea începu să țipe.

— Nu știi nimic! Doar pentru că sunt dură nu înseamnă că nu sunt o persoană bună. Sunt, pe toți dracii! Sunt o persoană bună!

— Ești totodată o snoabă, spuse el, întorcându-se. De cele mai multe ori nu te gândești la sentimentele nimănui în afară de tine. Îi rănești pe ceilalți. Ești obsedată de trecut și ești cea mai cu nasul pe sus persoană din câte am cunoscut vreodată.

Timp de o clipă, Sheba rămase nemișcată, uluită, dar apoi începu să țipe.

— Mincinosule! Sunt o persoană bună! Sunt!

— Tot repetă-ți asta, păpușă, și poate într-o bună zi ai s-o și crezi.

Țipătul ei de furie îi stârni un fior pe șira spinării. Știa că Sheba avea să i-o plătească și reuși să iasă pe ușă înainte ca farfuria de tacos să se izbească de aceasta.

Hoinărind prin preajma circului în seara aceea, Daisy se trezi dorindu-și să fi continuat numărul cu Alex. Cel puțin ar fi ținut-o ocupată. Când acesta o anunțase că nu avea să mai apară în arenă cu el, nu simțise nici ușurare, nici dezamăgire. Pur și simplu nu îi păsase. În ultimele șase săptămâni descoperise o durere mult mai chinătoare decât orice rău pe care ar fi putut să i-l provoace un bici.

Privi mulțimea ieșind în șir indian din Pavilionul de spectacole. Copii plictisiți se agățau de fustele mamelor lor, iar tații purtau în brațe prunci obosiți și cu gurile încă mânjite de merele pe băț pe care le mâncaseră. Nu cu mult timp în urmă vederea acelor tați îi umpluse propriii ochi de lacrimi sentimentale, făcând-o să și-l imagineze pe Alex purtându-l în brațe pe copilul lor. Acum ochii îi erau uscați. Alături de toate celelalte își pierduse și capacitatea de a plânge.

Cum circul nu avea să plece mai departe în noaptea aceea, muncitorii primiseră liber în seara respectivă și plecaseră în oraș în căutare de mâncare și băutură. Totul era cufundat în tăcere. Cât timp Alex se ocupă de Misha, ea se îmbracă într-unul dintre puloverele lui mai vechi apoi își croi drum printre elefanții adormiți până ajunse la Cartofior. Îngenunchind, se strecură între picioarele lui din față și îl lăsă pe puiul de elefant să își sprijine vârful trompei pe genunchiul ei.

Se cuibări mai adânc în puloverul lui Alex. Lâna moale avea încă mirosul lui, acea combinație de săpun, soare și piele pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Avea să i se răpească tot ceea ce iubea?

Auzi sunet de pași apropiindu-se încet. Cartofior își mută fundul când lângă el apăru o pereche de picioare îmbrăcate în blugi pe care Daisy le recunoscuse ușor.

Alex se lăsă pe vine lângă ea și își sprijini coatele pe genunchii depărtați, lăsându-și mâinile să îi atârne între ei. Părea atât de obosit încât, pentru o fracțiune de secundă, Daisy simți nevoia să îl aline.

— Te rog ieși de acolo, îi șopti el. Am atât de mare nevoie de tine.

Ea își sprijini obrazul de piciorul ridat, cu textură de pânză de sac, al lui Cartofior.

— Cred că o să mai stau aici o vreme.

El își plecă umerii și începu să scormonească în pământ cu degetul.

— Casa mea... e mare. Există o cameră de oaspeți în partea de sud care dă spre o livadă bătrână.

Răsuflarea ei ieși într-un oftat ușor.

— E răcoare în noaptea asta. Vine toamna.

— Mă gândeam că am putea eventual să o transformăm într-o cameră a copilului. Este o încăpere plăcută, însorită, cu o fereastră mare. Eventual am putea să instalăm un balansoar acolo.

— Dintotdeauna mi-a plăcut toamna.

Animalele se foiră, iar unul dintre ele pufăi discret în somn. Cartofior își ridică trompa de pe genunchiul ei și și-o așeză pe umărul soțului ei. Blândețea tonului lui Alex nu îi ascunse nimic din amărăciune.

— Nu ai să mă ierți niciodată, așa-i?

Ea nu spuse nimic.

— Te iubesc, Daisy. Te iubesc atât de mult încât doare.

Ea îi auzi suferința, văzu vulnerabilitatea de pe chipul lui, și, deși știa că era provocată doar de povara vinovăției, trecuse ea însăși prin prea multă durere pentru a găsi vreo plăcere în a o provoca altcuiva, în special cuiva care încă însemna atât de mult pentru ea. Îi spuse cât de blând putea.

— Tu nu știi cum să iubești, Alex.

— Poate că asta a fost adevărat cândva, dar nu mai e.

Poate că era datorită alinării pe care i-o oferea poziția ei imediat sub inima lui Cartofior, sau poate era pentru că auzea durerea lui Alex, dar simți bariera de gheață din sufletul ei începând să cedeze, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă îl iubea. Îl mințise și pe el și se mințise și pe ea când spusese că nu era așa. El era perechea sufletului ei și avea să rămână pentru totdeauna stăpân peste inima ei. Odată ce înțelese acest lucru avu și o altă revelație mai profundă și mai amară. Dacă avea să își mai permită vreodată să cadă victimă iubirii pe care o

simțea față de el, era foarte posibil să o distrugă și, pentru binele copilului, nu putea lăsa să se ajungă la așa ceva.

— Nu înțelegi? Ceea ce simți tu e vinovăție, nu iubire.

— Nu i adevărat.

— Ești un bărbat orgolios. Ți-ai violat propriul simț al onoarei, iar acum încerci să îți repari greșelile. Înțeleg asta, dar nu am să las ca viața mea să fie dictată de cuvinte în care nu crezi cu adevărat. Copilul acesta e prea important pentru mine.

— Copilul e important și pentru mine.

Ea se crispă.

— Nu spune asta! Te rog!

— Mi-aș demonstra iubirea dacă aș putea, dar nu știu cum să o fac.

— Va trebui să renunți la mine. Știu că îți va răni orgoliul și îmi pare rău pentru asta, dar e prea dificil să fim împreună astfel.

Alex nu spuse nimic. Daisy închise ochii și încercă să se strecoare în spatele barierei de gheață care o ținuse la adăpost, dar el îi provocase prea multe fisuri.

— Te rog, Alex, șopti ea cu vocea frântă. Te rog, renunță la mine!

El îi răspunse aproape imperceptibil.

— Asta îți dorești cu adevărat?

Ea dădu din cap.

Nu crezuse că avea să-l vadă vreodată arătând înfrânt, dar în clipa aceea în el păru să se stingă și ultima scânteie a unui foc viu.

— În regulă, spuse el răgușit. Am să-ți îndeplinesc dorința.

Un spasm de neliniște o sfâșie când își dădu seama că în sfârșit se terminase și își înăbuși un hohot de plâns când el se ridică în picioare.

Dacă într-adevăr era ceea ce își dorea, de ce se dovedea atât de dureros?

Undeva într-o parte o umbră se clinti, dar atât Daisy cât și Alex erau prea cufundați în propria lor nefericire pentru a observa că cea mai intimă conversație a lor fusese auzită și de altcineva.

capitolul 24

— Alex!

Ridică brusc capul de la motorul ciocanului pneumatic când auzi vocea lui Daisy strigându-l pe exact același ton pe care îl folosise și în trecut. Speranța îl năpădi fierbinte. Poate că totuși nu intrase încă în criză de timp. Poate că nu vorbise serios cu două nopți în urmă și nu avea să mai fie nevoit să o îmbarce pe un avion cu destinația New York exact în după-amiaza aceea.

Aruncă la pământ cheia fixă cu care lucrase și se întoarse spre ea, însă își pierde orice speranță când văzu expresia de pe chipul ei.

— Sinjun a dispărut! Toate animalele au fost descărcate din mașini, iar el nu se numără printre ele. Iar Trey lipsește și el.

Brady apăru din spatele ciocanului pneumatic, unde încercase să îl ajute pe Alex.

— Sheba e în spatele acestei trășenii. Pun pariu pe orice.

Chipul lui Daisy păli de îngrijorare.

— Ți-a spus ceva?

— Nu, dar a fost ca o scorpie veninoasă în ultimele câteva zile.

Daisy se uită la Alex și, pentru prima dată de când o găsisese la grădina zoologică, simți că îl vedea cu adevărat.

— Tu știai despre asta?

— Nu. Nu mi-a spus nimic.

— Știe cât ești de legată de tigru acela, spuse Brady. Eu unul presupun că l-a vândut fără știrea ta.

— Dar nu poate să facă asta. E al meu!

Își mușcă buza, ca și cum și-ar fi dat seama că ceea ce spusese nu era adevărat.

— Am încercat să o caut pe Sheba mai devreme, spuse Brady, dar încă nu și-a făcut apariția. Shorty era la volanul autorulotei ei, dar mașina ei nu e pe nicăieri.

Daisy își încleștă mâinile în pumni.

— A făcut ceva oribil cu el. Sunt sigură.

Alex ar fi vrut să o liniștească, dar bănuia că avea dreptate.

— Am să dau câteva telefoane și am să văd ce pot să aflu. Ce-ar fi ca voi doi să mergeți și să discutați cu muncitorii, să vedeți dacă nu știe vreunul dintre ei ceva?

Dar nimeni nu știa nimic. În următoarele două ore vorbiră cu toată lumea de la circ, doar pentru a descoperi că Sheba nu mai fusese văzută din seara precedentă.

Daisy deveni tot mai agitată. Unde era Sinjun? Ce făcuse Sheba cu el? Aflase suficiente detalii despre opțiunile disponibile pentru animalele de circ ajunse la o vârstă înaintată ca să înțeleagă că șansele lui Sinjun de a fi preluat de o grădină zoologică respectabilă erau foarte mici. Ce avea să se întâmple cu tigru ei?

Ora la care ar fi trebuit să plece spre aeroport veni și trecu. Alex insistase să meargă la tatăl ei până decidea ce voia să facă, dar acum nu se mai punea problema să plece. Ignoră Lexusul gri perlat cu număr de înmatriculare din Connecticut – un alt dar pe care Alex i-l oferise mînat de vinovăție – și se așază

pe coada bătrânei camionete negre care în vara aceea o purtase într-o călătorie a sufletului ce culminase în acea noapte mohorâtă de octombrie. De acolo privi ciroul și tot ceea ce se afla în jurul acestuia.

Se încheie prima reprezentație, apoi cea de-a doua. Ultimii spectatori ieșiră unul câte unul. Era ultima dată când ciroul mai petrecea undeva două zile consecutive înainte să ajungă în Tampa. Și de data aceasta muncitorii plecaseră în oraș, însoțiți de o parte dintre dansatoare, ceea ce făcuse ca terenul pe care se afla ciroul să aibă acum un aer abandonat. Îi era frig, dar așteptă până când Alex se schimbă de costum și se duse să o verifice pe Misha înainte de a se întoarce la rulotă.

Valiza ei zăcea uitată pe pat. Trecu pe lângă ea și luă de pe un cuier din perete vechiul pulover gri al lui Alex. După ce îl îmbrăcă, dădu să se întoarcă afară, însă ezită în fața comodei ponosite, încorporată în perete, în care Alex își ținea hainele. Lăsându-se pe vine, deschise sertarul de jos și dădu la o parte blugii lui pentru a vedea ce era ascuns dincolo de aceștia. O zdrăngănitore ieftină de plastic, o rățușcă galbenă, o cutie miniaturală de biscuiți pentru animale, o bavețică de plastic având imprimat pe ea un iepure, un volum broșat al cărții doctorului Spock.

Descoperise toate aceste lucruri cu doar câteva zile în urmă, în timp ce își punea deoparte niște haine, dar Alex nu pomenise niciodată de ele. Acum atinse zdrăngănitorea cu vârful degetului și încercă să înțeleagă de ce le avea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să creadă...

Nu. Nu își putea permite să gândească astfel. Avea prea multe de pierdut.

Trânti ușa în urma ei și tocmai pornise înapoi spre camionetă când văzu Cadillac-ul lui Sheba parcat lângă autorulota acesteia și auzi voci furioase răsunând din interiorul pavilionului de spectacole. Alex le auzise și el și o luară amândoi la fugă în aceeași direcție. Se întâlniră la intrarea din spate.

— Poate ar fi bine să rămâi aici, spuse el.

Ea îl ignoră și se năpusti înăuntru.

Pavilionul de spectacole era slab luminat de o singură lampă de lucru care proiecta umbra eșafodajului peste arenă, lăsând marginile cortului cufundate în întuneric. Daisy fu înconjurată de mirosuri familiare de rumeguș, animale și popcorn stătut. Cât de mult aveau să îi lipsească toate acestea, își spuse ea.

Brady și Sheba se aflau la marginea exterioară a arenei centrale. Brady o ținea de braț și era vizibil furios.

— Daisy nu ți-a greșit naibii cu nimic niciodată, dar tu tot nu te-ai putut răbda să nu-i faci rău, așa-i?

Sheba se smulse din mâinile lui.

— Eu fac ce vreau și n-o să-i permit unui băiat de măcelar să facă pe șeful cu mine.

— Nu te saturi niciodată să fii o scorpie?

Indiferent ce replică ar fi intenționat Sheba să îi dea, aceasta i se stinse pe buze.

— Ei, ei, ia uite cine a decis să ni se alăture.

Daisy veni în fugă spre ea pentru a o înfrunta.

— Ce ai făcut cu Sinjun?

Sheba nu se grăbi să îi răspundă – manipulându-i cu jocurile ei mentale, făcând paradă de puterea pe care o avea asupra lor.

— Sinjun se pregătește să plece spre noua sa casă. Tigrii siberieni sunt animale foarte valoroase, știai? Chiar și când sunt bătrâni. Se așează pe primul rând de scaune și își încrucișă picioarele într-o postură aproape teatral de indiferentă. Nici măcar eu nu știam cât de mult ar fi dispuse anumite persoane să plătească pentru un astfel de animal.

— Cine anume? vru Alex să știe, oprindu-se lângă Daisy. La cine a ajuns?

— La nimeni, deocamdată. Domnul respectiv nu va veni să îl ridice decât mâine-dimineată.

— Atunci unde îl ții?

— E în siguranță. Trey e cu el.

Alex își pierdu răbdarea.

— Scutește-mă de rahaturi! Cui l-ai vândut?

— Au fost mai mulți care s-au arătat interesați, dar Rex Webley mi-a oferit cel mai bun preț.

— Hristoase!

Expresia de pe chipul lui Alex îi stârni lui Daisy un fior pe șira spinării.

— Cine e Rex Webley? vru ea să știe.

Înainte ca Sheba să apuce să răspundă, Alex o întrerupse brusc:

— Niciun cuvânt, Sheba. Asta e doar între tine și mine.

Sheba îi aruncă o privire trufașă înainte de a se întoarce din nou spre Daisy.

— Webley e administratorul unui parc de vânătoare din Texas.

Daisy nu înțelese.

— Un parc de vânătoare?

— Oamenii îl plătesc pe Webley ca să vâneze animalele pe care le cumpără acesta, spuse Brady dezgustat.

Daisy își mută privirea de la Sheba la Brady.

— Să îi vâneze? Dar nimeni nu are voie să vâneze tigri. Sunt o specie pe cale de dispariție.

Sheba se ridică și se duse în centrul arenei.

— Ceea ce îi face cu atât mai valoroși pentru oamenii bogați care s-au plictisit să vâneze animale obișnuite și care nu își bat capul cu ce e legal și ce nu.

Când Daisy începu să priceapă la ce se referea, vocea i se poticni într-un nod de teamă.

— L-ai vândut pe Sinjun pentru a fi hăituit și ucis?

Mintea el fu zguduită de imagini oribile. Sinjun nu era înzestrat cu teama naturală a tigrilor față de oameni. Nu avea să-și dea seama că oamenii care veneau spre el cu puști intenționau să îi facă rău. Îi văzu trupul zgâlțâindu-se sub ploaia de gloanțe. Îl văzu zăcând pe pământ, cu blana lui cu dungi portocalii și maro mânjită cu sânge, și se întoarse furioasă spre Sheba.

— N-am să te las să faci asta! Voi apela la autorități. Ele te vor împiedica.

— Ba nu o vor face, răspunse Sheba. Nu e nimic ilegal în a vinde un tigr. Webley mi-a spus că o să-l expună pe Sinjun la parcul lui de vânatoare. Asta nu este împotriva legii.

— Doar că nu o să se mulțumească să-l expună, așa-i? O să lase să fie ucis. Daisy simți că se sufoca. Am să apelez la autorități. Am s-o fac. Ele te vor împiedica.

— Mă îndoiesc, spuse Sheba. Webley are mulți ani de când evită legea. Cineva ar trebui să depună mărturie că a văzut efectiv momentul în care a fost ucis tigrul, iar asta e prea puțin probabil să se întâmple. În plus, ar fi oricum prea târziu, nu-i așa?

Daisy nu simțise în viața ei o ură atât de intensă față de o altă ființă umană.

— Cum poți să faci așa ceva? Dacă mă urăști atât de mult, de ce nu m-ai lovit direct pe mine? De ce te-ai răzbunat pe Sinjun?

Alex se duse în centrul arenei lângă ea.

— Am să-ți dau dublul sumei pe care ți-a oferit-o Webley.

— De data aceasta banii tăi nu au nicio valoare, Alex. Nu ai să-l poți cumpăra pe Sinjun cum ai făcut-o cu Glenna. Am stabilit asta drept una dintre condițiile vânzării.

Daisy ridică brusc capul. Alex nu îi spusese că el o cumpărase pe Glenna. Știse că el fusese cel care se ocupase ca ea să ajungă la Brookfield Zoo, însă nu conștientizase că banii lui făcuseră acest lucru posibil. Gorila sfârșise în noua ei casă spațioasă mulțumită lui.

— Te-ai gândit la toate, nu-i așa? spuse Alex.

— Oamenii lui Webley nu vor veni după Sinjun decât dimineață. Expresia ei deveni vicleană. De-abia atunci voi semna documentele finale și aș putea oricând să mă răzgândesc.

Șoapta fină a lui Alex aproape nu se auzi deloc.

— Acum ajungem la miezul problemei, nu-i așa, Sheba?

Aceasta își îndreptă privirea spre Daisy, care încă aștepta la marginea arenei cu Brady.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa, Daisy? Dacă aș anula vânzarea. Pot să o fac, să știi. Cu un singur telefon.

— Sigur că poți, murmură Alex. Și ce trebuie să fac pentru a te determina să dai acel telefon?

Sheba se întoarse cu fața spre el, iar Brady și Daisy părură să dispară, lăsându-i doar pe ei doi să se înfrunte în arena de circ care le marcase destinele. Străbătu și mica distanță care rămăsese între ei, deplasându-se cu mișcări legănate, aproape ca o iubită, cu diferența că nu exista nici urmă de iubire între ei.

— Știi ce ai de făcut.

— Spune-mi în față.

Sheba se întoarse spre Daisy și Brady.

— Voi doi trebuie să ne lăsați singuri. Asta e doar între Alex și mine.

Brady explodă.

— Asta e o minciună sfruntată, pe cuvânt dacă nu! Dacă aș fi știut că asta pui la cale, ți-o jur pe ce am mai sfânt, ți-aș fi administrat o bătaie soră cu moartea!

Fanfaronada lui nu o impresionă.

— Dacă tu și Daisy nu plecați de aici, veți semna condamnarea la moarte a tigrlui.

— Mergeți, spuse Alex. Faceți ceea ce vă cere.

Brady arăta ca un om care tocmai pierduse toate lucrurile în care crezuse, iar vocea îi deveni amară când se întoarse spre Alex.

— Nu o lăsa să îți reteze ouăle. O să încerce, dar să nu îndrăznești să îi dai voie.

— Nici nu intenționez, spuse el calm.

Daisy îi aruncă o privire imploratoare, dar Alex era concentrat asupra lui Sheba și nu o observă.

— Haide, Daisy. S-o ștergem de aici.

Brady își petrecu brațul pe după umerii ei și o conduse spre intrarea din spate. Ultimele câteva luni o învățaseră să lupte și dădu să i se opună, dar apoi își dădu seama că Alex era singura speranță a lui Sinjun.

Odată ajunsă afară luă o înghițitură lacomă din aerul rece al nopții, iar dinții începură să îi clănțănească. Brady o îmbrățișă și îi șopti.

— Îmi pare rău, Daisy. Nu am crezut că va merge atât de departe.

De înăuntru auziră vocea disprețuitoare a lui Alex, doar ușor înăbușită de pereții de nailon ai pavilionului de spectacole.

— Ești femeie de afaceri, Sheba. Dacă mi-l vinzi pe Sinjun mie, voi avea grijă să merite pentru tine. Tot ce trebuie să faci e să îmi spui prețul.

Atât Daisy cât și Brady rămaseră încremeniți, știind că ar fi trebuit să plece, dar nefiind în stare. Apoi Brady o înșfăcă de mână și o trase în întunericul spațiului de lângă intrarea din spate, unde nu puteau fi văzuți, dar puteau vedea parțial arena centrală.

Daisy o văzu pe Sheba mângâindu-l pe Alex pe braț.

— Nu banii tăi mă interesează. Ar trebui să știi asta. Ci mândria ta.

El se dădu în spate, ca și cum nu ar fi putut suporta atingerea ei.

— Ce naiba înseamnă asta.

— Dacă vrei tigru înapoi, va trebui să mă implori să ți-l dau.

— Du-te dracului!

— Marele Alex Markov va trebui să se pună în genunchi și să mă implore.

— Nici mort nu aș face-o.

— Refuzi să o faci?

— Nici într-un milion de ani. Își răsfiră degetele pe șolduri. Poți să faci ce vrei cu blestematul ăla de tigru, dar nu am să mă pun în genunchi, nici în fața ta, nici în fața nimănui altcuiva.

— Sunt surprinsă. Cred că mă așteptam să fii dispus să faci orice pentru smiorcăita aia mică. Ar fi trebuit să știu că nu o iubești cu adevărat.

Pentru o clipă, Sheba ridică privirea spre umbrele proiectate de eșafodaj, apoi își îndreptă din nou atenția asupra lui Alex.

— Am bănuțit asta de la bun început și cred că ar fi trebuit să îmi ascult instinctele. Cum ai fi putut să o iubești? Ai inima prea al naibii de împietrită pentru a iubi pe oricine.

— Nu ai nici cea mai vagă idee despre ceea ce simt eu față de Daisy.

— Știu că nu o iubești suficient pentru a te pune în genunchi și a implora pentru ea. Îl privi satisfăcută. Deci victoria îmi aparține. Presupun că victoria mi-ar aparține oricum.

— Ești nebună.

— Iar tu ești deștept să refuzi. O singură dată m-am pus în genunchi pentru iubire și nu îți recomand să o faci.

— Iisuse, Sheba! Nu face asta!

Din vocea ei dispăru tonul de sfidare.

— Trebuie să o fac. Nimeni nu o umilește pe Sheba Quest și să rămână apoi nepedepsit. Și, orice ai face, tu vei ieși înfrânt azi. Ești sigur că nu vrei să te mai gândești?

— Sunt sigur.

În clipa aceea, Daisy înțelese că îl pierduse pe Sinjun. Alex nu era alcătuit ca alți bărbați. Toate elementele ființei sale erau legate laolaltă de o voință de fier, hotărâre și orgoliu. Dacă se înjosea în fața lui Sheba, ar fi distrus bărbatul care era. Înclinându-și capul, încercă să le întoarcă spatele, dar Brady i se puse în cale.

Alex vorbi pe un ton încordat și brutal.

— Știi care e ironia în toate astea? Daisy ar fi făcut-o. Nici măcar nu ar fi stat pe gânduri. Lăsa să-i scape un hohot de râs brutal, lipsit de orice urmă de umor. S-ar pune în genunchi cât ai clipi, pentru că în pieptul ei bate o inimă suficient de puternică să înfrunte lumea întreagă. Ei nu îi pasă de onoare sau mândrie sau orice altceva când în joc e binele creaturilor pe care le iubește.

— Și ce dacă? rânji Sheba batjocoritor. Acum nu e vorba de Daisy. E vorba de tine. Ce alegi, Alex? Orgoliul tău sau tigrul? Ai de gând să sacrifici totul pentru iubire sau ai de gând să te agăți de tot ceea ce e important pentru tine?

Se lăsa o tăcere prelungă. Lacrimile începuseră să șiroiască pe chipul lui Daisy și știi că trebuia să plece. Se desprinsese de lângă Brady și încremeni când auzi exclamația furioasă și întretăiată a acestuia.

— Nenorocitul!

Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Alex încă stând în fața lui Sheba cu fruntea înălțată semeț. Dar genunchii începuseră să i se îndoiaie. Acei genunchi nobili de Romanov. Acei genunchi mândri de Markov. Încetul cu încetul, se lăsa pe podeaua acoperită cu rumeguș, dar în același timp Daisy știi că nu îl văzuse niciodată într-o postură mai arogantă și mai neînduplecată decât în momentul acela.

— Imploră-mă, șopti Sheba.

— Nu!

Cuvântul se smulse din pieptul lui Daisy. Nu avea să-i permită lui Sheba să îi facă așa ceva, nici măcar de dragul lui Sinjun! La ce ar fi ajutat-o să salveze un tigru magnific dacă l-ar fi distrus pe celălalt? Se năpusti pe intrarea din spate și fugi în arenă, stârnind un norișor de rumeguș când alergă la Alex. Odată ajunsă acolo, îl prinse de braț și încercă să îl ridice în picioare.

— Ridică-te, Alex! Nu face asta! Nu o lăsa să-ți facă asta.

El nu își desprinsese ochii de pe Sheba Quest. Iar ochii îi ardeau.

— E așa cum ai spus tu odată, Daisy. Nimeni altcineva nu poate să mă umilească. Doar eu singur pot să mă umilesc.

Ridică fața spre Sheba, iar gura i se schimonosi într-o expresie disprețuitoare. Deși era în genunchi, nu arătase niciodată mai magnific. Era aidoma unui țar, din cap până în picioare. Regele arenei.

— Te implor, Sheba, spuse el sec. Nu lăsa să i se întâmple nimic acelui tigru.

Mâna lui Daisy se strânse spasmodic pe brațul lui și se lăsă în genunchi lângă el.

Brady scoase o exclamație tăioasă.

Iar gura lui Sheba Quest se curbă într-un zâmbet strâmb. Expresia care îi apărură pe chip fu o combinație neobișnuită de uluire și satisfacție.

— Ticălosule! Deci chiar o iubești, până la urmă.

Coborî privirea spre Daisy, îngenuncheată lângă el pe rumeguș.

— În caz că nu te-ai dumirit încă, te iubește. Până dimineată ai să-ți primești tigrul înapoi și poți să-mi mulțumești oricând dorești. Bun, e cazul să îți mai fac o demonstrație sau crezi că de aici încolo te descurci și singură fără să o dai în bară?

Daisy se uită la ea, înghiți în sec și dădu din cap.

— Bun. Pentru că m-am săturat până peste cap ca toată suflarea de la circ să-mi stea morocănoasă și să-și facă griji pentru tine.

Brady începu să înjure.

Alex își îngustă ochii.

Iar Sheba Quest, regina arenei, trecu maiestuoasă pe lângă toți trei, cu fruntea sus și părul roșu aprins fluturându-i ca un steguleț de circ.

Brady o ajunse din urmă chiar înainte să iasă pe ușa din spate, dar înainte să apuce să spună ceva, ea se întoarse spre el și îl împunse în piept cu arătătorul cu toată forța de care era în stare.

— Să nu îndrăznești să mai spui vreodată că nu sunt o persoană bună!

Încetul cu încetul, un zâmbet luă locul expresiei de șoc de pe chipul lui. Fără un cuvânt, se aplecă, își înfipse umărul în burta ei și o luă pe sus, scoțând-o din pavilionul de spectacole.

Daisy clătină din cap năucită și îl privi pe Alex, încă îngenuncheată lângă ea pe rumeguș.

— Sheba a pus la cale toată povestea asta. Știa că eu și Brady nu vom rezista tentației de a trage cu urechea. Și înțelegea ce simt, așa că a pus toate astea la cale ca să te pot crede că într-adevăr mă iubești.

Privirea lui o măsură scurt, iar ochii îi erau duri ca ambra și inundați de o furie rece.

— Să nu mai aud un cuvânt.

Daisy deschise gura.

— Să nu mai aud un cuvânt!

Mândria lui fusese rănită grav și nu reacționa prea bine. Daisy înțelese că trebuia să acționeze rapid. După toate prin câte trecuseră, nu avea de gând să îl piardă acum.

Cu toată forța ei, se izbi de pieptul lui. Îl luă prin surprindere, iar el căzu pe spate în rumeguș. Înainte să apuce să se ridice, Daisy se urcă peste el.

— Lasă prostiile, Alex. Vorbesc serios. Strânse în pumni câte un smoc gros din părul lui întunecat și tare. Te implor. Am ajuns prea departe ca să te-apuce acum nebuniile, am făcut eu destule pentru amândoi. Dar în mare parte a fost vina ta, știi bine că așa e. Pentru că mi-ai tot spus că nu poți iubi. Iar apoi, când chiar m-ai iubit cu adevărat, eu am crezut că ești mânat de vinovăție. Ar fi trebuit să știi. Ar fi trebuit...

— Lasă-mă să mă ridic, Daisy.

Ar fi putut cu ușurință să o dea jos de pe el, dar ea știa că nu avea să o facă pentru că se gândea la bebeluș. Și pentru că o iubea.

Se întinse cu totul peste el, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui ca pentru al strangula, apăsându-și obrazul pe lateralul capului lui. Se lipi cu trunchiul și picioarele de ale lui și își lăsă degetele de la picioare să se strângă deasupra gleznelor lui.

— Nu prea cred. Ești orbit de mânie în clipa de față, dar o să te liniștești în câteva minute, imediat ce ai răgaz să reflectezi la tot ce s-a întâmplat, iar până atunci nu am să te las să faci nimic ce ai să regreti după aceea.

I se păru că îi simte trupul începând să se relaxeze, dar nu își mută greutatea pentru că Alex era viclean și era posibil să fi fost doar o manevră pentru a o prinde pe picior greșit.

— Ridică-te acum, Daisy.

— Nu.

— Ai să regreti.

— Nu m-ai răni pentru nimic în lume.

— Cine a pomenit ceva de rănit?

— Ești furios.

— Am avut și momente mai fericite.

— Ești sincer furios pentru ceea ce te-a forțat să faci.

— Nu m-a forțat să fac nimic.

— Ba cum să nu. Daisy își dădu capul în spate suficient cât să poată rânji spre fața lui posomorâtă. Ți-a copt-o cum scrie la carte, Alex. Pe cuvânt. Dacă vom avea o fetiță, putem să-i punem numele Sheba.

— Doar peste cadavrul meu.

Ea se ghemui din nou lângă gâtul lui și așteptă pur și simplu așa, culcată peste el, complet în largul ei, ca și cum Alex ar fi fost cea mai bună saltea ortopedică din lume.

Buzele lui o atinseră ușor pe ureche.

Ea se cuibări mai aproape și îi șopti.

— Vreau să ne căsătorim înainte să se nască bebelușul.

Îi simți mâna în părul ei.

— Suntem căsătoriți.

— Vreau s-o facem din nou.

— Hai s-o facem și gata.

— Ai de gând să spui ceva vulgar, nu-i așa?

— Asta o să te facă să te dai jos de pe mine?

— Mă iubești?

— Te iubesc.

— Nu ai un ton prea iubitor. Mai degrabă pari să scrâșnești din dinți.

— Chiar scrâșnesc din dinți, dar asta nu înseamnă că nu te iubesc din tot sufletul.

— Serios? Își dădu capul în spate și îi zâmbi radios. Atunci de ce ești așa nerăbdător să mă dau jos de pe tine?

El îi oferi un rânjel viclean.

— Ca să îți pot demonstra iubirea mea.

— Acum deja mă sperii.

— Ți-e teamă că nu ești suficient de femeie pentru mine?

— O, nu. În mod cert nu mi-e teamă de asta.

Își înclină capul și îl mușcă mărunț de buza de jos. Alex rezistă aproximativ o jumătate de secundă până să transforme acea dezmierdare într-un sărut adânc și senzual. Apoi Daisy izbucni în lacrimi, căci era totul atât de minunat.

El începu să îi sărute lacrimile una câte una, în timp ce ea își trecu degetele peste obrazul lui.

— Mă iubești cu adevărat, nu-i așa?

— Da, te iubesc cu adevărat, spuse el răgușit, și de data aceasta vreau să mă crezi. Te implor, scumpo.

Ea îi zâmbi printre lacrimi.
— În regulă, atunci. Să mergem acasă.

Epilog

Daisy și Alex se căsătoriră pentru a doua oară zece zile mai târziu, pe un câmp aflat la nord de Tampa. Ceremonia avu loc în zori deoarece mireasa insistă asupra prezenței unui oaspete anume de care ceilalți ar fi preferat să uite.

Sinjun era întins la picioarele lui Daisy și era legat de ea cu o panglică argintie. La un capăt panglica era petrecută în jurul gâtului lui, în timp ce la celălalt era încolăcită pe încheietura ei. Dată fiind prezența tigrlui, numărul de persoane care se prezentaseră la ceremonia începută la ora șase în acea dimineață de octombrie era destul de restrâns. Și toți erau, justificabil, destul de neliniștiți.

— Nu știu de ce nu a putut să îl țină în cușca lui, se răsti Sheba la soțul ei, bărbatul cu care se căsătorise cu doar câteva zile în urmă în cadrul unei ceremonii care inclusese și o reprezentație a Zburătorilor Tolea.

— Nu-mi vorbi tocmai tu despre femei încăpățânate, îi răspunse acesta. Eu sunt însurat cu una.

Ea îl privi cu subînțeleș.

— Norocul tău.

— Da, îi zâmbi și el. Norocul meu.

Heather stătea într-o parte în stânga și îl mângâia pe Cartofior pe trompă, în timp ce studia cu un ochi critic ținuta lui Daisy. Dacă ar fi fost nunta ei, decise Heather, ea ar fi purtat ceva mai drăguț decât o pereche de blugi vechi, mai ales că Heather știa prea bine că Daisy nici măcar nu mai putea să îi închidă pe talie. Ba, mai mult, purta una dintre cămășile albastre de gală ale lui Alex pentru a ascunde ceea ce era deja evident.

Chiar și așa, era destul de drăguță. Obrajii îi erau trandafirii, iar ochii îi scânteiau și purta în păr o cunună de mireasă realizată din margarete. Alex i-o

oferise drept cadou surpriză, alături de un inel cu diamant atât de mare încât era bine că soarele nu ieșise complet din nori, altfel ar fi fost cu toții orbiți.

Atât de multe schimbări se produsese în viața lui Heather în vara aceea încât nu reușea încă să le cuprindă pe toate cu mintea. Sheba renunțase la a mai vinde Circul Fraților Quest, iar Heather era destul de sigură că aceasta și tatăl ei încercau să conceapă un copil. Sheba era cea mai tare mamă vitregă posibil. Îi spusese lui Heather că putea să înceapă încă de anul acesta să iasă la întâlniri cu băieții, chiar dacă tatăl ei îi jurase că doar peste cadavrul lui. Iar Sheba devenise la fel de generoasă cu îmbrățișările ca Daisy.

Daisy îi spusese lui Heather că avea să se înscrie la facultate la universitatea lui Alex imediat ce li se năștea bebelușul, pentru a putea să învețe cum să fie educatoare, iar ei doi aveau plănuită pentru decembrie o călătorie în Rusia, pentru a cumpăra diverse exponate pentru un muzeu important reprezentat de Alex. Și, cel mai grozav, vara viitoare aveau să își petreacă o lună însoțind Circul Fraților Quest în turneu, iar Daisy chiar susținea că avea să se întoarcă în arenă alături de Alex. Îi spusese lui Daisy că acum nu îi mai era teamă, căci deja supraviețuise celor mai negre experiențe imaginabile.

Alex începu să își rostească jurămintele pe o voce gravă și caldă și, când coborî privirea spre Daisy, își păstră o expresie blândă pe chip, ca toată lumea să poată vedea cât de mult o iubea. Daisy, firește, izbucni în lacrimi, iar Jill fu nevoită să îi întindă un șervețel.

Daisy își trase nasul, apoi și-l suflă, după care își rosti și ea jurămintele.

— Eu, Daisy Devreaux Markov, te iau pe tine...

Ezită.

Alex coborî privirea spre ea și ridică o sprânceană.

— Nu-mi spune. Iar ai uitat cum mă cheamă.

Părea exasperat, dar Heather își dădu seama că îi venea să râdă.

— Firește că nu. Dar nu ți-ai spus cel de-al doilea nume și tocmai mi-am dat seama că nu ți-l știu.

— Ah.

Se aplecă și i-l șopti la ureche.

— Perfect. Zâmbi printre lacrimi, apoi își aținti din nou privirea în ochii lui. Eu, Daisy Devreaux Markov, te iau pe tine, Alexander Romanov Markov...

În timp ce își continuă jurământul, Alex o strânse cu forță de mână, iar Heather ar fi putut jura pe tot ce avea mai sfânt că văzuse lacrimi și în ochii lui.

Sinjun se ridică și se întinse până deveni de circa nouă metri lungime. Sheba începu să se neliniștească și se agăță de brațul tatălui lui Heather, ceea ce făcă

îndoială era o premieră. Nici Heather nu era prea încântată de tigrul, dar ea nu avea de gând să scâncească speriată ca Sheba.

Sheba îi surprinsese pe toți oferindu-i-l pe Sinjun lui Daisy drept dar de nuntă, iar Alex deja pusese pe cineva să construiască un complex pentru tigri ultramodern în spatele casei sale din Connecticut. Fără îndoială era bine să fii atât de bogat. Deși nimeni nu spusese nimic concret în această privință. Heather avea impresia că și Cartofior avea să sfârșească prin a-și petrece iarna tot în hambarul din Connecticut al lui Alex, în loc să rămână cu ceilalți elefanți în Tampa.

— Vă declar acum soț și soție.

Daisy și Alex se priviră și, pentru o clipă, părură să uite că mai exista oricine altcineva pe lângă ei. În cele din urmă, Alex își aminti că sosise clipa să o sărute și îi oferă unul cu adevărat impresionant. Heather nu reuși să-și dea seama exact dacă își folosise și limba, dar nu ar fi fost surprinsă. Cât timp se sărutară, Cartofior presără fân peste amândoi, ca și cum ar fi crezut că arunca cu orez.

Toată lumea izbucni în râs, în afară de Sheba, care încă stătea cu ochii pe Sinjun.

Daisy își desprinse de la încheietură lesa de panglică a lui Sinjun. Apoi scoase un chiuit amuzant și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Alex. Acesta o luă pe sus și se învârti cu ea, dar o ținu foarte atent, ca nu cumva să îi facă rău copilului sau ceva de genul ăsta.

Când se opri din învârtit, o sărută din nou.

— Am cea mai bună femeie Markov dintre toate.

Daisy își întipări pe chip o expresie foarte obraznică pe care până și Heather o găsi drăgălașă.

— Iar eu am cel mai bun bărbat Markov.

Se purtau atât de stupid încât Heather începu să se simtă stingherită pentru amândoi, doar că începuse să cam plângă și ea, pentru că îi plăceau finalurile fericite.

Apoi își dădu seama că nu era nicidecum un final. Uitându-se în jurul ei la toți acei oameni pe care îi iubea, își dădu seama că pentru toți cei de acolo era abia începutul.

Observații

[←1]

Instrument folosit pentru dresarea sau manipularea elefanților, alcătuit dintr-un mâner de 60 – 90 cm care are în vârf o țepușă de bronz sau oțel. (n. red.)